

LASIČKOVO

HRDINOVÉ
Srazek 3

ŠTĚSTÍ

Michael
Williams

cyklus DragonLance: Hrdinové
v nakladatelství FANTOM Print
Legenda o Humovi
Bouřný meč
Lasičkovo štěstí
Minotaur Kaz*

*Připravujeme

HRDINOVÉ
Svazek 3

LASIČKOVŮ

ŠTĚSTÍ

Michael Williams

FANTOM Print 2007

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoli podoba se skutečnými osobami, ať žijícími, nebo ne, je čistě náhodná.

Kniha je chráněna autorským zákonem USA. Jakákoli reprodukce nebo neautorizované užití textu či kreseb je zakázáno bez písemného souhlasu Wizards of the Coast, Inc.

Loga DRAGONLANCE a WIZARDS OF THE COAST jsou chráněnými obchodními známkami patřícími Wizards of the Coast, Inc.

Všechny postavy Wizards of the Coast, jména i výrazně jim podobná jména jsou obchodními známkami patřícími Wizards of the Coast, Inc.

U.S., CANADA, ASIA, PACIFIC & LATIN AMERICA Ltd Wizards of the Coast, Inc. P:0: Box 707 Renton, WA 98057-0707	EUROPEAN HEADQUARTERS Hasbro UK Caswell Way Newport, Gwent NP9 0YH GREAT BRITAIN + 1-800-324-6496
---	---

Navštivte www.wizards.com

Copyright © 2004 Wizards of the Coast, Inc.
Práva na české vydání vlastní **FANTOM Print**
Cover art Duane O. Meyers
Translation Kateřina Niklová

ISBN 978-80-86354-96-5

www.fantomprint.cz

Díl I.

Z tvrže do Bráncova močálu

Znamením lasičky je tunel v tunelu,
kouzlo v kouzlu.

Hrabe pod sebou a odkrývá cesty,
které nikam nevedou.

Ukryj temnotu, dokud tma nepomine,
neboť v ní tančí mudrcové.

Kalantina, IX:IX

1

Vše začalo tu noc, kdy se pořádala hostina, které jsem se nezúčastnil. Ostatní oslavovali a já zatím dělal pořádek v komnatách nejstaršího bratra Alfrika a uklízel špinavé šaty, kosti a slupky od melounu, které se tam za den nasbíraly. Připadal jsem si jako na hnojišti nebo v pelechu zlobra. Nikde jsem neviděl žádné sluhy, ale ti se určitě jen schovávali před Alfrikem a brzy se objeví.

Nechápejte mě špatně. Ani tehdy, ani nyní nebylo správné přirovnávat bratra ke zlobrovi. Zlobr je větší a nebezpečnější. A možná i chytřejší.

Ale přesto byl Alfrik natolik chytrý, aby mě přinutil zamést komnaty a umýt okna, zatímco on a zbytek rodiny večeřeli se vzácným hostem. Před osmi lety jsem provedl takovou nepodstatnou maličkost, kvůli které mě od té doby vydírá, takže synové jiných Solamnijských rytířů sice obvykle tráví mládí v sedle a sokolnictvím, ale já zametal a byl vyděšený kvůli... no, o tom později.

Řekněme, že v sedmnácti jsem měl pocit, že už jsem příliš starý na to, abych dělal bratrovi poskoka.

Takže jsem vířil prach v Alfrikových komnatách a on zatím seděl u stolu v hodovní síni, kde otec bavil sira Bayarda Ostromeče z Vingaardu, Solamnijského rytíře, který přijel do našeho zapadákova v třpytivé zbroji, o které už se pěly písně a vyprávěly legendy. A jako by to nestačilo, říkalo se, že sir Bayard je nejlepší šermíř v severní Solamnii.

Ne že by mě to zajímalo.

Šokoval mě však hostův zájem o Alfrika. Zdálo se totiž, že se Bayard Ostromeč chystá bojovat o ruku dcery nějakého jižanského šlechtice ve slavném turnaji a v tomto kouzelném koutku země se zastavil proto, aby prokázal laskavost našemu kdysi tak slavnému otci. Bayard se rozhodl přijmout mého bratra za panoše, přestože ten už dosáhl pokročilého věku dvaceti dvou let a půltuctu jiných rytířů se vzepřelo a odmítlo. Vezme si

Alfrika pod křídlo, zpracuje ho a vrátí ho otci jako muže s rytířskými předpoklady.

Když to Alfrik uslyšel, rozhodl se oslavovat: Dnes ráno našli ve stáji dalšího koně, který zdechl vyčerpáním, a náš učitel Gileandos opět vzplál. Žhářství bylo Alfrikovým i mým koníčkem, ale jako obvykle svalili všechnu vinu na mě a vyhnali mě ze síně bez večeře, přestože s námi hodovala tak vzácná osoba.

Ze síně doléhal nahoru smích a řinčení nádobí a já zatím oprašoval bratrův noční stolek a utíral hadrem povrch s nově vyrytým nápisem „Alfrik byl tady“. Bezpochyby jedli zvěřinu, popíjeli víno a hovořili o mně a doufali, že brzy vyrostu z toho, z čeho bych měl podle jejich názoru vyrůst. Brithelma, mého prostředního a duchovně založeného bratra, omluvili z večeře kvůli bůhvíjakému prastarému a vznešenému půstu a Alfrik určitě seděl po otcově pravici a kýval na všechno, co řekl staroch, který nás vychoval, jak nejlépe uměl. A sir Bayard jistě s vážným a rytířským souhlasem přihlížel.

Vyhrabával jsem z krbu popel, kosti a peří a zuřil. Ale to byl teprve začátek.

* * *

Právě jsem se vplížil pod postel, abych tam zametl, než se pustím do čištění okna, které jsem musel pucovat každý den, když jsem u dveří za sebou uslyšel zvuk. Napřed mě napadlo, že si Alfrik během večera dostatečně neužil, proto se zdvořile omluvil, odešel od stolu a vyběhl nahoru po schodech, aby ze mě vymlátíl duši prostě proto, že může. Ztuhl jsem mezi střepy nádobí, lahvemi od vína, několika prázdnými olejovými lampami a dalšími kostmi a zůstal skrčený pod postelí.

Od dveří ke mně dolehl hlas - medový, melodický a hluboký.

„Kde jsou všichni, maličký pod postelí? Nemusíš se schovávat, protože vidím ve tmě i skrze čas, kámen a kov a vím, kde jsi. Kde jsou všichni? Potřebuji s někým mluvit.“

V hlase zaznívaly také ocel a nebezpečí. Představil jsem si zabijáka, nájemného vraha, který promlouvá hlasem sladkým jako nebeský kůr a měkkým jako tóny cella a zároveň si připravuje dýku nebo nalévá jed.

A co víc, mohl bych přísahat, že s jeho příchodem světla v komnatě potemněla a z podlahy začala stoupat mlha. Teplota klesla, až mlhu prostoupil bílý, třeskutý mráz.

Najednou jsem se cítil víc vyděšený, než když jsem si myslel, že je to bratr a chystá se mi zvalchovat záda, a tak jsem odpověděl způsobem, který jsem považoval za nejbezpečnější a který způsobí nejmenší škody mým milovaným.

„Podívejte, nevím, kdo jste, ale neubližujte mi. Je skoro nepravděpodobné, že zdědím tuhle zříceninu, takže ani nestojím za únos. Pokud hledáte otce, pořádá zrovna dole hostinu. Ale pokud ho chcete zabít, počkejte do brzkých ranních hodin, až půjde nahoru po schodech. Mimochodem, asi před šesti měsíci se zranil při lovu a pořád napadá na levou nohu, takže zaútočte zprava.“

Rozbrečel jsem se, koktal a pokračoval.

„Nebo pokud jdete po mém bratrovi Brithelmovi, pravděpodobně medituje ve svém pokoji – dneska je prý nějaký náboženský svátek. O kus dál v chodbě, třetí dveře nalevo.“

Brithelm byl neškodný a dobrosrdečný a z celé rodiny a hostů jsem ho měl nejradši. Ale zase jsem ho neměl rád natolik, abych se postavil do cesty možnému vrahovi. Rychle jsem pokračoval.

„Jedinou další duší na tomhle patře je náš učitel Gileandos, který vůbec nic neuslyší, protože si léčí spáleniny a teď už je určitě naložený v brandy.“

Zrazoval jsem je jednoho po druhém a zůstával přitom pod postelí, odkud jsem viděl vetřelcovy nohy od kolen dolů. Napřed stál ve dveřích, pak vstoupil do komnaty a posadil se na židli u okna. Přes vypouklé sklo cylindru odhozené lampy vypadaly jeho nohy obrovské. Byl obutý do těžkých černých bot ozdobených stříbrnými škorpióny, jako by černé boty samy o sobě nebyly dost děsivé. Navršíl jsem před sebe val z kostí, střeptů a prachu a sunul se blíž a blíž ke stěně, u které Alfrikova postel stála.

„A určitě víte, že mám taky staršího bratra Alfrika. Pokud vás zajímá, co bude příštích několik dnů dělat a jaká jsou jeho nejoblíbenější jídla...“

„Ale maličký,“ přerušil mě cizinec a jeho zpěvavý hlas na mě působil jako ukolébavka, jako droga. „Nechci ublížit ani tobě, ani tvé rodině. Pokud to samozřejmě nebude nezbytné. Hledám někoho jiného...“

„Aha, myslíte sira Bayarda. No, pokud jdete po něm, bude lepší, když se vrátíte později, až budeme všichni spát a sluhové půjdou do postele. Tak budete moct odvést čistou práci a v soukromí. Nebudete muset zabít nikoho jiného, abyste udělal, co se chystáte udělat.“

„Copak neposloucháš, dítě?“ Ještě víc ztišil hlas, téměř šeptal, a vzduch zchladl. Venku přestali zpívat slavíci, jako by tvrz i celé okolí ztichly, aby zachytily návštěvníkova mumlaná slova. „To tak miluješ zvuk svého hlasu? Říkám, že *nechci nikoho zabít*.“

Opřel jsem se o lokty a zvedl tak pod postelí mračno prachu. Z celého srdce jsem doufal, že ukryje mé myšlenky, třas i to, kde přesně se nacházím.

Muž v černém začal tiše vysvětlovat a oheň v krbu skomíral čím dál víc.

„Dnes v noci netoužím zabíjet. Ne dnes v noci, to ne. Hledám jen zbroj, maličký, proslulou zbroj sira Bayarda z Vingaardu, slavného Solamnijského rytíře meče, který, pokud to dobře chápu, tráví dnešní večer v tomto domě. Ano, jen zbroj. Malá cena za bezpečí těch, které tolik miluješ, nemyslíš?“

No, kdybych měl být upřímný, tak všichni, které jsem *miloval*, se teď krčili pod postelí. A pokud jsem předtím brečel strachy, tak teď jsem mezi smetím proléval slzy radosti a úlevy. Vetřelec byl jen obyčejný zlodějíček – lupič. Spřízněná duše.

Kdybych si myslel, že projevem úcty a zlodějským zbožňováním něco získám, vylezl bych zpod postele a políbil stříbrné škorpióny a černé nártý. Ale obával jsem se, že náhlý pohyb pořád není moudrý. Místo toho jsem tam ležel a přemýšlel, co chce udělat se zbrojí sira Bayarda.

Trvalo mu jen chvíli, aby pochopil, proč mlčím. Pohnul se. Komnata ještě víc zchladla.

„Jak jsem řekl. Zajímá mě jen zbroj, malý Galene, a neměl by ses starat o to, nač ji potřebuji.“ Vzpomněl jsem si na krásný solamnijský náprsní krunýř, chrániče stehna a na přílbu, které nejstarší bratr ledabyle vyleštil a schoval do obrovské mahagonové skříně v komnatách pro hosty.

Vetřelec si mohl klidně posloužit. Já měl jiné starosti.

„Odkud znáte moje jméno?“

„Ach... to tě taky nemusí zajímat. Nechci ti ublížit.“

Celou dobu jsem pozorně naslouchal, jestli neuslyším na schodišti nebo na chodbě kroky.

„No, pokud vám jde jenom o zbroj, tak si ji klidně vezměte. Je ve velké mahagonové skříni v komnatách pro hosty. Poslužte si.“

„Aha!“ řekl hlas.

„Problém je, že komnaty pro hosty jsou zamčené na tři západky – zámek na zámek na zámek. A klíče má bratr Alfrik. Myslím, že buďto budete muset dveře vyrazit, nebo vypáčit složité zámky, ale to druhé zabere spoustu času a to první zburcuje celý dům...“

„Ale existuje ještě třetí možnost, příteli,“ prohlásil melodicky, opřel se a odhalil sešlapané podpatky bot. Studený vzduch prostoupil zápach kouře, potu a zaschlé krve. „Miluji, když mám na vybranou.“

Něco mi říkalo, že tohle není jen tak obyčejný zloděj a že v tom lítám až po uši.

Náhle se pohnul – tiše a rychle jako útočící zmije – vzduchem prolétl malý kožený měšec a přistál mi u boku. Neklidně jsem se zavrtěl a zatáhl za provázek. V šeru jsem viděl, jak se z měšce vysypalo půl tuctu jiskřících kamenů - možná to byly onyxy nebo černé opály. Anebo černý nefrit. Ve stínech pod postelí to bylo těžké odhadnout. V dlani byly studené a hladké a svůdně cvakaly o sebe a o kroužek mého rodového prstenu.

„Za námahu, malý Galene,“ konejšil hlas. Roztřásl jsem se. Vetřelec pokračoval.

„O půlnoci se vrátím a očekávám, že se bez problémů dostanu do komnat pro hosty a zbroj tam najdu. Tím celá záležitost skončí.“

Ale pokud nedodržíš dohodu, kterou jsme uzavřeli, nebo pokud porušíš mlčení, ke kterému tě v tuto noc, v tuto chvíli zavazuji – pokud porušíš mlčení nebo o mně řekneš komukoli za zdmi ložnice v tuto nebo v kteroukoli jinou noc... nebudu mít na vybranou a *zatančím si v tvé kůži*, chlapečku.“

Napřed jsem hrozbu ignoroval. Byl jsem totiž příliš uchvácen třpytivými kamínky a myšlenkami na to, jakou moc mi poskytnou při vyjednávání s obchodníky ve vesnici, kteří mi i přes mé sliby, prosby a hrozby už odmítali dát na dluh.

Takové úvahy s sebou přinášejí jen potíže.

Byl jsem tak zaslepený chamtivostí, že jsem vystrčil ruku zpod postele, abych si kameny prohlédl v lepším světle. Byly zelené a žluté s tmavě rudými skvrnkami... A vetřelec mě popadl rukou v černé rukavici.

Napřed jsem byl jen překvapený, ale pak to bylo mnohem horší, protože mi paži vystřelila žhavá bolest, jako by mi do žil pronikl rychle účinkující jed. Připadalo mi, jako by se postel nade mnou točila a já se snažil zachytit a nabýt zpět rovnováhu, protože se mi rychle zakaloval zrak. Muž uvolnil stisk a já opět začal dýchat, ale lechtání a škrábání na tepající ruce mě znovu připravilo o dech.

Mezi zářícími klenoty seděl opravdový, živý škorpión se stočeným ocasem připraveným bodnout.

Skoro jsem omdlel, ale zpátky k vědomí mě přivedl medový hlas.

„Něco mi říká, že mi nevěnuješ dostatečnou... pozornost, maličký. Ale dovol, abych napravil dojem, který sis o mně při prvním setkání udělal, abych ti ukázal, že mě není radno podceňovat. Protože chci, abychom k sobě byli alespoň do jisté míry upřímní. Dokonce i škorpióni se řídí pravidly, i když vlastními.“

Tvor na mé paži stál naprosto ztuhle, jako by to byla ebonitová brož. Brož s jedovatým špendlíkem.

Zdálo se, že se komnata, hlas i celý svět soustředí do zpocené nehybnosti mé dlaně.

„A pravidla naší dohody jsou jednoduchá. Budeš plně spolupracovat. O všem pomlčíš. Přijdeš, kdykoli zavolám, a nikdy se nebudeš na nic ptát.“

A za to ti daruji život. Čas od času samozřejmě přijdu a zkontroluji, co děláš, abych se přesvědčil, že dodržíš pravidla... anebo také ne. Smrt je pohodlné hnízdečko, chlapče. Možná mu dáš nakonec přednost.“

Škorpión mi zmizel z dlaně. Rychle jsem sevřel ruku v pěst a rozsypal polodrahokamy po podlaze. Když chrastění utichlo a poslední kámen se zakutálel pod židli vetřelce, muž vstal a jeho boty se ve světle ohně v krbu černě zaleskly.

„Pamatuj, Galene Cestybrane. Škorpión se objevuje i mizí rychle a neočekávaně. Uvidíme se o půlnoci v komnatách pro hosty. V tu hodinu dostanu zbroj. Nebo tebe.“

Vetřelec se náhle postavil, vyskočil na židli a vyhoupl se přes okenní parapet ven do houstnoucí tmy dvou závratných pater pod námi. Okenice za ním zavržaly. Ze zkušenosti jsem věděl, že pod postelí je to stále bezpečnější.

Nad sebou jsem slyšel, jak jeden ze sluhů stoupá do zvonice, a krátce poté se ozvalo deset zazvonění zvonu, který ohlašoval čas.

Dlouhou dobu jsem se nepohnul, jen cítil, jak se komnata opět zahřívá, a slyšel, jak ptáci venku za oknem opět začínají zpívat. Konečně jsem se přestal chvět, vyplazil se ven na světlo a na chvíli zůstal ležet na zádech na podlaze mezi temnými opály a snažil se popadnout dech.

Skutečně to byly opály, pěkná odměna za námahu a mlčení. Sebral jsem je a prohlédl, jestli nenajdu nějaký kaz. Škorpión, jak jsem se muži rozhodl říkat kvůli jeho společníkovi a způsobu oblékání, zjevně držel slovo.

A to mě přirozeně přimělo zaváhat. Protože když dodržel slovo v této záležitosti...

Dodrží ho i v jiných.

Vyskočil jsem na nohy a vyběhl z Alfrikových komnat, které jsem zanechal jen napůl zametené s okny dokořán a s krbem plným popela. Pospíšil jsem si dolů po žulovém schodišti. Cestou do prvního patra jsem se dotkl možná dvou schodů, přistál jsem těžce, ztratil rovnováhu, ale rychle jsem se vzchopil a pádil ke komnatám pro hosty.

Které byly zamčené na tři západy. Zámek na zámek na zámek.

A klíče se houpaly u opasku Alfrika někde v hodovní síni a bezpochyby o sebe příjemně zvonily jako rolničky na saních, zatímco bratr jejich nositele čekal na půlnoc a na to, až si někdo *zatančí v jeho kůži*.

Tasil jsem dýku a začal dloubat do horního zámku.

* * *

Možná bych tam zůstal, fňukal, vrtal do dveří a s každou minutou byl zběsilejší a zoufalejší. Ale moje štěstí – Lasičkovu štěstí, jak Alfrik nazýval moji schopnost spadnout po hlavě do výkalů, vylézt z nich a vonět po jasmínu – mi po dlouhé nepřítomnosti zase jednou pomohlo.

Slyšel jsem, jak někdo stoupá vzhůru po schodech k Alfrikovým komnatám. Podle těžkých kroků, funění a mumlání jsem poznal, že se bratr věnoval vínu. zatímco otce a sira Bayarda rozptýlily zdvořilosti a rozhovor.

Bratr Alfrik se valil jako zlobr a páchl po vepřovém a víně. Na odpočívadle prvního patra se zastavil a zavrával. Zastínil si oči masitou rukou a zamžoural svým směrem.

„Zas ty, Lasičko? Zrovna jsem tě viděl na schodech.“

Mimochodem, pokud jste ještě neuhádli, říká mi Lasičko. „Galen“ znamená ve staré solamništině „Lasička“ a Alfrik měl ještě další – nespravedlivé – důvody, proč mi tak říkat.

„Stará vinná slepota,“ vysvětlil jsem vínem popletené vidění. „Jak si užívá pobyt náš host?“ pokračoval jsem sladkým hlasem plným bratrské lásky – nebo jsem se o to alespoň snažil.

Ale Alfrikovi došlo, že se krčím u dveří do komnat pro hosty, ačkoli bych se u nich krčit neměl. Začal se ke mně potácet chodbou a sevřel ruce v pěst způsobem, který sliboval krutý trest.

„Co to děláš s tím zámekem, bráško?“

„Nejsem tady, Alfriku. Zrovna jsi mě viděl na schodech, pamatuješ? To, co teď vidíš, není skutečné, může za to víno.“

Nikdy jsem netvrdil, že můj plán je dokonalý. Ale on se zastavil a na okamžik se zamyslel. Já se mezitím vyškrábal na nohy, ustoupil od něj a nepřestával mluvit.

„Drahý bratře, dokonce i teď, když tady s tebou mluvím, se tvrzí toulají tajemná stvoření a všechny nás ohrožují.“

Znělo to dobře.

„A ohrožují především tebe. Protože jsi panošem jistého slavného rytíře, jehož majetek se dnes v noci možná ocitl v nebezpečí.“

Alfrik zastavil vrávoravý útok, škytl a tupě a zmateně se na mě zahleděl. Jestli se na mě vrhne, vyrazí ze mě během okamžiku kameny – a možná i celou historku. A ještě mě pravděpodobně přetáhne přes hlavu.

A až se návštěvník vrátí, najde zbroj za dveřmi zamčenými na tři západy. A bude chtít zpátky kameny, které už nebudu mít.

Zatančí si v mé kůži.

Rychle jsem pokračoval a zoufale tančil mezi vzpomínkami, výmysly a čistými lžemi.

„Bratře, zrovna když jsem uklízel tvůj pokoj, viděl jsem, jak se stíny na nádvoří plíží nějaká černá postava.“

„Sluha?“ Alfrik se zastavil, opřel se o stěnu a lapal po dechu. Oškubané rudé vlasy se mu lepily k čelu potem. Když vznešený sir Bayard odpřísáhl, že z něj udělá muže, připustil, že to bude „nesmírně těžký úkol“.

„Sluhové se neplíží stíny, Alfriku. Ale zloději ano.“

„Zloději?“

„A co se dá v tomhle zapadákově ukrást?“

Alfrik na mě tázavě hleděl.

„Zbroj sira Bayarda, zatraceně!“ zakřičel jsem, pak jsem ztišil hlas, protože jsem se obával, aby se hluk nedonesl až do přízemí. „Kdybych pro tebe zašel do hodovní síně, mohl bych vzbudit povyk a možná pro nic. Ale musel jsem se ujistit, že je zbroj v bezpečí, obzvláště když ji svěřili mému drahému bratrovi do opatrování, a kdyby ji ztratil... no, jeho panošství – *tvoje* panošství, Alfriku – by se ještě víc zdrželo... smůla...“

„A politika...“ přerušil mě Alfrik a sklouzl po stěně na zem, kde zůstal sedět.

„A politika... ho už zdržela.“

Nemohl jsem odolat a nepřipomenout, že jednadvacetiletý panoš je stejně směšný jako náš prastarý učitel Gileandos, který posílal květiny, sonety a skandální návrhy jednadvacetileté děvečce Elspeth.

„Čekáš, že tomu uvěřím? Čekáš, že uvěřím, že i kdyby to byl zloděj, dostal by se přes zámky, sluhy a psy?“

„Podívej se na naše sluhy, Alfriku. Podívej se na naše psy. Do hradu se dostane každý tulák, který vyleze z naší vlastní bažiny o kus dál cestou. Sami sluhové si stěžují na to, že jim mizí peníze a cetky.“

„Za něco z toho můžeš ty, Galene.“

„A za něco ty. Ale oba víme, že naše ubohé zlodějské kousky se s tímhle nedají srovnávat. Je krádež, a je krádež, pokud chápeš, co tím myslím.“

Nebyl jsem si tím jistý, ale na tupé tváři se mu objevil nešťastný výraz.

„A tenhle zloděj?“

„Když zvonilo deset, byl venku.“

„Tmavá postava?“

„Plížila se stíny, Alfriku. Určitě to byl zloděj.“

Můj nejstarší bratr se schoulil na podlaze a strčil hlavu mezi kolena.

„Ach, bráško. Co mám dělat?“

Tohle bylo lepší. Podíval jsem se na Alfrika, pak na okno na opačném konci chodby. Venku kukala kukačka a hledala si místo ke spánku – pravděpodobně v hnízdě jiného ptáka, kde naklade vejce a odletí pod rouškou

tmy, jak tvrdila legenda, a zanechá mládě na milost skřivanovi nebo slavíkovi nebo jinému zpěvákovi, který vychová vřeštící ptáče jako vlastní.

„Ještě není vše ztraceno, Alfriku. Zbroj je možná ještě pořád v pokoji.“

S nadějí na mě pohlédl a ve světle pochodně se usmál a odhalil mezery mezi zuby. Poděkoval jsem všem bohům, že nezdědil nic z rodové inteligence.

„Takže bychom měli napřed zjistit, jestli je zbroj ještě uvnitř.“

Podíval jsem se na dveře a Alfrik se na mě v tu chvíli vrhl. Přirazil mě ke stěně a zvedl ze země, takže se mi nohy kývaly bezmocně nad podlahou. Silnou rukou mě držel pod krkem a druhou mi ne zrovna láskyplně zabořil do vlasů.

„Raději bys neměl mít nic za lubem, Lasičko.“

Začal jsem brečet, lichotit a lhát.

„Prosím, prosím, bratře, neuškrť miláčka rodiny! Víím, že jsi dobrý muž a budeš i dobrý panoš, a ještě lepší rytíř! Pamatuji, že otec měl mladší bratry a všichni se dožili dospělosti! Považuje to za rodinnou tradici.“

Alfrik pochopil. Uvolnil sevření a já sebral odvahu.

„Samozřejmě že nemám nic za lubem. Není třeba přivolávat potíže, bratře. Na starosti a zmatek bude čas, až začneme běhat kolem jako kuřata bez hlavy, protože zbroj bude pryč.“

Alfrik mě pustil, okamžitě si klekl před dveře, popadl nůž a stejně jako já se začal štourat v zámku.

„Alfriku?“

„Drž hubu, Lasičko.“ Vsunul nůž do zámku a kov nepříjemně zaskřípal o kov. Rozhlédl jsem se po chodbě. Nikoho jsem neviděl.

„Alfriku, potřebuji tě proto, že ti klíče visí u opasku.“

Alfrik nemotorně popadl klíče a popral se se zámkem, ale nakonec jsme se přece jen dostali do komnat pro hosty, v nichž se měl dnes v noci ubytovat nejgeniálnější ze solamnijských šermířů. Byl to nejpřepychovější pokoj ve tvrzi, protože otec velmi dbal na pohostinnost: Stěny zakrývaly tapisérie, postel péřové přikrývky a v krbu vesele praskal oheň.

V takové komnatě se nepáchají neplechy.

Alfrik vrazil dovnitř přede mnou a v opilé panice zavrával ke skříni. Držel jsem se mu v patách a zběsile přemýšlel, jak bych asi siru Bayardovi

Ostromečovi, kdyby se náhle objevil ve dveřích, vysvětlil, proč se mu přehrabujeme ve věcech.

Horečnatě jsem uvažoval, jak dál.

Alfrik zakopl, popadl dveře skříně a trhl jimi. Samozřejmě byly zamčené. Klíč samozřejmě visel na kruhu u jeho opasku, na což samozřejmě zapomněl, to víte, strach a víno. Zbroj ve skříní zarachotila jako duch ze starých bájí.

Když dáváte pozor, uvidíte zázrak už z dálky – nedbalost, šubání, těžká zbroj ve skříní. Bratr se znepokojivě dlouhou chvílí přehraboval klíči, až jeden konečně zapadl do zámku. Alfrik celou silou škubnul dveřmi, které se ihned rozlétly.

A ze skříně vypadl nesmírně těžký náprsní krunýř sira Bayarda Ostromeče.

Praštil bratra do hlavy s takovým zařinčením, že by možná vyrušilo otce a Bayarda ze solamnijských debat dole v síni, vytrhlo by Brithelma nad námi z rozjímání a snad by i probralo Gileanda z opileckého omámení.

Ale nic z toho se nestalo. Nestalo se vlastně vůbec nic, jen bratr se rozplácl v bezvědomí na podlaze v komnatách pro hosty. Zařinčení kovu o Alfrikovu tvrdou palici totiž zaniklo ve zvonění zvonu na věži.

„Dávej pozor, Alfriku,“ pronesl jsem tiše a vděčně do jedenáctého zazvonění.

* * *

Pak už jsem jen musel hodinu nejistě a osamoceně čekat v komnatách pro hosty, až se vetřelec vrátí a brnění změní majitele. Venku ztichli všichni ptáci až na slavíka, který si vesele zpíval, zatímco já čekal a potil se.

Hodil jsem červenými kostkami, které jsem nosil vždy s sebou, abych předpověděl budoucnost. Padla devítka a devítka, Znamení lasičky – když vezmu v úvahu svoji přezdívku, tak to znamenalo velké štěstí – ale kdybych si vzpomněl na další řádky říkanky, asi bych se tak sebejistě necítil.

A tak jsem čekal, až se zvon znovu rozezní, a obrnil se proti návratu vetřelce. Při sedmém zazvonění jsem zaslechl něco na chodbě – jako by někdo šplhal dovnitř oknem.

Už jen jeho horolezecké umění bylo ohromující.

Přioplazil jsem se k posteli a chystal se pod ni vklouznout, kdyby se ukázalo, že Škorpión přece není tak čestný, jak se chvástal. Ale zastavilo mě sténání za mnou.

Každý zázrak má nějaký háček. Byla půlnoc a bratr se probouzel do bůhvíčeho.

V tu chvíli jsem si všiml přílby. Ležela na podlaze vedle náprsního krunyře, a přestože byla trochu špinavá pro nedostatek Alfrikova panošského zájmu, stále vypadala díky složitým vzorům z mědi, stříbra a mosazi úchvatně.

Chodbou se blížily kroky a bratr se probíral k vědomí a samozřejmě k mé zkáze.

Nebyl čas přemýšlet. Popadl jsem přílbu, přiskočil k bratrovi a zvedl tu ztracenou věc nad hlavu – hledí a korunu a chochol a železo a měď a stříbro a mosaz – a praštil ho s ní vší silou do čela. Zařinčení opět přehlušily zvony. Alfrik zabručel a rozplácl se na podlaze, kde zůstal nehybně ležet.

Potlačil jsem paniku. Vrátil se mi zdravý rozum. Dlouhou minutu jsem zůstal vyděšeně stát nad bratrem a uvažoval, že sklony k vraždě, které se u mě projevíly tehdy před pěti lety na hradbách tvrze, mě konečně dohnaly k činu.

Ve dveřích se něco pohnulo. Neotočil jsem se, nýbrž se vrhl k posteli. Silná ruka mě popadla za kotník a odtáhla mě do středu pokoje, kde jsem zůstal ležet, třásl se a fňukal. Slyšel jsem, jak Škorpión rychle, hladce a téměř bez námahy sebral zbroj. A opět se ozval hlas – stále měkký, stále jedovatý.

„Odvedl jsi docela dobrou práci, maličký, i když závěr byl poněkud násilný a... chaotický.“

Rozhlédl jsem se kolem. Černá postava v kápi vyrazila ke dveřím a těžkou zbroj nesla přehozenou přes rameno, jako by to byla otep větví nebo příkrývka. Pak se zastavila a obrátila.

Rudé oči se do mě zabodly stejnou silou jako stisk, který mi sotva před dvěma hodinami způsobil takovou bolest a otrávil mě.

„Tvůj prsten.“

„Pro... prosím?“

„Tvůj rodový prsten, maličký.“ Natáhl ruku v rukavici a rozevřel dlaň. „Pochop, poutá nás k sobě něco víc než jen... řekněme, džentlmenská dohoda.“

Byl bych klidnější – vlastně spokojenější – kdybych měl u sebe něco, co by naší dohodu stvrzovalo.“

„Můj rodový prsten ne! Ale můžete si vzít zpátky své kameny, pane. Určitě stojí víc než malý měděný kroužek, a koneckonců byly od začátku vaše.“

Vetřelec stál tiše s nataženou rukou. Zdráhavě jsem si sundal prsten. I když byl jen z mědi, byl složitě zdobený a jedinečný. Dostal jsem ho před čtyřmi lety, když jsem ve třinácti letech dosáhl ubohé dospělosti, kterou jsem si teď ještě víc pokazil tím, že jsem se spolčil s nějakým darebákem, který hladověl po zbrojích.

Pokud existovalo něco, čím se mohl solamnijský mladík prokázat, byl to právě rodový prsten.

Hodil jsem prsten Škorpiónovi. Pohnul rukou v rukavici a prsten zmizel.

„Mimochodem,“ zamumlal, „zbytek naší dohody stále platí. Nikomu ani slovo, protože když promluvíš, uslyším to... bez ohledu na to, kde budu. A možná ještě té samé noci si přijdu pro tvoji kůži. Nebo možná jindy. Ale brzy, ach ano, velmi brzy.“ Rychle překročil Alfrika, který se pomalu probouzel, a vyšel ze dveří.

Někdo – možná sluha – spustil poplach a já tam ztraceně stál a doufal, že hrdinové, jako byl můj otec nebo jedinečný Bayard Ostromeč, dokáží zastavit postavu v černých botách dřív, než vyklouzne zpátky do noci se zbrojí a s plány pro moji kůži. Ale netušil jsem, jak rychlý a hbitý vetřelec je, protože zmizel i se zbrojí dlouho předtím, než otec, zatížený vínem, a sir Bayard, chladně střízlivý, ale zatížený otcem, vyběhli nahoru po schodech. Přispěchali nám na pomoc, ale příliš pozdě.

2

Nevěděl jsem, jak moji krajané zareagují, co farmáři a vesničané udělají, až vetřelec oblečený do zbroje, kterou ukradl siru Bayardovi, začne proměňovat okolí sídla v soukromé léno. Venkovanům se nájezdy a loupení nikdy nelíbily – přicházeli o dávky a sýr a o dobytek, který si lupiči opékali přímo na místě na ohni. Mizely peníze a dcery. Ale nechápal jsem, k čemu celé to běsnění a převlek jsou.

Den poté, co brnění zmizelo, začali do sídla přicházet vesničané a prosit otce o pomoc. S kloboukem v ruce napřed prostě a pokorně žádali, aby „pán udělal něco s problémy v jejich vesnicích“.

„Něco“ obvykle znamenalo, že otec má natáhnout loupežného rytíře na skřípec, rozčtvrtit ho a předložit farmářům jeho části (které, to záleželo na představitosti vesničanů) na „talíři“.

„Pokud by to pánovi nevadilo, rádi bychom viděli hlavu toho darebáka na stříbrném podnose.“

„Pokud by to našemu dobrému pánovi nezabralo příliš mnoho času, ukřivdění lidé z Dutého Dubu poníženež prosí, jestli by jim mohl předložit nenechavé prsty zlodějčeka na bronzovém talíři.“

„Anebo kdybych si mohl postavit měděnou misku s jeho tlukoucím srdcem ke studni vzadu na zahradě!“

A tak to pokračovalo dál a dál, protože každý se snažil předčít souseda, až se prostý lid dostal k částem těla, o nichž jsem nikdy neslyšel, a napadlo mě, jestli farmáři myslí během práce na polích na něco jiného než na mučení.

Otec poslouchal jen napůl ucha, protože ho bezpochyby zaměstnávala nedbalost vlastních synů. Byl Solamnijským rytířem ze staré školy, který přísně dodržoval Zákon a Instrukci. Skutečnost, že hosta pod jeho střechem okradli, ho přiváděla na pokraj záchvatu. Potrestal Alfrika za nedbalost domácím vězením a až „do odvolání“ mu zakázal opustit sídlo.

A co hůř, oloupeným hostem byl sir Bayard Ostromeč, jeden z nejslibnějších rytířů v severním Ansalonu, jehož šermířské dovednosti a statečnost (a zjevně také zdravý rozum) ho proslavily i tak daleko na severu v zapadákově uprostřed Břehova (který ležel na severozápad od Vingaardských hor a na jihovýchod odnikud). Bayard tiše a zdvořile zuřil a určitě ho dráždilo, že musí trčet na našem panství, místo aby už byl na cestě do Solamnie, kde se chystal rozmlátit hlavy mladíkům v turnaji o ruku dívky, se kterou se, pokud jsem dobře slyšel, ještě nikdy nesetkal.

A proto asi potrestali i mě.

Protože když tu noc, která mi připadala tak strašně dávno, vetřelec v černých botách zmizel, ležel Alfrik obličejem dolů ve skříní a otec s Bayardem už vybíhali do schodů, takže jsem musel rychle jednat.

Kdyby mě našli na místě činu nezraněného, vzbudilo by to příliš mnoho otázek. Bylo lepší splynout s okolím.

Sklonil jsem se, rozběhl se a vrazil hlavou do dubových dveří Alfrikovy komnaty.

Důsledkem bylo, že mé tělo bylo první, které rytíři v pokoji našli, první, které probrali k životu. A já samozřejmě nic nevěděl a jen uboze sténal, proto si otec pospíšil k mému nejstaršímu bratrovi, popadl ho za kotníky, odtáhl do středu komnaty a fackoval ho tak dlouho, dokud ho neprobudil.

Tehdy jsem si poprvé skutečně prohlédl sira Bayarda Ostromeče. A obstál.

Byl o hlavu vyšší a o hodně štíhlejší než můj otec. A také tmavší. S vousem. Bylo mu přinejmenším třicet, ale rozhodně ještě ne čtyřicet. Po ramena dlouhé vlasy měl upravené podle solamnijského stylu té doby. A vypadal klidně – měl sice pohlednou, ale bezvýraznou tvář, která vypadala, jako by byla vytesaná do skály ve staré krajině, kde nebylo nic než kamení a slunce.

Bayard na mě krátce pohlédl, pak se významně zahleděl na otce, který mě bez obalu, opile pokáral.

„Přejdi rovnou k věci, Galene. Pověz nám, co se stalo.“

Alfrik se probouzel. Sténal a otec na něj ustaraně pohlédl. Rychle jsem se pustil do vyprávění.

Rytíři si vyslechli stejný příběh jako můj nešťastný bratr – o tmavé postavě, která se plížila stíny venku za oknem, a o tom, jak jsem si dělal

starosti o našeho hosta. Báł jsem se o majetek sira Bayarda, a tak jsem zkusil otevřít dveře komnaty pro hosty, ale našel je zamčené, proto jsem požádal o pomoc bratra, který zrovna procházel kolem.

„Takže jsme s bratrem do komnaty vešli s nejlepšími úmysly, sire Bayarde. Dělalí jsme si takové starosti, že jsme si toho darebáka nevšimli, a on nás pak asi napadl z nějakého temného výklenku v chodbě nebo...“ Významně jsem se odmlčel a doufal, že tak plivnu Alfrikovi do polévky. „Nebo se už schovával v pokoji, protože ho sem někdo kvůli nevšímavosti vpustil už dřív.“

Ztichl jsem a nechal slova zapůsobit, pak jsem pokračoval: „Ale nejsem si jistý, co se doopravdy stalo. Na okamžik jsem se odvrátil, protože jsem v chodbě zaslechl nějaký zvuk, a když jsem se otočil zpátky, uviděl jsem, jak nad mým padlým bratrem stojí postava v černé kápi. Ať už to byl kdokoli, pohyboval se rychle. Než jsem se stačil vzchopit nebo si ho dobře prohlédnout, vrhl se na mě.“

A pak už si jen pamatuji, jak jste mě probudili a já ležel tady ve dveřích a Alfrik ve skříní a... trochu se mi točí hlava, otče.“

Lehl jsem si a předstíral vyčerpání. Alfrik zasténal na podlaze vedle mě.

„Doufám,“ povzdychl jsem si, „že je můj milovaný bratr v pořádku.“

Natolik v pořádku, aby si počkal na panošské ostruhy dalších deset let.

* * *

Během několika následujících dní se věci v sídle změnily – já si toho všiml jako první, ale ostatní tvrdili, že za všechno může náhlá změna počasí. Od chvíle, co ptáci tu noc, kdy se pořádala hostina, zmlkli, rozhostilo se kolem podivné ticho: Neozýval se zpěv slavíka ani žvanění sojky, ani plácání křídel a cukrování holubů, a já si nakonec uvědomil, že ačkoli bylo stále léto, ptáci zmizeli. Možná odletěli do teplých krajů, aby počkali, až zima pomine.

Podle ročního období jsme očekávali léto – světlo a horko a dusivou vlhkost, která stoupala z nechvalně známých bažin, jež ležely ani ne míli od sídla – ale počasí se chovalo jinak. Když jsme se ráno probudili, všechno bylo ztuhlé mrazem a stromy předčasně shazovaly listí. Měli jsme problém udržet oheň v krbu, o zapálených svíčkách ani nemluvě, jako by něco vysávalo všechno světlo a teplo.

Gileandos studoval u gnómů. Téměř vždy ignoroval očividné a raději si všímal skrytých náznaků, z nichž téměř vždy vyvodil špatné závěry. Když si

všiml, že ptáci zmizeli a teplota kolem sídla poklesla, svalil vinu na „neočekávaný dopad slunečních skvrn na opar nad močálem“.

Vzpomínám si, jak roztržitě hleděl dalekohledem přímo do slunce, takže když se odvrátil, určitě viděl sluneční skvrny i tam, kde nikdy žádné nebyly. Bylo mu alespoň šedesát, ale už dlouho chodil sehnutý a šedivěl, ověšoval se šperky, česal si vous a natíral vlasy pomádou a voňavkami – byl to hejsek, který během let strašlivě zchátral. A v poslední době vypadal ještě uštvaněji, protože se na něm konečně projevil sudy ginu, které vypil.

Učil nás poezii a dějiny. A také matematiku, alespoň do chvíle, než Alfrik omdlel v hodině vyčerpáním. Také nás učil heraldiku, rétoriku a solamnijské lidové tradice – vyznal se ve všem, a přitom v ničem, a odmítal se obracet ke zdroji.

Proto jsem jako obvykle nevěnoval jeho vysvětlení pozornost, protože byl příliš zaujatý dohady, smyšlenkami a pověrami. Místo toho jsem rozhodil Kalantinu, rudé kostky z Estwilda, a čtyřikrát za sebou mi padla pětka a desítka, opar nad zemí, Znamení zmije. Prošel jsem knihy v Gileandově knihovně, přečetl si všechny komentáře k věštбám, ale nakonec jsem nebyl o nic chytřejší, než když jsem začal.

A všichni ostatní se zatím zabývali událostmi noci, kdy se pořádala hostina. Bayard se ozbrojil vypůjčenou koženou vestou, štítem a mečem a byl připravený pronásledovat zloděje, jen kdyby ho dokázal najít. Zpoždění odjezdu na turnaj ho rozčílilo, ale protože byl od přírody shovívavý, pořád zamýšlel vzít panoše s sebou, přestože nachytl Alfrika, jak spí, zatímco jeho zbroj změnila pána. Otcí však Alfrikův podíl na krádeži nedával spát.

Otec shovívavý nebyl.

„Bayarde, je trestem za zanedbání péče o zbroj stále smrt pověšením, nebo rád během let od mého odchodu změkl?“

Zapamatoval jsem si jeho otázku slovo od slova a snažil se přitom potlačit kašel, ke kterému mě dráždil popel a starý kouř. Víte, v sídle existují tajné chodby, na které otec buď zapomněl, nebo o nich nikdy nevěděl, a Brithelm byl příliš spirituálně založený a Alfrik příliš hloupý, než aby je našli. Ale přesto existovaly a pro chlapce, který si zvykl utíkat a vyhýbat se zodpovědnosti a trestu, byly dokonalé. Obzvláště jsem měl rád vchod do

hodovní síně, který byl šikovně ukrytý v krbu a odkud jsem poslouchal otce s Bayardem.

„Nezměkli jsme, sire Andrewe, ale spíše jsme *pochopili*, že panoši nebo rádoby panoši dělají chyby.“ Viděl jsem, jak se naklonil vpřed, a slyšel, jak kožená vesta zavržala a zapraskala, když se odmlčel, aby dodal slovům váhu. Zbroj mu byla příliš krátká a vypadala by směšně, kdyby jeho šedé oči a kamenná tvář neumlčely všechen smích. „Ne,“ pokračoval, „v dnešní době je řád shovívavější a já si nejsem jistý, jestli to tak není správně.“

Takže ho nepověsí. No dobrá. Na cestách pořád dochází k nehodám – lupiči, nepřátelští kentauri, dokonce i samotní vesničané mohou být nebezpeční, protože už celá pokolení řád zrovna nemilují – Gileandos říká, že to má něco společného s Pohromou, i když k ní došlo skoro před dvěma sty lety.

Venkované mají zjevně dobrou paměť.

Každopádně místní chasníci by uvítali jakoukoli výmluvu, která by jim dovolila vyprášit kožich Solamnijskému rytíři, který by projížděl jejich zemí. Nebo to aspoň prohlašovali.

„Vidím to jako chlapeckou chybu,“ pokračoval Bayard a poškrábal za uchem jednoho z nespočetných psů, kteří se připlazili blíž a usadili se u jeho židle. Bayard zvedl ruku, aby svá slova zdůraznil. Psa vycvičily roky života v sídle, a tak sebou trhl a zakňučel.

„Ale nezapomeňte, Bayarde, že ‚chlapci‘, o kterém mluvíte, je dvacet jedna let,“ zavrčel otec a sevřel velké ruce kolem hole, kterou používal, když chladnější rána probudila bolest v jeho noze a připomněla mu nehodu na lovu loni v zimě. „A jak už jste jistě pochopil, Alfrik není zrovna nejbystřejší mladík.“

Bayard skryl zdvořile úsměv a kývl. Otec si toho nevšiml, protože upíral oči na podlahu před sebou.

„Nalijme si čistého vína. Chová se hrubě, malicherně a ne zrovna příjemně. Je mu jednadvacet, sire Bayarde. Není to kluk a už z toho asi ani nevyroste.“

Kdyby měl jako dítě nějaké způsoby a slušnost, už dávno by se stal rytířem. Kdyby byl vesničan, už by se pravděpodobně staral o manželku a několik dětí.“

A kdyby byl pes nebo kůň, bylo by už po něm a nepůsobil by potíže.

Můj úkryt byl příliš těsný. Pohnul jsem se a škrábl přitom opaskem o kámen, což způsobilo takový rámus, že ho museli slyšet až v Palantasu, v Pax Sarkasu a na konci světa. Zadržel jsem dech a čekal.

Bayard se opřel a rychle pohlédl mým směrem. Určitě si mě všiml.

Ale okamžitě se obrátil zpět k otci, který mluvil a mluvil, jako by se nic nestalo.

„Říkám jen to, Bayarde,“ pokračoval staroch, „že v jednadvaceti letech by už Alfrik neměl dělat žádné ‚chlapecké chyby‘. V jeho věku jsem už byl Rytířem meče, ubránil s malou jednotkou Chaktamirské stezky, brodil se po kolena v krvi mužů z Neraky...“

„A byly to mimořádné časy, sire Andrewe, v nichž hlavní roli hráli mimořádní muži,“ odvětil Bayard hladce a uctivě. „Slyšel jsem příběhy o vašich činech v Chaktamiru. Proto věřím, že bez ohledu na to, jak malé schopnosti projeví, by z jednoho z vašich synů mohlo přece jen něco být. Koneckonců jim v žilách koluje vaše krev.“

Otec pod šedivějícím vousem zrudl, protože nikdy neuměl přijímat poklony.

„Zatraceně, sire Bayarde, já chtěl, aby se moji chlapci dostali ze severního Břehova, z tohohle bažinatého konce světa. Chtěl jsem je dostat dolů do Solamnie, aby prožili dobrodružství, naučili se šermovat, napravovat zlo a podobné věci. Můj prostřední syn je... je něco jako mnich a z nejmladšího vyrostete se vši pravděpodobností ničema...“

Bayard střelil pohledem mým směrem.

„Soudíte je tvrdě, protože máte vysoké nároky,“ nadhodil, ale otec to odmítl.

„A nejstarší... mrzutá hora sádla ve spižárně. Jeden by z toho zešílel.“

„Má nabídka stále platí, sire Andrewe,“ odvětil Bayard poněkud netrpělivě. „Jeden z vašich synů – teď říkám kterýkoli – se může stát mým panošem. Zjistí, že jsem schopný učitel.“ Opřel se, sepal prsty a pootočil se ke krbu.

Ucukl jsem ke stěně, zpátky do bezpečí a popelavého příšeří. A narazil jsem na nový problém. Cestou tunelem jsem probudil nebo vyhnal z úkrytu krysu, která mi přeběhla přes nohu a vyděšeně se skrčila v temném koutě

krbu. Vyjekl jsem, vyskočil a praštil se hlavou o cihly a zčernalý kámen tak silně, až mě zasypal popel a saze.

A v tu chvíli vyrazil k mému úkrytu přirozeně pes, který si byl jistý, že zahnal do kouta něco divokého a možná i jedlého. Natáhl jsem nohu, vykopl krysu přímo do cesty pelášícímu psovi a vsoukal se zpět do průchodu. Štěkot, výkřiky a zoufalé pištění utichly, až když jsem vklouzl do skříně ve svém pokoji, převlékl se z umazaných, usvědčujících šatů do nevinné noční košile, skočil do postele a přehlušil ticho pozdního rána v prázdném křídle falešným chrápáním.

* * *

Rozhovor pokračoval i v mé nepřítomnosti a rytíři dospěli k nejhoršímu možnému řešení.

Otec byl přesvědčený, že nás zloděj přepadl uvnitř místnosti, kam ho kvůli své nepozornosti vpustil Alfrik. I přes Bayardovu námitku, že je třeba jednat s Alfrikem shovívavě, rozzlobený otec učinil rázné rozhodnutí.

Podusí brášku domácím vězením a nedovolí mu opustit zdi sídla. Ale to znamenalo, že na rozdíl od konce provazu nebo kobek bude mít bratr moji maličkost na dosah, aby ji zvalchoval všemi možnými zbraněmi, které se mu dostanou do ruky.

Protože Alfrik byl přesvědčený, že jsem měl něco říct – měl jsem vzít vinu na sebe.

Nevděčník.

* * *

Není proto třeba říkat, že mě v těchto dnech dokázaly bratrovy kroky na chodbě víc než zneklidnit. Alfrik trucoval a hlasitě mě obviňoval z krádeže zbroje, ačkoli mu víno a rána do hlavy natolik zatemnily mysl, že si vlastně nepamatoval, co se osudné noci stalo.

To však nikdy nezastavilo jeho pěst nebo dobře mířený kopanec. A tak jsem trávil celé hodiny v tajných tunelech a výklencích, schovával se v popelu a občas vykopl zvědavému psovi z úkrytu nějakou krysu, protože jsem věděl, že ze všech stvoření v sídle jsem v největším nebezpečí právě já. Nosil jsem převleky a jednou jsem se docela úspěšně vydával za kominíka. A když jsem na sobě neměl převlek ani se neukrýval, nasadil jsem si masku čiré

nevinosti, zdvojnásobil úsilí při plnění povinností a držel se poblíž otce nebo Brithelma.

Ruce jsem pořád schovával v kapsách, aby se mě nikdo nezeptal, co se stalo s mým rodovým prstenem.

Nezbylo mi než dělat společnost Brithelmovi a poslouchat jeho úvahy o bozích. Snažil jsem se neusnout.

„Galene, jaká je podstata věštby?“ zeptal se a krmil přitom ptáky na nádvoří. Na tváři se mu usadil neškodný úsměv, rusé vlasy měl rozčuchané a rudý háv zalátaný, takže vypadal jako oškubaný červený kohout, který se porval s holuby.

„Nevím, Brithelme. Dávej pozor na žlab.“

Bratr koryto na poslední chvíli obešel, dál rozhazoval zrní a pískal si.

„Chci říct, že věštba je zrcadlová síň, kde jedno zrcadlo odráží obraz druhého a všechny se otáčí k oku ve středu vidění.“

„Víš, máš pravdu, Brithelme. Nešlápni na psa.“

„Tihle ptáci, Galene,“ pokračoval Brithelm a překročil teriéra, který spal ve stínu žlabu. Pes zahrabal nohama, jak ve snu utíkal.

„V období Věku světla předpovídali kněží pohromy podle letících ptáků. Někdy v mém útočišti...“

„V Bráncově močálu? Slyšel jsem, že je zarostlý a během několika týdnů tam cypřiš vyroste do plné výšky a vzduch je tak vlhký, že jím plují lidožravé ryby a pátrají po kořisti.“

Brithelm se odmlčel, zpřímá se na mě podíval a kráčel přitom dál k nádrži. Chytil jsem ho za paži a jemně ho nasměroval ke schodišti, které vedlo nahoru na jižní hradby naší malé, sešlé pevnosti.

„Pro jednoho muže je to močál...“ začal, něžně se zasmál a hodil poslední hrst zrní hejnu holubů, které nás pronásledovalo, „... pro druhého poustevna. Ráno někdy vidíš i tucet křepelek, bráško. Zobou ti z ruky. Ano, jsou tam i temní tvorové, ale legendy přehánějí.“

Takže ptáci jsou nejznámějším prostředkem věštění. Pak je tady listí a klidná vodní hladina, do které hledíš tak dlouho, až vidíš za svůj odraz...“

A tak jsem trávil čas nesmysly, zatímco nejstarší bratr kul pikle a plánoval, fňukal a prosil, ale nedokázal si vzpomenout na nic konkrétního, z čeho by mě obvinil. Ale přesto starochovi našeptával dohady. Po ránu, které jsem

strávil nad pověrami s Brithelmem, jsem otce často přistihl, jak se na mě podezíravě mračí z čela stolu. A Alfrik se na mě zatím mračil přes lahve a zvěřinu z potupného místa na opačném konci síně. Připadal jsem si jako chycený mezi zrcadly.

* * *

A tak to pokračovalo. Otec se zlobil na Alfrika pro jeho nedbalost a stále víc podezíral i mě, přestože proti mně nikdy nenašel důkazy. Zdálo se, že i Bayard ztrácí dobrou náladu, když zůstal trčet několik týdnů v sídle, kde panovalo nesnesitelné napětí.

Ale teprve když jsme se doslechli o vraždění, přestal se otec ovládat docela.

Do sídla přišla další skupina vesničanů a přinesla zatím nejhorší zprávy. Bylo krátce po úsvitu. Bayard už vyrazil na každodenní pátrání po běsnícím zloději brnění, ale venkované přistihli otce, jak vyhazuje psy z křesla v hodovní síni, aby je mohl důstojně přijmout.

Mluvčím byla nejstarší z venkovanů, přinejmenším osmdesátiletá žena, šedivá a porostlá bradavicemi jako čarodějnice z pohádek. Oblékla se do podomácku vyrobeného pláště, kterým bojovala proti nepřírozenému chladu. Neztrácela čas a spustila, ještě než poslední mastif přistál s vytím na podlaze.

„Bylo to takhle, vaše rytířstvo, a ať bohové postihnou mě a mé děti až do pátého kolena, pokud se všechno neodehrálo přesně tak, jak říkám.“

Otec se s rudým obličejem a se zafuněním posadil a nasadil nejzaujatější výraz. Snažil jsem se uhádnout, kam bohové tu starou harpyji zasáhnou bleskem, až zalže, protože vesničanky lhaly vždycky a tahle nebyla výjimkou.

„Třesu se, že vám to musím říct, vaše rytířstvo, ale v naší zemi došlo k odporu a nevyslovitelné vraždě. Jeden z vašeho řádu si poskvnil ruce krví.“

Byla dobrá. Otec sevřel vztekle opěrky křesla. Brithelm, jenž stál u krbu, potlačil vyděšený výkřik. Na druhou stranu já a Alfrik jsme zůstali sedět. Alfrik si významně ostřil dýku a já zabořil nos do knihy, kterou jsem nečetl.

Celou dobu jsem poslouchal. Ale nemůžu říct, že by mi ženino bédování „otevřelo oči a já spatřil smutné utrpení vesničanů“, jak bédování obvykle zapůsobí na ty, kdo mají v duši alespoň zlomek cti. Moc dobře jsem věděl, že chudí žijí žalostným životem, o jakém my nemáme ani tušení.

A abych byl upřímný, byl jsem rád, že tomu tak je.

Protože pokaždé, když jsme to tušit začali, otec se rozzuřil a odnesli to jeho synové. Schoulil jsem se za stolem a stará ježibaba zatím pokračovala slavnostním tónem, uchváčena vlastním příběhem o temnotě a násilí. Pokud budu mít štěstí, odnese to hlavně Alfrik.

Nejstarší bratr, dědic veškerého majetku, tam seděl a utíral si nos do rukávu a netušil, že ho čekají ještě horší časy. Do síně se vplížil zpátky buldok, který považoval ticho za dobré znamení, a začal u mojí židle žebrať o kus slaniny.

„Přináším vám strašlivé zvěsti,“ pokračovala stařena. „Včera, zrovna když nastal večer, přijel k domu mého synovce Jafy na koni muž v solamnijské zbroji. Pamatujete si na Jafu, vaše rytířstvo? Loni přišel o ucho, když se s vaším nejstarším synem dostal do křížku kvůli daním. Ne že bych vinila vašeho chlapce nebo Jafu, ať je mu země lehká, protože nechtěl panu Alfrikovi ublížit! ‚Kluci se rádi ohání meči,‘ řekl by, ‚a já kvůli tomu nikdy hůř neslyšel.‘“

U Humy, byla fakt dobrá! Podíval jsem se přes okraj knihy na buldoka, který se snažil vypadat co nejdojemněji. Alfrik se už nesoustředil na nůž, nýbrž se pěkně vrtěl na židli. Uculil jsem se do stránek.

„No, Jafa spravoval střechu – střechu, která sotva před měsícem za záhadných okolností začala hořet.“

Teď byl na řadě Alfrik. Uculil se a vrhl až příliš výmluvný pohled mým směrem. Schoval jsem se za knihou.

Koneckonců jsem nikdy neplánoval, že se mi oheň vymkne z rukou.

Stará čarodějnice pokračovala, slastně lapená do rozvíjejícího se příběhu o krveprolití.

„A rytíř sesedl – ach, slyšeli jsme o něm, o siru Havranovi, který chodí od vesnice k vesnici a dožaduje se sýra, dobytka a ctnosti našich dcer. Ale přesto jsme nikdy nemysleli, že přijde i k nám! Ale copak někdo myslí na zlo, dokud mu nestojí přímo před dveřmi?“

No, rytíř požádal o sýr, a chci, abyste věděl, že Jafa slezl ze střechy a chystal se džentlmenovi dát, oč požádal, a dal by to rád, protože si musel myslet, že rytíř je členem vaší rodiny nebo přítelem nebo jinou osobou spojenou s vaším domem. Ale pak začal sir Havran požadovat Ruby, naší krávu, a Jafovi došlo, kdo rytíř je, a ztuhl.“

„Ztuhl, ale nechoval se vzdorovitě ani nebyl drzý,“ pípl mladší hlas z davu, který se shromáždil za stařenou. Copak si to dopředu domluvili?

Toužil jsem se zeptat na tajemného rytíře, jestli měl hluboký, měkký a nebezpečný hlas. Ale to jsem nemohl udělat. Kdybych se na něj zeptal, prozradil bych, že vím víc, než říkám. Zvedl jsem oči od knihy zrovna ve chvíli, kdy to buldok vzdal a odkolébal se k místu, kde seděl Alfrik. Vypadalo to, že jsou dneska ráno všichni odhodlaní koledovat si o potíže.

„Jak říká tady děvče: Nebyl drzý, opravdu, ale ztuhl a rytíř se začal znovu netrpělivě dožadovat Ruby, ale tentokrát už nežádal, ale rozkazoval, pokud chápete. A pak se zeptal na Ágnes a teprve tehdy mu Jafa odpověděl ostrými slovy.

Sama Ágnes přišla, aby vám řekla, že je to pravda,“ řekla stařena a přitáhla dopředu bledou blondýnu se žabíma očima, která byla asi stejně stará jako já, ale dvakrát tak velká. Byla to ona, kdo se ozval jako nějaký chraptivý chór. Jafova manželka nebo dcera? Netušil jsem a ani mě to nezajímalo. Ať už to bylo, jak chtělo, vetřelec by udělal líp, kdyby sebral krávu Ruby.

Tahle Ágnes začala tam, kde stařena skončila, přivalila se ostýchavě před dav a v rukou svírala zakrvácenou košili.

Přiznávám, že to už na mě bylo příliš.

„Bylo to přesně tak, jak hospodyně říká, vaše rytířstvo,“ fňukala dívka a kroutila ušpiněnou košili v těžkých rukou. „Jafa tam jen tak stojí. Pak vytáhne nůž a řekne: ‚Můžete bejt urozenej, ale mý holky se ani nedotknete.‘ To byla přesně jeho slova, jinak ať bohové zatratí moji rodinu do pátého kolena.“

Všichni zjevně strašně rádi riskovali, když šlo o jejich příbuzné. To zcela chápu.

Zbytek příběhu dopověděla stařena. Jak Jafa odmítl ustoupit, jak slova přešla v křik, křik v rány a rány v tasený meč, který nešikovně skončil ve vesničanově hrudi. Když skončila, následoval obvyklý nářek před pánem sídla, šest verzí stejného příběhu (všechny se stejně nešťastným koncem) a předvedení bezmocných pozůstalých – samotné stařeny a dcery (nebo manželky, nebo kdo to vlastně byl). Venkované dokonce navrhli, že přivedou Ruby („dotyčnou krávu“, jak prohlásila stařena), pokud tím změkčí otcovo srdce.

Když otec zjistil, k jaké krutosti došlo, zrudl. Brithelm také překypoval soucitem. Alfrik se vrtěl a nakopl nešťastného buldoka zrovna ve chvíli, kdy otec slíbil nápravu.

„Na svoji čest rytíře přísahám,“ prohlásil a položil ruku na jílec meče, „že nespočinu, dokud nebude křivda napravena, dokud nebude zloduch stát přede mnou, dokud nebude po zásluze potrestán, dokud nepotrestám všechny, kdo se na těchto odporných skutcích nějakým způsobem podíleli.“

A opravdu. Když venkované odcházeli a prolévali potoky slz a ustaraně vzdychali a žehnali otci a odváděli truchlící Ágnes a dotyčnou krávu přes zchátralý most, na který se sluhové neodvážili ani sáhnout, natož aby po něm chodili, obrátil se otec k mému nejstaršímu bratrovi.

„Odlož nůž a podívej se na mě, chlapče.“

Vykoukl jsem, ujistil se, že osloveným chlapcem je Alfrik, a rychle se zase schoval za knihu, abych poslouchal a bavil se.

„Otec má k synovi jisté povinnosti, stejně jako syn k otci. Možná jsem se choval během posledních několika týdnů příliš shovívavě, ale, bohové jsou mi svědky, myslel jsem, že tvá nedbalost nemá žádné skutečně kruté následky. Možná jsme se provinili tím, že jsme zradili důvěru mezi hostitelem a hostem, a i když byl za mých mladých časů trest za podobnou zradu velmi přísný, v dnešních dobách jsou lidé připraveni přimhouřit oko nad přečiny, které nejsou... osudné.“

Vstal a v ranním světle se najednou opět zdál být mužem, kterým býval, než jsme se narodili, v dobách, kdy patřil k nejlepším rytířům Břehova, než sešel věkem a musel se uchýlit do zapadlého sídla.

Takhle asi vypadal před lety a při všech bozích, musel být úžasný! Kdyby mě začal vyslychat tehdy, asi bych ze sebe vysypal celý příběh – pověděl bych mu o všem, co jsem provedl se Škorpiónem, i o tom, co se stalo před lety, prostě proto, že to vypadalo, jako by nám viděl přímo do duše a potrestal by nás ještě krutěji, kdybychom zalhali.

Ale otec už se dál neptal. „Ale to už skončilo,“ pokračoval. „Provedl jsi strašnou věc, která se s každým dnem stává ještě strašnější. Ať už to byla nedbalost nebo něco horšího, Instrukce jasně říká, jak takový přečin potrestat. Instrukce a Zákon.“

Otec se zadíval na podlahu. Hleděl na ni dlouho, než opět promluvil.

„Nemám na vybranou. Kéž by tomu tak nebylo, ale už nemám jinou možnost.“ Pozvedl meč ve formálním solamnijském pozdravu.

„Dokud sir Bayard Ostromec z Vingaardu, Solamnijský rytíř, nepředvede zloděje, falešného rytíře, a nepředá nám ho do rukou, abychom ho mohli nechat popravit, musím uvrhnout nejstaršího syna, Alfrika Cestybrana, do kobky pevnosti, dokud nerozhodneme, jaký trest odpovídá jeho hanebnému podílu na celé záležitosti. Doufám, že se můj syn o samotě zamyslí nad tím, jak svým jednáním pošpinil jméno naší rodiny a Solamnijského řádu.“

Musím přiznat, že jsem si nikdy nemyslel, že by se otec takto zachoval. Podíval jsem se na Brithelma, který pokrčil rameny a obrátil oči k nebi.

Alfrik byl na druhou stranu tak šokovaný, že se dokázal jen smát. A napřed se opravdu jen smál, vrtěl nevěřícně hlavou a znovu nakopl buldoka, který konečně pochopil a odvrátil se do bezpečí a pro útěchu k Brithelmovi.

Alfrik se však přestal smát, když mu došlo, že přestože zněl trest nesmyslně, otec nežertoval. Bratr vystřízlivěl a snažil se říct něco – cokoli – čím by vyjádřil své pohoršení. Ale místo toho vyrazil nosové zabečení, které znělo, jako by sluhové někde venku u stájí stříhali ovci.

Otec hleděl na svého prvorozeného, na dědice, neochvějně. „Kdybys jen věděl,“ prohlásil rozhodně a truchlivě. „jak nesmírně jsi mě zklamal, Alfriku. To vědomí by bylo dostatečným trestem.“

„Béééééééé,“ odpověděl můj bratr. Buldok na něj zvědavě hleděl zpod Brithelmovy židle.

„Ale ty toho víš o cti, zodpovědnosti a pokání asi tolik jako... jako...“ Otec vztekle přelétl komnatu očima. „Jako ten buldok, který se krčí pod Brithelmem.“ Ukázal na buldoka, který se ještě víc přikrčil.

„Béééééééé,“ zařval Alfrik a já si nedokázal pomoci. Začal jsem se culit. Vztekly pohled však najednou dopadl celou vahou i na mě.

Dokázal jsem si představit, jak se muži z Neraky cítili, když otec v mládí bránil průsmyky.

„A protože se můj nejmladší syn, tvůj bratr Galen, nezbavil zcela podezření, připojí se k tobě v žaláři, dokud nezískáme všechna fakta a nezjistíme, na kom spočívá tíha viny.“

„Ale, otče!“ začal jsem prosit. Střelil jsem vyděšeným pohledem po Alfrikovi a viděl, jak mu z tváře mizí uraženost a strach a nahrazuje je

spokojený úsměv. V kobkách budeme sami, sami a mimo doslech. A Alfrik mi bude klást za vinu další urážku.

Dokázal jsem jen koktat.

„Ale, otče! A... ale, otče!“

Pro jednou jsem neměl slov. Nebyl jsem o nic lepší než Alfrik.

* * *

Kobky páchly plísní, dubovým dřevem a zkyslým vínem. Chvilí jsem se choulil v tmavém koutě, pak jsem se přesunul podél zdi tak daleko od Alfrika, jak jen to šlo, aniž bych si prokopal cestu na svobodu – což bude první věc, kterou udělám, pokud přežiju bratrský zájem, kterým mě určitě obšťastní.

Otec stál ve dveřích s Brithelmem a Gileandem. Brithelm držel lampu, která je ozařovala tlumeným, plápolajícím světlem – Gileandos nebyl skoro vidět: od chvíle, kdy jsme ho s Alfrikem při poslední bratrské spolupráci před měsícem podpálili, se od ohně držel dál.

Obvazy byly v záři plamenů sotva vidět.

„Dvakrát denně vám přinesou jídlo,“ prohlásil otec. „Trest má být přísný, ne nelidský. Každé ráno vám dovolí projít se po nádvoří, abyste se mohli nadýchat čerstvého vzduchu.“

Je to lekce,“ pokračoval. „Lekce pro nás pro všechny. Ale za nic na světě nedokážu přijít na to, co nás má naučit.“

Ustoupil ze světla. Teď už jsem viděl jen Brithelma, který na mě truchlivě a soucitně hleděl a bezpochyby si přál, aby mohl zaujmout moje místo.

Slyšel jsem, jak otec ve tmě říká: „Věřím, že jste si vědomi toho, jak moc jste mě zklamali.“ Pak se dveře zavřely a my zůstali v naprosté tmě.

A já slyšel, jak Alfrik vrčí a plazí se ke mně po podlaze kobky.

3

Ačkoli jsem vždy nenáviděl poezii, pamatuji si, že jsem se toužil stát bardem. Viděl jsem totiž noční představení v sídle a vypadalo to jako dobrá zábava. Nakrmí vás a vy jim za to povíte příběh, který se nikdo neopováží zpochybnit, a tak si ho můžete vyšperkovat, jak se vám líbí. A pak vám za lži zaplatí. Na takový život bych si dokázal zvyknout.

Brzy jsem však přišel o iluze. Stalo se to před osmi lety, dobře si na tu noc pamatuji, a dalo by se říct, že moje iluze tehdy přeletěla přes příkop a zmizela.

Dva týdny po mých devátých narozeninách zpíval otci Quivalen Sath, nejslavnější z elfských bardů, a to mě od poezie navždy odradilo.

Tu noc, kdy nám bard zpíval, začalo i vydírání. Pod Gileandovým dohledem jsme uklízeli hodovně síň sídla a otec se zatím připravoval na přijetí váženého hosta. Gileandos byl celý nervózní, protože chtěl, aby hodovně síň vypadala co nejlépe, až se velký umělec objeví, takže dokonce nakopl i několik sluhů, když zjistil, že krb je ještě pořád plný popela. Zaprášení chlapci utekli ze síně, a tak jsem se sklonil s koštětem nad popelem já. Obrátil jsem se, až když jsem uslyšel vykřiknout stájníka, kterého přivezli, aby se zhostil důležitého úkolu. Choulil se bolestí pod stolem a čekal na další kopanec od Alfrika, který stál nad ním a usmíval se.

„To stačí, Alfriku!“ vykřikl Gileandos, když starý muž zavrával, upadl do bezvědomí a strhl přitom ze stolu ubrus.

„Nechal jsem se unést,“ zavrčel Alfrik. Pak si dřep, oprášil si botu a popadl sluhu za vlasy. Táhl muže ze síně, smál se a volal přes rameno: „Zbožňuju poezii!“

Dokonce i před osmi lety by Alfrik třeba prostřel stůl pro křupana s cellem, jen kdyby tak mohl nakopnout nějakého sluhu.

Quivalen Sath ale nebyl žádný křupan, vlastně vypadal jako každý jiný elf. Bardským životem nijak nezbohatl. Na sobě měl zelené lovecké šaty a dlouhé

vlasý mu prokvétaly stříbrem. Přesto byl vážný a výřečný a koneckonců to byla opravdu slavná osobnost, autor *Písně o Humovi*, kterou mě Gileandos přinutil naučit se nazpaměť taktéž v hodovní síni předchozí nudnou zimu. Bylo to krátce předtím, než jsem se mu poprvé pomstil ohýnkem, který mu sežehl vous a půlku tváře a ukončil tak naše studium klasiků.

Otec s elfem si při večeři vyměňovali zdvořilosti a do hodovní síně se nevyhnutelně vplížila smečka psů, kterou přilákalo teplo ohně a vůně zvěřiny.

Alfrik na mě cenil zuby z opačného konce stolu. Udělal jsem na něj neslušné gesto, které jsem se to ráno naučil od stájníka. Naježil se a zahleděl se do poháru s vínem; byla to první hostina, které jsme se zúčastnili od chvíle, kdy mu bylo třináct a poprvé mu dovolili napít se něčeho silného.

Elf se postavil a oslovil nás.

„Pro vaše pobavení jsem dnes večer zvolil *Smrt růže*,“ zamumlal Quivalen Sath. Mezi bardy musela existovat nějaká tichá pošta, která elfovi prozradila otcovu oblíbenou báseň, protože staroch se usmál, pozvedl číši a vůbec netušil, že uslyší něco, co Gileandos odmítl jako „první ubohé pokusy“ Quivalena Satha.

Po jídle se rozproudila zábava. Abstraktní náboženská úvaha o svobodné vůli a růžích na nebi mě skoro okamžitě začala nudit, a tak jsem sledoval Alfrika, který se svezl na židli, jak jen mu to zbroj dovolovala, a otíral si čepel dýky o hřbet chrápajícího psa, který nadšeně kopal nohama, protože si asi představoval, že ho drbou a hladí. A Brithelm, můj prostřední bratr, o kterém se lidé často mylně domnívali, že se veřejných událostí neúčastní, stál ztuhle jako nějaký bláznivý červený strašák. Uměl totiž dokonale naslouchat, aniž by věnoval pozornost, takže asi zrovna meditoval.

Otec se na druhou stranu choval jako dokonalý hostitel a vyslechl si i ty nejsměšnější části příběhu.

A jen otec nakonec obdařil elfa poklonou, kterou jeho proslulost zjevně vyžadovala. Teprve později, jakmile bard poděkoval otci za tucet kousků stříbra, přehodil si harfu přes rameno a vyšel ven ze síně, zrovna když rudý měsíc zmizel na západě a východní obzor začal červenat, mě napadlo, že pokud je Quivalen Sath tak strašně slavný, proč hraje v zapadlých solamnijských vesnicích?

Měl jsem jít přímo do postele, ale místo toho jsem se odplížil na hradby, kde jsem nechal své vojáčky, když mě zavolali, abych dohlédl na připravovanou hostinu pro elfa. Na cimbuří bylo zima, i když bylo časné ráno pozdního léta. Rozestavěl jsem své legie do mezizubí, odkud měly dobrý výhled na padací most a bažinaté lesy asi míli na západ od pevnosti. Někteří vojáčky přišli při výstředních kouscích o hlavu, jiní byli docela v pořádku a opírali se o hradby.

Quivalen Sath zrovna dorazil na opačnou stranu tvrze, když ho do temene krásně učesané básnické hlavy tvrdě a jistě i bolestivě zasáhl železný voják. Devítiletý rádoby zabiják s přesnou muškou téměř dokonale splýnul s klematisem, břečtanem a dalším plevelem, takže ho ani bystré elfské oči nezpozorovaly.

* * *

Měl jsem ale příšernou smůlu, protože celou scénu sledoval někdo jiný. Alfrik mě následoval na hradby (bylo mi tehdy sotva devět a ještě jsem nebyl zvyklý ohlížet se přes rameno a neustále pátrat po podezřelých bratrech). Stál za mnou, schovával se ve stínech, za šlahouny a za zuby cimbuří a viděl tedy můj útok na Quivalena Satha.

Dědic rodu mě chytil ještě dřív, než si elf stačil promnout hlavu, rozhlédnout se a znovu vyrazit na cestu k další zastávce na nekonečné básnické pouti.

„Všecko jsem vidět, ty malý skrčku,“ zasyčel Alfrik.

„Chceš říct, že jsi všechno *viděl*,“ opravil jsem ho, protože jsem bratrovi rád připomínal, proč mě má Gileandos mnohem radši. Tehdy by však bylo moudřejší držet jazyk za zuby, protože Alfrik se na mě vrhl jako divoký kanec. Stál jsem k bratrovi otočený zády, obličej jsem měl nepříjemně vtlačený do mechem porostlého kamene cimbuří a hlavu zamotanou do břečtanu a plevelu, který se mi obtáčel kolem hlavy jako věnec na čele nějakého druhořadého barda, proto jsem opravil svoji opravu.

„Tak co že jsi to vlastně vidět, drahý bratře?“

„Já vidět, jak ty hodit vojákka po elfovi,“ odvětil.

„Ale ty nikdy *nevidět*, bratře, co měl elf za lubem. Něco se zatřpytilo - viděl jsem to - prohlédl si tu věc na světle, pak ji schoval do rukávu dlouhého bardského hávu. Asi naše stříbro, možná křišťálový pohár z otcova stolu.“

„Ale na stole byl ne křišťál ani stříbro. My bavily básníky, ne kupce.“
Zatlačil mi obličej silněji do kamene. V ústech jsem cítil mech a maltu.

„Ale neviděl jsi, jak si prohlížel – jak si prohlížel okolí domu. Určitě je to nerakanský špeh nebo zvěd nějakých protisolamnijských fanatiků, kteří chtějí oblehnout tvrz.“

Alfrikův stisk nepovolil a nepovolil ani tlak, kterým mi tiskl nos do žuly. Zkusil jsem poslední možnost.

„Nenapadlo tě, Alfriku, že jsi se stal obětí elfského kouzla? Že tě zhypnotizoval? Že se ti jenom zdálo, že jsi viděl, co si myslíš, že jsi viděl?“

Nepustil mě ani nepovolil, protože balancoval na hranici, kde se hloupost mění v prozření: Prostě neměl žádnou představivost, proto věřil jenom tomu, co viděl na vlastní oči.

A tak jsem byl nucen přiznat se, koktat, brečet a žadonit a odevzdat se mu na milost, kterou naneštěstí v té době neznal.

* * *

Ale ukázalo se, že Alfrik přece jen nějakou představivost má, protože v následujících měsících vystrčily růžky první náznaky vydírání. Jak už jistě víte, pohostinnost je pro otce nesmírně důležitá a přečin v mých představách narůstal do obrovských rozměrů, protože mi ho krutý a chamtivý bratr neustále připomínal.

A samozřejmě nijak nepomohlo, že Quivalen Sath napsal otci jednu z rozvláčných „epištol“, ve které říkal, jak ho „osvítlo“, když ho do temene zasáhla „božská střela“ z hradeb pevnosti.

Byl předmět, který se zřítíl shůry, darem Branchaly? Sath vojáčka nikdy nenašel (věřte mi, postaral jsem se o to tak, že jsem pohřbil celou armádu na hnojišti), proto považoval fialovou bouli na palici za fyzický důkaz toho, že umělec musí trpět, aby tvořil.

Osvícením to naneštěstí neskončilo a bard pak několik následujících měsíců trpěl ztrátami vědomí, z nichž se nakonec uzdravil a napsal o své zkušenosti báseň *Temnota Solináru*, která sice nikdy nevyšla knižně, zato naší částí Břehova se roznesla v ústním podání. Zmínka o „ranní střele šedého rytíře“ byla sice vágní, ale přesto přiměla otce přemýšlet, jestli celou věc nemá na svědomí jeho syn, obzvláště když nachytl jednoho ze sluhů, jak odříkává daný verš a popadá se za břicho.

Ne, otec by mi urážku slavného barda nikdy neodpustil. Pravděpodobně by mě odvedl do bažiny na jih od pevnosti a nechal mě tam, abych se postaral sám o sebe. Z Bráncova močálu se, jak všichni víme, nikdo nikdy nevrátil.

Pod Alfrikovým nátlakem jsem převzal jeho povinnosti a uklízel stáje i jeho soukromé komnaty. A když se objevil chromý kůň nebo sluha, byl to nejmladší Galen, ne zodpovědný Alfrik, kdo na sebe vzal vinu a obrátil proti sobě otcův vztek. Měsíce přešly v léta a já začal přemýšlet, jestli by nebylo lepší celou záležitost se Sathem přiznat. Asi ne.

* * *

Takže tak to bylo. Vyžíval jsem se v nenávisti a plánoval pomstu tak sladkou a složitou, že kousky skládačky zapadly na místo až o osm let později, za letní noci dva týdny po mých sedmnáctých narozeninách, za noci, o které jsem vám už vyprávěl.

Ale teď tady sedím a sladkost pomsty se nějak nedostavuje. Protože sotva se světlo v chodbě vytratilo a kobka, do které nás s Alfrikem uvrhli, opět ztichla, začal se bratr, jak už jsem říkal, plížit jako odporný krab po tmavé podlaze, zakopával, klel do tmy a mumlal: „Kdepak jsi, ty malý lotře?“

Rychle jsem skočil za blížící se hlas a pípl: „Tady!“ A opět jsem skočil. Slyšel jsem, jak se můj krabí bratr otočil, zaklel, a já opět skočil za hluk, který pohybem způsobil. Věděl jsem, že hrajeme nekonečnou hru na schovávanou.

„Tady!“ zaječel jsem znovu a něco se mi pohnulo u nohou. Uskočil jsem dozadu a pryč od zvuku a přímo do bratrových silných paží.

Teď byl na řadě Alfrik. Dostal jsem silnou ránu do týla a nešikovné, ale odhodlané prsty mě popadly za krk a já se propadl do ještě větší temnoty.

* * *

Probudil jsem se, až když mi do očí posvítla lampa a odhalila Gileandovu tvář. Dřepěl nade mnou, v napřažené paži držel lucernu a ve druhé talíř s chlebem a sýrem. Za ním stáli dva pobavení strážci cely. Znal jsem je ze stájí a věděl, že mají radost z toho, že Alfrika uvěznili, a vůbec je nezajímalo, co se stane se mnou.

„Chlapče, ,zbili tě a rozmlátili na kaši‘, jak říká stará báseň,“ vykřikl Gileandos.

Bolelo sedět a dýchat, natož vzpomínat na starou báseň. Levé oko jsem skoro nedokázal otevřít a světlo lucerny bolelo. Ano, *zbili mě a rozmlátili na kaši*, to docela dobře vystihovalo můj stav.

Ale Gileandos nebyl spokojený a pokračoval.

„Podobné stavy nejsou mezi novými vězni nijak neobvyklé. Spojení melancholie, tmy a vlhkého vzduchu je bolestivé, ale zřídka smrtelné. Existují příběhy o Santosovi Stříbromečovi, Solamnijském rytíři a předkovi sira Bayarda Ostromeče, našeho hosta. Vypráví o tom, jak Santos přežil obléhání Daltigotu, přestože ho uvěznili v kobkách, a jak Vinas Solamnus s následovníky město dobyl a otevřel vězení a Santos z něj vyšel, jak říká píseň, ‚zbitý a zhmožděný, ale neporažený‘...“

„Galen vrazil do stěny,“ přerušil ho bratr z kouta cely. „Vyděsila ho krysa a on nešikovně vyskočil.“

„Ale no tak, Alfriku,“ pokáral ho Gileandos a obrátil lampu tak, že ozářila bratrovu tvář. Tvářil se sice hladově, ale jinak byl docela nezraněný. „Je docela zjevné, že se jedná o zmíněný vězeňský stav, který bezpochyby zhoršilo nepřírozeně chladné počasí, které, jak jsem přesvědčivě dokázal, plyne z neočekávaného dopadu slunečních skvrn na opar nad močálem, což vede...“

„Vrazil do stěny. Tak se to stalo. Nemám pravdu, drahý bratře?“ Alfrik ode mě ani na okamžik neodtrhl oči.

Opatrně jsem volil slova.

„Bratr má pravdu, Gileande. Byla to zeď, tím jsem si jistý. A překvapila mě opravdu krysa, která mě přinutila nešťastně uskočit a způsobit si zranění.“

Lehl jsem si a snažil se vypadat ještě zbitěji a ubožeji.

„A co víc, mohl jsem se zranění vyhnout, kdybych jen poslechl Alfrika, když mi řekl, abych se nehýbal, dokud nerozdělá malý oheň, abychom viděli – má zvláštní dar; dokáže zapálit nejneobvyklejší materiály... na nejneobvyklejších místech.“

Bylo to nešikovné a možná až trochu příliš zjevné.

„Cože?“ Gileandos se naklonil vpřed a konečně mi věnoval plnou pozornost. „Co to říkáš o ohni?“

„Ach, na tom nezáleží. Jak jsem řekl, vyděsil jsem se,“ fňukal jsem, „a možná jsem se stal obětí vězeňského stavu, o kterém jste mluvil, ale mohu vás

ujistit, že to opravdu byla krysa – obrovská, ta největší z vrhu, ale přesto obyčejná krysa – která mě takhle zřídila.“

Gileandos se nade mnou naklonil, přimhouřil oči a postavil talíř vedle mě.

„Krysu netvoří jen sýr, který miluje,“ prohlásil a v hlase mu zazněla otázka. „Tvoje snídaně. Sněz ji, než vystydne.“

Obrátil se, zavřel za sebou dveře a nechal nás o samotě ve tmě.

Když kroky v chodbě utichly, uslyšel jsem ve vzdáleném koutě celý pohyb. Uskočil jsem a ucítil závan větru, jak se kolem mě prohnalo něco obrovského a narazilo to do zdi. Bratr zaklel. Odplazil jsem se do středu místnosti – nebo alespoň do míst, která jsem za střed považoval.

„Pochopil jsem to o kryse,“ zavrčel Alfrik odněkud.

Dobře. Pak to možná pochopil i Gileandos. Zůstal jsem zticha.

„A co mělo znamenat to o ohni?“

Pořád jsem mlčel.

A tak jsem strávil několik hodin, možná dokonce celý den. Pohnul jsem se pokaždé, když jsem uslyšel pohyb, a stál zcela nehybně, když jsem nic neslyšel.

Zrovna jsem se snažil vypořádat s možností, že už nikdy nebudu spát, když v zámku zarachotil klíč. Celu zalilo světlo a já zjistil, že s Alfrikem stojíme zády k sobě ani ne na vzdálenost jednoho yardu. Obrátil se, hmátl po mně, ale než mě stačil popadnout nebo já ucuknout, skočil mezi nás otec. V levé ruce svíral pochodeň, pravou chytil Alfrika za košili a zvedl mého ne zrovna hubeného bratra dobrou stopu nad podlahu.

Užasl jsem nad starochovou rychlostí a silou a přísahal si, že budu tak dobrým synem, jak jen se mi to bude hodit.

Ve dveřích stáli dva statní strážci, hleděli na nás a zjevně se snažili neculit. Staroch na ně kývl a oni se pustili do zatloukání okovů do stěny kobky. Otec znovu kývl a do místnosti vešel Gileandos.

V rukou sluhů jsem napočítal jen dva řetězy.

Otec stále držel mého nejstaršího bratra ve vzduchu a opět kývl na Gileanda, který nejlepším poučným tónem vysvětlil, co se děje.

„Nikdy nelži starším, Galene. Nemáš pro lhaní cit ani zkušenosti. Protože cvičená mysl, můj chlapče, dokáže v řeči či v textu objevit zázraky a někdo

tak mladý a... nezkušený... jako jsi ty, nemohl tušit, že lhaním paradoxně odhalí pravdu.“

To neznělo dobře. Stařec pokračoval v senilním tlachání. Toužil jsem po uhlících, po fosforu, po otcově pochodni. Koledoval si o další podpálení.

„Protože každý text, psaný i mluvený,“ drmolil, „má podtext a podtext tvé lži odhalil docela jasně, že *Alfrik byl krysou* ve tvém příběhu a že tvá zranění nezavinila žádná skutečná krysa a žádná zeď, jen prostý – i když velmi násilnický – nátlak ze strany zmíněného bratra. Je to tak?“

„Ano, Gileande.“ Proč ho máš celou pravdou? Snažil jsem se vypadat užasle, vrtěl jsem hlavou a přihloupě se usmíval. Věnoval mi shovívavý úsměv.

„A co víc, odhalil jsi tajemství, kterému jsem se snažil přijít na kloub posledních šest měsíců od svého prvního nešťastného vzplanutí. Mám pravdu?“

„Nevím.“

„No tak, no tak, chlapče. Opravdu sis myslel, že se spokojím s tím, že čas od času vzplanu, aniž bych se pokusil přijít věci na kloub? Snažil ses zatajit, že ti bratr ubližuje, ale přitom jsi prozradil jeho... řekněme... nebezpečnější sklony. Nebylo by moudřejší říct hned na začátku pravdu?“

„Asi ano, Gileande.“

Sluhové zamkli zuřícího, prskajícího Alfrika do želez a otec na něj podmračeně hleděl a mával pochodní jako mýtickým mečem.

Věděl jsem, kdy držet jazyk za zuby. Gileandos pokračoval.

„Hovořili jsme s otcem o tvém potrestání, Galene, a rozhodli, že nejvhodnějším trestem bude, když se budeš muset dívat, jak tvůj bratr za své činy příkladně pyká. Zůstaneš tady v kobce, dokud sir Bayard nezíská zpět svoji zbroj. Věřím, že tě polepší osud bratra, který se již stal mužem, a proto bude potrestám způsobem hodným muže.“

Otec prohlásil, že nechápe, jak mohl zplodit žháře, mystika a lháře, který v sobě nemá ani za mák rytířství. Sluhové asi přemýšleli, jestli jsou všechny bohaté rodiny jako my.

Odešli a v kobce se rozhostilo ticho. Pak jsem uslyšel, jak na opačné straně komnaty zařinčely řetězy jako ve špatném strašidelném příběhu. Bratr začal

do nejmenších podrobností popisovat, co mi provede, až se mu dostanu do rukou.

Seděl jsem a zády se opíral o dveře. Shrnul jsem to.

„Jak to vidím já, Alfriku, dokud jsi v okovech, jsou ti hrozby a strašlivé sliby k ničemu. A zatím to vypadá, že v nich zůstaneš do konce života. Možná to potrvá dalších deset let, než se nějaký rytíř zase rozhodne být spravedlivý a dát ti poslední šanci stát se panošem.

Kolik jich už bylo, Alfriku?

„Tenhle padouch už nemůže být panošem.“ Neřekl něco takového sir Gareth de Palanta, když ti bylo čtrnáct? Když zjistil, že jsi vyloupil kasičku na almužny, aby sis mohl koupit čarovné brýle, díky kterým jsi měl vidět Elspeth skrz šaty? Dokonce i já se mohl stát ve čtrnácti panošem. Mohl bych se jím stát i zítra, kdybych chtěl. Tedy kdybych žil v jiné rodině.

Ale otec se chce zbavit napřed tebe, protože jsi nejstarší. Dokážeš si představit, jak se musí stydět, když ostatní z řádu už mají syny na seznamu rytířů a vnuky mezi panoši a on se musí starat o jednadvacetiletého lenocha, který se válí doma, pojídá zvěřinu, napájí se vínem a sní jenom o tom, kdy bude moct zmlátit dalšího sluhu nebo uštvat koně k smrti?“

Tmou se rozlehl výkřik. S chutí jsem pokračoval.

„A teď to bude určitě trvat dalších deset let. Bude to už tvá poslední šance, protože i toho největšího idealistu zahanbí, když mu bude zbroj nosit třicetiletý hromotluk. Zůstane ti jenom kněžství, ale možná i na to už budeš příliš starý, protože oba víme, že Brithelm bude dávno na cestě k duchovní čistotě, zatímco z tebe bude starý novic, který v životě zažil jen...“

Připadal jsem si jako ve staré komedii, ve které pronesete něčí jméno a on v tu chvíli vstoupí. V zámku zachrastil klíč a ve světle svíčky a se závanem teplého vzduchu z prosluněných pokojů nahoře vešel do komnaty spiklenců s netrpělivými strážemi za zády bratr Brithelm, jediná skutečně nevinna duše v naší rodině.

Byl jsem tady dole pěkně oblíbený. A rozčilovalo mě to, protože jsem byl právě v nejlepším a dráždil Alfrika, který zuřivě bojoval se řetězy, k nepříteli.

Ale byl to koneckonců Brithelm. A protože byl opravdu nevinný, litoval nás.

„Jak se máte, bratři? Tahle vlhká, dusná cela – krysy, tma, hniloba. Nelíbí se mi, že vás tady držíme tak dlouho. Ale myslím, že už je skoro po všem.“

„Skoro po čem, Brithelme?“ zeptal se nejstarší bratr tence a hlasitě, protože si po mém projevu bezpochyby představoval, jak se vaří v oleji nebo přinejlepším houpe na konci silného provazu.

„Máte jít ihned se mnou za otcem do hodovní síně,“ pokračoval Brithelm, dřepł si vedle mě a zvedl svíčku, aby lépe viděl dědice rodu, který visel na stěně. „Bayard se asi před hodinou vrátil a přivedl zloděje brnění.“

Škorpión! A tomu říkal Brithelm dobrá zpráva.

„Očekávám, že pravda vyjde najevo,“ řekl, „a jméno Cestybranů bude očištěno.“

Ano. Do pátého kolena.

* * *

V držácích doutnaly narychlo zapálené pochodně, které rozháněly houstnoucí tmou a ozařovaly dav. Hodovní síň byla plná lidí a psů. Mastifové, bíglové a ohaři ležli po stole, prali se u krbu a vyváděli kdovíco za tapisériemi. Otec tak spěchal, aby učinil spravedlnosti zadost, že síň ani nevyklidil.

My následovali až po psech.

Otec s Bayardem seděli na čestných místech v obřadních rouchách, připraveni zpovídat vězně v černém. Sešli se zde sluhové a nemohli se dočkat klepů, a dokonce i venkovany přilákala zpět vidina krve.

Ale mi dělal v tuto chvíli největší starost vězeň. Byl vyzáblý, skoro kostnatý, a jeho hůlkám podobné nohy se ničím nepodobaly silným, šlachovitým nohám návštěvníka, které jsem si dobře pamatoval. Sice na sobě měl černé šaty, ale bylo mu přinejmenším šedesát. Čekal jsem, až promluví, aby se potvrdilo to, v co jsem doufal.

Byl jsem si jistý, že Bayard přivedl špatného muže.

Což mi vůbec nevadilo. Byl mnohem lepším obětním beránkem než skutečný zločinec – Škorpión by mě dokázal zaplést do sítě zločinů, které by mohly naši rodinu zasáhnout až do pátého kolena. Spolu s Alfrikem a strážci jsem zamířil do středu komnaty. Brithelm se postavil vedle otcova křesla.

Bayard nás pozorně sledoval, nohu si přehodil přes opěrku křesla, kýval s ní, prsty měl sepnuté a šedé oči upíral na nás. Myslím, že ho napadla stejná

věc: Muž v černém nebyl žádný rváč a sotva by se dokázal postavit Alfrikovi, natožpak venkovanovi, jako byl Jafa. Ubožák určitě při prvním pohledu na Bayarda upustil zbraň. Byl jsem v pokušení označit lumpa před námi za Škorpióna, jen abychom se dostali ze sklepení. Ale držel jsem jazyk za zuby, protože podobné prohlášení by vyvolalo nepříjemné otázky, jak dobře jsem si vlastně útočnickovu tvář prohlédl.

Lump před námi se však neostýchal.

„To je on. To on mi pomohl,“ prohlásil hlasem drsným a suchým jako starý papír. Krčil se před otcem a ukazoval kostnatým prstem přímo na mě.

„Určitě myslíte Alfrika,“ tvrdil jsem zoufale. „Nikdy jsem vás neviděl.“

Bayard vstal ze židle a zadíval se na mě ještě upřeněji. Odkáslal si a klidným hlasem promluvil na vězně. Stejně jako otec přitom ode mě neodtrhl oči.

„Víš, koho obviňuješ, muži? Krádež je vážný zločin...“ Bayard se odmlčel, zadíval se do ohně, pak obrátil přísné šedé oči zpátky ke mně. „Krádež je hrdelní zločin, ne prostá chyba, jako... jako když stráž usne na hlídce. Mohl bys ohrozit něčí život, chlapče.“

Sir Bayard Ostromeč se mi začínal protivit. Zneklidňoval mě, proto jsem promluvil.

„No, pane, jak už jsem říkal, lupiče jsem si dobře neprohlédl a nikdy bych neosnoval plány proti vaší osobě nebo majetku. Můžete věřit mně, nebo tomuhle tulákovi, kterého jste chytil při činu a s důkazy.“ Teatrálně jsem ukázal na vězně.

Všichni se obrátili k muži v černém, který se třásl v železech u otcových nohou. Všichni až na otce, který se v této záležitosti podřídil Bayardovi a ten se soustředil na mě. Jeho šedé oči na mě pozorně hleděly.

„Kdyby to záleželo na mně, věřil bych tobě, mladíku,“ odvětil Bayard, vstal ze židle a obrátil se ke mně zády. Překročil odcházejícího psa a zamířil ke krbu, kde se zastavil nad znovuzískanou zbrojí, která ležela na lesklé hromadě u ohně.

„Ale on mi pomohl a já to můžu dokázat,“ trval na svém vězeň.

Nebyl to žádný řečník, ale jeho slova zažehla oheň a upoutala pozornost. Otec vyskočil na nohy, protože konečně slyšel slova, po kterých asi celou dobu toužil – jeho milovaný nejstarší syn, ubohý Alfrik, se opravdu provinil

jen malicherností, hloupostí a tím, že byl v nesprávný čas na nesprávném místě. Bayard se nepohnul, ale odvrátil se, zadíval se do ohně a teprve po dlouhé době prohlásil: „Znovu nám pověz, co se té noci stalo, Alfriku.“

Můj bratr nemotorně spustil a těkal očima ze strany na stranu – hledal souhlas napřed u otce, pak u Bayarda. Ten pohled už jsem znal. Snažil se zjistit, jestli musí lhát, aby se zachránil.

Bylo to však na něj příliš složité, proto ze sebe vyrazil popletenou verzi staré pravdy.

„Tu noc jsem odešel z hostiny, abych prohlédl horní patra, protože jak nám vždy říkáš, otče, časy jsou těžké a dobrých mužů je málo.“

„Ať jich není ještě o jednoho méně, chlapče,“ pohrozil otec a pod ryšavými vousy a obočím zrudl. Bayard si povzdychl a usedl zpátky do křesla, zrovna když slunce venku zakryl mrak a okna potemněla. Modrá křídla ledňáček na barevných sklech získala tmavě šedou barvu, až to vypadalo, jako by u východního okna někdo stál. Alespoň na okamžik, i když se to zdálo bláhové. Myslel jsem, že u okna opravdu někdo *stojí* – možná nás špehoval. Podíval jsem se na Bayarda, abych zjistil, jestli si toho také všiml.

On však seděl a poslouchal mého bratra.

„Uviděl jsem Galena u dveří do komnat sira Bayarda, a protože se chci stát jeho panošem, toužil jsem ochránit jeho zájmy.“

„Ano, ano, Alfriku,“ pobízel Bayard. „Otevřel jsi bratrovi dveře...“

„Protože tvrdil, že se venku plížil někdo podezřelý. A potom už mám všechno zamlžené, pane. Myslím, že jsem neviděl, co mě praštilo. Mohl to být tenhle darebák. Ale klidně to mohl být Galen.“

Nevinně se usmál a jeho zrádné srdce konečně zaplesalo.

Sluhové a venkované si mezi sebou začali mumlat – vlastně se docela dobře bavili. Otec zrudl, jako by měl dostat srdeční záchvat, opřel se a sevřel opěrky tak pevně, až jsem slyšel, jak zasténaly, a čekal, že je zlomí. Brithelm se naklonil přes otcovo pravé rameno a truchlivou tvář měl tak bledou a plnou soucitu, až mě napadlo, jestli taky něco neskrývá. Bayard se opřel, zamžoural na mě a vypadal ztrápeně.

„Pak už jenom vím,“ pokračoval Alfrik vážně, „že jsi mě vytáhl ze skříně a já přišel k sobě zrovna ve chvíli, kdy tahle malá lasička skončila s ospravedlňováním.“

Začal jsem koktat a kňučet.

„Otče, to je nespravedlivé.“

To bylo dobré. Zalkl jsem se, zadíval se na podlahu, pak rychle zamířil do kouta, kde v držáku doutnala pochodeň.

„Sire Bayarde, obávám se, že bratrova nevlídná slova pokroutila a narušila vaši důvěru jako brouci hladkou stěnu.“

Bylo to špatné, narychlo vymyšlené přirovnání, ale určitě si získá soucit sluhů a vesničanů, což bych v tuto chvíli mohl využít. Otevřel jsem doširoka oči, zadíval se na prskající pochodeň a nechal si čadit do obličeje, až mě oči začaly pálit a vyhrkly mi slzy.

Blíž už se k pláči nedostanu. Obrátil jsem se zpět k divákům a po tvářích mi kanuly slzy. Vězeň se pouсмál a sáhl do záhybů pláště. Bayard si pohybu všiml, zpozorněl a upřeně se zadíval na neupraveného muže v černém.

„Ach, vznešení pánové, moje nedbalost proti mně poštvála otce a pošpinila jeho slavnou minulost...“

Sklopil jsem hlavu. Brithelm postoupil vpřed a vzal mě něžně za ruku.

„...a celý rod Cestybranů až do pátého kolena. A na dalších pět pokolení.“

„Galene. Galene.“ Můj bratr uměl dobře utěšovat. „Určitě nic, co jsi udělal...“ Vytrhl jsem mu paži z uklidňujícího sevření, schoval tvář v dlaních a pokračoval.

„Kéž by tomu tak bylo! Ale má nedbalost je hanebná. Krčil jsem se a přikyvoval jako můj starší bratr...“

„Udělal jste víc, Galene Cestybrane,“ vykřikl vězeň vítězoslavně. „Mnohem víc, protože jste chamtivě nabídl pomoc.“

Užasl jsem, když kostnatý vězeň vytáhl z pláště můj rodový prsten, který mi on – nebo zloděj, jenž osudné noci zbroj ukradl – sebral, aby si zajistil mé mlčení.

Ve vzdáleném koutě síně zhasla pochodeň, ale sluhové byli příliš uchvácení, než aby se pohnuli, a tak se v rohu rozhostila tma. Začal jsem koktat a snažil se vymyslet nějakou výmluvu.

Na nic jsem však nepřišel. Dokázal jsem jen prskat, pištět a chabě prohlásit: „Odkud máte můj rodový prsten? Nemůže být můj! Musí to být padělek! Ach, ty zloději padělatelská...“

Otec vyskočil na nohy tak prudce, až se obrovské křeslo zapotácelo. Psi se s kňučením rozprchli.

„Ticho, Galene!“ zařval staroch. „Odkud zná tvoje jméno? Jak mohl vytvořit kopii tvého prstenu, když na celém světě existuje jen jediný?“

„Nevím, pane. Možná... možná mi ho strhl, když kradl zbroj a já byl v bezvědomí?“

Otec podobnou možnost odmítl.

„Ukaž mi ruku!“ rozkázal otec tónem, který nedovoloval odmítnout.

Neměl jsem na vybranou a musel poslechnout. Moje holá, třesoucí se ruka vyvolala mumlání a sluhové si mezi sebou začali šeptat: „Já to říkal.“ Otcova tvář potemněla.

„Ale... ale...“

„A proč,“ zeptal se otec hrozivě tichým hlasem, „jsi nám o zmizení rodového prstenu do této chvíle neřekl?“

Nedokázal jsem rychle vymyslet žádnou lež. Mé mlčení bylo zatracující.

„Galene, velmi jsi mi ublížil,“ řekl otec po nekonečné odmlce tichým, sklíčeným hlasem. „Když pomyslím na zloděje zbroje, když pomyslím na to, co jste s bratrem napáchali, každý zvlášť i spolu, jsem v pokušení zloděje popravit a vás zmlátit tak, že budete po smrti toužit. Ale to je proti solamnijským zákonům, i když mi zdravý rozum tvrdí opak. Nechám soud a tresty na siru Bayardovi Ostromečovi.“

Poté mě odtáhli ze síně stejně drsně jako bratra, ale naštěstí ne do stejné cely. Na Alfrika uvalili domácí vězení za nedbalost, ale mě dočasně uvěznil v Gileandově knihovně. Opravdovou celu jsme měli jen jednu, proto ji přenechali muži v černém.

Mezi pulty a stoly, knihami a svítky, kostmi, vycpanými tvory a alchymistickými nástroji jsem opět rozhodil Kalantinu a padla mi devítka a jedenáctka, tunel v kameni, Znamení krysy. Prošel jsem knihy a záznamy a výklad mého osudu mě opět zmátl.

Čekal jsem hodiny a jediné, co jsem slyšel, bylo zvonění zvonu na věži: třikrát, čtyřikrát, pětkrát. Pozdě odpoledne za oknem knihovny tiše zakřičela sojka a za dveřmi se dvakrát ozvalo nezaměnitelné čmuchání a těžký dech bratra, který se toulal po chodbě.

Jednou zkusil dveře. K jeho zklamání a k mé úlevě je našel zamčené a po událostech před čtrnácti dny už nebyl strážcem klíčů. Přesto jsem schoval váček s opály do kapsy tuniky a čekal, až nastane večer.

Přečetl jsem si knihu o zvycích trpaslíků a další o výbušninách. Vyzkoušel jsem si několik Gileandových hávů, které úzkostlivě věšel do výklenku v knihovně, a chvíli si hrál s elixíry a prášky, které schovával u alchymistických nástrojů. Nakonec jsem si vylezl na stůl a usnul mezi papíry a rukopisy. Když jsem se probudil, panovala venku tma a já měl nepříjemný pocit, že nejsem v komnatě sám.

„Kd... kdo je tu?“

Nedostal jsem žádnou odpověď, ale nakonec se u okna ozvalo krátké, zběsilé zaplácání. Asi tady kromě nejmladšího syna zavřeli ještě něco jiného.

Zažehl jsem svíčku, zadržel dech a vydal se za zvukem.

Na okenní římsě seděl pták – obrovský, ošklivý havran bušil do tmavých okenních tabulek ještě tmavšími křídly. Natáhl jsem se, otevřel okno a zašeptal: „Jak ses sem dostal, ptáčku?“

Tvor stál na římsě a netečně na mě hleděl. Na okamžik vypadal jako vycpaný a mě napadlo, jestli se mi pohyb a zvuk jenom nezdály.

Pak naklonil pomalu, téměř mechanicky hlavu na stranu a promluvil suchým hlasem, který přicházel odnikud.

„Asi stejným způsobem jako ty, chlapče. Zapletl jsem se s někým mocnějším, než jsem já.“

„Cože?“ Svíčka mi vypadla z ruky a zhasla. Instinktivně jsem po ní hrábl a skoro ji zase upustil, protože jsem si spálil ruku horkým voskem.

Zůstali jsme potmě, kterou však prořízlo měsíční světlo, jež dovnitř proudilo otevřeným oknem. Havran ucouvl a zůstal stát v rudém světle Lunitáru. Znovu naklonil hlavu na stranu, loudavě vyskočil do vzduchu, zaplácal křídly a přistál na stojanu.

„Myslel sis, že opustím toho, kdo mě... poslechl? Že tě předhodím solamnijským vlkům?“

Havran hovořil mdlým hlasem bez melodie, ale já ihned poznal jeho rytmus a konejšívý tón, který v sobě skrýval ocel a jed. V knihovně se okamžitě ochladilo.

„Já... věřil jsem, že se vrátíte, pane,“ lhal jsem a chvěl se.

„Lžeš.“ Pták nervózně poskočil. „Ale já se stejně vrátil. Ještě tě budu potřebovat,“ řekl Škorpiónův hlas.

„Je mi nesmírným potěšením vám sloužit, pane, a dovolu, abych dodal...“

„Ticho!“ Hlas se zdál pro ptáka i pro celý pokoj příliš mohutný. Ustoupil jsem, zakopl o křeslo a převrátil ho mezi trubičky, křivule a nádoby s kdovíjakými lektvary.

„Pořád toho pro mě musíš hodně udělat, Galene Cestybrane. Hodně, aby sis zachránil kůži.“

Když to říkal pták, neznělo to tak hrozivě.

„Co teď? Copak ještě nejste spokojený s tím, do čeho jsem se zapletl?“ Vyškrábal jsem se na nohy a převrhl další pohárek.

„To sotva.“ Havran na mě krátce pohlédl tupými očky. „Víš, já si dělám přátele na celý život, a přece jsi doopravdy nepředpokládal, že půltucet opálů je odměnou za drobnost, kterou jsi pro mě udělal.“

Zabalil jsem se do jednoho z Gileandových hávů, protože teď už bylo v knihovně opravdu zima.

„Myslíš, že jsem v tomhle těle uvězněný? Že bych se nemohl stát zmijí, leopardem nebo tvým kamarádem s jedovatým bodcem na ocase, se kterým jsi se seznámil před několika nocemi? Přece si na to vzpomínáš, ne?“

Hloupě jsem kývl a zapomněl přitom, že je tma.

„Udělal sis u mě dloužek, chlapečku. A teprve jsi ho začal splácet.“

„Chcete opály zpátky? Budeme vyrovnání.“

„Ale nebudeme. Ztratil jsem totiž cenného služebníka – muže v kobce. Už mi nemůže sloužit, protože jsem se rozhodl hrát podle pravidel.“

„Promiňte?“

„Takže musím získat nového sluhu, malý Galene, náhradu za toho, kterého jsem ztratil. Myslím, že je zbytečné dodávat, že jím budeš ty.“

Měl jsem pocit, jako by do mě uhodil blesk. Poklesla mi čelist a nenacházel jsem slov.

„Budeš plnit moje příkazy. Doprovodíš sira Bayarda na jih Solamnie, na turnaj, který tak nesmírně touží vyhrát. Budeš se mu starat o zbraně, šaty, koně – prostě budeš dělat to, co panoši obvykle dělávají.“

A během cesty mi budeš čas od času předávat informace – drobnosti jako kde se sir Bayard nachází, na co myslí, kam se chystá.

A hlavně si dáš načas. Postaráš se o to, aby Bayard Ostromeč na turnaj nijak nepospíchal.“

Co měl tenhle nový zvrát znamenat? Proč jsem musel mít tu smůlu, že si vybral zrovna mě?

„Budete muset získat svolení mého otce, pane,“ odvětil jsem s úlevou. „Protože tady budu nějaký čas zavřený – čekám na trest. Nezapomeňte, že jste to byl vy, kdo se postaral o to, aby otec našel můj rodový prsten v rukách muže v černém, aby si mě s celou touhle patálií spojil. Ne, omlouvám se, pane, ale netuším, jak bych vám mohl pomoci. Budete se muset po vhodném společníkovi porozhlédnout jinde, i když mě nesmírně rmoutí, že jsem vás takto zklamal.“

„Ach, ale ty mě nemůžeš zklamat, maličký. Ach ne, protože mám tvoji svobodu na pařátu.“

„Promiňte?“

„Rodový prsten. Když už si navzájem vrátíme věci.“ Pták vzlétl a zamířil přímo ke mně. Trhl jsem sebou a zakryl si obličej, pak jsem ucítil jemné bodání drápů na rameni. Sundal jsem si ruce z tváře a pohlédl přímo do tupých očí.

„Podívej se mi na nohy, idiote,“ zaskřehotal havran.

„Můj rodový prsten! Máte ho na kotníku! Jak jste...“

„Pořád jsem ho měl u sebe,“ prohlásil pták samolibě. „Obvinili tě na základě falešných důkazů.“

„A vy si myslíte, že když zajdu za otcem a povím mu to, on mě na místě propustí?“ S havranem na rameni jsem zamířil k oknu.

„Samozřejmě že ne. Ale až uvidí prsten a srovná ho s tím, který už má v ruce, uvědomí si, že kvůli padělků málem přišel o syna.“

Znovu se nás dotklo světlo měsíce a havran schoval hlavu pod křídlo.

„A proto,“ pokračoval a znovu zvedl hlavu, „mu prsten ukáže Bayard. Najde ho dnes v noci ve svých komnatách. A kromě toho, že tě propustí, bude také toužit napravit křivdu, kterou napáchal.“

„A jak to udělá?“

Havran roztáhl křídla a dřepěl si. „Ach, to uvidíš. A až k tomu dojde, budeš vědět, co dělat.“

Vznesl se do vzduchu, prolétl nad nádvořím, pak prudce zahrnul a já ho ztratil z očí někde za pevností.

* * *

Opět jsem upadl do neklidného spánku a mé sny byly plné škorpiónů a příšerného tlukotu ptačích křídel. A když jsem se probudil, přepadl mě stejný neklid – znovu jsem nebyl v komnatě sám.

Obezřetně jsem se rozhlédl a uviděl, že ve dveřích stojí vysoká postava a drží v ruce plápolající svíčku.

Zoufale jsem hmatl po noži, zapomněl jsem, že mi ho sebrali, když mě uvěznili.

„Kdo je tam?“ Tentokrát zněl můj hlas vyrovnaněji. Pokusil jsem se o výhružný tón, ale nepovedlo se.

Postava zvedla svíčku výš a zažehla jedinou lampu v knihovně.

Byl to sir Bayard Ostromeč a plamen v lampě na něj vrhal rudé, žluté a zlaté záblesky. Ve tváři měl teď už známý, zčásti zmatený, zčásti pobavený výraz.

„Na knihovnu je to tu poněkud nedostatečně osvětlené,“ poznamenal, obrátil se a zahleděl se na mě přes hromadu svitků na širokém stole.

„Gileandova práce...“ začal jsem, ale rytíř pokračoval, jako bych nic neřekl.

„Může to být konec, anebo teprve začátek, Galene, záleží na tobě.“

Sir Bayard se odmlčel, podíval se dolů na stůl před sebou, sebral z něj list pergamentu a na okamžik se do něj začetl. Jeho dlouhý stín ještě prodlužovalo nakloněné světlo, takže se táhl podél stolu a ztrácel se ve tmě.

„Zdá se, že jsi byl omilostněn,“ řekl tiše a otevřel ruku.

Na dlani se mu třpytil můj rodový prsten. I z místa, kde jsem stál, jsem poznal rytiny, které ho zdobily.

Rozhodl jsem se moudře mlčet a vyslechnout si, co mi chce říct.

„Před hodinou jsem ho našel na krbové římse ve svých komnatách. Napadlo mě, že ho tam možná položil někdo, kdo věděl, že zlodějův prsten je padělek, a slitoval se nad tebou. Možná některý ze sluhů?“

Ať už to byl kdokoli, prokázal ti velkou službu. Prsten je skoro stejný jako ten, který měl u sebe zloděj – porovnal jsem je v komnatách tvého otce – skoro stejný, až na to, že ten zlodějův byl prohlášen za padělek.“

„Takže někdo vrátil originál, aby dokázal... že jsem ho nedal zloději! Celou dobu jsem byl nevinný!“

„Zdá se,“ pronesl sir Bayard zamyšleně. „I když některé otázky zůstávají nezodpovězeny. Jak ho zloděj padělal? Kde byl po celou dobu originál? Znepokojivé otázky, nemyslíš?“

Srdce se mi sevřelo. „Možná magie? Nebo to může být Alfrikova práce,“ nadhodil jsem nevinně.

„Možná, možná,“ odvětil Bayard roztržitě a stále se tvářil nečitelně. Odkášlal si. „No, ať už je pravda jakákoli, byl jsi očištěn a já ještě pořád nemám panaše a pořád mě čeká cesta na jih. A proto...“ Odmlčel se a znovu si odkášlal. Připadalo mi, že vypadá nervózně. „Proto nabízím to místo tobě.“

„Ale Alfrik...“

„Měl jistou zodpovědnost a nevypořádal se s ní zrovna nejlépe. Alfrik se provinil a sir Andrew moji nabídku odmítl. Celou hodinu jsem dlouze a usilovně přemýšlel, Galene. Mohl jsi zalhat a snadno se zbavit obvinění – mohl jsi prohlásit, že ti vyhrožoval, a proto jsi mu prsten dal, nebo že ti ho sebral při rvačce. Ale neudělal jsi to. Mlčel jsi a raději jsi trpěl, než aby sis lži zachránil kůži.“

Jeho výklad se mi líbil.

„Přesně takového panaše rytíř hledá.“

„A... ale...“

„A pokud se pletu, Galene, pak to čas a cesta ukáží. Potřebuji panaše a ty se zdáš být nejlepším uchazečem.“

4

Brzy jsem zjistil, že být panošem není zas tak úžasná věc. Kolikrát se dokážete podívat na svůj odraz v náprsním krunýři a být hrdí na to, jak dokonale jste ho vyleštili? Mně to stačilo jen jednou.

Rychle jsem se naučil sira Bayarda Ostromeče nenávidět víc než kteréhokoli bratra, učitele nebo sluhu, obzvláště když mi poručil, abych mu vyleštil zbroj.

Z knihovny mě přesunuli do Brithelmovy komnaty, kterou vybrali proto, že neměla žádná okna, kterými bych mohl utéct, ani nábytek, který bych mohl použít jako zbraň. Pokoj byl holý a bezútěšný. Jediným pohodlím byl koberec a slaměná matrace na podlaze, jediným přepychem zabudovaná skříň, krb a lampa. Neměl jsem nic, čím bych se mohl rozptýlit, ale zato hromadu brnění, kterou bylo potřeba vyčistit a naleštit.

Za temného, chladného rána o několik dní později jsme dokončili poslední přípravy a mohli tak vyrazit na potrhlou výpravu, kterou si Bayard vymyslel. Vypadalo to, že bude pršet – podobnému ránu bych se obvykle úplně vyhnul a spal až do odpoledne. Ale místo toho jsem se chystal vyrazit do lijáku a ranního chladu, i když jsem spal jenom čtyři hodin a neměl naprosto žádné tušení, kam vlastně máme namířeno.

„Copak na tom záleží?“ namítl jsem, i když možná až trochu příliš hlasitě. „Děkuji, záleží. Rád bych to věděl, protože můj nový pán sedí dole s otcem a s Brithelmem a loučí se s nimi u snídaně, zatímco já sedím tady nahoře uprostřed hromady hadrů a pucuju mu zbroj.“

U všech bohů,“ fňukal jsem a pustil se do leštění zdobeného hledí, „nevidím žádný rozdíl mezi tímhle a uklízením Alfrikových komnat. Kdo je vlastně tenhle Bayard Ostromeč, co? Jenom další otrokář. Ale on mě ještě k tomu odtáhne na jih Solammie, kde bude mlátit do jiných rytířů, aby získal srdce nějaké slečinky, zatímco já budu leštit zbroj, starat se o koně a dělat

poslůčka. Už teď mě unavuje být holkou pro všechno *nějakého zatraceného jižanského nafoukance!*“

Poslední věta se mi líbila, proto jsem zavřel oči a zopakoval ji.

Pak jsem pohlédl na části brnění, které jsem opanošoval, a zjistil, že nemám ani tušení, jak je poskládat zpátky dohromady. Chrániče stehů ležely u ohniště, náprsní krunýř na matraci, kam jsem ho z nudy odložil, rukavice na koberci před ohništěm a napůl vypucovanou helmu jsem držel v ruce. A všude kolem se povalovaly kožené pásky. Všechny kousky se nějak složitě šněrovaly dohromady, ale já absolutně netušil jak.

„Nikdy to nesložím,“ zakňučel jsem. „Ty kusy nesedí ani do zbroje, ani na Bayarda. A co mám říct Škorpiónovi, když nemám zdání, co špehovat, a nerozumím muži, kterého mám špehovat?“

Přistoupil jsem ke krbu a natáhl ruce k teplým plamenům.

„Napřed mi nevěří, když označím vězně za Škorpióna. Samozřejmě to *nebyl* Škorpión, ale to sir Bayard nemohl vědět. No, a i když nic neřekl, nemyslím, že mi uvěřil, protože se pořád vyptává. Kam jsem jenom dal ten vosk?“

Sáhl jsem do kapsy a vytáhl psí píšťalku, kterou jsem znovu a znovu rušil pořádek v hodovní síni a proměňoval otcovy formální hostiny v jeden velký chumel šílících ohařů, teriérů a mastifů. Odhodil jsem ji k náprsnímu krunýři na Brithelmovu matraci.

Pak jsem vytáhl ještě cennější předměty. Napřed červené kalantinské kostky, dvanáctistranné kuriozity z Estwildu. Dalo se jimi hodit sto čtyřicet čtyři kombinací a tradice připsala každé z nich symbolické zvíře a tři řádky veršů, které měly být věštbou, ale jejichž význam byl obvykle příliš záhadný, než aby k něčemu byly. Teprve později, když jste se ohlédli zpátky, mohli jste říct: „Aha, takže o tohle šlo.“

Nikdy mi nijak nepomohly, ale zvláště mě uklidňovalo, když jsem si myslel, že můžu nějakým způsobem předpovědět, co se stane.

Po kostkách přišly na řadu rukavice. Koupil jsem je od kupce, který přísahal, že si je oblékal solamnijský kapitán v bitvě u Chaktamiru. Zaplatil jsem za ně penězi služebnictva, které mi je podstrkalo, když uslyšelo, že přijede sir Bayard. Rytíř proslul hrdinstvím, a než dorazil, mladší sluhové

žadonili v kuchyni, v komoře i dole na chodbách o to, abych jim dovolil se na slavnou zbroj podívat, a nabízeli mi za to drobné.

Drobňásky už byly pryč, protože jsem jimi zaplatil za pár silných kožených rukavic, které jsem teď hodil na postel vedle kostek. Ani mě nenapadlo nosit je v pevnosti, protože byly krásně a bohatě vyšíváné a na kloubech měly vyražené a namalované jednotlivé fáze rudého měsíce. Kdybych si něco takového oblékl před otcem, zavalil by mě hromadou nepříjemných otázek.

Ale děti sluhů se neptaly, protože byly nevinné a důvěřivé. Tu noc před krádeží jsem jim pověděl, že si zbroj nebudou moct prohlédnout a že jsem vydal všechny peníze za to, abych o to mohl vůbec požádat. Přijaly moje vysvětlení a možná si myslely, že se takovým způsobem jedná se všemi Solamnijskými rytíři.

Píšťalka, kostky a rukavice tedy skončily na posteli a já dal plenit své kapsy.

„Musím tady někde mít kousek vosku...“

Nechal jsem první kapsu být a obrátil pozornost k druhé a celou dobu jsem přitom přemýšlel, jak se mé postavení změnilo. Přemýšlel jsem o Bayardovi Ostromečovi, který byl *sám o sobě* tajemstvím.

„Napřed zbaví Alfrika panošství, protože usnul a nechal si ukrást zbroj, pak přijme na stejnou práci mě, i když tuší, že jsem provedl něco mnohem horšího. A nedělá to z dobrého srdce ani neplácá pitomosti jako, ‚nechme minulost minulosti‘. Vrazil chudáka v černém do kobky a plánuje popravu. Chce mu useknout hlavu! Nevěděl jsem, že Solamnijské rytíři něco takového dovolí, natož aby Bayard vzal celou věc do svých rukou! A legrační je, že ten ubožák určitě není Škorpión, protože já a jenom já vím, že ten teď dovádí v těle havrana. Haha!“ Nervózně jsem se ohlédl přes rameno, abych zjistil, jestli mě někdo neposlouchá. Nikdo.

Prozkoumal jsem druhou kapsu a zavadil přitom prsty o něco koženého. Vytáhl jsem z ní malý měšec a nahlédl do něj, jestli v něm nenajdu vosk, ale uviděl jsem jen šest opálů, které jsem dostal tu osudnou noc, kdy mě Škorpión poprvé navštívil. Vzpomněl jsem si, jak mi na dlani ležel škorpión, a zachvěl jsem se.

Kameny vypadaly jako vajíčka a já litoval, že se s nimi havran nespokojil. Napadlo mě, že bych je mohl schovat v Brithelmově pokoji, ale pak jsem si to rozmyslel a položil je na postel vedle zbylého majetku.

Opravdu jsem vosk naléhavě potřeboval. Připadalo mi to jako dobrý plán: Rozpustím ho na zbroj a použiju ho jako lepidlo nebo maltu. Neudrží zbroj pohromadě dlouho, ale možná aspoň do doby, než zavolám nějakého nevinného kuchtíka, aby odnesl brnění do Bayardovy komnaty. A až se rozpadne, budu hlasitě obviňovat toho ubohého chlapce.

Takový byl můj plán, ale víte, co se říká o plánech, lidech a bozích...

Pro lasičky to zjevně platí taky.

* * *

Když v zámku zarachotil klíč, napadlo mě, že je to Alfrik, který mě teď nenáviděl ještě víc, protože jsem se stal Bayardovým panošem místo něj. Ještě pořád musel hnit v pevnosti, zatímco otec zvažoval jeho potrestání, a ačkoli se musel v přítomnosti jiných lidí krotit, nepochyboval jsem o tom, že plánuje krutou pomstu.

A tak jsem se ukryl hluboko ve skříni, zavřel za sebou dveře a vklouzl za pověšené hávy jako za závěs. Podíval jsem se, jestli náhodou skutečně nejsou závěsem, a prohmatal zadní stěnu skříně v naději, že najdu tajné dveře, ale měl jsem smůlu. Zahnali mě do kouta, a to doslova.

Venku jsem uslyšel škrábání kovu o kámen a tlumené řinčení kovu o kov.

Někdo prováděl něco se zbrojí.

Někdy je zvědavost silnější než opatrnost. Rozhrnul jsem hávy a pootevřel dveře, takže do skříně proniklo z komnaty světlo ohně v krbu a lampy.

Je zbytečné říkat, že jsem měl pocit, že sním, když jsem uviděl, jak se Bayardův náprsní krunýř vznáší nad postelí a podpírá ho jen vzduch. Určitě to způsobilo zrcadlo. No, nenapadne vás něco podobného, když vám poprvé do života vstoupí magie? Udělal jsem to, co by asi udělala většina lidí: Rozhlédl jsem se, jestli neuvidím padací dveře a drátky.

Ale žádné jsem nespatriil. Viděl jsem jen Brithelma, který stál nehybně uprostřed komnaty. Klidně, téměř hravě sledoval, jak se zbroj rozzářila napřed rudě, pak žlutě a nakonec bíle. Pomalu se skládala dohromady. Chrániče stehy se zvedly a odkráčely ke slamníku, jako by je měl na těle

přípevněné nějaký starý duch. Ze stěn se začala linout nadpozemská hudba a chrániče se připojily ke zbytku zbroje.

A to vše mělo něco společného s mým prostředním bratrem, který klidně stál s levou rukou napřaženou a zpíval do rytmu hudby, která vycházela ze stěn. Zbroj se poskládala a teď se třásla ve vzduchu, jako by se vznášela ve vodě. Hudba utichla, Brithelm se tiše zasmál a posadil se na matraci.

Ucukl jsem zpět do skříně a tiše žasl. Seděl jsem tam několik minut a dál žasl. Za dveřmi skříně zarachotil kov, pak se ozvaly kroky, jak Brithelm přešel místnost, a ticho. Venku začal zpívat slavík jako tu noc, kdy se do Alfrikových komnat vplížil vetřelec a dostal mě do téhle kaše. Poslední píseň před odchodem.

Kromě ptačí písně jsem zaslechl i ržání koní. Bayard poslal čeledíny do stájí a připravoval vše k odjezdu.

Ale tváří v tvář novému odhalení jsem na odjezd skoro zapomněl – trik, který bratr předvedl se zbrojí, určitě nebyl jediným trikem, který měl v rukávu. Celé roky jsem očividně klamal špatného bratra. Pokud Brithelm dokázal udělat něco takového se zbrojí, představte si, co by zvládl s kostkami!

Což mi připomnělo. Rukavice, kalantinské kostky, písťalka a měšec ležely na posteli, kde si jich musel všimnout i nejroztržitější z bratrů.

Vyšel jsem ven ze skříně. Brnění leželo naskládané v koutě u dveří na chodbu, jako by ho tam pečlivě uklidil duch, kterého už unavilo ho nosit.

Brithelm se taky pečlivě uklidil. Seděl na tenké a zjevně nepohodlné matraci uprostřed pokoje a přemýšlel, rozjímal nebo se modlil. Tiše jsem na něj zavolal a znovu a potřetí, ale nedostal jsem žádnou odpověď. Seděl se zkříženýma nohama, dlaněmi obrácenými vzhůru a očima slastně zavřenými, takže se podobal ikoně ve starých chrámech, které se ještě pořád dají najít hluboko v močálech nebo vysoko v horách, kde je lidé už před mnoha staletími opustili.

Zamrazilo mě z toho, to teda jo. A bylo to ještě horší, protože Brithelm najednou začal stoupat nad slavník. Nevstal, prostě se vznášel ve vzduchu jako kolibřík a přitom dál seděl s očima slastně zavřenými a dlaněmi obrácenými vzhůru. Znovu jsem se ho pokusil probudit, ale k ničemu to nebylo.

Podle hluku venku pomáhal otec Bayardovi na nádvoří s koňmi a dával mu poslední rady, jak se o mě starat.

„Jednou, sire Bayarde,“ hučel, „nastane chvíle, kdy ho budete muset naučit pořádně jezdit na koni. Není na to zvyklý, takže vám asi nezbude než mu vtlouct trochu rozumu do hlavy.“

„Snad, sire Andrewe. Přitáhněte, prosím, tuhle přezku.“

„A s kopím to taky neumí. Cvičil jsem hlavně Alfrika, který je nejlepším bojovníkem z těch tří, ale náš nejlepší bojovník pořád není dost dobrý. Jednou nastane chvíle, kdy se Las... hm, Galen, bude muset posadit do sedla válečného oře a vy mu možná budete muset vtlouct trochu rozumu do hlavy.“

„Asi ano, sire Andrewe. Není Rekův postroj příliš utažený?“

„Nemyslím, sire Bayarde. A s mečem...“

„To mu budu muset taky vtlouct rozum do hlavy? Jsou třmeny dost vysoko?“

A tak dále, a tak dále. Otec věděl o spoustě věcí, na které jsem neměl dost rozumu, takže jsem se mohl spolehnout, že je bude vyjmenovávat ještě aspoň hodinu. Bayardova zdvořilost pak dosáhne svých mezí a on se zeptá, kam se poděl jeho panoš se zbrojí.

Pohlédl jsem na bratra Brithelma, který se vznášel nad rohoží z rákosu. Sáhl jsem pod něj a sebral svůj majetek. Pak jsem zamířil ke dveřím a začal sbírat zbroj, ale najednou jsem se otočil.

Vložil jsem Brithelmovi do dlaně píšťalku jako dárek, jako tajemství, o kterém bude moct dumat, až se vrátí do přítomnosti. Byla to ode mě klukovina, protože jsem věděl, že popletený Brithelm stráví bezpochyby celé hodiny přemýšlením o tom, jaký význam má psí píšťalka, která se mu tak nečekaně objevila v dlani. Napřed jsem mu chtěl dát opály, ale když jsem si představil cestu, která mě čeká, a lidi, s nimiž se možná setkám, rozhodl jsem se, že je využiju líp. Jak jsem mohl vědět, že psí píšťalka způsobí v jiných rukách a jiným způsobem tolik rozruchu?

* * *

Koním se také nelíbilo, že se nemohli vyspat. Nádvořím se rozléhalo frkání, řehtání a jiné, méně zdvořilé zvuky. Pod nohama se jim motali psi a štěkali, protože je rušil chlad a překvapivě brzký pohyb lidí a zvířat. Z

koňských těl stoupala pára stejně jako Bayardovi a otci z úst, protože teplo srážela do obláček tajemná zima, která přišla do naší části země tak brzy.

S Bayardovou pomocí jsem přehodil zbroj přes kobylu, která se po mně ohlédla s čirou a nefalšovanou nenávistí. Zakryl jsem zbroj lehkou plachtou, připnul si meč – který mi teď připadal nesmírně ubohý – a opět s Bayardovou pomocí jsem se vyhoupl na hřbet dalšího koně. Zahanbilo mě, že mi osedlali starého Melasu, koně, kterého jsme ušetřili jen proto, aby si malé děti, které přijely na návštěvu, mohly krátit čas projíždkami po nádvoří.

Otec mému jezdeckému umění stále nevěřil.

Poslední minuty v pevnosti jsem strávil přijímáním rad.

„Ať je z tebe dobrý panoš, chlapče. Nesmíš lhát ani krást, což, jak vím, znamená, že musíš naprosto změnit své chování, ale já tě o to přesto žádám – ne, rozkazuji ti to.

Vždycky zbroj dobře vyčisti. Udržuj zbraně v dobrém stavu – jednou ti za nepředvídatelných okolností můžou zachránit život.“

Ze nepředvídatelných okolnosti. To se mi líbilo. Staroch mluvil jako skutečný rytíř. Ale všechny ty rady a loučení mě už unavovaly. Nakoukl jsem do sedlových brašen.

„Dávej pozor, když s tebou mluvím! Vzkazy předávej doslovně. Když ti Bayard řekne, vyhřebeluj koně a prohlédni jim kopyta, jestli nenajdeš kamení nebo modřiny. Kdyby ses ztratil, mech roste na severní straně kmene. Když se ocitneš tváří v tvář zlu, postav se mu s odvahou – jak říká Zákon: ‚Bez ohledu na osobní utrpení.‘

Život je vzácný a posvátný dar Paladina, za kterého dýcháme, bojujeme a sníme ve prospěch všech, a tak se postarej o to, aby žádný život nebyl obětován nadarmo.“

Přes hradby zavanul na nádvoří studený vítr a Melasa sebou trhl a otrásl se.

„Už bychom měli vyrazit, sire Andrewe,“ oznámil sir Bayard a vyhoupl se do sedla Reka.

„Ještě okamžik, sire Bayarde. Do vody lez až hodinu po jídle a nikdy ne za bouřky, protože řeky, potoky a rybníky přitahují blesky stejně jako modré větve eterníku.“

Bayard něco zamumlal a švihl otěžemi. Velký kaštanový hřebec vykročil a soumar s Melasou ho instinktivně následovali. Otec šel vedle mě, protože ještě očividně neskončil.

„Přílišné holdování alkoholu před dvacátým rokem oslepuje. Stejně jako hazard a sprostá mluva.

Většina žen, které potkáš, bude ozbrojena.“

Bál jsem se toho, co leželo přede mnou, cesty, která se nejistě táhla pryč od pevnosti a do nejvzdálenějších oblastí Krynnu, kde podle Bayardova plánu zažijeme nějaká dobrodružství – ale i přesto a přes rámus a zmatek, který působili psi, a přes rady mi cíl cesty už nepřipadal tak hrozivý. Dalo by se říct, že se mi dokonce ulevilo.

* * *

Ale úlevu jsem cítil jen do chvíle, kdy se tvrz tiše ponořila do tmy za námi, do ranních mlh, kvůli nimž se zdálo, jako by hořela, pomalu a bez ohně, na oceánu uprostřed noci. Zrovna když už tvrz skoro zmizela ve tmě brzkého rána, se na hradbách objevila malinká postava muže.

Zahleděl jsem se na něj a on se díval, jak se vzdalujeme od pevnosti, od domova.

Že by otec?

Pak postava vybuchla oranžovým ohněm – svíčka v okně domova.

„Gileandos,“ zasmál jsem se a vzpomněl si.

Odměna za lekci v kobce. Když necháte po knihovně volně běhat lasičku, může se vám do kapsy hávu dostat kdovíco.

* * *

Noční ptáci už pomalu dozpívali a mdlé slunce zalilo zelené vrcholky stromů ještě světlejší zelení, která vypadala skoro jako žlutá. Občas jsem nad hlavou zaslechl štěbetání sojek a píseň ptáků, které jsem slyšel už v minulosti, ale až doposud jsem o nich nikdy nepřemýšlel. Přesto mi písně připadaly známé. Život nahoře ve větvích se zdál skoro příjemný, ale tady dole, pod světlem a zvuky, panovalo ticho a tma. Byla zima, začalo mžít a cesta vypadala strašidelně a nepřátelsky.

Koně se pohybovali v zástupu. Bayard jel v čele na Rekovi, za ním kráčel soumar. Já jel na svém rádoby koni jako poslední. Jak den pokračoval a Melasa začínal být unavený, vzdálenost mezi námi se zvětšovala. Toužil jsem

jet na mule, ale ještě víc jsem si přál, aby Bayard něco řekl, cokoli, protože na mé pokusy zapříst rozhovor odpovídal s veškerou stručností.

Myslí už byl bezpochyby na jihu a připravoval se na slavný turnaj, který se rozhodl vyhrát.

Cesta byla tichá jako věžeňská cela. A taky stejně nudná: Klapání koňských kopyt na rozmočené cestě bylo stejně pravidelné jako kapání vody v cele, vzduch stejně studený, vlhký a nepříjemný a společnost lhostejná a tichá.

„Takže...“ začal jsem a můj společník se naklonil vpřed v sedle, podíval se na mě a poprvé po hodině promluvil.

„Hrad Di Caela.“

„Cože?“

„Chystal ses zeptat, kde se bude turnaj konat, ne?“

„Vědět takové věci mi dodává sebedůvěru, sire Bayarde.“

Podíval se na cestu, pak zpátky na mě.

„Hrad Di Caela. Čtrnáct dnů odsud. V jihozápadní Solamnii, asi v půli cesty mezi Solantasem a hradem Vingaard. Když si pospíšíme, pořád můžeme dorazit tři dny před začátkem turnaje. Postavíš nám stan, předáš můj pozdrav Robertovi di Caela a zapíšeš mě na seznam.“

„Nejste...“

„Na to trochu moc starý?“ I když to řekl neomaladě, přesně uhádl, na co myslím. Mžení pomalu zesílilo v déšť a stezka před námi se stala ještě temnější a nevábnější. „Možná. Ale tak to je, když se ucházíš o osmnáctiletou dívku. Musíš o ni bojovat s osmnáctiletými mladíky.“

Nasadil si kápi, aby se ochránil před deštěm.

„Měl byste si z toho vzít ponaučení,“ zamumlal jsem nemoudře.

Sir Bayard se usmál a sklonil hlavu, aby mu déšť stékal po kápi. Když odpověděl, neviděl jsem mu do tváře.

„A ty by ses měl naučit úctě.“

* * *

Ani brzy odpoledne se nezdálo, že by déšť ustával. Kolem se rozléhaly mokré zvuky – koňská kopyta šplouchala kalužemi, větvemi a listím okolních stromů protékal déšť. Zvuky po čase splynuly v táhlé mumlání a šumění,

stejně důvěrně známé jako vlastní dech, takže každý neobvyklý pohyb nebo zvuk mnohem víc překvapil a vyrušil.

Dvakrát něco zapraskalo v křoví u cesty. Dvakrát jsem tasil meč a neúspěšně se pokusil odvést Melasu stranou. Potřetí si Bayard odhrnul mokrou zelenou kápi z tváře a znechuceně na mě pohlédl.

„Jezevec.“

„Prosím?“

„Jezevec. Tasil jsi meč kvůli jezevci.“

„Odkud to, u všech bohů, víte? Tedy jak si tím můžete být jistý?“

„Moudrý muž mluví s uchem nastraženým do větru,“ odvětil sir Bayard a vytáhl zpod pláště křesadlo.

„Když to teď vím, bude ze mě lepší rytíř, pane.“

„Zastavíme, odpočineme si a pojíme,“ pokračoval. „Pokusím se v tomhle močálu vykřesat oheň.“

Usadili jsme se pod obrovským košatým řásníkem, zády k šedému kmeni. V takovém počasí nevypadalo vesele vůbec nic. Dokonce i cvrčci a žáby mlčeli, příliš ochromení zimou, než aby oslavovali déšť, který obvykle z celého srdce a hlasitě milovali. Bayard se sklonil nad křesadlem a svlékl si rukavice. Jeho obrovské ruce vypadaly na tak drobný úkol příliš nešikovné. Vypadalo to, jako by pletl síť pro panenky.

„K turnaji...“ začal jsem. „Kdo je ta šťastná šlechtična?“

„Dcera sira Roberta di Caely, Rytíře meče. Tvůj učitel s tebou určitě probral současné události. Slyšel jsi o rodu di Caela?“

„Je to stará solamnijská rodina,“ recitoval jsem z paměti a sledoval promočeného a mrzutého králíka, který vykoukl zpod plazivého jalovce. Vypadal, jako by na něj někdo plivl nebo mu provedl ještě něco horšího. No, já a králík jsme na tom byli asi stejně.

„Stará solamnijská rodina,“ začal jsem znovu a vzpomínal na teplý pokoj a postel. „Založil ji Duncan di Caela, bratranec samotného Vinase Solamna. Během války byl brilantní a vynalézavý, v dobách míru brilantní a spravedlivý. Ale v průběhu pokolení se rod di Caela stáhl do sebe a nikdy neprozradil důvod.“

Králík uskočil zpátky pod jalovec. Aspoň měl nedaleko noru, do které se schová, až déšť zesílí a nastane ještě větší zima.

„Robert di Caela je poslední mužský potomek,“ dodal Bayard. „Poprvé v psaných dějinách rodu je dědicem di Caelů žena. Pokud se jeho dcera neprovdá, tak po smrti sira Roberta upadne rod di Caela v zapomnění a stane se minulostí. Proto uspořádal turnaj.“

Bayardův ohýnek zadoutnal a objevil se plamínek.

„Proto se na něj sjedou mladí Solamnijsí rytíři z celého Ansalonu. Hotovo!“

Před námi se rozhořel malý oheň. Bayard schoval křesadlo a pokračoval.

„Proto se sjedou na turnaj a každý z nich bude usilovat o ruku lady Enid.“

„Enid!“ vykřikl jsem s poněkud hořčejším potěšením, než jsem měl. Ze všech jmen na Krynnu si Robert di Caela zvolil pro dceru jméno „Enid“? Téměř vždy se tak jmenují obrovské ženské s hranatou čelistí a vlasy tak pevně spletenými, že vypadají jako bochánek chleba.

Tedy co jiného byste od Enid očekávali než dobré koláče?

Začal jsem se smát. Já se tady topil v bohy zapomenuté krajině jen proto, že jsem sloužil rytíři, který se rozhodl vyhrát turnaj, ve kterém byla první cenou dívka jménem Enid!

Bayard se zamračil a odvrátil se.

„Nemyslím svým smíchem nic špatného, pane,“ vysvětlil jsem rychle. „Doufám, že jsem se vás prázdným veselím nijak nedotkl.“

„Nedotkl, Galene,“ řekl Bayard klidně a hleděl na mě chladnými šedými očima. „Ale přesto bych ocenil trochu víc... úcty. Koneckonců se chci s Enid di Caela oženit.“

To už bylo příliš. Vybuchl jsem smíchem zatracených a Bayard najednou tasil meč.

Myslel jsem, že je po mně. Stočil jsem se do klubíčka, začal křičet a nabízet své rodové právo, Brithelmovo i Alfrikovo jako úplatek, ale Bayard mi rychle a tvrdě přitiskl ruku na ústa a utišil mě. Pokusil jsem se ho kousnout, ale držel mi ústa zavřená.

„Ticho, chlapče!“ zašeptal, odmlčel se a zvedl hlavu jako leopard, který větří a pátrá po kořisti. Přes šumění deště jsem uslyšel pohyb, zašoupání mezi jedlemi na opačné straně cesty, asi třicet yardů od nás.

„Tentokrát to není jezevec,“ zasyčel Bayard a uvolnil stisk. Kývl na můj meč, a to byl jediný rozkaz, který jsem potřeboval. Poslušně jsem mrkl a položil ruku na jílec, jako bych přísahal věrnost.

Ale věřte mi, že jsem neměl v plánu tasit, pokud by se mi naskytla možnost utéct nebo se schovat. Otec odhadl mé šermířské dovednosti naprosto přesně: Spíše bych zranil sebe nebo Bayarda než nepřítele, který by se nám postavil. Ale v tu chvíli jsem musel vypadat natolik odhodlaně, že jsem svého pošetilého společníka přesvědčil, že mu budu stát po boku, ať už nás čeká jakékoli krveprolití.

Vlastně jsem byl spíše za ním a nad ním, protože když se Bayard otočil po zvuku, vyšplhal jsem do bezpečí řásníku. Usadil jsem se mezi větvemi, odkud jsem viděl, co se děje, ale zároveň z celého srdce doufal, že nikdo – ani Bayard – neuvidí mě.

„Kdo je tam?“ ozvalo se z jedlí. Bayard měl pravdu, pokud to ovšem nebyl opravdu zázračný jezevec.

„Sir Bayard Ostromeč z Vingaardu, Solamnijský rytíř. Kdo se mě ptá na jméno?“

Nevěřicně jsem zabušil hlavou do silné větve, na které jsem seděl. Nedalo se říct, kdo nebo co se ukrývalo na opačné straně cesty, ale každý by své těžce vydělané peníze vsadil na to, že to jsou venkované. Venkované, kteří, jak si vzpomínáte, nikdy neodpustili Solamnijským rytířům drobnost názvem Pohroma, která změnila tvář planety a pár milionů jich přitom zabila.

A co víc, venkované si budou mnohem lépe pamatovat nedávné zločiny spáchané mužem ve zbroji, kterou nyní nesl náš soumar. Ano, Solamnijský rytíř byla poslední osoba, kterou by uvítali s otevřenou náručí.

Jeden po druhém vystoupili z jedlí, až jich před Bayardem stál asi půltucet – půl tuctu strohých, špinavých a drsných venkovanů. Vztekle se mračili a každý měl u sebe kyj, sekyru nebo kladivo alespoň tak dlouhé, jako já byl vysoký.

Bayard by každého z nich snadno porazil. Svlékl si plášť a odhodil ho na keř, takže před nimi stál v dešti jen v kožené tunice, v pravé ruce lehce svíral meč, v levé krátkou, ale ostrou dýku.

Lehce by porazil dva – možná i tři – kdyby se do toho opravdu pustil. Ale šest byla příliš velká přesila a oni to věděli. Rozestoupili se, přešli přes cestu a vytvořili kolem něj velký, neuspořádaný kruh.

Bylo mi Bayarda líto. Ale zároveň jsem vyšplhal výš.

„Solamnijský rytíř?“ zeptal se jeden – nebyl největší, ale rozhodně vypadal nejkřutější. Na hlavě měl velkou pleš, kterou hyzdila obrovská rudá jizva z kdovíjaké rvačky. „Řekl jste ‚Solamnijský rytíř‘, pane?“

„A pokud ano?“ zeptal se Bayard a pomalu a elegantně se obrátil po směru hodinových ručiček. Zadíval se na každého z protivníků, pak změnil směr a obrátil se na druhou stranu, dokud k muži opět nestál čelem. Všechno se odehrávalo pomalu, jako by se jednalo o nějaký starý, ctěný rituál nebo tanec. Bayard s Jizvákem spolu tiše a opatrně hovořili a venkované se zatím blížili k otáčejícímu se rytíři.

„No, pokud jste to fakt řekl, pane,“ odvětil Jizvák a položil si sekyru lehce na rameno, jako by to byl rybářský prut. „Pokud jste to fakt řekl, pak jste asi špatně pochopil moji otázku, protože Solamnijské rytíři nejsou tady u nás nějak zvlášť vítáni. Možná jste úplně jiný rytíř z úplně jiného řádu, o kterém jsem já ani má muži nikdy neslyšeli a který nám teda nevadí, chápete? Karoku?“

Kývl na muže po své levici – zjevně to byl Karok. Byl to obrovský, krutě vypadající muž s vlasy stejně rudými, jako byly ty moje, a tmavším vousem – byla to podivná kombinace, kterou často vidíte u lidí s naší barvou. Karok pomalu, ale tentokrát rozhodně vykročil ke kobyle a natáhl se po sedlových brašnách.

„Kdybych byl vámi, dal bych ruce pryč,“ vyštěkl Bayard, vyrazil a zastavil se na délku meče od muže. Venkované se napjali. Bayard se otočil a promluvil na Jizváka.

„Přestaňte tančit kolem jmen jako nějaký mudrc, chlape. Pokud existuje důvod, proč bych měl skrývat skutečnost, že sloužím Solamnijskému řádu, pak bych ho rád slyšel, abych mohl rozptýlit vaše mylné představy.“

„Myslím, že tenhle to myslí vážně, pane Bodec,“ zašeptal Karok Jizvákovi a ustoupil od soumara. „Já se nedal k domobraně, abych se zapletl s fanatiky.“

„Nás je šest a on je sám,“ odvětil Bodec a ukázal kyjem na muže po pravici, kteří už překonali půlku vzdálenosti mezi sebou a Bayardem a vklouzli mezi Melasu a soumaru. „A viděl jste, co ten jejich napáchal ve vesnici.“

„Proto jsem tu, pane,“ kývl Karok.

„Teda,“ zachechtal se Bodec chladně a obrátil se k Bayardovi, „možná nejsem tak vzdělaný jako vy, ale umím počítat. A dokonce i Solamnijský rytíř ví, že v počtu je jistá moudrost.“

„Domobrana?“ Bayard se poněkud uvolnil, ale podle toho, jak natočil ramena, jsem viděl, že nespouští oči z mužů, kteří se blížili z Bodcovy pravice. „Takže bráníte vesnici? Proti čemu?“

„Proti Solamnijským rytířům, jako jste vy, pane, kteří si myslí, že zbroj a bohatá rodina jim dávají jisté... svobody, na které by neměl právo ani kněz-král z Iřtaru. Před několika týdny nás navštívil jeden z vašeho řádu.“

Objal jsem větev, na které jsem ležel, a vydechl tichou modlitbu. Ale dával jsem si pozor, aby to byla opravdu tichá modlitba – ani jsem ji nezašeptal. Karoka totiž znovu přepadla zvědavost, vrátil se ke kobyle a natáhl ruku po plachtě, kterou měla přehozenou přes hřbet.

* * *

Během hodin teologie, kterým jsem se ze všech sil vyhýbal, mě Gileandos naučil, že bohové někdy odpoví na modlitby nečekaným způsobem.

Melasa byl totiž starý kůň, víte? Nebyl jen v letech, jak by o sobě řekl muž, který dosáhl šedesáti, nebo dokonce sedmdesáti roků. Melasovi už bylo přes třicet – otec ho vypustil na pastvu už v době, kdy se narodil Alfrik. Melasa nebyl jen starý, ani letitý, byla to chodící zkamenělina. A taky nesmíte zapomenout, že za posledních deset let pro něj bylo největším dobrodružstvím vození malých dětí ve stále se zmenšujícím kruhu po nádvoří a do nebezpečí se dostal jen tehdy, když se do sebe padesát yardů od něj pustili psi, které rychle rozehnal některý ze sluhů. Takže asi chápete, proč se ubohý kůň najednou cítil ohrožen.

A možná taky pochopíte, proč najednou padl k zemi mrtvý.

Prostě zákon schválnosti. Ale v pravou chvíli. Ubohý starý tvor přistál na zemi s hlasitým zaduněním, jež překvapilo muže, kteří se blížili od Bodcovy pravice k soumarovi, stojícímu těsně vedle Bayardova levého boku. Křupani

se rychle otočili a pozvedli zbraně, protože očekávali, že Bayardovi dorazily na pomoc posily, že seskočily ze stromu a možná jim přistály přímo za zády.

Neměli ani tušení, jak je jejich protivník rychlý. Bayard přeskočil soumara, i když měl kůň na zádech zbroj a všechny ostatní věci, a těžce přistál mezi ním a útočníky. Rychle se obrátili zpět, ale bylo příliš pozdě. Bayard jednoho udeřil vší silou plochou stranou meče do žeber – znělo to, jako by klepal koberce, protože se ozvalo tupé bouchnutí a zasyčení vyraženého dechu. Muž se otočil, padl na kolena a lapal po dechu.

Jeho kamarádi se šokované zarazili, jako by se v jejich středu objevilo něco nadpřirozeného – drak nebo možná ohnivý sloup. Bayard se zprudka obrátil a nakopl Karoka do hrudi. Velký muž zabručel a zavrával a Bayard v podřepu zaútočil. Ostatní muži zůstali nehybně stát s rukama svěšenýma podél zbraní.

Všichni až na Bodce. Lehce a tiše se přesunul doprava. Pohyboval se pomalu, až stál rozkročený nad mužem, který utržil zásah mečem, a ocitl se tak přímo za Bayardem, jenž se soustředil na Karoka, takže si ho vůbec nevšiml.

Nastala chvíle, kdy jsem konečně musel něco udělat – alespoň bych měl na svého vznešeného pána zakřičet nebo (a stačilo na to jen pomyslet a roztrásl jsem se!) seskočit z koruny řásníku na nepřítele v hrdinském pokusu o záchranu.

Ale obě možnosti mi připadaly příliš okázalé. Místo toho jsem jen seděl a díval se.

A pak se stala podivná věc, jako by z celého toho bouření a hrozeb vzešlo náhle příměří. Byl jsem si jistý, že Bodec vpadne Bayardovi do zad, ale on se místo toho sehnul a přehodil si kamaráda s vyraženým dechem přes rameno. Bayard zatím praštil Karoka do rúžolíčí čelisti a obrátil se, aby si chránil záda. Pohlédli si s Bodcem do očí a já netušil, jakou zprávu si předali, ale kývli na sebe a zdálo se, že tím celá věc skončila. Bodec ustoupil do shluku jedlí a Karok se vyškrábal na nohy a pospíšil si za velitelem. Z bitky si neodnesl víc než modřinu, která prosvítala tmavým vousem na levé straně masité tváře.

Teprve teď jsem seskočil z řásníku a vyválel se v prachu, aby to vypadalo, že jsem taky něco zažil. Pak jsem se kousl do rtu – ne moc silně, jen natolik, aby z ranky vytrysklo pár kapek krve – a vyškrábal se na nohy.

„A už nikdy neútočte na statečné Solamnijské rytíře,“ zakřičel jsem.

Bayard se znovu otočil, tentokrát pomalu, a zpražil mě pohledem. „Postarej se o koně,“ rozkázal chladně.

Jak už jste jistě uhádli, nebylo o co se starat. Rozloučili jsme se s Melasou, naložili můj majetek na kobylu, která mi nebyla za dodatečný náklad vůbec vděčná, a já se hrozil toho, jak se dopravím k hradu Di Caela. Rozhodl jsem se s vypytáváním počkat a dovolit rozčilenému Bayardovi, aby napřed trochu vychladl.

Nálada i teplota znatelně poklesly. Bayard se vrátil k ohni a tiše trval na tom, že když už máme poobědvat, tak, při všech bozích, poobědváme přímo tady a teď.

Rychle jsme pojedli. Bayard vytáhl z jedné z nespočetných kapes a vaků na hřbetě soumara sušené hovězí a sušené ovoce. Naneštěstí rozdělal oheň kvůli teplu, ne kvůli vaření. Byl to suchý a pochmurný oběd, který jsme si dopřáli pod řásníky u cesty, zatímco kůň a soumar se vedle nás třásli a z nebe dál padaly provazy deště.

Pro útěchu jsem rozhodil Kalantinu a padla mi dvojka a osmička, Znamení koně. Přemýšlel jsem nad věštbou a snažil si vzpomenout na verše, které se znamením souvisely, když mi Bayard nahlédl přes rameno a promluvil.

„Co je to?“

„Znamení koně,“ odvětil jsem krátce. Neměl jsem náladu tlachat se svým soudcem, porotou a katem v jedné osobě.

„Myslím...“

„Kalantina. Věštecké kostky z Estwildu.“ Možná mu bude odpověď stačit, vrátí se na svoji stranu ohně a usuší chutné jídlo v nerozeznatelnou hmotu, která se dá najít v sedlových brašnách. Proč si nepokazit chuť úplně, než dorazíme na hrad?

„Je to nesmysl,“ řekl Bayard tiše, vytáhl nůž a vyrazil k Rekovi.

„Možná.“ souhlasil jsem roztržitě.

„Tak proč je používáš?“ vyštěkl, dřepel si vedle Reka a zvedl hřebci přední kopyto.

„Používám co?“

„Samozřejmě Kalantinu. V Estwildu ji považují za salónní hru. Tedy alespoň tam, kde salóny mají. Přestože ji vynalezli, neberou ji vážně. Proč bys ji měl brát vážně ty?“ Odfrkl si.

„Kalantina mi dovoluje nahlédnout do spousty věcí, sire Bayarde. Do budoucnosti, do toho, jaké je mé místo v neustále se měnícím vztahu věcí. Do směru, kterým se vydám.“

„Hnůj,“ vyštěkl a znovu se pustil do čištění hřebcových kopyt.

„Hnůj?“

„Hnůj, Galene.“ Usmál se. „Však víš. Odpad. Smetí. Výkaly.“

Pak se ke mně obrátil a už se neusmíval.

„Na světě je mnoho druhů magie, chlapče. Ale tohle k nim nepatří.“

„Jak si tím můžete být tak jistý?“ zeptal jsem se a opřel se o řásník. Ruku jsem měl pořád schovanou v kapse a pevně v ní svíral kostky.

„Dobrá,“ řekl Bayard klidně a natáhl se pod Rekem pro druhé kopyto.

„Dobrá. Jaké znamení padlo?“

„Znamení koně,“ zamumlal jsem, odvrátil se od Bayarda a zadíval se na hlouček jedlí, protože jsem se pořád bál, že se domobrana vrátí pro naše hlavy.

„A co znamená?“ zeptal se a pustil se do čištění dalšího kopyta.

„Mohlo by označovat naši cestu. Nebo to, co se stalo ubohému Melasovi.“

„Takže nemluví jasně, že?“ zeptal se Bayard vítězoslavně, přesunul se k Rekovým zadním kopytům a chechtal se.

„Může to znamenat spoustu věcí, které jsou tak složité, že jejich význam ještě neznáme.“ Věděl jsem, že je to chabá námitka, ale myslel jsem, že jí nedokáže protiřecit. Mýlil jsem se.

„Při pohledu zpátky, Galene. Kdybych se teď ohlédl zpět, našel bych spoustu osudových znamení. Magie je stejně vzácná jako šarvátka poctivých mužů na cestě.“

„Ale já magii viděl, sire Bayarde,“ vyhrkl jsem a myslel přitom na Brithelma.

„A já viděl poctivé muže bojovat na této cestě,“ připustil sir Bayard tiše a opět se soustředil na práci. „Bodec, Karok a ostatní muži z domobrany nás Považují za zločince – jsou o tom upřímně přesvědčeni – a muž v žaláři tvého otce nám nijak nepomohl.“

Odmlčel se, zpříma na mě pohlédl a obrátil se zpět k Rekovi. Očistil poslední kopyto, pak zabodl dýku do země a postavil se.

„Bodec,“ prohlásil rozhodně, „jen chránil vesnici před mužem, kterého považoval za loupeživého rytíře. Nenávidí řád a asi nás všechny považuje za lupiče a zrádce. Musí se toho spoustu naučit. Stejně jako ty, Galene,“ dodal a zamířil ke kobyle. „Pokud ovšem zůstanu naživu dost dlouho na to, abych dostal šanci tě učit.“

Chystal jsem se dát Bayardovi jasně najevo, že neexistuje nic, co by mě, podle mého názoru, mohl naučit, a že jsem připravený studovat kdekoli jinde, jen když mě odveze na místo, kde neprší a kde mě nebudou ohrožovat křupani z domobrany. Otevřel jsem ústa, abych mu tohle všechno řekl, ale on se najednou zastavil napůl cesty mezi koňmi a znovu se zadíval na shluk jedlů, které teď už skoro zakryly závoje deště.

„Zase se tam něco hýbe,“ zašeptal a ucouvl k Rekovi, u jehož sedla nechal v pochvě meč.

Zadíval jsem se na jehličnany, které vypadaly za šedými proudy deště rozmazaně. Něco se tam dělo, ale byli jsme příliš daleko a déšť natolik zkresloval, že jsem nedokázal odhadnout co.

„Co se děje, pane?“

Bayard mlčel a upíral zrak do dálky.

„Bodec říkal něco o tom, že ‚v počtu je jistá moudrost‘. Myslíte, že se domobrana vrátila s další moudrostí?“

„Pokud tomu tak je, Galene, pak bys měl znovu zaujmout postavení v řásníku. I tentokrát budu nutně potřebovat hlídku.“ Bayard se natáhl, aby rukou v rukavici uklidnil koně.

Na panoše uklidňování nepůsobilo.

„Možná byste jich mohl tentokrát pár zabít, pane,“ nadhodil jsem. „Taková drobnost by mohla obrátit moudrost v náš prospěch.“

Bayard sáhl po meči. Sledoval jsem ho a čekal, až se obrátí a tasí zbraň, abych se mohl obrátit a vyšplhat do řásníku.

Ale ani k jednomu nedošlo. V dřínu za Bayardem a Rekem jsem totiž zahlédl čtyři statné chlapíky. Přes šumění deště jsem uslyšel šoupání kopyt na lesní zemi. Už se neschovávali.

Seděli na koni, a my ne. To jsem si aspoň myslel, dokud nevyrazili z křoví a nezjistili jsme, že od pasu dolů mají koňská těla.

Vzpomněl jsem si na Znamení koně, převrátil se a padl na záda. Uviděl jsem nad sebou kmen řásníku, větve a pak už nic než šed'. Všechno potemnělo a nakonec už jsem neviděl vůbec nic.

5

Takový zmatek, a to jsme ještě neurazili ani deset mil. Asi deset mil jižně od tvrze se rozkládala bažina, která se táhla čtyřicet nebo padesát mil na sever a na jih – nebyl jsem si jistý, jak daleko – a obtáčela se kolem našeho území, takže tvrz a skoro celé naše panství hraničily s mokřinami. Bráncův močál patřil šťastnou náhodou v nedávné minulosti rodu Cestybranů. Objevil se náhle a nevysvětlitelně asi před sto lety a vesničané ho pojmenovali po nás, protože nemají žádnou představitost. Ačkoli jsme na něj pohlíželi s nedůvěrou a obavami a strach v nás vzbuzovaly také zvěsti o tom, že v něm rostliny rostou příliš rychle a v jeho nitru se ukrývají podivní, hniјící tvorové, močál zároveň obklopoval celé sídlo Cestybranů a chránil nás tak před nepřátelstvím k Solamnijským rytířům, které se po Pohromě rozšířilo po celém Ansalonu.

Všichni znáte příběh o Ztrátě přízně. Lidé v Solamni se samozřejmě rozhodli, že rytíři věděli už celé roky o tom, že se Pohroma blíží, a buďto nechtěli, nebo nemohli ostatní varovat. A to se stalo výmluvou pro útok na každého rytíře, který projížděl touto částí země.

Na druhou stranu však naše rodina mohla při všem tom zmatku a pronásledování dopadnout mnohem hůř. Ale za prvé jsme naštěstí nežili přímo v Solamni, kde se soustředila většina potíží, nýbrž poněkud dál na západ v Břehově, kde nás chránilo odloučení, a jak se ukázalo, také Bráncův močál. Ačkoli hodně mužů toužilo vyprášit rytířům kožich, málokterý byl ochotný vydat se kvůli tomu na dlouhou cestu nebo do nebezpečné krajiny. A tak se bažina stala naším spojencem – mé rodiny a mým.

Ale to neznamená, že bych se k tomu odpornému místu někdy přiblížil, protože bylo plné hadů a krokodýlů a lupičů, kteří byli jen o něco méně chladnokrevní a více lidští než tito plazi. Do této chvíle jsem dělal vše, co bylo v mých silách, abych se močálu vyhnul.

Probudil jsem se na hřbetě koně, nebo to jsem si alespoň myslel. Ležel jsem totiž přehozený jako špinavá přikrývka nebo sedlo tváří dolů přes široký grošovaný hřbet, který páchl po potu a koních. Pode mnou se míhala zem a vlhký odpolední vítr mi bičoval obličej.

Změnil jsem polohu a pokusil se posadit v sedle. Ale žádné sedlo, ve kterém bych se mohl posadit, jsem nenašel. Místo toho jsem zjistil, že mám provazem pevně svázaná zápěstí a silná ruka mě popadla za vlasy, aby mi zabránila v pohybu. Zkroutil jsem se a bojoval s pouty – nebo aspoň s rukou – ale na místě, kde bych očekával jezdce, jsem žádného nenašel.

Pak jsem si vzpomněl na muže-koně, kteří k nám vyrazili z křoví a podrostu. Napřímil jsem se, jak nejvíce to šlo, a zadíval se přímo na statná záda a ramena jednoho z tvorů.

Zdálo se, že visím přes hřbet kentaura a mířím do močálu, kde mě budou nejspíš mučit.

Kde byl Bayard?

Zajali ho? Anebo se stalo něco horšího a on prostě utekl a nechal jim mé bezvědomé tělo, které leželo pod řásníky, napospas? Ležel jsem vězňovi na hřbetu, zarytě trucoval a čekal, až mě rozdupají. Představoval jsem si, jak se muži-koně vzpínají na zadních a s tasenými zbraněmi ze mě dělají kaši.

Tvor, který mě nesl, našlapoval na někoho tak velkého lehce a ladně – byl mnohem elegantnější než kůň, možná proto, že všechny ty svaly, rychlost a rovnováhu řídila inteligence, která se přinejmenším vyrovnala té lidské. Díky přirozené ladnosti a zjevné znalosti krajiny jsme mířili k cíli ohromující rychlostí.

Ať už byl cíl jakýkoli. Neznalost cíle už mě začínala unavovat.

Ale to byl můj nejmenší problém. Několik minut poté, co jsem se probudil, se můj věznitel zastavil na kopci v močálu mezi cedry, jalovci, eterníky a dalšími jehličnany, které jsem nepoznával. Stál tam jen trochu zadýchaný a na někoho nebo na něco čekal, zatímco já se snažil vyškrábat do pohodlnější pozice.

Zachvěl jsem se. Mýtinu zalévalo světlo v různých odstínech zelené. Působilo strašidelně. Obklopovaly nás cedry, takže to bylo krásně voňavé místo pro smrt. Zápach močálu, silný pach koně a slabý potu, to vše

přehlušovala čistá vůně jehličnanů, jako když strčíte špinavé oblečení zpátky do cedrové truhlice, aby nasáklo vůní, nepáchlo a vy ho nemuseli prát – je to klučičí trik, díky kterému se často vyhnete i koupeli.

Věznitel se krátce rozhlédl po mýtině, pak se posadil, takže jsem mu sklouzl z hřbetu na mech porostlou zem. Mech byl hustý a měkký, ale pád se mnou přece jen otrásl, takže jsem zůstal chvíli ležet tváří k zemi a snažil se vzchopit.

Kentaur stál nade mnou v míhající se zeleném světle a v ruce držel kosu která byla přinejmenším sedm stop dlouhá a ostří měla široké asi jako moje noha. Útěk nepřipadal v úvahu.

„Posečkáme zde, než-li se k nám připojí tvůj mistr, maličký,“ zahřměl muž-kůň. Bylo to rozhodnutí, proti němuž jsem nemohl nic namítnout.

„Jste kentaur?“ zeptal jsem se nakonec, když jsem popadl dech a utřel si z tváře bahno a jehličí.

„Takovým jménem tví lidé nás oslovují,“ odvětil kentaur roztržitě s pohledem upřeným na širokou stezku, která mizela v polámaných větvích a podrostu. Zjevně očekával něčí příchod. Střelil jsem pohledem stejným směrem a uviděl, jak stezka mizí. Podrost se vrátil na místo, voda na stezce se uklidnila a...

Šlahouny narostly zpátky? Z vody vyrašilo rákosí?

Připsal jsem to na vrub záludnému světlu na mýtině a ráně na hlavě, kterou jsem utržil při pádu. Kentaur teď hleděl přímo na mě. Útěk stále nepřipadal v úvahu.

Obočí měl naježené a hnědobíle skvrnitě jako hřbet. Byl mladý – možná o rok, o dva starší než já, pokud kentauři počítají věk stejným způsobem jako my. „Myslel jsem, že nejste skuteční,“ zamumlal jsem a zapátral pohledem po nějakém malém, úzkém průchodu do močálu a... Do bezpečí? Mezi krokodýly, tekutý písek a nemoci?

Možná bych měl zariskovat a zůstat s flekatým přítelem. Nikdo, kdo mluvil tak zdvořile, přece nemohl být vrah, že ne? Pokud byl opravdu mladý, možná byl taky hloupý a dal se snadno ovládnout.

Je to dobré pravidlo a Agion nebyl výjimkou.

Tak se jmenoval, i když mě to v tu chvíli naprosto nezajímalo. Jakmile se můj společník ujistil, že jsme zůstali na chvíli o samotě, rozhovořil se. Vlastně

byl pořádně užvaněný. Rychle jsem se dozvěděl celý jeho životní příběh: Mezi kentaury nijak neprosul, ale byl mladý a ostatní ho považovali za poněkud pomalého a divného. „Toto je vlastně první skutečný úkol, jenž mně byl staršími ve válce přidělen,“ prohlásil hrdě.

„Ve válce? Okamžiček, Agione. O jaké válce to mluvíš?“

Velký tvor se odmlčel a zrudl.

„Snad jsem prozradil příliš. Až nastane správný čas, moji společníci tobě povědí vše, co potřebuješ vědět.“ Odklusal k okraji mýtiny a zahleděl se do listí, bahna a tmy. Mech a tráva, které rozdrtil kopyty, za ním ihned a nepřírozeně znovu narůstaly. Nedokázal jsem si na to zvyknout.

„Agione, nemůžeš plácnout něco takového a pak to nechat být. Tohle se za hranicemi močálu nedělá. Civilizovaní lidé jen tak nenaznačí, že se může blížit katastrofa.“

Agion se zamračil. „Omlouvám se, že jsem tobě oznámil tuto zprávu, mladý pane, ale obávám se, že takový už jsem. Ostatní říkají, že držím věci tak pevně, až mně vypadnou z ruky.“ Náhle se rozzářil. „Ale také říkají, že mám dobré srdce.“

Byli všichni kentaury takoví prostáčci? Zatoužil po kartách a drobných. Tohle byl další Alfrik, ale bez zášti a se dvěma nohama navíc. Lehl jsem si na trávu, která od chvíle, kdy jsem na ní přistál, asi o palec vyrostla.

I přes to, co mi Brithelm kdysi dávno během procházek po nádvoří řekl, zdálo se, že některé zvěsti o tomto místě jsou pravdivé. Na rostlinách, které se měnily a rostly tak rychle, bylo něco divného. Jen jsem doufal, že jsou neškodné. Rozhodl jsem se vyzkoušet první strategii – prostou a přímou, protože jsem nevěděl, jestli budeme mít na dlouhé vysvětlování čas.

„Pokud máš dobré srdce, Agione – a zdá se, že tomu tak je – pak by ses měl zamyslet. Já o válce nic nevím – kde se bojuje, kdo stojí na čí straně nebo jak se jí vyhnout – a ty jsi mě sem hodil jako pochodeň do troudu, jak se říká. Oddělili jste mě od mého vznešeného mistra – kde mimochodem je? – a není tedy tvojí povinností rozptýlit mé obavy a uklidnit moji rozrušenou mysl?“

Agion sešel několik kroků dolů stezkou a sklonil se, aby se vyhnul nízkou rostoucím větvím borovice. Pak se otočil, znovu se protáhl pod větvemi a vrátil se na mýtinu, kde po suché zemi roztahal bahno a plevel. Ačkoli vytrhl rostliny ze země i s kořeny, rostly dál.

„No? Byl jsi to ty, kdo se zmínil o válce jako první, Agione.“

„A to jsem neměl dělati, malý příteli.“ Zamžoural na další stezku, která vedla do močálu, a já žasl nad tím, že mě oslovuje „malý příteli“, když se známe tak krátce a já bych s radostí prodal jeho orgány skřetům, jen kdybych se dozvěděl informaci, kterou mi odmítal dát. „Tak kde jsou?“ zeptal se netrpělivě a neklidně pohnul obrovskou, ostře vypadající kosou.

„Klid, Agione,“ řekl jsem. „Vypadáš s tou věcí jako koňská smrtka. Jsme na správné mýtině?“

„Asi ano,“ odvětil Agion. „Říkali, že se sejdeme na druhé základně, pokud od ranního shromáždění nezarostla... u všech bohů, prozradil jsem další tajemství!“ Praštil se do čela tak silně, že udělat to já, nedokážu už ze sebe vypravit rozumnou myšlenku. Musel jsem získat jeho důvěru, než dorazí ostatní. Vstal jsem, pomalu k němu zamířil a mluvil.

„Netuším, kde jsme, co je druhá základna ani proč se tady chtěli sejít. Zajal jsi někoho, kdo vůbec netuší, co se tady děje. Nevím nic o válce, oč se bojuje ani na které zatracené straně vy zatracení kentaufi jste, pokud omluvíš mé neslušné vyjadřování. Ale je strašlivě frustrující dozvědět se, že jsem se ocitl uprostřed události, která může změnit dějiny světa, ačkoli nemám nejmenší zdání...“

Plácáš nesmysly, malý příteli,“ varoval mě Agion a pozvedl kosu pohybem, ze kterého jsem mylně vyčetl vztek. „Možná bude nejlepší, když si odpočineš a popadneš dech. Nemohu tobě nic říci, dokud se neočistíš od všech podezření.“ Klidně odsekl větve z borovice, aby pod ní mohl projít. Ihned narostly zpátky.

„A čím jsem se provinil, Agione?“

„Vyzvědačstvím, malý příteli. Kdybys na sobě měl solamnijskou zbroj jako tvůj přítel, stal by ses válečným zajatcem, ničím víc. Ale ukryl jsi své barvy, což je ve válce považováno za vyzvědačství.“

* * *

Žalostně jsem vzhlížel k Agionovi, který se na mě díval s nemalým soucitem. V křoví nalevo krátce zazpíval skřivan, ale netušil jsem, jestli nalevo znamená na jihu, na severu nebo kde vlastně. Déšť ustával, ale moje situace dál vypadala ponuře a uplakaně.

„Ach... promiň, Agione, ale jak obvykle trestáte zvědy?“

„Můj lid jen zřídka kdy jedná krutě, malý příteli,“ odvětil kentaur s úsměvem. Ale pak mu tvář potemněla a flekaté obočí se stáhlo do jedné silné čáry nad kořenem nosu. „Obvykle ty ubohé duše utopíme. Chytíme je za ubohé malé kotníky a vstrčíme jim ubohé malé tvářičky do rybníku nebo do potoka. Samozřejmě je obrátíme proti proudu.“

A necháme je tam viseti, dokud, jak říkají starší, ‚nezaplatí za intriky, které proti nám spřádali‘.“

Podle mě využívají břehovská zřídla dosti neradostným způsobem.

„A to platí i pro mladé?“

Agion kývl. „Pokud vím. Ale nikdy jsem *neviděl*, jak špehy, staré či mladé, zabíjejí.“

„A platí to i pro ty, které zatáhli do špehování proti jejich vůli? Řekněme, že proti kentaurům nic nemají, ale stali se špehy, aby unikli smrti?“

„Jak už jsem řekl, malý příteli, nikdy jsem popravu neviděl. Ani jsem se nezúčastnil soudu, jenž by podobnou záležitost projednával. Opravdu tobě nemohu odpovědět.“

„Ale možná jsi něco zaslechl, Agione. Jako třeba co se stane s tím, kdo vám v takovém případě předá informace. Co když někdo odhalí celou síť špehů – od obyčejných hlídek a zvědů mezi venkovany po vůdce, které už jste možná zajali? A co když to někdo udělá jen za slib, že nepřijde o hlavu, až budou hlavy padat, nebo se nenamočí, až budou topit, pokud mě chápeš?“

„Jsem si jist, že pokud ti starší něco takového slíbí, budeš v bezpečí,“ prohlásil Agion vážně. „Ale když bys odhalil celou síť zvědů, musel bys přece zradit přátele, ne?“

Odmlčel se, naklonil hlavu na stranu a zvědavě na mě pohlédl.

„Tedy pokud ti dva jsou tví přátelé.“

Dva? Přátelé? Klekl jsem si a předstíral, že něco zvedám ze země – stéblo trávy nebo možná kámen. Snažil jsem se předstírat, že mě jeho slova nezajímají, i když jsem překypoval zvědavostí. Rozhazoval jsem síť naslepo a doufal, že se do nich Agion chytí.

„Takže jste nás všechny chytili, co? Tedy, všechny *tří*?“

Kentaurova ústa se rozběhla a mozek je nějak nemohl dohonit.

„Prozatím jen dva. Tebe a rytíře, jemuž sloužíš. Ale zajmouti ho bylo asi velmi obtížné, neboť se k nám moji společníci ještě nepřipojili.“

A třetí utekl. Toho jsme spatřili jako prvního na otevřené pláni poblíž solamnijské tvrze. Byl příliš daleko, proto jsme neměli šanci ho polapiti. Našli jsme však vás dva a doufali, že budete všichni tři pospolu, až přemůžeme rytíře – že hlídka, jež vás ve vzdálenosti jedné míle chytře sledovala, prozradí vaši polohu, až vás bude chtít rychle varovati.“

Agion na mě zmateně pohlédl. Kývl jsem, ať pokračuje. Zvěsti o třetím špehovi mě šokovaly, ale byl jsem odhodlaný nedat na sobě nic znát.

„Zbroj by jinak zůstala dobře ukryta,“ řekl, „neboť jsme vás chtěli jen sledovati. Avšak zaslechli jsme, jak Solamnijský rytíř hovoří s domobranou. Proto jsme vás museli zajmouti a prohledati, neboť jsme věděli, že u vás něco najdeme – a také našli.“

Prozatím jsem věděl jen to, že nás někdo sledoval.

Vzpomněl jsem si na temnou knihovnu, na pohyb tmavých křídel.

Kdo jiný by mohl být třetím mužem z Agionova příběhu?

Takže co kdybych čtyřnohým únoscům utekl? Kdo ví, co by mě ještě potkalo?

Kdyby v tu chvíli nevstoupil na mýtinu Bayard v doprovodu půltuctu kentaurů, možná bych se pokusil uzavřít s Agionem dohodu a nabídl mu peníze, panství, půlku tvrze, jen když mě odvede bezpečně zpátky k otci, který by mě ve své nelibosti počastoval čestným místem v kobce – vlhké, temné a nebezpečné, ale aspoň bez škorpiónů.

Bayard se zjevně jen tak nedal. Jeden z kentaurů měl ruku v závěsu, druhý zkrvavený nos. Bayard taky nevypadal dobře – pravou část obličeje měl nateklou a zhmožděnou, levá ruka mu krvácela a držel si ji pravou, která jinak neměla co na práci, protože ho kentauři spoutali. Provaz byl tak pevně utažený, až mu spálil kůži.

Kentauři ho bez cavyků hodili na zem, pak nás obklíčili. Potlučený Bayard ostal na okamžik ležet, pak se na mě žalostně usmál a vyškrábal se na nohy.

„Teď a tady se zodpovíš ze svého jednání, Solamnijsče,“ prohlásil jeden z kentaurů – statný tvor, jehož tmavá, větrem ošlehaná kůže se podobala kůře cypřiše. Vlasy měl také bílé, ale na rozdíl od Agiona mu zbělely věkem, a když už ne moudrostí, tak aspoň prohnaností. Nazval bych to bahenní vychytralostí.

Staroch byl očividně vůdce. Vypadalo to, že je zvyklý, že ho ostatní poslouchají.

Ale zdálo se, že to při Bayardově zajímání trochu přehnali. Když se rytíř napřímil, aby čelil starému kentaurovi, v jeho zdvořilé masce se objevily trhliny.

„To bude nesmírně snadné, pane. Jsem Solamnijský rytíř, kterého spolu s panošem bez varování – a mohu dodat i bez důvodu – napadlo sedm tvorů, kteří mají stát na straně dobra a spravedlnosti. To je má odpověď, pane – prostá a přímá, přiznávám, ale poté, co jste mě napadli, už myslím není třeba se formálně představovat.“

Zdálo se mi, že se starý kentaur usmál.

„Takže přiznáváš příslušnost k Solamnijskému řádu?“ zeptal se staroch.

Mával jsem rukama, odkašlával si a štouchal Bayarda do žeber loktem, ale on odpověděl stejně jako dřív – zcela upřímně.

„Přiznávám? Ne, já to prohlašuji, pane! Protože i přes to, co jste slyšeli, zastává řád stále vznešené zásady i v bezzásadovém světě. Přestaň do mě štouchat, Galene!“

„A zbroj?“ zeptal se starý kentaur a zadíval se na mě divokýma zelenýma očima, které vypadaly jako smaragdy na kůži.

„Zbroj je má,“ pokračoval Bayard, „ačkoli mi ji před několika dny ukradl člověk, za jehož zločiny nenesu zodpovědnost.“ Založil si paže na hrudi a čekal na kentaurovu odpověď.

Byla přesně taková, jak jsem se obával.

„Sire rytíři, pokud by tvé slovo stálo jen proti tomu, co jsem slyšel, projevil bych shovívavost. Avšak stále jsou zde satyrové a v této záležitosti hovoří svědectví mých očí proti tobě stejně jako svědectví mých bratrů, kteří spatřili tvé zločiny na vlastní oči.“

„Satyrové?“

Bayard na mě zmateně pohlédl. Pokrčil jsem rameny. Co já věděl o satyrech?

„Satyrové!“ pokračoval starý kentaur. „Kozí muži!“

Několik jeho společníků pokývalo drsně hlavami a potřáslo hrozivě hřívou. Bayard zaváhal, pak upřímně promluvil.

„Přisáhám, pane, že nevím nic o těch, které nazýváte ‚satyry‘. Vlastně jsem to slovo nikdy neslyšel. A přísáhám, že jsem nikdy nepozvedl ruku ani proti vám, ani proti vašim lidem, dokud jste proti mně nevyrazili z úkrytu u cesty.“

Starý kentaur sklonil obrovskou, rozčuchanou hlavu, pošeptal něco kapitánovi se zakrváceným nosem, jenž stál po jeho pravici, a spolu pak odcválali na opačný konec mýtiny. Krátce poté se k nim připojili dva další – k mé úlevě mezi ně nepatřil ten, kterému Bayard v bitce vykloubil paži, protože ať už s námi chtěli udělat cokoli, chystali se hlasovat. Mezi kentaury se rozproudila živá diskuse, ale z místa, kde jsem stál, jsem nic neslyšel.

A nemohl jsem ani nic dělat. Proto jsem sáhl do kapsy, sedl si na zem a rozhodil Kalantinu. Tráva mi už sahala po kotníky, takže jsem ji musel rozhrnout, abych si kostky přečetl.

Šest a dvanáct. Znamení kozy. Utěšoval jsem se, že předností kozy je, že dokáže přežít téměř kdekoli a za jakýchkoli podmínek. Doufal jsem, že to platí i pro bažinu a zajetí, protože jsem tušil, že si tady nějaký čas pobudeme.

„Co ti říkají čajové lístky, Galene?“ zašeptal Bayard a bolestivě se posadil vedle mě.

„Říkají, že je někdy pošetilé říkat celou pravdu, pane,“ lhal jsem. „Ale tvrdil jste, že Kalantině stejně nevěříte.“

* * *

Zdálo se, že kentauři na stráží vědí víc než my. Dva z nich si nás z dálky prohlíželi, vytáhli kyje a zlomyslně se zubili. Jen Agion se dál choval přátelsky, ale bylo docela očividné, že ho nikdo neposlouchá.

„Neboj,“ povzbuzoval mě, trhal malé, lesklé oříšky z modrých větví převislého eterníku a cpal si je do úst. „Archala nikdy netrestá nespravedlivě.“

To mě samozřejmě nijak neuklidnilo. Byl bych radši, kdyby Archala netrestal vůbec, protože spravedlnost mě nezajímala, jen jsem toužil uniknout se zdravou kůží.

Napadlo mě, že bych mohl Bayardovi říct o třetím špěhovi – o muži, kterého kentauři viděli, jak nás v mílové vzdálenosti sleduje. Ale kdyby se Bayard zeptal, kdo si myslím, že to byl, co bych řekl? Pověděl bych mu o muži s medovým hlasem, který vyšplhal po zdi tvrze, aby ho připravil o zbroj?

Abych byl upřímný, nijak jsem netoužil ulevit svému svědomí, než mě kentauři pověsí za kotníky a utopí mě za vyzvědačství. Říct celou pravdu je někdy *opravdu* hloupé. A tak jsme v tichosti seděli, Bayard si mnul modřiny a já horečnatě přemýšlel, jak se vyhnout trestu. Jakémukoli trestu.

Ale protože se nikdo nehýbal, netrhal ani nelámal větve, znovu nás obklopily zvuky bažiny – zvláštní písně neznámých ptáků, tu a tam kvákání žáby nebo bzučení hmyzu, protože když déšť ustal a vysvitlo slunce, vylézali tito tvorové z úkrytů. Oteplilo se, ale vzduch pořád zůstával příšerně těžký a vlhký. Přestože jste neviděli, jak rostliny rostou – ne doopravdy – stačilo se na okamžik odvrátit, a když jste pohlédli zpátky, našli jste je větší... nebo jste je aspoň za větší považovali.

Znervózňovalo mě to.

Vzpomněl jsem si, co o Bráncově močálu říkával Gileandos: *Něco, co roste tak rychle, roste jako chlapec*. A proto se tomu nedá věřit, dodal a ukázal na mapu, na které se bažina táhla míle a míle na jih od tvrze. Samozřejmě jsme slyšeli historky venkovanů o zvířatech, která dorůstala neobvyklých rozměrů nebo se nepřírozeně měnila a toulala se močálem. Sílily se pověsti o krokodýlech bez nohou a o obrovských masožravých ptácích bez očí, které už v zelené tmě bažiny nepotřebovali, a nešikovně, ale rychle skákali mezi cedry a cypřišemi a křídla jim byla v zemi plné větví a listů k ničemu.

A taky tady byly historky o létajících lidožravých rybách.

No, na takových příbězích asi moc pravdy nebylo, ale jiné byly bezpochyby pravdivé. Znal jsem je z první ruky. Protože jsme v temném močálu přicházeli o vesničany, sluhy a občas i o nějakého hosta. Pamatuji si, že když mi bylo sedm, navštívila otce jednou v létě skupinka pěti trpaslíků z Granátu. Dorazili na opačný konec bažiny a rozhodli se ulehnout a strávit večer v bezpečí, protože se obávali, že za tmy bude cesta příliš nebezpečná. Když se příštího rána probudili, zjistili, že je v noci obklopila mokřina.

Dva z trpaslíků zmizeli, a ačkoli otec pročesal odpoledne a znovu pak následujícího rána se sluhy, pochodněmi a psy okraje bažiny, a i když křičeli jejich jména z plných plic, nikdy nezjistili, co se se zmizelými trpaslíky stalo. A ani s těmi, kdo se v močále zatoulali a ztratili.

Takové události vzbuzovaly zdravou úctu, a dokonce strach ze zeleného pruhu, který Gileandos zakreslil do mapy ve studovně a každé jaro ho rozšiřoval, jak močál polykal krajinu.

Tu noc jsme nespali klidně. Několikrát jsem se probudil a viděl, jak Bayard pochoduje po okraji mýtiny a světla, které vydával malý ohýnek a ruce má sepnuté za zády, jako by je měl svázané. Pod nebesy z listí a šlahounů nebyly vidět žádné hvězdy, takže noc byla dokonale temná.

Nad ránem jsem konečně usnul, a když jsem se probudil, Bayard nade mnou dřepěl a zamyšleně mě pozoroval.

„Pane?“

„Galene... pokud zítřek přinese nějaký... krutý trest.“

Na vteřinu se má duše povznesla. Z celého srdce jsem doufal, že vrozená šlechtnost společníka přiměje vzít celou tíhu trestu na sebe, bez ohledu na to, jak bude krutý, a že najde nějaký chytrý způsob, jak mě nezraněného vrátit otci. Ale šlechtnost ho přiměla k něčemu jinému.

„Pokud přijde krutý trest, bude se mi odpočívát snadněji, když si budu jistý, že jsi špatně nepochopil něco, co jsem řekl.“

„Ano, pane?“

„O lady Enid.“ Začal pomalu vstávat.

„O vaší snoubence, pane?“

„Ano. A o to jde. Lady Enid totiž není tak docela moje snoubenka, víš?“

„Ne?“

„Chci říct, že jsem se s ní nezasnoubil nebo něco podobného.“

A proto mě probudil?

„Ale řekl jste, že si ji budete brát.“

„Ale nejsme zasnoubeni,“ zdůraznil Bayard, pak se obrátil k opačnému konci mýtiny, kde se u dalšího ohně ještě pořád radili kentauři.

„Jsme si předurčeni osudem.“

* * *

Probudili mě drsným trhnutím. Začal jsem křičet na sluhu, na Alfrika, nebo kdo to mnou vlastně cloumal, ať táhne a probudí mě až v rozumnou hodinu – řekněme třeba dlouho po poledni. Ale když jsem v zeleném šeru spatřil přísnou vousatou tvář kentaura, vzpomněl jsem si, kde jsem a jak se mám chovat.

Bayard stál mezi Agionem a kentaurem, kterému při včerejší rvačce zranil paži. Můj vousatý společník ustoupil a Agion mě popadl za rameno, zraněný kentaur pak Bayarda vzadu za tuniku a částečně nás odtáhli, částečně odnesli na opačnou stranu protáhlé mýtiny, kde nás očekával výrok soudu.

Doprovod nás složil k nohám Archala a dalších kentaurů, s nimiž se radil. Kentaur, kterému Bayard v bitce zlomil nos, byl asi herold. Zamračil se na nás, utřel si krev z horního rtu a promluvil. „Vše hovoří proti vám,“ oznámil hýkavě, za což určitě mohl ubohý stav jeho nosu. Hýkání by mi jistě připadalo směšné, určitě bych se i rozesmál, kdyby neřekl, *vše hovoří proti vám*.

„Obáváme se, že zbroj je strašlivý, pádný důkaz,“ prohlásil. Pak se odmlčel a z výrazu jeho tváře bylo zjevné, že je nesmírně rád, že ten, kdo mu zlámal nos, byl zajat a obviněn.

„A přesto,“ pokračoval herold a očividně se mu to nelíbilo, „trvá Archala na starých zákonech, na tradici a moudrosti. Rozhodl, že tvá slova vzešla z upřímného srdce a že jsi nic nespáchal.“

Ostatní rozhodnutí zjevně šokovalo. Tedy všechny až na Agiona, který vše sledoval z dálky s obdivem.

„Přesto však,“ hýkal herold a zjevně si dával pozor na nos, „přesto však zůstává otázka satyrů nezodpovězena a tvé spojenectví s nimi nám dělá velké starosti.“

„Nám také dělá velké starosti, mistře Archalo,“ přerušil ho Bayard a pohlédl na starého kentaura, který stál za mluvčím. „Obzvláště když, jak už jsem řekl, o satyrech nebo kozích mužích, nebo jak jim říkáte, nic nevíme. Ani netušíme, proč nás podezříváte, že jsme se spikli s někým, koho neznáme.“

„Nemusím tobě připomínati, že už jsi se k této záležitosti vyjádřil, sire rytíři,“ odvětil Archala a trpělivě se usmál. „Jistě pochopíš, že stále... pochybujeme o tvém vysvětlení, když řadami satyrů – vlastně ve velitelské pozici, jak jsme viděli přes linie tasených zbraní – projížděl rytíř ve zbroji, již jsi měl naloženou na soumarovi, když jsme tě potkali na cestě.“

Bayard začal protestovat, ale Archala zvedl obrovskou ruku, zjednal ticho a pokračoval.

„Ale tvoji zbroj ukradli. Jak jsi řekl. Nakrátko nebyla tvým majetkem. Jak jsi řekl. A za tuto dobu se zloděj samozřejmě mohl spolčít s našimi nepřáteli. Jak se nás snažíš přesvědčtí. Ale jak jistě chápeš, sire rytíři, nemohu vložit osud lidu do rukou větru. Ale přesto vyneseme rozsudek o tvé vině nebo nevině až za sedm dní a sedm nocí. Strávíš je s námi pod bedlivým dohledem nás i stráží. Do té doby snad zjistíme, jak tvá přítomnost v našich řadách zapůsobí na satyry.“

No, Archalovo rozhodnutí nikoho nepotěšilo.

Kentauroi stáli za Archalem, ale zjevně byli víc než ochotní popadnout nás za kotníky a najít nejbližší tůň. Vsadil bych celé jmění, že naším strážcem bude Agion, protože nikdo jiný se o úkol nepřihlásí.

Bayard si byl jistý, že nás shledají nevinnými, a to z toho prostého, pošetilého důvodu, že jsme nevinní byli. Přirozeně zuřil nad dalším zdržením protože turnaj na hradě Di Caela se pořádal už za čtrnáct dní a nápadník, který se nezúčastní slavnostního zahájení... no, dceru bohatého muže nebylo radno nechat čekat.

I přesto však musím přiznat, že mě překvapilo – ačkoli jsem byl zjevně jediný – když se Bayard nabídl, že zprostředkuje jednání mezi kentaury a satyry.

* * *

„Vyjednávati?“

Archala nabídka dokonale rozčílila. Moudrý a shovívavý úsměv téměř okamžitě zmizel a nahradil ho jiný, který se mi vůbec nelíbil. „Chtěl bys s nimi asi jednati o mírovém řešení, že?“ dodal ironicky.

„Popravdě, pane,“ odvětil Bayard, „bez vás nebude mír možný. Mohl bych však položit jeho základy – například dočasný mír – a vy a vaši rádci a vůdce satyrů a jeho rádci byste se pak mohli sejít na neutrálním území...“

„Archalo, ctíli jsme staré způsoby dlouho a věrně,“ přerušil ho herold nosovým hlasem, který zněl náhle ostře a chladně. „Pokud plánuješ...“

Ale Archala zvedl sukovitou ruku a mýtina opět ztichla.

„Přece nemůžeš býti tak hloupý,“ promluvil starý kentauroi k Bayardovi, ale pak se zarazil, pomalu se od nás odvrátil a začal si pro sebe něco mumlat.

S Bayardem jsme na sebe zmateně pohlédli. Bayard se chystal promluvit, asi se chtěl zeptat, jestli je Archala v pořádku.

Ale v tu chvíli se Agion nabídl, že nás jako „vyslance míru“, jak tvrdil, do tábora satyrů doprovodí, a také dodal, že Bayardovi věří.

Archala přestal mumlat a zadíval se na velké neviňátko.

„Avšak přesně to Solamnijec chce, Archalo,“ zabečel herold. „Abychom ho doprovodili do vlastních řad a do bezpečí!“

„Ale co když říkám pravdu, Archalo?“ nadhodil Bayard. Neměl v plánu propásnout turnaj.

Archala se zamyslel.

„Nechej u nás chlapce, Solamnijče,“ nabídl herold, „na důkaz dobrých úmyslů.“

„To nepřichází v úvahu!“ vykřikl Bayard. „Je můj panoš a musí zůstat se mnou, ne s vámi jako rukojmí strachu a nedůvěry.“

Herold si odfrkl a naježil se, ale Bayard odmítl ustoupit. Pousmál se a zahleděl se na obrovského, hrozivého tvora s lhostejností, která hraničila s opovržením.

Dlouhou dobu nikdo nepromluvil. Daleko v bažině něco zavřeštělo – nějaké malé zvíře nebo možná pták – a hladiny rybníčků kolem mýtiny se zavlnily, jak ještě menší tvorové vyhledali úkryt v jejich vodách a hluboko v bahně.

Nakonec Archala zvedl rudohnědé paže a kývl. Herold začal prskat, ale ledový pohled starého kentaura jeho povyk utišil.

Nedokázal jsem najít naprosto žádný způsob, jak se z nabídky vykrotit. A tak mě vysadili Agionovi na hřbet a spolu s Bayardem a Rekem jsme opustili mýtinu a vydali se hledat satyry. Světlo bylo čím dál zelenější, až dokonce i moje ruce vypadaly jako listí.

A cestu za námi znovu zarůstaly šlahouny.

6

Močál připomínal klidem, uzavřeností a světlem, které listí nad našimi hlavami barvilo dozelená, velkou skleněnou láhev. Měl jsem podivný pocit, jako by listí, a dokonce i klid a uzavřenost byly průhledné – jako by nás skrze ně někdo pozoroval.

Byl jsem si jistý, že nás někdo sleduje.

Mířili jsme hlouběji do bažiny a můj neklid sílil. Zjistil jsem, že už neslyším šustění zvířat v křoví a bažina kolem nás je na míle daleko naprosto tichá. To bylo první zlověstné znamení. Zdálo se, jako by místa, na která jsme vstupovali, sotva před několika okamžiky něco k smrti vyděsilo.

Hned na počátku cesty se vedení ujal kentaur. Bayard ho následoval pěšky a vedl nerovným terénem bažiny naše dva koně. Připadalo to rozumné jak Bayardovi, tak Agionovi, který jako jediný tušil, kam vlastně jdeme. Když se tak rozhodli, seděl jsem už naneštěstí Agionovi na hřbetu.

Nelíbilo se mi být předvojem. Ale když jsem se měl rozhodnout, jestli chci jet v čele, nebo jít vedle Bayarda, zdráhavě jsem zvolil první možnost. Koneckonců nás mohli napadnout stejně dobře zepředu jako zezadu, ale tekutý písek a krokodýli byli jen dole a zaměstnalo by je to první, nač by přišli – kentaur nebo kůň – takže jezdec by měl šanci uniknout.

Agion nám cestou vyprávěl další příběhy.

„Někteří ze starších ještě pamatují doby, kdy zde žádné močály nebyly,“ začal, „avšak já už v dětství sbíral byliny a kořínky v bažinách. Pamatuji doby, kdy jsem sbíral krtičníky a tolice s tetou Megaerou. Vždycky říkala: ‚Agione, tolice následuje holubici, krtičník holuba‘...“

„To je opravdu fascinující, Agione,“ přerušil jsem ho a zoufale se ohlédl po Bayardovi, který se však soustředil jen na stezku před námi.

„Ano, avšak je toho víc, mistře Galene,“ pokračoval kentaur. „Teta Megaera a já jsme jednou museli vyhnat hejno včel z fialových tolic, z nichž jsme vyráběli zimní masti a obklady, jimiž starší kentaurové léčí artritidu. Byly v

nich tucty včel a bodaly jako ovádi, ale včelí píchnutí jsou mnohem horší, protože otékají. A teta Megaera řekla...”

Agion se rozchechtal. „Řekla... Ach! Měla tolik pořekadel!“

Jeho hlasitý smích otřásl okolím. Z nedalekého zakrslého řásníku seskočila se zavřeštěním skupinka vačnatců a odpelášila do zelené tmy. Bayard na mě neklidně pohlédl a položil ruku na meč.

„Agione,“ přerušil ho tiše a naléhavě. „Nezapomeň, že se blížíme k území nepřítelů.“

„To máš pravdu, sire Bayarde,“ řekl Agion, ale nijak nesnížil hlas. „Ale poslechněte si, co teta Megaera řekla, když jsme vylezli z tolic a zadky jsme měli nateklé a hrbolaté od včelích píchnutí.“

Bayard pozvedl obočí ve zdvořilém zájmu. Ruku ponechal na jílci meče.

„Řekla... Ach! Byla to taková podivínka!“ A znovu se rozesmál. „Řekla: ‚Máme štěstí, že spíme vestoje!‘“

Ačkoli to žádný z nás nepronesl nahlas, s Bayardem jsme se rozhodli odvést Agionovu pozornost od dalších historek z dob, než nás potkal, protože jsme brzy zjistili, že jsou nejen nudné, ale také velmi hlučné. Místo toho jsme se začali vyptávat na satyry. K našemu zděšení a podráždění jsme zjistili, že kentauři – nebo alespoň tento kentaur, který mi zrovna světaznalý nepřipadal – toho o nich vlastně neví o moc víc než my.

„Vy ani nevíte, odkud pocházejí?“ zeptal se Bayard a poprvé dal najevo netrpělivost, která připomínala škrábanec na čestném duchovním brnění. Byla to už asi pátá otázka, na kterou Agion nedokázal odpovědět.

„Jak jsem řekl, sire Bayarde,“ trval na svém kentaur a smetl si z nosu něco malého, bzučícího a otravného. „Satyrové se objevili před nějakou dobou – před měsícem, možná před dvěma, ale ani to nevíme s určitostí.“

Když jsme na ně poprvé narazili, mysleli jsme, že to jsou legendární bytosti z příběhů z dob před Pohromou. Vzpomínáš si na malé pištce s kozíma nohama z příběhu o Paquilovi?“

S Bayardem jsme na sebe pohlédli. Ani jeden z nás neměl tušení, o čem to mluví.

„Samozřejmě jsme se s nimi snažili spřáteliti,“ pokračoval Agion. „Mysleli jsme, že to jsou bytosti z dávných dob, kdy národy na Krynnu byly těsněji

spoutány se zemí a se zvířaty, jež na ní žila. Začali jsme toužiti po věcech minulých.“

Bayard s Agionem pak nějakou dobu kráčeli mlčky, dokud mě neunavilo čekat.

„Pokračuj, Agione. Co se stalo, když jste se pokusili s těmi tvory spřátelit?“

„Jak vidíš, malý příteli, nedopadlo to dobře,“ pokračoval Agion smutně „Satyrové se od nás napřed drželi dál. Vrčeli. Mávali zbraněmi.“

„Já bych něco takového za dobré znamení nepovažoval, Agione,“ přerušil jsem ho suše. Bayard zasyčel moje jméno a káravě na mě pohlédl. Zavrčel jsem, pak jsem tiše, skoro upřímně pobídl kentaura, ať pokračuje.

Sice chvíli trucoval, ale nakonec poslechl.

„Avšak mysleli jsme, že jsou jen opatrní, neboť se ocitli v nové zemi,“ řekl omluvně. Švihl ocasem a odehnal od zadku nějakou bzučící potvoru. V dálce po naší pravici něco zaječelo a já málem seskočil Agionovi ze hřbetu, ale kentaur ani Bayard nevypadali vyplašeně. Naopak se zdálo, jako by se jim ulevilo, že něco konečně přerušilo stále tíživější ticho močálu.

Taky si toho všimli.

„Jak jsem řekl, mysleli jsme, že jsou jen opatrní,“ zopakoval Agion. „Tedy dokud nezabili dva z našeho lidu.“

„Na tuhle část příběhu jsem netrpělivě čekal,“ řekl jsem. „Miluji příběhy o vraždách, k nimž došlo v krajině, kterou procházím zrovna ve chvíli, kdy mi je někdo vypráví.“

„Chceš, abych nepokračoval? Přiznávám, že je to smutné, avšak také podivné, a měli byste si to poslechnouti.“

„Pak mluv, Agione,“ pobídl Bayard, když jsme se přiblížili k hrozivému jezírku kalné vody uprostřed cesty. Jakmile jsme ho s Agionem překročili, voda zabublala, pak se zklidnila a po hladině se rozběhly drobné vlnky. Ale když ho obešli Bayard s Rekem, znovu začalo bublat a vřít. Nakonec kolem prošla klidným krokem kobyla, která kráčela jako poslední, a jezírko se opět uklidnilo.

„Nebyl jsem u toho, když je zabili,“ řekl kentaur, zvedl kosu a opatrně se dotkl šlahounu před námi. Když se ujistil, že je to opravdu jen výhonek rostliny, odsekl ho od větve, ze které visel, pak se sklonil a prošel pod ní. „Ale

příběh mi vyprávěl sám Archala, jenž vždy vidí a říká pravdu. A pověděl mi toto.

Bylo jich tam šest: Archala a Brachis a Elemon a Stagro Mladší a Pendraidos a Kalites. Uprostřed léta vyrazilo šest kapitánů do močálu, aby jednali o míru a přátelství s kozími muži.“

Občas si sice rád poslechnu příběh o vraždě a válce a svévolném krveprolití, ale nenávidím historky o tajemných úmrtích, obzvláště když mi je někdo vypráví na tajemném, ponurém místě. Agion naopak vykládal krutou příhodu s chutí a s nadšením. Ukázalo se, že velká část příběhů, které si kentauři rozhodli zapamatovat a předat dál, se zaobírá tajemnou smrtí většiny, pokud ne dokonce všech postav. V tu chvíli jsem to nevěděl, ale v tomto příběhu jich zase tolik nezemřelo.

„Bylo jich tam šest,“ recitoval Agion, „ale v kopcích močálu se vyprávějí jen čtyři příběhy.“

První vyprávěl Archala, velitel vojáků, nejstarší, jenž je viděl padnouti. Kalita a Elemona, jenž viděl jejich pád, ale neslyšel žádný křik. Poté však spatřil prchati Solamnijského rytíře.

Druhý vyprávěl Pendraidos, léčitel, jenž je viděl padnouti, Kalita a Elemona, ale neviděl na tělech žádné rány, jako bychom měli uvěřiti tomu, že byli nezranění, jen jejich velká srdce přestala tlouci. Také on spatřil prchati Solamnijského rytíře.

Třetí vyprávěl Stagro Mladší, lučištník, jenž je viděl padnouti, Kalita a Elemona, ale nespatriil žádného nepřítele, jen slyšel přátele vykřiknouti, slyšel posměšný jekot satyrů, ale především hluboký, melodický, medový smích, zatímco Kalites a Elemon se zmítali v bolestech na podupaném rákosí v bažině. Pak zaslechl Stagro lučištník smrtelně zraněné přátele naposledy bolestivě vykřiknouti. A rovněž on spatřil prchati Solamnijského rytíře.“

Bayard se zamračil a naklonil hlavu vpřed, aby mu neušly žádné podrobnosti. Mě zarazil *medový smích*. Přemýšlel jsem o Škorpiónovi.

„Čtvrtý vyprávěl Brachis, lovec, jenž se staral o Archalovy psy. Ten nespatriil nikoho padnouti, avšak...“

* * *

Stalo se to rychle. Vlastně tak rychle, že jsem sotva stačil zpanikařit a pomyslet na útěk.

Rek si odfrkl a odtančil od křoví nalevo, ve kterém to najednou začalo vlnit a vřít jako v jezírku, které jsme minuli na okraji mýtiny. Vypadalo to, jako by keře požíralo a rvalo na kusy něco obrovského a neviditelného.

Agion zvedl kosu a rychle se otočil. Popravdě příliš rychle, protože mě shodil z hřbetu a já přistál v plevelu a v šesti palcích stojaté vody.

Bayard také málem upadl, protože Rek trhl za uzdu tak silně, až ho zvedl ze země. Bayard zaklel a pustil hřebce, který uskočil stranou, a obrátil se k podrostu. Kobykla vyděšeně šklubla za provaz, na kterém ji Bayard vedl, a přetrhla ho. Divoce zaržála, vykopla proti něčemu, co jsem neviděl, a po hlavě se vrhla do bažiny – tu už asi nevidíme.

Ne že bych měl čas zajímat se o její osud, protože to vypadalo, že se rozpoutala bitka. Bayard s Agionem sekali do vzduchu, který se tetelil a tančil kolem jejich zbraní, jako by bojovali s vodou. Nic jiného jsem z nepřítele neviděl. Tedy dokud jsem se nevyškrábal na nohy a nevrátil se zpět na stezku.

Uprostřed cesty stáli čtyři satyrové a sváděli souboj na život a smrt s mými společníky. Rychle jsem zamrkal a ustoupil, protože jsem nechápal, jak se tvorové mohli zjevit jen z vířícího vzduchu.

Satyrové byli robustní chlapi a ještě ošklivější, než popis „kozí muži“ napovídal. Pravda, měli rohy a dolní část těla porostlou chuchvalci špinavé srsti. Pravda, měli krátké, vypelichané ocasy a kopyta. Pravda, cítil jsem je i z místa, kde jsem stál. Ale to nebylo vše. Tváře jim hyzdily vrstvy kůže a kostí, takže se ani tak nepodobali kozám – které mohou vypadat vznešeně, i když ne zrovna hezky – jako spíše obrům nebo odporně zdeformovaným lidem. A co hůř, měli nože a krátké oštěpy a útočili na nás.

Byl jsem přesvědčený, že je po nás.

Pokud nedokázal tajemné útočníky porazit statný a mladý Agion a zkušený válečník, jakým byl Bayard, pochyboval jsem, že by výsledek bitvy zvrátil hubený kluk s tváří lasičky a dlouhým nožem.

A tak jsem dřepěl na kraji stezky a kamarádi zatím bušili do nepřátel. Bayard se vyhnul oštěpu satyra vpředu a pořádně ho nakopl do zadku. Satyr zavrával a spadl do vysoké trávy po straně cesty, ale Bayardova noha se mu ještě předtím zabořila po kotník do jeho zad – nebo to tak aspoň vypadalo.

Bayard vykřikl – ne bolestí a určitě ne strachy, nýbrž překvapením. V tu chvíli mu druhý satyr skočil na záda, zvedl dýku a hmátl mu po krku.

Agion si všiml, v jakém nebezpečí se Bayard ocitl, proto odhodil stranou dva satyry, které držel v rukou nad hlavou. Kozí muži přistáli někde v rákosí, kde bečeli a zmítali se, dokud nezůstali bez hnutí ležet. Kentaur se vrhl vpřed a strhl Bayardovi útočníka ze zad.

Satyr se vzpíral a vřeštěl, ale Agion ho zvedl vysoko do vzduchu a zatřásl s ním jako teriér s krysou, pak jím mrštil dobře pět yardů směrem, kam dopadli jeho kamarádi. Ozvalo se hlasité zapraskání, pak se rozhostilo ticho, které přerušil až dupot v rákosí, jak se někdo nebo něco dalo na útěk.

Močál ztichl, jen občas se ozvalo volání ptáka. Cvrčci opět začali cvrkat.

A to jsme přinášeli mír.

Společníci se uvolnili a zhodnotili první útok. Agion si teatrálně oprášil ruce a kývl na Bayarda, jenž si unaveně povzdechl a schoval meč, který ani nepoužil. Přistoupil k Rekovi, pohládl ho po hřívě a pošeptal mu něco ve staré solamnijštině.

Teprve pak si vzpomněl. „Soumar! Je pryč a s ním i moje zbroj!“

V tu chvíli vybuchla bažina – která byla poslední hodinu tak tichá – zvuky a já přemýšlel, co mi na tichu tolik vadilo. Ze všech stran k nám doléhaly příšerné skřeky – ptačí křik, který vyrážela hrdla tvorů, kteří rozhodně nebyli ptáky, ale zároveň ani lidmi. Volání znělo pobaveně, posměšně a já měl pocit, že slyším své jméno, ale byl jsem tak vyděšený, že se mi to možná jenom zdálo.

Vzpomněl jsem si na temnou knihovnu a přemýšlel, jestli v chóru skřehotají i havrani.

Bayard se rychle rozhlédl a pátral po zdroji podivného rámusu. Tiše a významně ukázal na Agiona, pak na rákosí nalevo od cesty.

Velký kentaur kývl a pomalu se vydal určeným směrem. Brzy zmizel v husté zeleni.

Teď jsem byl na řadě já. Bayard ukázal na mě, pak doprava.

„Promiňte?“ zašeptal jsem.

„Ach, Galene, prostě sejdi z cesty a zaujmi postavení asi deset yardů vpravo. Budeš nám chránit bok.“

„Chránit? Nejsem si jistý, jestli vám rozumím. Opravdu jste řekl ‚chránit‘?“

Bayard převrátil oči, tasil meč, zvedl štít a vyrazil cestou.

„U Humova kopí! Prostě... zavolej, kdybys něco viděl.“

Zdráhavě jsem sešel ze stezky. Šlahouny a větve mě švihaly do tváře a jednou nebo dvakrát jsem zakopl, protože jsem se zapletl do zeleného království na zemi. Poslední, co jsem ze stezky viděl, byl Bayard, který běžel ke zdroji ryku, krčil se a pohyboval tak rychle, že vypadal jako nějaký velkolepý panter.

Já se naopak dravci vůbec nepodobal. Ani ne deset stop od stezky jsem rozhrnul rákosí a vpotácel se na malinkou mýtinu s hnjícím kmenem a dvěma stojatými rybníčky. Na močál opět padlo podivné ticho, volání a výkřiky utichly a přešly v přirozenější zvuky bažiny. Kolem uší mi bzučeli komáři a hluboké, tajemné ticho přerušoval jen křik havrana.

Tasil jsem malý meč, protože mě napadlo, že by mohlo bez ohledu na hluk nebo jeho nepřítomnost dojít ve stísněném prostoru na ocel a že i já možná budu muset nakonec přiložit ruku k dílu. Raději ocel ve stísněném prostoru než zajetí.

Čas ubíhal – příliš mnoho času – a já si začal dělat starosti. Náhle jsem nedaleko zaslechl nějaký zvuk – hlasité zašustění listí a podrostu. Rychle jsem začal kopat v bahnitě zemi a doufal, že budu mít čas zahrabat se a uniknout tak odhalení. Ale zem byla příliš mokrá a díra se plnila vodou stejně rychle, jako jsem ji vybíral, a mně došlo, že ať už mě kentauři shledají vinným ze špehování, nebo ne, v každém případě se kvůli nim utopím.

Z listí a větví vystoupil Bayard. V pravé ruce držel meč a levou mi naléhavě naznačoval, ať ztichnu. V podřepu ke mně vyrazil a klekl si vedle mě.

„Kde jste byli!“ vybuchl jsem a můj šepot zesílil v křik, než mi stačil připlácnout ruku v rukavici na ústa a utiшит mě. „Jsi v pořádku, ne?“

„Ano. No, vlastně ne. Jde o moji nohu, pane. Obávám se, že ji mám zlomenou nebo nějak zraněnou. Ale pokud jste objevil způsob, jak utéct, pak se asi dokážu vzchopit a potlačit bolest. Ale jinak vám k ničemu nejsem – ať už jste vymyslel jakýkoli útok, nijak vám nepomůžu.“

„Takže jsi v pořádku,“ zašeptal Bayard. „Měl by ses zbavit své záliby ve schovávání, Galene.“

„To udělám, pane, až se naši nepřátelé zbaví té své.“ Ozvalo se zapískání. Zaznělo zblízka, ale přesto z opačné strany stezky. „Agion,“ vysvětlil Bayard a kývl směrem, odkud zvuk dolehl. „Galene, jsou všude kolem. Vyznají se tu a

vědí, jak bojovat v močálu. Při všech bozích, když nás napadli, sotva jsem je zahlédl. A co hůř, jsou v přesile a podle rámusu, který dělají, v obrovské přesile.“

„To mě opravdu povzbudilo, pane. Možná bychom se měli stáhnout? Mohl bych se na Agionovi vrátit ke kentaurům. Na koňském hřbetu by mě noha tolik nebolela. Když tady zůstaneme, naše situace se tím nijak nezlepší.“

„Ústup nepřipadá v úvahu,“ prohlásil Bayard zarputile, opřel se čelem o dub a zavřel oči.

„Tak co uděláme?“

Bayard otevřel oči, zamračil se na mě, pak se zvedl do dřepu.

Z opačné strany stezky k nám znovu dolehlo zapískání – tentokrát hlasitěji a naléhavěji.

„Něco chystají,“ vysvětlil Bayard. „Agion je určitě zahlédl.“

Vstal a já ho následoval, ale on se otočil a ukázal zpátky na místo, kde mě našel.

„Bude to ošklivé.“

Krátce a pobaveně pohlédl na můj meč.

„Předpokládám, že to se zbraněmi... neumíš. Ale dokážeš zakřičet varování, kdyby bylo potřeba. Takže tady hlídej pro případ, že by nám chtěli vpadnout do zad.“

S tímto povzbuzením vyrazil, vklouzl tiše do zelené změti za mnou a já se připravil splnit úkol a zůstat schovaný.

* * *

Což není tak jednoduché, když cítíte nutkání dělat cokoli, jen ne čekat. Nastalo odpoledne a zvuky se na chvíli přiblížily. Mezi voláním, hýkáním, bečením a občasným pískáním a vřeštěním jsem zaslechl náznaky slov, ale nikdy jsem nerozeznal žádnou větu nebo povel. Připadalo mi, že se jazyk satyrů podobá bahennímu ohni, vždy krok nebo dva mimo doslech.

Seděl jsem tam skoro hodinu, zabíjel hmyz a děsil se všeho možného i nemožného. Zvuky sílily a utichaly, sílily a utichaly, až močál nakonec úplně zmlknul. Začal jsem přemýšlet, kde asi je Bayard a proč se ještě neozval. Byl jsem v pokušení vstát a vyjít z úkrytu, ale pak jsem si to rozmyslel. Teď už jsem věděl, jak se cítí želva v krunýři, když hádá, jestli už je bezpečné vystrčit hlavu.

Pak něco někde daleko po mé pravici ostře a strašlivě zavřeštělo. Zdálo se mi, jako by se mé tváře dotkla havraní křídla a přinesla s sebou chladný závan noci a smrti.

Na tomhle místě nebylo radno zůstat po setmění. Vstal jsem a vydal se na cestu. Několik hroživých minut jsem bloudil v kruhu, než jsem konečně vyrazil z podrostu na cestu. Klekl jsem si a nadšením a úlevou ji políbil.

Vyrazil jsem směrem, kterým zmizel Bayard – nebo aspoň směrem, kterým jsem si myslel, že zmizel. Pomalu ke mně začaly doléhat známé zvuky a zeleň listů v nadcházejícím soumraku potemněla a ztratila na ostrosti. Někde za mnou na sebe pokřikovaly žáby a probudila se sova. Nakonec se močálem začaly šířit hlasité zvuky, jako by bažina ožila. Cítil jsem nutkání schovat se a nadobro stezku opustit. Najít si úkryt, dokud jsem ještě měl dostatek světla, abych nějaký našel.

Ale zatímco jsem přemýšlel a upřeně hleděl na bažinu vpravo, všechen zvuk vlevo utichl. Znovu jsem zvedl meč a díval se, jak se rákosí a jehličnany rozhrnuly, a čekal, až začnou vířit a točit se, jako se to stalo těsně před útokem. Ulevilo se mi, když se nic podobného nestalo.

Agion si myslel, že jsme byli tři. Do močálu zjevně vstoupil někdo další.

Vzpomněl jsem si na Škorpióna a uvědomil si, jak je tohle místo tiché a izolované.

Anebo že by Archala změnil názor? Možná rozhodl, že jsme přece jen špehové. Možná už nás odsoudili.

Napadla mě spousta možností, ale nikdy jsem si nepomyslel, že uvidím Brithelma.

Ale opravdu to byl Brithelm, můj starší bratr, který se, když jsem odcházel, vznášel s očima zavřenýma nad matrací a v ruce pevně svíral píšťalku. Celý se rozzářil, když mě uviděl, a vykřikl: „Galene!“ Zakřičel tak hlasitě, že ho museli slyšet v celém močálu, a dokonce až v pevnosti. A určitě ho zaslechli i satyrové, kteří po mně jistě pátrali a přitom si pomalu a láskyplně brousili zbraně.

Brithelm ke mně zamířil a netušil přitom nic o satyrech ani o přepadení, o temném nebezpečí ani o smutném osudu Kalita s Elemonem. Z bezpečného úkrytu někde na opačné straně stezky (ukázalo se, že byl opravdu nepříjemně blízko) Bayard zavolal: „Dolů!“ Po jeho výkřiku se Brithelm ještě víc rozzářil.

„Bráško. Jsi šťastný, že můžeš sloužit siru Bayardovi z Vingaardu? Dovol, abych rytíře pozdravil prvního, jak se sluší a patří. Pak si bratrsky promluvíme.“

Brithelm prošel kolem mě a rychle se vydal přes stezku. Sir Bayard s Agionem na něj křičeli zepředu, já zezadu. Ale on neposlouchal, protože byl odhodlaný pozdravit rytíře, jak se „sluší a patří“. Vyrázil jsem za ním, abych ho chytil, ale pak jsem uslyšel pohyb v podrostu napravo, rozmyslel jsem si to a rychle ucouvl ze stezky.

A mé rozmyšlení a ústup mi asi zachránily život.

Z podrostu vyskočili dva satyrové ozbrojení malými, ale ostrými sekyrkami a vrhli se na Brithelma.

Ale on je neviděl a dál kráčet stezkou, jako by se nic nedělo.

Ztuhl jsem, jako bych se ocitl tváří v tvář obrovskému, hypnotizujícímu jedovatému hadovi, kterého si muži z Neraky posílají jako dar v dobách politických nepokojů. Naproti sobě jsem zahlédl pohyb. Byl to Bayard, který začal vstávat, aby bratra zachránil. Ale pak ho popadla silná paže – pravděpodobně Agionova – a strhla ho zpátky.

A Brithelm prošel *skrz* satyry a nic se mu nestalo. Jejich zbraně jen neúčinně sekaly do vzduchu. Satyrové splynuli s okolím tak rychle, jako by se na místě propadli do země.

Brithelm si ničeho nevšiml.

Klidně kráčet dál, rozhrnul rákosí a potřásl si rukou se šokovaným Bayardem a stejně šokovaným Agionem. Bayard vyšel na mýtinu, kentaur ho následoval a ani jeden přitom neodtrhl oči od bratra.

A protože se satyrové dočasně rozprchli, vylezl jsem ven i já.

Obklopili jsme Brithelma a hleděli na něj s otevřenými ústy. Brithelm si nás jednoho po druhém prohlédl, usmíval se a kýval hlavou – skoro jsem nenáviděl představu, že mu budu muset oznámit, že ho napadli.

Nakonec jsem přerušil ticho a oslovil velitele a rádoby mozek celé nepovedené mise.

„Takže co to znamená, pane?“

„Napřed bychom měli sejít ze stezky,“ navrhl Bayard. „Satyrové se mohou každým okamžikem vrátit.“

„Pokud se vrátí, tak se prostě schováme za Brithelma,“ navrhl jsem.

Bayard po mně střelil podrážděným pohledem a zavedl nás zpátky do míst, kde se s Agionem ukrývali – byla to malá mýtina, kterou zvětšila váha kentaura, s níž nedokázaly vysoká tráva a rákos bojovat. Ale zeleň už se znovu napřimovala a dorůstala, takže jsme stáli po hrud' v rákosí – no, Agionovi sahala tráva po zadek, zbylým dvěma mužům po pás. Agion vyčistil mýtinu několika máchnutími kosou, kterou sebral z cesty, kde se jí žádný ze satyrů ani nedotkl.

Brithelmovo vysvětlení, odkud se tam vzal a proč, bylo stejně zmatené jako obvykle, což mě zvláštním způsobem uklidnilo, a dokonce ukonejšilo.

Můj bratr byl stále stejně ztřeštěný.

Zdálo se, že se Brithelm to ráno, kdy jsem odešel, probral a zjistil, že jsem pryč. Přiznal, že očekával, že mladší bratr podlehne „rytířskému nutkání“, jak to velkoryse nazval. Bayard se velkoryse nerozesmál.

„Ale když jsem se probudil, bráško, stalo se něco neočekávaného, mnohem neočekávanějšího, než si dokážeš představit nebo než se ti kdy zdálo. Jsem zvyklý na různá znamení a vidiny, ale ještě nikdy jsem neobdržel tak hmatatelný... důkaz.“

Brithelm zašmátral v kapsách a vytáhl psí píšťalku.

„To je psí píšťalka, Galene,“ vysvětlil vážně, „a používá se...“

„Na volání psů. Brithelme, já vím, co to je a jak se ti dostala do ruky.“

„To já také, bratře, to já také,“ vykřikl Brithelm blaženě. „Je to znamení od Humy. Huma mi dal znamení, že se mám stát poustevníkem.“

Bayard se zazubil a kývl, aby mého ubohého pomateného bratra povzbudil.

„Víš,“ pokračoval Brithelm vážně, „rozjímal jsem nad tím, jestli se mám do poustevny vrátit, když mě z ní vyhnaly včely.“

Vzpomněl jsem si, co se stalo. Bratr byl několik týdnů oteklý. Agion soucitně pokýval hlavou.

„Naučil ses spát vestoje?“ zeptal se mého tajuplného bratra, který se usmál a kývl, ačkoli netuším, jak mohl vědět, o čem Agion mluví.

„Píšťalka je znamení,“ pokračoval Brithelm. „Oslovím zvířata a přírodu a ony odpoví a přijdou ke mně. Budeme spolu obcovat.“

Dolehl k nám zvuk. Stoupal ze středu močálu a pomalu se blížil – šustění rákosu a šplouchání. Hádal jsem, že se Brithelm celé hodiny nadšeně plahočil

naším směrem, pískal na píšťalku a upozorňoval tak celý močál na to, kde se, blázen, nachází. Existovala naděje, že tíživé ticho, kterým jsme cestovali, vyvolávala píšťalka. A naděje, že s Brithelmem v našem středu budeme obcovat se satyry, byla ještě daleko větší.

Bayard nám dal znamení, abychom zůstali zticha, takže jsem nedostal příležitost Brithelmovi říct, že jsem mu píšťalku dal já, ne Huma někde mezi hvězdami.

Ne že by na tom záleželo.

* * *

Ale mluvili jsme o satyrech. Byli čtyři, dřepěli na stezce a každý držel v rukou zubatou kosu. Nikdy jsem neviděl odpornější zbraň.

Agion se na svoji velikost až bolestivě krčil a pohlížel křovím na tvory. Pak se obrátil k Bayardovi a zašeptal – podle mého názoru až příliš hlasitě: „Myslím, že čtyři zvládneme, sire Bayarde, ačkoli u sebe svatý muž nemá zbraň a nebojuje.“

„Nebudeme bojovat, Agione,“ zasyčel Bayard. „Musíme se pokusit uzavřít příměří, které jsem slíbil Archalovi. Ale jak přimět satyry, aby na nás ze zvyku nezaútočili a my s nimi nemuseli bojovat, než je zklidníme a promluvíme si s nimi?“

„Proč jim neukážete svoji zbroj, pane?“ zašeptal jsem a zatahal Bayarda za rukáv. „Můžete jim říct, že jste rytíř, a vynechat Solamnijský, a možná nás pak doprovodí.“

„To by šlo, Galene, ale máme dva problémy. Za prvé, moje zbroj asi ještě pořád pádí na hřbetě soumara bažinou.“

Na to jsem zapomněl.

„A za druhé, i kdybychom zbroj měli, nemohl bych lhát, a přesně to navrhuješ. Zbroj je solamnijská, vykovaná v Humově jméně. Kdybych se snížil ke lži, zneuctil bych ji, protože každá lež zneuctuje řád.“

„Ale, sire Bayarde...“ začal jsem.

„Nebudeme bojovat,“ přerušil nás Brithelm. „Ani podvádět,“ prohlásil hlasitě a vesele. „Mýlíte se. Jsou to nevinná stvoření, důvěřivá a neškodná.“ Postavil se a s napřaženými pažemi vyrazil k satyrům.

My ostatní jsme rychle vyskočili na nohy. Agion s Bayardem následovali mého šlechtného bratra a kosu a meč měli připravené. Pomalu jsem se vydal za nimi a zdráhavě tasil malý meč.

A právě v tu chvíli jsem ucítil ledové sevření v krvi, které mě přikovalo k zemi a začalo mě stahovat dolů, jako když bažina uvězní nepozorného poutníka.

Na rameni jsem ucítil píchání drápů. Ucítil jsem měkký dotyk peří a kůže, hlínu a hnilobu a uslyšel znovu hlas, který se od noci v knihovně nijak nezměnil.

„Pojď se mnou, maličký,“ zašeptal. „Je na čase splatit první část dluhu.“ Zaplácal křídly a tíha mi zmizela z ramene.

Najednou se mi zdálo, že nemám na vybranou. Poslechl jsem rozkaz, odvrátil se a sešel ze stezky. Po kolena hluboká voda zpomalila můj ústup a já následoval havrana, který klikatě poletoval větvemi nade mnou.

* * *

Teď už jsem mezi listím narážel jen na falešné stezky a skryté mýtiny. A na bahno. A na blížící se noc. A samozřejmě na krokodýly.

Pták zmizel. Ponořil se do zmeti rostlin s velkými listy a už se neobjevil. Ačkoli jsem po něm pátral, zůstal jsem na křižovatce sám. V močálu se zešeřilo.

Na další velké mýtině, která se rozvětvovala v tučet stezek jako střed kola, jsem se posadil na kmen cypřiše. Netušil jsem, jakou vzdálenost jsem ušel, ale určitě už jsem musel být z doslechu společníků.

A na doslech jiných tvorů.

Zamyslel jsem se.

Možná bych se měl zkusit vrátit. Společníci možná uvěří, že jsem je chránil před napadením ze zálohy a vydal se na výzvědy. A velmi přitom riskoval, pokud mohu dodat.

Brithelm by mi uvěřil. Koneckonců věřil tomu, že Huma rozdává po světě píšťalky.

Netušil jsem, jak by zareagovali zbývající dva společníci. Ale s jistotou jsem věděl, že Agiona bych přesvědčil snadněji než Bayarda, protože přece jen nebyl nejchytřejší.

Ale s Bayardem to bylo jiné.

Možná bych se mohl říznout. Jen lehce, abych se měl čím prokázat. Pak bych si vymyslel souboj na nože se satyrem – ne, se dvěma – kteří nás chtěli napadnout ze zálohy. Bayard bude poslouchat, takže to budou muset být malí satyrové. Ano, to by mohlo fungovat.

Pokud je ovšem satyrové nezabili. To bych vpochoval nepříтели přímo do náruče. A musel bych si vymyslet úplně jinou lež.

A pak tady byl samozřejmě havran, který se příhodně vytratil. Mohl bych mu uniknout, kdybych chtěl? Dovolí mi Škorpión odejít, když mě zavolal?

Křik ptáků a ještěřů kolem zněl ještě nepřátelštěji a větve se nakláněly ještě níže nad tuctem stezek, které vedly nikam, a nebo ještě hůře do nebezpečí. A ještě k tomu jsem se teď už mohl řídit jen měsíčním svitem a viděl jsem sotva na deset stop před sebe.

Vyrazil jsem stezkou, která zanikla ani ne tucet yardů od mýtiny. Další, kterou jsem vyzkoušel, končila ve velkém jezeře bublajícího, vřícího bahna; podobalo se tomu, které jsme minuli před několika hodinami cestou do tábora satyrů.

A tak jsem se vrátil zpátky na mýtinu, znovu se usadil na kmene cypřiše a snažil se uklidnit a potlačit sílící paniku.

Ztracený. Ztracený. Propadající se do tekutého písku. Sežraný krokodýly. Uštknutý hadem a otrávený, plazící se stezkou, která nikam nevede.

Mýtina najednou ztichla. Někde nalevo vzlétlo hejno křepelek a přeletělo mi nad hlavou v jednom z krátkých letů, na které se vydávají, když vycítí nebezpečí. Sledoval jsem, jak se usadily na opačné straně mýtiny.

Když jsem je ztratil z dohledu a vrátil se očima i myšlenkami zpátky na mýtinu, byl ode mě sotva několik kroků.

Ještě vteřinu mi trvalo, než jsem ho ve tmě rozeznal. Stejně mě překvapil. Zalupal jsem po dechu, převrátil se a sklouzl z kmene cypřiše. Než jsem přistál bezmocně na zádech na zemi jako želva, než mě popadly známé, silné ruce a začaly mě škrtit, vypravil jsem ze sebe jediné slovo.

„Alfriku!“ zakřičel jsem a on skočil.

7

Alfrik mi pevně stiskl hrdlo. Zahrabal nohama, jak se snažil zapřít na mokré zemi, a najednou klečel nade mnou a bolestivě mi kolena tlačil ruce do bahna. Ačkoli se z celého srdce toužil stát Solamnijským rytířem, férový boj mu nic neříkal.

Vzepřel jsem se bratrovi vši silou i vahou, ale jediné, co jsem dokázal zvednout ze země, bylo bláto. Paže mě bolely, protože se mi do nich zarývalo něco ostrého a kovového. No jasně, Alfrik si musel obléct zrovna otcovu zbroj. Měl jsem pocit, jako by na mě útočil celý rodokmen.

„Tentokrát už neudělám chybu, Lasičko,“ zašeptal bratr nenávistně. Ve tmě jsem neviděl, co se chystá udělat, ale byl jsem si jistý, že se mi to nebude líbit.

„Už žádné mluvení. Žádné fňukání, intriky ani dohadování. Už ne. Nechal jsi mě v pevnosti. Nechal jsi mě tam, aby ses sám nadutě toulal po kraji jako panoš – panoš, kterým bych se stal já, kdyby nebylo politiky a bratrů.“

Slyšel jsem, jak tasil nůž z pochvy. Alfrik se očividně chystal polapenou kořist vykuchat.

„Prosím, bratře, rozmysli si, co děláš.“

„Už tě nebudu poslouchat. A řekl jsem, abys byl zticha.“

Cítil jsem ostří dýky na hrdle.

„Podívej, zatímco se tady rveme...“

„Ach, neřekl bych, že se rveme, Galene. Spíše to vypadá, že jsi přišpendlený k zemi a nedokážeš uniknout svému osudu.“

Viděl jsem, jak se ve tmě zazubil.

„Víš, bráško, sledoval jsem močál od chvíle, co jsem tady. Rychle se rozrůstá, že? Může trvat celé roky, než najdou tvoje kosti, a pak už si nikdo nebude pamatovat, kdo jsi byl. A i kdyby si vzpomněli, kdo by mě podezíral?“

Až tvoje tělo vyplave na hladinu, já už možná budu hlavou rodu Cestybranů. Budu pánem tvrze i přilehlého území. A bohatí lidé nevráždí.

Z celého srdce budu litovat dávno ztraceného bratra, který zmizel před mnoha lety, když následoval sira Bayarda Ostromeče z Vingaardu, aby se stal panošem, i když na to nikdy neměl.

Líbí se ti můj příběh, Lasičko?“

To sotva. Přinejmenším se nade mnou bude kdovíjak dlouho naparovat.

Ale přesto jsem ho nemínil pobízet, aby celou záležitost ukončil způsobem, který měl na mysli. A tak jsem mlčel, podřizoval se, ale hlavně poslouchal. Nezajímalo mě bratrovo prázdné tlachání, nýbrž jakýkoli zvuk, který by naznačil, že se někdo – kdokoli – blíží.

Pochopil jsem, že muž, kterého kentauři zahlédli, jak nás sleduje, nebyl Brithelm, nýbrž Alfrik. Ale na tom už nezáleželo.

Alfrik mě obvykle dusil a škrtil, dokud jsem skoro neztratil vědomí. Teprve pak si pokaždé vzpomněl, že otec s bratrovraždou nesouhlasí. Ale teď se ocitl mimo pevnost a z dosahu starochovy pevné ruky. A zdálo se, že tentokrát to opravdu udělá.

Viděl jsem, jak se nůž zaleskl v měsíčním světle.

„Alfriku.“

„Drž hubu, Lasičko. Od téhle chvíle budu dělat jenom to, co chci. A já chci... chci se stát panošem Solamnijského rytíře sira Bayarda Ostromeče z Vingaardu.“

„Ach, to se dá zařídít, bratře,“ zvolal jsem a zběsile se snažil vymyslet něco, čím bych ho přiměl, aby přestal dýkou ohrožovat můj krk, a zoufale jsem přitom poslouchal, jestli neuslyším kroky, dusot kopyt nebo cokoli jiného, co by mi poskytlo důvod vykřiknout. „Můžeš mu místo mě leštit brnění na turnaji.“

„Turnaj?“ Tlak na noži polevil. „Jaký turnaj?“

„No právě. Na hradě Di Caela v jižní Solamnii. Všechní rváči a hrdlořezové tam budou soupeřit o ruku Enid di Caela a o majetek jejího otce. Ujišťuji tě, že je to správné místo na setkání se správnými lidmi. Vlastně ti pomůžu stát se panošem. S radostí ti...“

„Nic takového neuděláš, Galene. Pochop, až se Lasička sira Bayarda utopí v močálu, najednou mu bude chybět panoš. A já jsem nejočividnější náhradou. Nebudu potřebovat, abys mě představil nebo doporučil. Zůstanu mu jenom já.“

Pak už bude stačit, abych trochu zapřemýšlel a předvedl se na turnaji, a kdo ví, možná se nakonec stanu nápadníkem lady Enid di Caela já. Na koni sedím stejně dobře jako každý jiný chlap. A dřevec v ruce taky udržím.“

„Ale, bratře,“ improvizoval jsem, protože se ztratil v představách o slávě a znovu mi přitlačil ostří na hrdlo. „Než se staneš hlavou di Caelů, čeká tě několik překážek. Tak za prvé. Určitě chápeš, že vzbudíš podezření, když se připlazíš odnikud, sotva se uvolní místo Bayardova panoše.“

„Tak to uděláme po mém. A já to vymyslel takhle,“ prohlásil a odklonil nůž. Zhluboka jsem se nadechl a předstíral, že zdvořile poslouchám, když Alfrik začal radostně, téměř uchváceně vysvětlovat svůj pošetilý plán.

Na dlouhou dobu se odmlčel. Skoro jsem slyšel, jak plán rozebírá ze všech úhlů, jak se mu ve velké prázdnotě hlavy otáčí rezavá kola.

„Takže,“ začal zdráhavě. „Povím Bayardovi, že... otec... našel důkaz, že to ty jsi zanedbal povinnosti, ne já.“

„A jaký důkaz?“ Ležel jsem v nepříjemné poloze pod bratrovou těžkou paží.

Opět se dlouze odmlčel.

„No?“

„Drž hubu, Lasičko. Přemýšlím. Něco jako...“ pronesl pomalu, pak mnou nadšeně zatřásl, až mě rozbolela hlava. „Tvůj rodový prsten! Přece tě zachránilo, že ho Bayard našel na římse krbu. Ztracené lasičkovo štěstí!“

„A co s prstenem?“

Další dlouhá odmlka, během které se nůž vzdálil. Pak mě bratr zvedl, drsně mě posadil na kmen cypřiše a zadíval se mi do tváře.

„Hm... co napadá *tebe*, Galene?“

Pochopil jsem, že je můj.

„Ach, to je prosté,“ začal jsem a namáhal si mysl, abych vymyslel rozumný příběh. „Co třeba... že otec prsteny pozorně prostudoval... a zjistil, že muž v černém měl u sebe ten pravý a prsten, který našel Bayard, byl padělek, který tam někdo nastrčil právě proto, aby pomínil tebe a vzal si za panoše tvého bratra, kterému tím tak ‚ublížil‘. A proto tě otec poslal za Bayardem, aby celou záležitost s panošstvím napravil.“

Alfrik radostně a nadšeně pokýval hlavou. Jenom on byl natolik hloupý, aby uvěřil historce, která se blížila pravdě.

„Víš, myslím, že sir Bayard tomu uvěří,“ řekl a začal poskakovat, dokud v těžké zbroji nezavrávorál.

Nevinně jsem kývl na souhlas.

„Mimochodem, Galene. Muž v černém? Je mrtvý.“

„Mrtvý?“ Zachvěl jsem se.

„Otec říká, že je to opravdu divné. Hodinu po tvém odjezdu poslal strážce dolů s jídlem a ty ho našly mrtvého. Dveře byly zamčené a mříže na okně netknuté – takže nikdo nevlezl dovnitř, aby ho zabil. Byl zabalený v černém plášti a strážci tvrdí, že příšerně páchl.“

A co je ještě divnější, Galene, otec říká, že tělo bylo shnilé a mumifikované, jako by vězeň byl mrtvý už aspoň rok.“

„Ale...“ Znovu jsem se otrásl.

Alfrik kývl.

Najednou jsem nechtěl zůstat nehybně stát, hlavně ne v bažině plné havranů. Zamířil jsem k jedné ze stezek, které vybíhaly z mýtiny – bylo mi jedno ke které. Přestal jsem být vybíravý. Ale Alfrik mi zastoupil cestu.

„Kam si myslíš, že jdeš?“ obořil se na mě a výhrůžně sevřel nůž.

„No přece najít sira Bayarda,“ odvětil jsem tak lstivě, jak jen to šlo, „a přiznat se.“

„Jak sira Bayarda najdeme?“ zeptal se podezřívavě.

„Následuj mě. Víím, kde je,“ lhal jsem.

Stačil jsem udělat sotva dva kroky, když mi na rameno dopadla těžká ruka a zastavila mě.

„Nesnaž se utéct, Lasičko,“ zamumlal hrozivě. Vrátili jsme se ke starým bratrským poutům.

A tak jsme vyrazili náhodným směrem. Alfrikova levá ruka mi těžce ležela na rameni, pravá mu spočívala na střeence nože v pochvě u opasku. Nebo jsem si to aspoň myslel. Byla už příliš velká tma, než abych to věděl s jistotou.

Šli jsme pomalu a zpočátku také mlčky. A hlavně pryč od Bayarda, nebo jsem v to aspoň doufal. Daleko před námi kypěl močál bzučením hmyzu, kvákáním ropuch a houkáním probuzených sov. Kolem stále panovalo ticho, jen občas se ozvalo šplouchnutí, vyplašený křik nebo plácání křídel – vždy směrem od nás. Ale pokud jsme dělali takový rámus, abychom utišili nebo

vydělali malá zvířata, pak jsme určitě lomozili natolik, abychom naopak přilákali ta velká.

Pro případ, že by se nějaké velké zvíře přiblížilo, bych se měl možná chovat tišeji – a Alfrik halasněji. Aby snadněji přitáhl pozornost.

„Jak jsi to udělal?“ začal jsem. Nešeptal jsem, jen mluvil potichu.

„Udělal co?“ zeptal se bratr a jeho hlas se tmou bažiny rozléhal jako hlásná trouba. Něco přímo přede mnou vyděšeně a za hlasitého vřeštění prchlo.

Dobře. Můj bratr dělal rámus.

Tak pojdte blíž, šelmy.

„No, jak jsi utekl, Alfriku? Není snadné vyklouznout z pevnosti pod otcovým přísným dohledem. Rád bych věděl, jak se ti to podařilo.“

„Asi hodinu potom, co jste odešli,“ začal Alfrik vážně a prsty jeho velké ruky se mi nepříjemně zabořily do ramene, „jsem se zamyslel nad svojí situací a rozhodl se využít toho, že mi pár lidí něco dluží. Nejsi jediný, u koho mají lidé dluhy, bráško.“

Rozesmál se. Staré příběhy by jeho smích popsaly jako *hysterický*. Věřte mi, opravdu to zní tak strašně, obzvláště když jste s člověkem, který se takto směje, sami uprostřed močálu. Opět jsem došel k názoru, že udeřila moje poslední hodinka. Šel jsem dál a opatrně přitom zkoušel půdu před sebou.

Pak Alfrikův smích utichl, stejně náhle a rušivě, jako se ozval. Dlouhou dobu nic neřekl. Šli jsme dál a jediným zvukem kolem bylo pronikavé cvrkání cvrčků, které umlkalo, když vlhký noční vzduch chladl.

„Asi hodinu potom, co jste odešli, jsem prostě přešel přes padací most a opustil panství. Víš, otcí mě bylo trochu líto, protože jsem přišel o panošství a tak dále, a tak nedával takový pozor jako jindy. Ještě jste byli skoro na dohled, když jsem se vydal po stopách koní. Ale pak jsem si všiml, že je zkřížily jiné stopy...“

„Kentauri,“ skočil jsem mu do řeči a utržil pohlavek za vyrušení.

„To přece vím, Lasičko! Proč bych se jinak držel zpátky, když se starý Melasa vyvrátil? Mohl jsem vás klidně dohnat, ale chtěl jsem tě chytit o samotě. Nevěděl jsem, co se stane.“

Takže když vás odvedli na mýtinu a soudili vás, byl jsem nedaleko, a stejně tak když vás napadli a můj svatý prostřední bratr vás zachránil a všechno

ještě více zkomplikoval. Byl jsem tak blízko, že jsem všechno viděl. Jo, sledoval jsem tě celou dobu,“ prohlásil zlověstně a zezadu do mě strčil.

Ale já se nepohnul.

„Alfriku, něco před námi je, možná něco nebezpečného.“

Úplně jsem se zastavil. Alfrik ne. Do temene mě praštil těžký náprsní krunýř. Kov zazvonil. A mně zazvonilo v uších.

„Co je?“

„Slyšel jsem před námi nějaký pohyb. Bublání. Bohové nám pomozte!“

„Jdi dál, Galene.“

„Ne, říkám pravdu!“

„A já to myslím vážně. Jdi!“ A postrčil mě ke zvuku. Nejistě jsem zaváhal, udělal krok, pak znovu ucouvl.

Můj milující bratr do mě znovu strčil. Směrem k tekutému písku, lávě, jámě plné zmijí – jemu to bylo jedno.

„Slyšel jsi? Jdi. Neboj. Ochráním tě. Aspoň dokud nenajdeme Bayarda.“

To mě sotva uklidnilo. Připadal jsem si jako jeden z legendárních vrabců, které si trpaslíci brali s sebou do dolů. Když pták padl v kleci mrtvý, trpaslíci věděli, že vzduch v tunelu je příliš řídký, příliš nezdravý, a dali se na ústup.

Stál jsem a odolával šťouchání zbroje, dokud se k němu nepřipojilo píchání nože.

„Dobrá, Alfriku. Jdu. Jdu do nejistoty, a možná dokonce na smrt. Samozřejmě mě budeš mít na svědomí. Ať už se se mnou stane cokoli.“

Bratr se ve tmě za mnou zasmál.

„No, Galene,“ pronesl líně, „s tím dokážu žít.“

* * *

Asi to byla bažina – jezírko podobné těm, která jsme za denního světla překračovali a obcházeli, ale ve tmě bylo mnohem nebezpečnější, protože jsem neviděl, kde začíná, a kde končí. První krok potvrdil mé obavy: Uslyšel jsem bublání a cítil, jak mě něco táhne dolů. Bylo to nebezpečné – mohl jsem zapadnout po kotníky, po pás nebo úplně, vše záleželo na hloubce.

Rychle jsem se přikrčil, vyklouzl zpod Alfrikovy ruky a pospíšil si přes bahno v naději, že se mokřina podobá těm, na které jsme narazili už dřív, a je jen větší.

A také tomu tak bylo. Ale byla mnohem větší, než jsem čekal. Po chvíli jsem cítil, jak se propadám. Zběsile jsem přemýšlel a snažil si vzpomenout na všechno, co jsem o bažinách věděl.

Nehýbej se. Pohyb tě stáhne ještě hlouběji.

Ani se nehni a počkej na pomoc.

Pomoc od tupce ve stolibrovém brnění?

Propadal jsem se stále rychleji. Mával jsem pažemi a doufal, že uniknu.

Dvakrát jsem zapadl po kolena, jednou do půlky stehen, ale pokaždé se mi podařilo vyškrábat ven. A po celou dobu na mě zezadu křičel Alfrik – přes bublání bažiny jsem ho moc dobře neslyšel – nadával mi, rozkazoval a hrozil.

Byla by to dobrá historka, kdybych mohl říct, že jsem našel pevnou a suchou zem zrovna ve chvíli, kdy jsem se chystal to vzdát. Ale ve skutečnosti už jsem to dávno vzdal, když jsem konečně zjistil, že už se nepropadám – zapadl jsem po kolena, ale našel dno. Mé tělo se pohybovalo instinktivně, protože ho hnala panika, a to i poté, co to můj duch vzdal.

Bylo mi až hanba, jak rychle jsem se vzdal. V tu dobu už jsem křičel a žadonil o pomoc kohokoli – Bayarda, Agiona, Brithelma, satyry, Škorpióna, Alfrika, prostě kohokoli, kdo byl na doslech. Modlil jsem se k bohům, pak s nimi uzavřel dohodu a slíbil, že strávím zbytek života jako kněz a odevzdám veškerý majetek jednomu z Paladinových chrámů v Solamnii. Mé další myšlenky už tak hloubavé nebyly, protože jsem začal klít tak jadrně, až se loupala kůra z okolních cedrů a stájníci by se červenali. Zkoušel jsem brečet. a dokonce se i *hystericky smál*.

Jsem rád, že jedna modlitba, slib, výkřik nebo kletba mě nakonec přece jen dostala na opačný konec bažiny. Netuším, jak jsem překonal posledních několik yardů. Vím jen, že s tím měl co do činění šlahoun, který ležel na hladině jezírka a který jsem si omotal kolem pasu, ramen a krku, až hrozilo, že mě má záchrana nakonec oběsí.

Ať už se stalo cokoli, nakonec jsem se vyškrábal na pevnou zem. Byl jsem skoro úplně obalený listím jako nějaká elfská večere, lapal jsem po dechu. snažil se vzchopit a naslouchal zvukům ve tmě – přes jezírko, které jsem právě přešel, se neslo šplouchání.

Křik o pomoc. To už jsem moc dobře znal. Ale tentokrát jsem nekřičel já.

Alfrikův křik – ano, ten křik nestál za nic, ale také byl hudbou pro moje uši.

„Galene, jsi tam? Galene? Pomož mi!“

Seděl jsem na nádherně suché zemi a odmotával si nádherně silný šlahoun z lokte.

„Pomož mi! Víím, že tam jsi. Otcova zbroj je těžká a já se propadám!“

Rychle jsem ze šlahounu vyrobil laso.

„Galene, u Paladina, Majerea, Mišakal, Branchaly...“

Ztichl. Alfrik nebyl v teologii nikdy dobrý a teď mu zjevně došli bohové.

„Co chceš, abych udělal?“ zakřičel jsem přes bažinu.

„Hoď mi přes bahno, tekutý písek, nebo co to vlastně je, něco, čeho bych se mohl chytit a vytáhnout se ven.“

„Alfriku?“

„Co, Galene? Pospěš si! Už jsem se přestal propadat, ale uvízl jsem po pás v bahně!“

„A co za to, bratře?“

Nad bažinou se rozhostilo ticho.

„Samozřejmě je tady bratrská láska,“ pokračoval jsem, „které si nesmírně cením...“

„Přestaň si se mnou zahrávat, ty zatracená Lasičko, a hoď mi provaz!“

„Trochu víc... úcty, Alfriku! Dobrá. Hodím tvým směrem šlahoun. Nevím, jestli ho dokážu hodit tak daleko, jestli je dost dlouhý, abys na něj dosáhl, nebo jestli ho ve tmě vůbec uvidíš, ale až to udělám, stane se tvoje situace z bezvýchodné už jenom zoufalou.“

Hodil jsem šlahoun směrem, odkud ke mně doléhal jeho hlas.

„Neztrácej víru, bratře. Sám jsi řekl, že v močálu všechno rychle roste. Pokud na šlahoun nedosáhneš, možná k tobě doroste. A pokud se to nepovede, už jsi určitě našel dno. Prostě stůj a počkej, až něco půjde kolem.“

Otočil jsem se a vyrazil do tmy. Netušil jsem sice, kam jdu, ale naplňoval mě hluboký a uspokojující pocit poetické spravedlnosti.

* * *

Nebudu opakovat slova, která za mnou Alfrik křičel. Asi jsem si nová jména, která vymýšlel, zasloužil. Koneckonců jsem spoléhal na víru – a jen na víru – že se opravdu dokáže z mokřiny, ve které jsem ho nechal, vyhrabat. A

pokud jsem se spletl a on na tom byl hůř, než jsem předpokládal, nebo otcova zbroj byla těžší, než jsem si myslel... no, uklidňovalo mě vědomí, že pokud šlahoun nebo tma přivodily Alfrikův konec, pokud se ukáže, že si zasloužím víc než jen obyčejné nadávky, trest mě nestihne nijak brzy. Nebo mě aspoň nepotrestá on. Sebevědomě jsem zamířil do tmy a pryč od bratrových kleteb, křiku a nakonec jekotu.

Ale tma dokáže zapůsobit na sebevědomí příšerným způsobem. Byla taková ta noc, která nemá poutníkovi co nabídnout, protože ji má prospat nebo přečkat v bezpečí. Alfrikův křik a kletby utichly a nahradily je méně jisté, ale hrozivější zvuky: rychlé šoupání a ještě rychlejší pohyb, šplouchání tvorů, které jsem neviděl, ve vodě, kterou jsem neviděl, pohyb samotných vod a občas i hrozivý smích nějakého bahenního ptáka. Byl jsem naprosto ztracený.

Asi po hodině se cestička, po které jsem šel, proměnila v pouhou tenkou, jakoby hadí stopu v rákosí. Stezka se rychle zužovala a já se zastavil a přemýšlel, kdo nebo co ji vytvořilo. Ale neměl jsem na vybranou, proto jsem pokračoval dál stejným směrem, brzy jsem však ztratil orientaci, a dokonce jsem začal pochybovat o tom, že tady přede mnou vůbec někdy někdo nebo něco bylo.

Vzpomněl jsem si na jednu z rad, kterými mě otec zasypal, když jsem opouštěl pevnost, a dřepl jsem si, abych zkontroloval kmen cypřiše. Mech ho obrůstal ze všech stran. Vypadalo to, že sever leží všemi směry.

Odfrknutí mě přimělo vyskočit a vyděšeně sevřít meč. Chytil jsem se kmenu cypřiše a připravil se za něj skočit, jakmile poznám, kterým směrem „za něj“ leží – musel jsem zjistit, odkud se zvuk ozval.

Ozvalo se další, hlasitější frknutí a pohyb někde nalevo ode mě a dole. Opatrně jsem se pohnul doleva a připravil se na kentaury, satyry, nebo dokonce na legendární masožravé ptáky, kterých prý byl močál plný. Klesl jsem na všechny čtyři a pomalu se plížil k hluku.

Ale zjevně ne dostatečně pomalu. Asi po deseti stopách se zem pod mýma rukama najednou propadla. Na okamžik jsem se zastavil na okraji svahu, který tvořilo bahno a slehlé rákosí, a zadíval se na ještě tmavější mýtinu, na které se lesklo a hýbalo něco obrovského a nepopsatelného.

Právě když mě napadlo, že dolů nechci, neměl jsem na vybranou a sklouzl po hlavě bahnem a listím do prohlubně plné kaluží.

Kde šplouchalo a frkalo něco obrovitého.

Na okamžik jsem zůstal nehybně ležet, protože jsem si vzpomněl na starý příběh, který tvrdil, že vám dravci neublíží, když si myslí, že už jste mrtví. Z celého srdce jsem doufal, že si dravec bude myslet, že mě pád zabil.

Dlouhou minutu jsem nehybně ležel a neslyšel nic než funění a pomalý pohyb obrovského tvora. Pak jsem na krku ucítil teplý dech a vlhký čenich, který v ničem nepřipomínal dravce. Připomněl mi psa, tele nebo...

Nebo koně.

Obrátil jsem se rychle na záda a uviděl nad sebou vytřeštěné oči soumara.

* * *

Cestovali jsme nějakou dobu, zápasili spolu a kopali se, jak jsem se pokoušel vést tvrdohlavou kobylu hustým podrostem, a ona se zatím pokoušela shodit jeden z nákladů, mě nebo zbroj, do močálu. Držel jsem se jí zuby nehty, dokud se tma před námi nezačala konečně rozestupovat. Nemohlo za to ráno, které mělo nastat až za několik dlouhých hodin. Zelené světlo před námi se nijak nepodobalo slunečnímu svitu, prostupujícímu listím a jehličím – čerstvé barvě, na kterou budu v temných dobách ještě s radostí vzpomínat. Ne, tahle zelená byla světlá a nezdravá, spíše žlutá nebo skoro bílá, a v přírodě jsem ji zahlédl jen na břichu hada.

Byla to barva fosforu. Teď už to vím, ale tehdy jsem taková světla v přírodě ještě nikdy neviděl.

Elfové říkají fosforu „půlnoční oheň“. Jsou to žhnoucí plyny stoupající z odpadu a zdechlin, které rozkládá bažina. Fosfor vydává teplo jen v kapalné podobě, když odkapává z trubiček destilačního přístroje (takového, jaký má Gileandos v knihovně a který samozřejmě jen zřídka používá k destilaci fosforu, ale který může vynalézavý student použít nejrůznějšími způsoby, jak žhavé rozloučení na hradbách dokázalo).

V tekuté podobě je fosfor vysoce hořlavý a vzplane během několika minut od chvíle, kdy se dostane do styku se vzduchem. Jako plyn je neškodným zdrojem světla, ne nepodobným svítícímu prášku na bříšku světlušky, ale houstne a žhne jasněji a horečnatěji, čím hlouběji pronikáte do středu bažiny, do středu smrti, kterou za dlouhé roky spolykala.

V tu dobu mě světlo povzbudilo, stejně jako soumara, a oba jsme ho dychtivě následovali. Pobídl jsem koně vpřed, protože jsem si byl jistý, že zdroj světla leží někde na bezpečnějším, sušším povrchu – možná najdu chatrč nebo ohniště a Bayarda, Brithelma a Agiona, kteří přežili střetnutí se satyry.

Samozřejmě jsem si nevšiml (nebo si odmítal všimnout), že zelené světlo nevydává žádné teplo, nervózně se pohybuje přede mnou a ozařuje jen samo sebe. Teprve až fosforeskující světlo ustoupilo záři ohně, až se zelená proměnila v přátelštější rudou a žlutou a uvítal mě kouř a teplo skutečných ohňů, uvědomil jsem si, že mě hluboko do bažiny zavedlo něco nepříjemného a bez života.

Sesedl jsem a ukryl se s kobyloou v křoví. Rozhlédl jsem se.

Pode mnou, asi v nejhlubším místě močálu, se nacházela vyvýšenina. Vypadalo to, jako by bažina dosáhla nejhlubšího bodu, pak se vzchopila a rozhodla vrátit se zpátky na úroveň moře. Ano, byla to prohlubeň a mě překvapilo, že vypadala suchá. Natolik suchá, aby v ní hořel kruh malých ohnišť, která poskytovala světlo a teplo a také zaháněla hmyz. Od jednoho ohně k druhému se táhly hromady nezapáleného dříví, které vyvolávaly pocit, že to, co leží uvnitř kruhu ohňů, je ze všech stran chráněno.

Ale uvnitř kruhu stála na kůlech jen omšelá chatrč. V nejbližší stěně zela v koutě obrovská díra, střecha se skoro propadala a z mnoha děr stoupal kouř. Vlastně jsem si napřed myslel, že chatrč hoří. Ale tak tomu nebylo. Možná měla jen ucpaný komín. Nešťastník, který tady žil, neustále trpěl dýmem.

U domu jsem zahlédl stádo koz – byl jich nanejvýš tucet, a to včetně mláďat – toulaly se uvnitř kruhu z ohně a dříví, jako by je zdržoval a nedovoľoval jim zatoulat se.

Zdálo se, že kozy jsou v zanedbaném prostředí jako doma. Bylo to dlouhosrsté plemeno, které byste obvykle našli někde v kopcích nebo na horách, ale tady v močálu mělo chlupy slepené a potřísněné bahnem a z vousů a rohů mu visely šlahouny a lišejník. Kozy vypadaly skoro děsivě.

Oheň poblíž sliboval teplo. Soumar toužebně zaržál. Boty jsem měl promočené, kalhoty zabahněné a až po kolena mokré, a i když mi bylo zima, hmyzu jsem se zjevně nesmírně líbil.

Vylezl jsem z křoví, za kterým jsem se ukrýval, a vyrazil dolů do údolíčka k chatrči, ohni, kozám a světlům a kobylu vedl za sebou.

Když jsem se přiblížil, zjistil jsem, že kozy jsou naprosto obyčejné, přesně jak jsem předpokládal. Hleděly na mě ospalýma, hloupýma očima a žvýkaly bezejmennou zeleň, kterou na mýtině našly. A zápach byl také takový, jak jsem předpokládal, proto jsem přidal do kroku, abych mezi sebe a očividně jedině obyvatele dostal hustý kouř. Soumar si odfrkl a zatahal silně za uzdu, ale já ho mlasknutím jazyka uklidnil a táhl ho dál.

Jakmile jsme vstoupili do ohnivého kruhu, uvědomil jsem si, že jsem udělal chybu.

Plameny se zničehonic začaly hýbat a vlnit jako fosfor. Obrátil jsem se s úmyslem co nejrychleji vypadnout, ale bylo příliš pozdě.

Dřevo se najednou postavilo a začalo růst a roztahovat se rychlostí, která byla i na močál děsivá. Během několika vteřin mě obklopila vysoká dřevěná palisáda - ve které jsem neviděl žádný vchod, žádný otvor.

A kozy se také měnily. Dlouhá srst se jim smrskávala zpět stejně rychle, jako plot rostl. Postavily se na zadní a nabyly lidské podoby - velmi vzdáleně lidské. Proměnění tvorové - už to nebyly kozy, nýbrž satyrové - na mě ospale, tupě hleděli, jako by se teprve probouzeli. Přistoupili k ohňům a vytáhli z nich hořící větve, které drželi jako pochodně. Pomalu a výhrůžně mě obklíčili.

Napadlo mě, že bych mohl pustit uzdu, ponechat kobylu jejímu osudu a vyšplhat nahoru do malé, zakouřené chatrče ve středu mýtiny. Nad smečkou satyrů a nad zmatkem bych pak měl čas uvažovat a vymyslet plán útěku.

Ale přišel jsem o šanci nápad provést. Nezměnilo se totiž jen dříví a kozy, nýbrž také chatrč. V odporně zeleném světle se zvedla a proměnila, až už to vůbec nebyla chatrč, nýbrž obrovský, odporný trůn, stojící na kůlech uprostřed opevněné tvrze.

Na trůně seděl Škorpión.

Musím přiznat, že na mě udělal docela dojem. Trůn vypadal jako vyrobený z kostí: Byl úzký a spletitý a od základů až po vrcholek měl odpornou, skoro bílou barvu. Po jeho bílém, slonovinovém povrchu pobíhaly, tancovaly a zvedaly se jedovaté ocasy stovky černých škorpiónů.

Seděl na trůně, štíhlý a hrozivý. Pod těžkou černou kápí to mohl být kdokoli.

Ale byl jsem si jistý, že existuje jen jediný tvor s takovým hlasem.

S hlasem, který jsem si pamatoval z pevnosti – byl melodický a medový, ale zároveň prodchnutý ledem, kovem a jedem. Byl to hlas havrana.

Sotva jsem se vzchopil a uklidnil zběsile se vzpínajícího soumara, sotva jsem přelétl očima celou scénu – trůn, havěť, muže v černém plášti s kápí – promluvil a potvrdil mé obavy.

„Malý Galene, vrátila se ti nejhorší noční můra. Ach ano, zdálo se ti o mně a vždy jsi se s trhnutím a celý zpocený probudil a srdíčko ti bušilo, protože mě ve spánku vidíš a bojíš se mě i přes veškerou moji útěchu a ujišťování.“

Popravdě řečeno nikdy mojí nejhorší noční můrou nebyl. V té mě pronásleduje velikánský zlobr bez tváře, ozbrojený obrovskou a neuvěřitelně ostrou sekyrou. Ale Škorpión byl dostatečně strašidelný a já se s ním nemínil hádat. S otevřenými ústy jsem kývl. Začala se mi podlamovat kolena.

„Myslím, malý příteli, že nastal čas splatit část dluhu, že ano?“

„Samozřejmě, Vaše Jasnosti, a já taky měl v úmyslu ji splatit. Zaplatil bych vám i s úroky, protože jste byl tak nesmírně laskav a vysvobodil mě tak rychle a za tak nesmírně neobvyklých okolností z vězení, kterým se pro mě stala knihovna...“

Naklonil se vpřed a zadíval se na mě jako dravec, který z nebe zahlédl na zemi hlodavce.

„Ale celá záležitost je složitější. Jak si je Vaše Jasnost jistě vědoma, během posledních čtrnácti dní jsem nedostal příležitost ani sebrat myšlenky, natož nějaké informace o Bayardovi, protože jsem byl napřed uvězněn a pak přinucen nastoupit u něj do služby.“

Škorpión se opřel a sepjal prsty do stříšky. Kruh satyrů se kolem mě začal stahovat a rychle mě připravoval o možnosti. Pustil jsem se do vyjednávání.

„Ale mám samozřejmě přístup k jisté věci, o kterou vám od počátku šlo,“ začal jsem a ukázal na kobylu, která měla na hřbetu naloženou Bayardovu zbroj. „Krásná solamnijská zbroj, v poslední době jen zřídka užívaná, a pokud vašim následovníkům nevadí trocha leštění – je třeba z ní seškrábat bahno a...“

„Dost.“ Hostitel položil ruce rychle a lehce na opěrky trůnu. Škorpióni se rozutekli.

„A k čemu si myslíš, že by mi zbroj byla, chlapče? Vypadám snad jako překupník, kterého uspokojí nějaká cetka?“

„Ne, pane. Vaše Jasnost vypadá jako moje nejhorší noční můra.“

„S tím se spokojím. A jestli to chápu dobře, Bayard Ostromeč je stále někde v močálu.“

„Ano, pane.“ Výslech mi pročišťoval mysl. „Tedy, pokud vím. Popravdě jsem si jistý, že tady někde je, ale jsem tak zmatený, dezorientovaný a rozrušený, že vám až do rána nedokážu říct, kterým směrem leží východ, natož kde uvízl dotyčný rytíř.“

Zradit Bayarda mi nijak zvlášť nevadilo. Koneckonců to nebyl můj nápad být tady. Nemohl jsem tvrdit, že Bayard je můj přítel – ne doopravdy – a byl jsem opravdu panoš, když mě ke službě přinutil? Spíše jsem byl jeho vězeň a povinností vězně je uprchnout, ne?

Přestal jsem se uklidňovat logikou, protože muž na trůně mě dál zasypával otázkami.

„Víš, co je to bludička, chlapče?“ zeptal se.

„Ne, pane, ale jistě se to brzy dozvím.“

„Je to světlo v močálu – bahenní plyny, liščí oheň, říkej tomu, jak chceš je vždy o krok nebo o dva před poutníkem, který je následuje. Jako oheň, který tě přivedl sem.“

Přihloupě jsem kývl a dělal vše, co bylo v mých silách, abych udržel na uzdě divoce se třesoucí kobyly, kterou jsem s sebou přitáhl.

„Když se poutník vydá za bludičkou, dostane se do nebezpečí, protože ho vede hlouběji a hlouběji do srdce bažiny – kde ho čeká zkáza.“

Zachechtal se a škorpióni se mu pohnuli pod rukama.

„Ty, malý Lasičko, jsi moje bludička. Protože tvým úkolem je přivést společníky sem ke mně, uvěznit je ve středu mokřiny a zdržet je tu, jak nejdéle to půjde. Je to prostý úkol, ale hodný mé vděčnosti.“

„Rád bych vám pomohl, pane,“ začal jsem zdráhavě, „ale na svůj život přísahám, že netuším, kde sir Bayard je.“

„Nehraj si na neviňátko, chlapče!“ vyštěkl a škorpióni se rozprchli, vyděšení hlukem a vztekem, který se vznášel ve vzduchu. Měl jsem pocit,

jako by se blížila bouřka a každým okamžikem měl uhodit blesk. Ucouvl jsem a viděl, jak se jeden ze satyrů – malý a prakticky bezvousý – otočil, skočil do palisády a zmizel ve dřevě. Následoval ho větší a pak ještě jeden.

„No, vím, že Bayard je někde tady v bažině...“

„To je lepší,“ přerušil mě. „Mnohem... pozitivnější a optimističtější.“ Jeho hlas opět zněl klidně a medově. Škorpióni se začali pomalu stahovat zpět k trůnu.

„Tak málo mi důvěřuješ, Galene. Myslel sis, že tě ponechám... bezbranného? Copak už jsi zapomněl, jak jsem ti pomohl v knihovně doma v tvrzi? Ne, Galene. Potřebuji, aby někdo přivedl sira Bayarda přímo sem.“

Jeden ze satyrů se vrátil zpět palisádou stejně snadno, jako by procházel mlhou. Škorpión mu nevěnoval pozornost a pokračoval.

„Protože já vím, kde Bayarda najít, víš?“ V ruce se mu rozzářila zelená koule. „A světlo, které tě přivedlo ke mně, tě odvede za ním a zase zpátky k této chatrči a táboru.“

„A Bayardovi se nic nestane?“ zeptal jsem se zmateně.

„Má ruka přitom neprolije žádnou krev. Vždy dodržím slovo, po staletí ohně, záplav a pohrom. Na rozdíl od jiných.“

„To zní docela závazně, pane. Po tomto ujištění přivedu sira Bayarda z Vingaardu Vaší Jasnosti silou nebo třeba i lstí, abyste od něj mohl získat potřebné informace způsobem, který budete považovat za nejvhodnější. Ale rád bych na oplátku dostal zpět svobodu a bezpečně se vrátil do otcova domu. Kdyby sir Bayard zradu odhalil, mohla by ho koneckonců moje společnost omrzet.“

Nastala dlouhá odmlka. Škorpión uvažoval, já čekal na jeho rozhodnutí, soumar trhal za uzdu méně naléhavě a satyrové nedělali nic, jen přicházeli a odcházeli palisádou.

„Dám ti tuto šanci,“ souhlasil Škorpión nakonec. „Odvedu tě ke společníkům, a ty je naopak přivedeš ke mně. Dostaneš svoji šanci, ale budu tě pečlivě sledovat. Budu jestřábem nebo hnízdem sov nad tvou hlavou, malý Lasičko, protože si nejsem jistý, jestli dychtivost, s jakou toužíš přátele zradit, je skutečná, nebo ne.“

V tu chvíli jsem si tím nebyl jistý ani já.

8

A tak jsem se vyhoupl na hřbet kobyly a následoval mrtvolnou zář fosforu pryč z mýtiny a k táboru, kde kolem ohně seděli (nebo v Agionově případě stáli) můj pán, bratr a dopravní prostředek a popíjeli roku.

No, přivítali mě skoro s radostí – mnohem lépe, než jsem očekával nebo si zasloužil. Bayard s Brithelmem ihned vyskočili na nohy, Brithelm rozpřáhl paže s úmyslem bratrsky mě obejmout, Bayard se choval rezervovaněji, jak příslušelo jeho postavení, ale přesto sotva dokázal skrýt potěšení a úlevu. Agion poskakoval jako hříbě mezi Rekem a soumarem.

A já se chystal tyto nevinné tvory odvést tam, kam mi Škorpión poručil.

Tajná dohoda s tajným nepřítelem se mi nikdy nelíbila. Začalo mi vadit, že mé pokoutné činy jsou součástí nějakého tajemného plánu, který může skončit újmou na zdraví lidí, kteří si to nezaslouží. Ale ať tak či onak, byl to jejich život, ne můj. A proto, abych byl upřímný, pro mě bylo snadné tyto vznešené pocity potlačit.

Brithelm mě objímal a vyptával se a odvedl mě k ohni, kde mi do rukou strčil kouřící hrnek. Zdráhavě jsem přičichl, ucítil oříšky roka a skořici a ochutnal. Ulevilo se mi, protože roku zjevně nevařil můj bratr.

Posadil jsem se, cítil, jak mi teplo nápoje koluje uklidňujícím způsobem žilami, a přitom jsem si vzpomněl na konec jedné staré bajky. *A tak přijali zmiji do svého středu, nakrmili ji a poskytli jí přístřeší a péči, až se uzdravila.*

Určitě jí taky dali hrnek roky. Svět není příjemné místo.

Pil jsem a odpovídal na záplavu otázek, které na mě chrlil můj rytířský ochránce.

„Nevím, kde jsem byl, ale neopustil jsem močál. Prošel jsem jednou nebo dvěma bažinami.

A nejsem si jistý, co jsem viděl, protože všechno bylo strašně matoucí. Potom jsem zamířil tímhle směrem a všiml si světla. Kdybych ho neviděl, pravděpodobně bych vás nikdy nenašel.“

Nelhal jsem. Aspoň ne úplně.

„Nezáleží na tom, jak jsi se dostal zpátky, Galene. Děkuji bohům, že nám tě vrátili!“ vykřikl Brithelm a znovu mě objal. Agion poskakoval kolem a horlivě kýval hlavou na souhlas.

Jen Bayard se zdržel veselí a bratrského tlachání a pozorně, a možná dokonce trochu nedůvěřivě mě sledoval, ačkoli bylo možné, že nedůvěra, kterou jsem viděl v jeho tváři, pramenila z toho, co jsem udělal, ze strachu z odhalení. Přece jen jsem byl Škorpiónův špeh a takříkajíc padouch, když jste se nad tím zamysleli.

Bayard rázně promluvil.

„Nedokážu si představit, že by ses ztratil, Galene, a ani zběžně si nezapamatoval, kudy jsi šel. Pochop, tvá zmizení ve chvílích nebezpečí a opětovná zjevení v okamžicích klidu a míru mě začínají unavovat. Předpokládám, že jsi byl zase ‚na hlídce‘, že?“

Bayard si dřep l k ohni, aby si ohřál ruce, protože se opět nepřírozeně ochladilo.

„Vím, pane, že si toto malicherné popíchnutí zasloužím, i když se k Solamnijskému rytíři nehodí. Vím, že jsem se ukrýval, když jsem se měl... nadšeně zapojit. Ale zároveň jsem přitom získal zpět vaši zbroj, za což bych si zasloužil trochu uznání.“

Bayard hleděl do ohně a neochotně kývl.

„A co víc, sire Bayarde, při hledání cesty a znovunabývání majetku se mi skutečně podařilo rozhlédnout se po okolí, což byste si měl pozorně poslechnout.“

Pověděl jsem mu o táboře ve středu močálu – o kruhu ohňů, o domu na kůlech a o kozách. Samozřejmě jsem vynechal Škorpióna – a Alfrika – a rychle a přirozeně jsem dával podobu svému příběhu a využíval instinkty, které jsem si vytříbil doma v tvrzi.

Ostatní společníci však Bayardovu podezíravost nesdíleli. Agion dál poskakoval a Brithelm se radoval a mluvil.

„Když pomíneme kozy, domy a ohně, bráško, ulevilo se mi, že jsi opět v bezpečí a já se tedy mohu bez obav oddat poustevnictví a rozjímání. Nemohl bych se s lehkým srdcem vrátit ke svému životu, aniž bych zjistil, jaký tě potkal osud.“

„Brithelme?“

„Ano, bráško?“

Ale co jsem mohl říct?

„Dávej na sebe při poustevničení pozor. Od raných dob tvého obcování s divočinou se močál změnil.“

„Mám na sebe dávat pozor? Ale, Galene, tady v močálu není nic opravdu nebezpečného. Dokonce ani satyrové nejsou satyrové.“

Střelil jsem pohledem po Bayardovi, který jen pokrčil rameny.

„No,“ odvětil jsem, „z vlastní zkušenosti vím, že tekutý písek, krokodýli a taky satyrové zabíjejí stejně rychle věřící a ctihodné jako nás ostatní.“

„O to právě jde, Galene,“ promluvil Bayard ze své strany ohně, aniž by ode mě odtrhl oči. „Brithelm na satyry nevěří. Tvrdí, že neexistují.“

„Okamžiček. Neexistují?“ Nemínil jsem prozradit, co vím. „Ale přece jste je viděl, ne?“

Bayard kývl.

„A ty, Agione?“

Kentaur vstoupil do kruhu světla ohně a řekl: „Ano, Galene. Skutečně jsem je viděl. Avšak o to nejde.“

„Tak o co jde?“

Velký kentaur se sklonil, aby si ohřál ruce u ohně. Na tupé tváři se mu usadil zmatený výraz. „Jde o to,“ vysvětlil, „že nám Brithelm řekl, že satyrové neexistují, ať už je vidíme, nebo ne. Je to svatý muž, jenž již přivykl vidění nevidaných věcí.“

„Chápu. Pak by mi možná jeden z vás mohl říct, co se v mé nepřítomnosti stalo. Pokud něco, co Bayardovi skočí s nožem v ruce na záda a zabije dva z Agionových přátel, něco, co jsem viděl na vlastní oči, neexistuje, pak bych to rád věděl..“

* * *

Jejich příběh byl krátký, hořký a tajemný. Jak vycházely skutečnosti na světlo, čím dál víc se podobaly jednomu z legendárních kamenů z dalekého Karolisu, který mění barvu podle toho, z jakého úhlu na něj pohlížíte, nebo spíše staré věštecké básni z Věku snů, která každému čtenáři předpoví jeho vlastní hrůzy.

Vyprávění se ujal Bayard.

„Hledal jsem tě, Galene,“ řekl klidně, „ale nikde jsem tě nemohl najít.“

„Poněvadž jsme tě nemohli najít,“ skočil mu do řeči Agion, „opustili jsme úkryt, vstoupili na stezku a pustili se do boje s půl tuctem satyrů.“

„Se čtyřmi,“ opravil Bayard.

„Se žádným,“ opravil Brithelm.

„Se žádným?“ zeptal jsem se a přisunul se blíž k ohni.

„Naše vyprávění se už skoro od začátku liší,“ vysvětlil Bayard a odsunul se od ohně. „Já viděl čtyři satyry, Agion šest a Brithelm čtyři kozy. Ty se v mém vyprávění objeví později.“

Bayard ulomil větev etemíku a prohrábl oheň voňavým modrým klackem. Znovu se ujal slova.

„Ale bez ohledu na to boj rychle skončil. Ať už byl nepřítelem kdokoli. Agion tvrdí, že dva satyrové unikli nezranění a zamířili hlouběji do močálu.“ Bezpochyby k táboru. To znělo rozumně.

Já na druhou stranu viděl jenom čtyři, jak už jsem říkal,“ tvrdil Bayard. „A všichni zuřivě bojovali kyji, krátkými oštěpy, meči se zahnutými čepelemi...“

„Scimitary?“ navrhl jsem.

„Tak se jim dá taky říkat, Galene. Ty bys to měl vědět. Přečetl jsi mnohem víc starých příběhů než já. Ať už se jim říká jakkoli, kozí muži věděli, jak s nimi zacházet, a já s Agionem jsme museli vybojovat sice krátký, ale lítý boj, abychom se jich zbavili. Tvůj bratr se nezapojil. Ale bojovnost je povahový rys, který žádný z vás po statečném otci nezdědil.“

Podrážděně pohlédl na Brithelma. Brithelm se mírumilovně usmál a kývl, ať pokračuje. Bayard se sobě navzdory také usmál.

„Do té chvíle bych mohl rozdíl v našem vyprávění připsat na vrub zmatku bitvy,“ vysvětlil Bayard. Sedl si na paty a pousmál se. „Vzpomínám si na svůj první boj, na krátkou, krutou šarvátku s muži z Neraky u Trotylské trhliny asi před dvanácti lety. Bylo nás sedm a všem nám bylo mezi sedmnácti a dvaceti lety.“

Zasmál se a potřásl hlavou.

„A taky existovalo sedm verzí toho, co se stalo. Nepřátel bylo od deseti po dvě stě. Teprve o týden později jsme zjistili, že jsme byli v přesile.“

Odmlčel se a stále se usmíval, pak se zadíval postupně na každého z nás a šedé oči mu zvažněly.

„Ale tady nešlo o první bitvu,“ prohlásil tiše a zahleděl se na pableskující světlo ohně. „Jsem na světě už třicet let a bojoval jsem ve rvačkách, šarvátkách i bitvách odsud až po Kargot. Ale pořád nechápu, co se stalo, když se po boji se satyry vše zklidnilo. Rozumný muž se nenechá oklamat iluzí.

Ani Agion, ani tvůj bratr neviděli, co se stalo, když jsem se sehnul nad mrtvým satyrem, abych si nepřítel prohlédl zblízka. Agion tvrdí, že se nestalo vůbec nic.“

„Neboť tomu tak bylo, sire Bayarde,“ přerušil ho kentaur a založil si paže na hrudi. „Nic, změnil se jen výraz tvé tváře a já byl zděšen, neboť tě ovládla hrůza a nevíra.“

„Agion,“ vysvětlil Bayard, „neviděl, jak se satyr proměnil v kozu.“ Rytíř se posadil, tasil nůž a přejel prsty lehce po čepeli.

„Vypadalo to, jako by ho smrt zbavila podoby,“ řekl nakonec s pohledem znovu upřeným do ohně. „Jako by po smrti ztratil všechnu *lidskost* a zůstaly jen kozí, nelidské ostatky.“

„Protože už od počátku ničím jiným nebyl, sire Bayarde,“ řekl Brithelm sice trpělivě, ale až příliš hlasitě na nebezpečnou oblast, ve které jsme se nacházeli. „Bylo by to dobré pořekadlo,“ dodal s úsměvem. „Kdo bojuje s kozami, zabije kozy.“

„To je jedno,“ řekl Bayard tichým, podivně ustaraným hlasem. „Ale o jednom nemůže být pochyb: V téhle zatracené mokřině se děje něco divného. Nemohu se dočkat, až odsud zmizím, ale napřed splním slib a setkám se se satyry, ať už jsou skuteční, nebo ne. Pak si pospíším na domluvenou schůzku.“

Bayard se dlouze a soustředěně zahleděl do ohně, pak vstal. Vydal se ke koním, aby se postaral o Reka a kobyly. V křoví nalevo se něco zatřepotalo. Trhl jsem sebou. Napadlo mě, že se nás někdo chystá napadnout ze zálohy.

Ale pak jsem si uvědomil, že tady k tomu nedojde, že mým úkolem je přivodit společníkům zkázu a odvést je k domku ve středu močálu. Pokud nás někde přepadnou, tak právě tam.

Agion zatím nasbíral náručí rákosu a listí, z nichž na mýtině vyrobil lůžko. Ostatní se věnovali svým potřebám a on zachytil můj pohled a velkou, neohrabanou rukou ukázal na své dílo.

„Můj pán Archala říkal, že sedm dní a sedm nocí mezi námi odhalí, kým jsi,“ poznamenal a roztáhl tvář do úsměvu, který byl zároveň laskavý i ošklivý. „Ale netvrdil, že musíš zůstat celou dobu vzhůru.“

Vděčně jsem se připlatil k lůžku, ulehl na ně a pod ochranou obrovského společníka a vězňatele v jedné osobě jsem tvrdě prospal celé ráno a odpoledne.

* * *

Došlo mi, že Bayard pro tuto chvíli ztratil se všemi Cestybrany trpělivost. Dokonce i čas, který jsem prospal, bude muset dohnat cestou na hrad Di Caela.

Ale na jeho netrpělivosti bylo i něco pozitivního. Protože zatímco jsem spal, zdálo se, že Bayarda přešla chuť vyptávat se na další podrobnosti mého nočního dobrodružství. Nebo to možná nechal úmyslně být.

Bayard pečoval o koně a Brithelm se usadil na okraji kruhu světla, aby, jak se zdálo, meditoval, a já se ospale zavrtěl na posteli z rákosu, sáhl do kapes a vytáhl Kalantinu.

Jednička a desítka. Znamení zmije.

Tak jo. Budu se chovat jako pravá zmije.

Vstal jsem a zamířil k Bayardovi, který se opíral o kobylu, ruce měl položené na sedle a utahoval to, co bažina povolila. Když jsem se přiblížil, ohlédl se přes rameno, pak se vrátil zpět k práci.

„Bayarde?“ zavolal jsem tiše. „Bayarde?“

Sundal zbroj ze soumara a začal si ji nasazovat. Vzhlédl, usmál se a pokynul mi. S každou minutou jsem se cítil zmijovitěji.

„Doufám, že jsi se dobře vyspal, Galene, protože musíme vyrazit na cestu. Jsem si jistý, že satyry najdeme poblíž místa, o němž jsi mluvil. Jak daleko bys řekl, že tábor leží? Pomoz mi.“

Sklonil jsem se, přitáhl stehenní chránič a odpověděl.

„Myslím, že to není daleko, pane. Neměl bych mít problém ho znovu najít.“

„Přemýšlej, chlapče,“ pobídl. „Nemáš ani tušení, jaké problémy mi může tohle zdržení způsobit.“

Pomohl jsem Bayardovi na nohy a ve stejnou chvíli nám nad hlavami začal svítit fosfor. Napřed se ve večerním vzduchu třpytil jako hejno světlušek ve

větvích obrovského, mechem porostlého dubu, který se nakláněl nad mýtinou, na níž jsme rozbili tábor. Krátce poté se však zář vznesla z koruny stromu a začala se pohybovat zpět směrem, odkud jsem přišel.

Napřed jsem předstíral, že fosfor nevidím, ale brzy jsem si uvědomil, že ho nikdo ze společníků nevidí. Takže jsem mohl vlnící se zář snadno sledovat a jen jednou za čas se zastavit, předstírat, že přemýšlím, pak zase předstírat, že poznávám strom, stojatou vodu rybníčku nebo ohyb stezky. Ale brzy už jsem nemusel ani předstírat, protože společníci mě bez otázek následovali a jen odháněli komáry, prodírali se podrostem a spílali prostředí a jeden druhému.

A zář se po celou dobu vznášela nad námi a kousek vpředu jako znamení mé zrady. Noc nás přepadla s děsivou rychlostí, jako vždy hluboko v lese.

Bayard rozkázal, abych se ujal vedení. Vedle mě kráčel s jednou pochodní v ruce Brithelm a Agion uzavíral s druhou průvod. Bayard vedl Reka šel mezi světly v plné zbroji, která hlasitě vrzala a svou tíhou ho vtlačovala do měkké půdy bažiny. Asi tušil, že na místě, kam je vedu, dojde k lité bitvě, a chtěl být náležitě připraven.

Ale nejvíc mě zneklidňovalo, že s námi jde Brithelm. Netušil jsem, co Škorpión plánuje provést naší malé výpravě, ale můj nevinný bratr si zradu nezasloužil. Byl však odhodlaný nás doprovodit. Brithelm s námi očividně ještě nějakou dobu zůstane.

Nezdravě zelený fosfor neustále tancoval několik yardů přede mnou a vedl nás do tábora a vstříc kdovíjakému osudu.

Když jsem ucítil kouř a zaslechl mečení koz, zastavil jsem se a uvažoval.

Stál jsem v mokrém blátě na okraji tábora a přemýšlel o své minulosti.

Tajně a rychle jsem znovu vytáhl Kalantinu a rozhodil kostky v ruce. Opět Znamení zmije. Někdo mi chtěl něco naznačit, ale já netušil co.

Brithelm mi položil ruku na rameno. Trhl jsem sebou, a když jsem se otočil, zjistil jsem, že na mě ustaraně hledí.

„Copak se děje, bráško?“

„Děje? Vůbec nic se neděje, Brithelme.“ Opatrně jsem se otočil: Bayard uklidňoval vyplašeného Reka.

Z mýtiny k nám najednou dolehly výkřiky a pronikavý jekot.

Bayard tasil meč, a když jsem se pokusil proběhnout kolem něj a zmizet směrem, odkud jsme přišli, popadl mě a povalil na zem.

„Tas meč, Galene!“ rozkázal tiše a naléhavě skrz zatnuté zuby. „U všech bohů, do tohoto ses zapletl vlastní vinou.“

Trhnutím mě postavil na nohy, popadl mě levou paží a jako balík mě odnesl na mýtinu, zatímco v pravé svíral meč. Slyšel jsem, jak si za námi Agion odfrkl a Brithelm něco řekl, na což mu Bayard odpověděl: „Prostě zůstaň schovaný a drž koně, Brithelme.“ Pak mě oslepilo falešné denní světlo, které vyzařovaly plameny a fosfor.

* * *

Rychle jsem počítal, a pokud jsem se nespletl, bylo jich dvanáct. Po prvním zmatku se satyrové shromáždili pod zakouřenou stavbou – nedokázal jsem říct, jestli je to dům nebo Škorpiónův trůn, který se jen maskuje jako dům. Kozí muži se pohybovali stíny a jejich křik a volání splývaly v jedno hluboké, hrozivé mumlání. Většina z nich držela v ruce luky a někteří krátké, ostře vypadající oštěpy.

„Já se postarám o těch osm nalevo, sire Bayarde,“ zakřičel Agion. „Tobě a tvému panoši přenechám čtyři vpravo.“ A zaútočil.

Takové rozdělení práce se mi líbilo. Teď už mi nezbylo než doufat, že se Bayard rozhodne postarat o zbývající čtyři sám.

A doufal jsem v to ještě víc, když se oblaka kouře nad satyry začaly trhat.

Na trůně nad nimi totiž seděl Škorpión. Satyrové vložili šípy do luků a připravili se mrštit oštěpy a jejich pán sáhl do záhybů černé pláštěnky a vytáhl z nich něco lesklého a třpytivého. Vypadalo to jako kyvadlo, které z dálky jiskřilo jako průzračný křišťál. Volně mu viselo z levé ruky a pomalu se houpalo.

Velitelovy jednotky se připravovaly k boji, ale on se nesoustředil na nadcházející bitvu, nýbrž na cetku v ruce. Protože proč by tam nemohl jen tak sedět a hrát si? Satyrové byli v přesile tři na jednoho – šest na jednoho, když jste odečetli Cestybrany – a bylo zjevné, že...

„Nedívej se na kyvadlo,“ nabádal Brithelm, který ponechal Reka se soumarem jejich osudu a připojil se k nám na mýtině.

„Zatraceně, hlídej koně!“ vykřikl Bayard a já zapomněl na varování, na kyvadlo i na samotného Škorpióna, protože naším směrem vylétly šípy a oštěpy.

Pořád jsem ležel Bayardovi u nohou, když velký satyr napjal luk a vystřelil na mě.

Uviděl jsem žluté opeření a pokusil se vyškrábat na nohy. Ale právě, když se šíp chystal zasáhnout, když už by určitě zasáhl cíl, když jsem začínal věřit, že cíl zasáhne, Bayard pohnul obrněnou paží s mečem a srazil ho k zemi.

Slyšel jsem, jak Agion vedle mě zabručel, a rychlým pohledem jsem zjistil, že se mu do masité části paže zabořil oštěp. Najednou jsem se o něj kvůli jeho velikosti bál, i když jsem v ní předtím viděl výhodu. Pod palbou z něj však byl jen velký hloupý cíl.

Největší, ale ne nejhloupější. Nebo tak nám to aspoň připadalo, když se kolem nás najednou prohnal Brithelm a klusem se rozběhl k trůnu a k satyrům. Šípy svištěly okolo něj, a jeden mu dokonce roztrhl háv, než se neškodně zabořil do země. Bayard mě pustil a chňapl po bratrovi, ale příliš pozdě – Brithelm ho už dávno minul a pronásledování nepřipadalo v úvahu, protože Bayard měl problém udržet se v těžké zbroji vůbec na nohou.

„Když to není jeden Cestybran, je to druhý!“ vyprskl, pak klesl na koleno a spolu s námi ostatními sledoval, jak se bratr vesele žene ke Škorpiónovi.

Rady satyrů se před bratrem podivně rozestoupily, jako by odporné, po zuby ozbrojené stvůry byly rákosí, které bratr rozhrnoval při pátrání po stezce. Některé se nejen pohnuly, ale dokonce zmizely, když se Brithelm přiblížil. Vedle něj, v místě, kde se satyrové ještě před chvílí hrozivě ježili zbraněmi, se nyní klidně páslo několik koz a sotva nám věnovalo pozornost.

To Bayardovi stačilo. Najednou se pohyboval ladně a elegantně. Podíval se na mě. Ležel jsem v bahně a znovu si začínal kopat úkryt, a on mě tiše ujistil.

„Vstávej, Galene, a jdi za bratrem. Na mýtině není nic nebezpečného. Rozumíš? Není tady nic nebezpečného.“

Oči mi ale tvrdily něco jiného. Ale hleděl na mě tak pevně, tak přísně, až jsem dostal strach, že postavit se jemu je horší než postavit se satyrovi.

A co víc, ať už byli satyrové iluze, nebo ne, moji společníci jim dávali do těla. Agion popadl dva z nich za chlupaté krky a srazil jim hlavy dohromady, jako by hrál na rohaté cimbály. Bažinou se rozlehlo hlasité, duté prasknutí a satyrové padli k zemi v bezvědomí. Kentaur se zasmál a vrhl se na další dva, kteří se krčili pod Škorpiónovým trůnem.

Bayard prošel s taseným mečem klidně mezi satyry k plošině, na které seděl Škorpión. Satyrové ho obklíčili a ječeli a poskakovali jako mrchožrouti kolem umírajícího tvora, ale žádný se k němu nepřiblížil. Jeden se na něj vrhl se strašlivě vypadajícím dlouhým nožem, ale Bayard zbraň odrazil, až se zaryla do země, odkopl satyru stranou a šel dál.

Bayard zastavoval útoky pohledem a satyrové vrčeli, vřeštěli a plazili se pryč.

Bylo to jako z nějakého příběhu.

Vyškrábal jsem se na nohy a rozběhl se za bratrem, který se zastavil u paty plošiny. Začali ho obklíčovat satyrové.

Podíval jsem se na Agiona, který měl plné ruce práce, protože žongloval se dvěma netvory, pak na Bayarda, který byl ještě pořád několik yardů od bratra. Ani jeden z nich nedorazí k Brithelmovi včas. Chystal jsem se vykřiknout, ačkoli jsem netušil, co mi to bude platné, ale udělal bych aspoň *něco*. Najednou jsem však ztuhl a poklesla mi čelist.

Brithelm zvedl ruce a pomalu stoupal do vzduchu jakoby na křídlech větru, ale listí nešumělo a větve se nehýbaly. Hlava a ramena, pak pas a kotníky se zvedly nad pobíhající satyry, kteří kolem něj neškodně sekali zbraněmi.

Ruce mu plály stříbrnou září, která čistila nezdravě zelené světlo fosforu, až celá mýtina zářila jasně bílým světlem jako nějaká úžasná svíce.

Se sílící odvahou a sebejistotou jsem se rozběhl řadami nepřátel a volal na Brithelma přes vřeštění, které se pomalu měnilo v mečení koz. Satyrové se ke mně otočili, ale nic neudělali a já mezi nimi prošel snadno a nezraněný.

Pospíšil jsem si k jednomu z kúlů a vyšplhal nahoru na rozviklanou plošinu jako veverka. Stál jsem na ní, funěl, potil se a vítězoslavně křičel.

A v tu chvíli vstal Škorpión z trůnu.

Tvář mu ještě pořád zakrývala černá kápe, ale jeho svěšená ramena a pokrčená kolena prozrazovaly porážku. Byl to postoj jako ze špatného obrazu.

Ale jakmile se Brithelm vznesl nad plošinu, Škorpión se napřímil, pohodil rameny a zadíval se nám do tváří.

V očích mu vířila rudá, žlutá, bílá a modrá barva, takže připomínaly tisíc planoucích sluncí. V míhajícím se světle močálu obrátil Škorpión třpytivý krystal proti nám.

Kyvadlo se zablesklo zeleně a žlutě a zase zeleně. Brithelm na okamžik ztratil rovnováhu a začal se propadat, ale zachytil se okraje plošiny. Já zavrával k okraji a nebezpečně se k němu přiblížil. V ten okamžik se průběh bitvy obrátil. Oba jsme byli poraženi.

Ale Bayard ne. Poznal jsem to podle jeho kroku, vzpřímených zad a neohroženého postoje. Přiskočil k patě plošiny a ve zbroji a se zbraní v ruce se pevně chytil a lehce se vyhoupl jediným úžasným skokem nahoru. Škorpión se k němu obrátil a mezi rytířem a hrozivou postavou v kápi zůstal stát jen jediný, ale velký satyr.

Tvor se vrhl na Bayarda, ale oštěp rytíře ani nezranil. Kráčel dál, jako by se nic nestalo, a prošel přímo tetelícím se, průsvitným tělem nepřitele, který vypadal, jako by byl stvořený z kouře nebo z páry. Satyr zmizel a na jeho místě se objevila koza. Vypadala zmateně a poněkud zahanbeně a s rámusem odpelášila do zakouřené chatrče za námi.

Bayard se zastavil vedle krčícího se Škorpióna. Zvedl meč oběma rukama jako popravčí nebo drvoštěp a sekl.

Rozetnul jím kápi, plášť a tuniku a zasekl čepel do prohnitého dřeva plošiny.

Nic jiného však nezasáhl.

Protože na plošině jsme zůstali jen my tři – když nepočítám kozu. Stáli jsme s Bayardem nad tmavým hávem, který byl rozprostřený kolem tmavé tuniky a páru lesklých tmavých bot. Stáli jsme před omšelou chatrčí, kterou jsem si pamatoval z předchozí noci, a močál za ní začínal rudnout a zářit – neprosvětlovaly ho však ohně, které dříve obklopovaly toto místo, nýbrž opravdové a velmi vítané sluneční světlo.

Brithelm se bolestivě vyškrábal přes okraj plošiny, na kterém do této chvíle visel.

Pod námi si Agion tiše masíroval rameno a s otevřenými ústy hleděl na stádo koz. Sotva se slunce dotklo mýtiny, rána se mu zacelila. Když jsem si toho všiml, rovněž mi poklesla čelist.

„Takže je po všem?“ zavolal na nás kentaur a jemně odstrčil skvrnitě kůzle, které přiběhlo a začalo se mu třít o nohu.

Podíval jsem se na Brithelma, který se mlčky drbal na hlavě a s obdivem a úžasem zíral na chatrč.

Mlčel, ztracený v prazvláštních myšlenkách všech požehnaných.

A tak jsem se podíval zpátky na Bayarda, který stál rozkročený nad hromádkou oblečení a pozoroval mě.

„Co myslíte, pane? Je po všem?“

„Ne, Galene,“ odpověděl sir Bayard, zasunul meč do pochvy a zmateně se zadíval na močál. „I když nechápu, co se tady vlastně stalo, jsem si jistý, že ještě není po všem.“

Díl II.

Rod di Caela

Tři a osm, světlo a potopa,
znamení kentaura v roční době ztracené.
Potopa pohřbila pokolení světla,
stará voda o úctě pěje.
A světlo se na nekonečných březích řek
posouvá, ztrácí, posouvá.

Kalantina, III:VIII

9

„Bez ohledu na to, co říkáš, bráško, přesně něco takového jsem hledal. Doufám, že to je to, o čem jsem neustále a pokorně snil. Modlil jsem se k bohům, abych našel místo, na kterém bych se mohl stát poustevníkem, zůstat o samotě s myšlenkami, rozjímáním a s něžnými tvory mokřin.“

To mi znovu a znovu opakoval Brithelm, jenž našel smysl v boji, který jsme svedli v močálu, přímo tady na mýtině, na níž jsme ještě pořád seděli, i když už byla půlka dopoledne, a zvažovali různé nezvažitelné věci.

Bayarda už také unavilo Brithelmovo vychvalování „něžných tvorů mokřin“, obzvláště když se nás někteří z nich – a to satyrové – pokoušeli připravit o hlavu už od chvíle, kdy jsme do močálu vstoupili.

„Mé sny mě vedou na jiné místo, Brithelme,“ řekl. „Už bych byl na cestě na hrad Di Caela, abych požádal o ruku lady Enid, kdyby mi to náš kentauří společník výslovně nezakázal.“ Bayard kývl úsečně na Agiona.

Neutuchající spor mezi sirem Bayardem a Agionem o to, jestli byly takřikajíc splněny podmínky dohody, trval už celé hodiny. Bayard tvrdil, že jsme osvobodili močál od satyrů a od zla, které je štvalo proti kentaurům. Tvrdil, že když už není nepřítel, s nimiž bychom mohli bojovat, je náš úkol splněn. A protože jsme očistili naše jména nade vší pochybnost, kentauři by nás měli nechat jít.

Agion by byl ale spokojenější, kdyby mohl kentauřím přátelům přinést pár satyřích hlav. Podle něj byla odporná trofej lepší než mír nebo sliby. A protože satyrové tajemně zmizeli, nebudou žádné trofeje ani nabídky míru.

Chápal jsem Agionův postoj; v tu dobu už jsem si velkého hloupého tvora docela oblíbil. Ale dokud se dožadoval důkazů, museli jsme trčet v močálu – žádné satyří hlavy nebyly k dispozici prostě proto, že už žádní satyrové neexistovali.

Na druhé straně Bayard se ještě nevzdal účasti na turnaji na hradě Di Caela. Pořád plánoval dorazit včas, aby se mohl zúčastnit bojů o ruku Enid di

Caely, pro jejíž dosud nespátřený úsměv nebo láskyplný pohled byl náš hrdina připravený rozbít hlavy všem svobodným mužům v Ansalonu. Tvrdil, že ještě pořád máme jedenáct dnů, a pokud vyrazíme hned, dostaneme se na místo včas a nevyčerpáme nijak zvlášť ani Reka, ani sebe. Ale jen pokud vyrazíme ihned.

Okamžitý odchod mi také vyhovoval. Močál byl odporné místo a já nezapomněl na nejstaršího bratra, který bezpochyby zůstal pohřbený někde poblíž v otcově zbroji, a mě by nesmírně zahanbilo, kdyby najednou vyplul na povrch, a to živý nebo mrtvý.

„Agione,“ hádal se Bayard, „bojovali jsme bok po boku. Kdybychom si prošli události včerejší noci, každý z nás by bezpochyby dokázal říct, že v jednu chvíli zachránil tomu druhému život. Vytvořil se mezi námi blízký vztah, pouto důvěry. A ty bys mi přesto bránil v odchodu?“

„Ano.“

Musel jsem zakročít. Takhle se nikam nedostaneme.

„Podívej, Agione,“ začal jsem a opřel se o stěnu chatrče. V tu chvíli jsem si uvědomil, co to dělám, a rychle jsem se narovnal, protože jsem nijak nevěřil kvalitě dřeva ani samotné stavby. „Podívej, Agione, co ti brání v tom nechat nás prostě odejít, když jsme ti činy dokázali svoji nevinu? Nebo si opravdu ještě pořád myslíš, že jsme to byli my, kdo proti vám satyry poštval?“

„Ach, vy jste ti nejvznešenější muži, mistře Bayarde a mistře Galene!“ vykřikl Agion. „To nemohu a ani nechci popřít. Archala a starší jsou však zároveň – no, Archala a starší. To jim jsem věrný, jim jsem dal slib.“

„A co jsi jim vlastně slíbil, Agione?“

Velký kentaur se zamračil a poškrábal se na hlavě, čímž mi zneklidňujícím způsobem připomněl Alfrika.

„Pokud si dobře vzpomínám, mistře Galene, dostal jsem takovýto příkaz. ‚Nespust žádného z nich z očí – rytíře ani panoše – dokud je nenavráteš zpět do rukou starších.‘“

Dokonalé.

„Takže jsi prostě slíbil, že nás nespustíš z očí, dokud se nevrátíme?“ zavolal jsem na kentaura, který se zatoulal k nedalekému řásníku a začal z něj škubat listí.

„Ano, mistře Galene,“ odvětil hlasitě a nacpal si hrst listí do úst.

„Tak pojd' s námi.“

Agion polkl. „Mám jít s vámi?“

„Má jít s námi?“ Bayard se se zarachocněním postavil.

„Proč ne? Toužíš doslova dodržet slib, je to tak, Agione?“

„Ano.“ odvětil zdráhavě.

„Tak vidíš,“ pokračoval jsem. „Když půjdeš s námi, tak slib neporušíš. jednou možná nastane chvíle – ne, *určitě* nastane, o tom nepochybuji – kdy se o naší nevině přesvědčí i ten nejvíce nedůvěřivý soudce. Ale my zatím máme práci. A ta zahrnuje turnaj, který se pořádá už za jedenáct dnů a kterého se podle očekávání musíme zúčastnit,“ dodal jsem a pánovitě kývl na Bayarda.

Agion najednou nevěděl, co dělat. Založil si paže na hrudi, přemýšlel a hrabal přední nohou do mokré hlíny. Dokázal jsem si představit jeho dilema a soucítil s jeho tupostí a dobrými úmysly.

Zjevně jsem Agiona přesvědčil. Nadšeně pokýval hlavou a po hloupé tváři se mu rozlil hloupý úsměv. Najednou vykopl a vyplašil několik nedaleko se pasoucích koz.

„Chápu, mistře Galene! Když se nevrátím ke starším bez vás, neporuším slib! Proto mně nezbude než jít s vámi!“

* * *

Hrad Di Caela ležel ještě kus cesty před námi. Plánovali jsme vyrazit na jihojihovýchod, překročit Vingaardské hory stezkou, kterou si Bayard pamatoval, pak minout jihozápadní výběžek Solamnijských plání, přebrodit nejjižnější přítok řeky Vingaard a zastavit se uprostřed mezi brodem a Solantasem. Ptáci by to zvládli za týden.

Naneštěstí nikdo z nás nebyl pták, takže jsme měli co dělat, abychom dohnali čas, který jsme ztratili s kentaury, satyry a se Škorpiónem. Bayard odhadoval, že nám cesta bude trvat deset dnů, a to jen když vydrží dobré počasí a nikde se nezdržíme.

Bayard seděl v sedle Reka, na dlouhou cestu se oblékl jen do pláště a zabahněné tuniky, a vedl nás ven z močálu. Vyšplhali jsme na čistší a sušší území na kopci. Napřed jsem si myslel, že jsme našli jen nějakou vyvýšením, ale ukázalo se, že jsme se ocitli na planině. Před námi se k východu táhla

kopcovitá krajina tu a tam přerušená malými hájky a až na cestu, po které jsme jeli, byla ještě pořád rozbahněná po včerejším dešti.

Byla hezká, ale nudná.

Ale když jsem se ohlédl zpět k močálu, který jsme právě opustili, dal jsem přednost tomu, co leželo před námi, před spleťtými a nekonečnými tajemstvími za námi. Tuto část země jsem ještě nikdy neviděl – ještě nikdy jsem nebyl tak daleko od domova. Pohlédl jsem zpátky a viděl, jak se bažina mění, ale ne rychlým růstem, který byl zdrojem úžasu i podráždění. Močál teď na okrajích hnědl a šedl. Věděl jsem, že za to do jisté míry může Škorpiónovo zmizení, ale také jsem cítil, že s naším odchodem vstoupil do krajiny podzim.

A neopouštěli jsme jen mokřiny. Vzpomněl jsem si na Brithelma, který stál na plošině a mával nám na rozloučenou, když jsme opouštěli holou mýtinu uprostřed močálu. Rozhodl se stát poustevníkem, usadit se mezi kozami a moskyty a rozjímat nad majestátností bohů.

Nepřál jsem Brithelmovi nic špatného, ale nesmírně se mi ulevilo, že jsme se ho zbavili. Byl pošetilý a doháněl mě k šílenství, ale z ubohé tlupy Cestybranů, a to včetně mé maličkosti, byl pravděpodobně ten nejčistší a nejhodnější. Problém však byl, že svět ty nejčistší a nejhodnější těžko snášel. Pro oba mé bratry bude nejlepší, když zůstanou v bažině a v bahně, které jim osud nadělil.

Ale přesto jsem vzpomínal na rozloučení a na to, jak nebezpečně blízko u okraje plošiny můj duchovně založený prostřední bratr stál, obklopený kozami, a sledoval, jak odjíždíme.

„Nehleď na věci zpřímá, bráško, protože prohlédnout můžeš jen koutkem oka,“ zakřičel poslední radu na cestu.

„Co to znamená, svatý muži?“ zavolal Agion, ale Brithelm už se k nám obrátil zády a vstoupil do omšelého příbytku.

Když jsem Brithelma naposledy zahlédl, vcházel zrovna rozviklanými dveřmi do stínů. Vytáhl přitom z kapsy nějaký stříbrný předmět a přiložil si ho k ústům.

Humova psí píšťalka.

Ze zeleně kolem se k chatrči začaly stahovat kozy. Dojatě a trochu smutně jsem se na Agionově hřbetu otočil k cíli cesty – k východu a k budoucnosti.

„To je lepší, Galene,“ řekl Bayard a já netušil, jaká lekce mě čeká tentokrát. „Je lepší dívat se vpřed než ohlížet se zpátky, protože za tebou leží jen bahno a tekutý písek, které by mohly spolknout i tvé nejlepší úmysly.“

Cože? Věděl snad o Alfrikovi? Mlčel jsem a tiše se modlil, aby ho díky cti, které si tolik vážil, ani nenapadlo – aby neuvěřil – že jsem mohl svého mizerného bratra utopit.

Ale ne, byl to jen krátký, moudrý začátek mnohem delšího a složitějšího příběhu o nájezdnících, násilí, odříkání a lidskosti. Někdy byl skoro zajímavý, ale jindy jsem si zase přál, abych byl jako Agion a dokázal úplně přestat vnímat.

Tak pokračovala naše cesta.

* * *

„Třetí kapitola *Knihy Vinase Solamna*, velkého spisu, který se dá ve své celistvosti najít jen v palantaské knihovně, se zabývá osudy rodu di Caelů – popisuje dějiny rodu od chvíle, kdy tajemně přišel ze severu Paladinovou bránou, od chvíle, kdy se zakladatel rodu, starý Gerald di Caela, přidal k Vinasovi Solamnovi a zapsal své jméno na první a nejhrdější seznam rytířů.“

Spolu s Ostromeči, kteří tam byli taky hned od začátku a taky na to byli náležitě hrdí.

Moc dobře jsem věděl, že Cestybranové se k nim připojili až mnohem později. Bayard byl příliš zdvořilý, než aby se o tom zmínil, ale nás už záhy a velmi pečlivě poučili o tom, jak skutečnost, že nepatříme k tuctu starých rodů, ovlivní naše životy.

„A tak rodina vzkvétala, ctíla zákony a udržovala si význačné postavení po víc než tisíc let. Asi před čtyřmi sty lety však titul – *paterfamilias* di Caela – připadl Gabrielu di Caelovi. Zdá se, že starý Gabriel měl tři syny. Pokud mě paměť neklame, nejstarší se jmenoval Duncan a nejmladší také Gabriel. Ale v srdci temného a strašlivého příběhu stojí Benedikt di Caela, prostřední syn, kterého právě proto, že byl prostřední, vydělili.“

Agion se při chůzi nakláněl vpřed, mnul si ruce a usmíval se. „Ve většině starých příběhů,“ nadhodil, „je prostřednímu synovi zvlášť požehnáno. Očekává se, že zdědí málo, ale nakonec mu vždy připadne největší díl.“

„Ale tohle jsou skutečné dějiny, Agione,“ přerušil jsem ho. „V příběhu sira Bayarda prostředního syna s největší pravděpodobností prostě přehlédnou a

vykašlou se na něj, pokud ovšem sira Duncana nepotká krutý osud. A co víc, v bájích je obyčejně na rozdíl od skutečného světa nejpožehnanějším synem ten nejmladší.“

Bayard se schoulil v sedle a stáhl si kápi do tváře, aby se ochránil před studeným odpoledním větrem. „Oba se mýlíte,“ prohlásil rozhodně. „Možná byste měli pozorněji poslouchat,“ dodal, „a nechat si své ztřeštěné představy o spravedlnosti pro sebe.“

Benediktův příběh,“ začal znovu a lehce si přehodil uzdu z jedné ruky do druhé, „začíná, a pokud vím také končí, závistí. Žil na starém Gabrielově hradě – kterému se ze zjevných důvodů říká hrad Di Caela – a s bratry se nestýkal.“

Kniha Vinase Solamna tvrdí, že tam mladý Benedikt „míchal jedy a snil o nehodách“. Ale viníci nehod se dají vypátrat a v těch dobách už Mišakalini kněží znali způsoby, jak zastavit, nebo dokonce zcela zvrátit účinky jedu. A i když přišli pozdě, otrávená oběť zemřela a jejich léčitelské schopnosti už nic nezmohly, pořád dokázali vypátrat v krvi jed, určit jeho složení, kdy byl podán a kdo ho namíchal.

A když i to zklamalo, uměli přimět mrtvého promluvit a odhalit vraha. A tak Benedikt míchal dlouhé roky jedy jen ve snech, protože byl příliš ustrašený, než aby spáchal vraždu. Místo toho sedával o samotě, dumal a zabýval se pomstou.

Nejsmrtonosnějším jedem je samozřejmě závist,“ pronesl Bayard a významně se na mě zadíval. Očividně chtěl, abych nějak odpověděl.

„No, pane, já myslím, že bolehlav je mnohem účinnější, protože už jsem viděl hodně živých závistivců. Ale nejsem léčitel. Chemie není moje silná stránka.“

„Ani metafory,“ opáčil Bayard a znovu se pustil do vyprávění. „A tak se dá říct – *přeneseným způsobem* – že Benedikt otrávil sám sebe. A když někomu jed otráví myšlenky i činy, pak i každé jeho odhalení je jedovaté. Samotný jeho dotyk je jedovatý.“

„Jako Škorpión?“ zeptal jsem se a ihned zatoužil vzít slova zpátky. Protože jsem v ten okamžik dal úhlavnímu nepříteli jméno, odhalil jsem, že vím o muži v černém, který strašil ve tvrzi i v močálu, mnohem víc, než by nevinný chlapec měl. Sklopil jsem hlavu, zavřel oči a čekal na výbuch.

Ale místo toho jsem uslyšel, jak Agion dodal: „Nebo zmije.“ Vzhlédl jsem a viděl, jak Bayard kývl na souhlas.

„Nebo jako jedovatí tvorové z bájí a dějin, Agione. Ano, dalo by se říct, že Benedikt byl jistým způsobem takový tvor.

Jed ho ovládl natolik, že i věci, které nacházel a mohl je použít ve prospěch všech – mohl dokonce získat větší dědictví než jeho bratři – obrátil v něco odporného a zvrhlého. Jako to udělal s kyvadlem.“ Kyvadlo? Něco o kyvadlu...

„Našel ho ve sklepení hradu Di Caela, ve kterém přebýval,“ vysvětlil Bayard, „když vrávoral tmou a hledal místo, kde by mohl praktikovat smyšlené a čím dál šílenější iluze, které studoval. Nějakou dobu nosil kyvadlo všude s sebou a vůbec o něm nepřemýšlel. Tedy dokud ho nevynesl na světlo a do svých komnat v horní části hradu. Tam ho vytáhl ze záhybů hávu a poprvé si ho dobře prohlédl.

Řetízek byl zlatý a ozdoba na něm z křišťálu.“

Z křišťálu. Bayardova slova mě zasáhla jako světlo stovek hvězd v naprosté tmě. Vzpomněl jsem si na močál, na mýtinu, kozy a ohně.

„A Benedikt si houpal kyvadlem před očima a hlavou se mu honily jedovaté myšlenky a sny o nehodách. A zatímco hleděl do krystalu, pavouk v koutě místnosti narostl do obrovské velikosti a vzal na sebe nepřirozenou podobu...“

Jako kozy, které se najednou a nepřirozeně proměnily v satyry.

„A slezl by ze sítě, kterou sám upletl, a určitě by ho otrávil... kdyby na něj znovu nepohlédl a nespatriil ho takového, jakým byl – jako obyčejného pavouka, kterého poslední dva dny pozoroval v koutě komnaty.“

Bayard se odmlčel a zadíval se na Agiona.

„Příběh o pavoukovi vysvětluje kletbu di Caelů – nebo označuje aspoň její počátek ve známých dějinách.“

Byl jsem šokovaný.

To přece ne. Starý podivín z *Knihy Vinase Solamna* přece nemohl mít nic společného s tím, čeho jsem se stal svědkem před dvěma nocemi na mýtině v močálu. Knihy přece neměly...

Ale Bayard se znovu ujal slova.

„A tak Benedikt díky vidině náhodou zjistil, že kyvadlo je mocný artefakt. Ale odkud se vzalo? Na tom se historikové nedokáží shodnout.

Jedni tvrdí, že ho upustil šotek, který ho našel kdovíkdě, protože šotkové byli tehdy úplně stejní jako dnes. Jiní zase říkají, že náhoda nebo něco mnohem většího a temnějšího vylouplo kyvadlo ze základního kamene hradu, v němž leželo celá pokolení ukryto a čekalo na někoho natolik závistivého a zvrhlého, aby ho použil způsobem, k němuž bylo určeno. Na Krynnu se však samozřejmě vypráví spousta podobných legend.

Ale záleží na tom? Protože výsledek zůstane stejný, ať už se Benedikt řídil zlem, které se zrodilo z jeho vlastní nespokojenosti a závisti a z raných, temných studií, nebo byl jen nástrojem většího zla, které zabořilo ruku do látky světa.

Malé zlo, nebo velké, jisté je, že když si Benedikt houpal zlatým a křišťálovým kyvadlem před očima, získaly krysy ve sklepení novou, hrozivou podobu. Legenda říká, že vyhledaly Duncanův pokoj, jak jim Benedikt přikázal, a když starý Gabriel uslyšel křik nejstaršího syna, rozběhl se do jeho komnat, aby chlapce zachránil. Když však otevřel dveře, spatřil tak strašlivou scénu, že ji dějepisci z hrůzy ani nezapsali.

Ale stejní dějepisci také tvrdí, že Duncanovo tělo nebylo ani zhmožděné, ani zjizvené, že vypadal klidný a tak nedotknutý smrtí, že balzamovači zaváhali, když měli odvést svoji bizarní, nešťastnou práci, protože se obávali, že jen upadl do komatu, že je katatonický nebo ho jen někdo očaroval spánkem. Ale byl mrtvý a Mišakalini kněží nenašli žádnou ránu ani jed.“

Jako kentauři v Agionově příběhu.

„Ale Gabriel Mladší, takříkajíc, vycítil krysu.“ Bayard se usmál a zvedl ruku. „Tu noc, kdy Benedikt objevil kyvadlo, lovil v podhůří Granátových hor – v okolí Solantasu té noci říkají Noc krysy.

Ačkoli kněží nenašli v Duncanových komnatách nic, co by naznačovalo, že byl zavražděn, Gabriel Mladší poslal otci zprávu, ve které ho žádal, aby Mišakalini kněží nechali Duncana promluvit ze záhrobí.

Starý Gabriel napřed zhrozně odmítl, jako by to udělal každý jiný otec. Protože na takovém činu je něco násilného, je to prudké a nepřirozené porušení přirozeného běhu věcí, i když ho provedou s nejlepšími úmysly kněží v bílém hávu. Ale nejmladší syn vášnivě naléhal a říkal: „Mnohem

nepřirozenější je, otče, když bratr povstane a zavraždí bratra pro dědictví a majetek.' Starý Gabriel souhlasil a přikázal kněžím, aby tu noc obdařili Duncana v hrobce řečí.

Gabriel Mladší se zatím ukryl v horách.

Zbývající bratr zůstal na hradě Di Caela a čekal, až se kněží shromáždí v noc rovnodennosti a provedou obřad. Nikdo neví, jestli v něm pocit viny vzbudila vražda nebo něco mnohem jemnějšího, co nedokážeme pojmenovat. Už nikdy se to s jistotou nedozvíme.

Ať už to bylo jakkoli, než mohlo dojít ke slyšení, vypukl v hrobce strašlivý požár, který někdo úmyslně založil. Háv, který našli v Benediktově ložnici, byl ohořelý a páchl po oleji, fosforu a popelu.

Není potřeba říkat, že z těla zbyl jen popel, se kterým už se nedalo nic dělat. Starý Gabriel zuřil, protože už si byl jistý, že za vším stojí prostřední syn. A tak se v noci na den rovnodennosti sešlo v kapli hradu Di Caela šedesát Solamnijských rytířů a dvacet Mišakalíných kněží, aby se všemi obřady pohřbili Duncana di Caelu. Ale pohřební zpěvy opěvovaly také Benedikta di Caelu.“

„Nechápu,“ přerušil Agion. „Benedikt zemřel?“ Kentaur se zmateně poškrábal na hlavě.

„Přes naléhavé protesty rytířů i kněží ho otec tu noc prohlásil za mrtvého a jediným žijícím dědicem hradu Di Caela jmenoval Gabriela Mladšího. A to všechno bez zlomku důkazu, že se Benedikt di Caela něčím provinil.

Ale musím přiznat, že se v následujících dnech nechoval jako nevinný muž. Benedikt uprchl z hradu a na sever od Solantasu a shromáždil armádu zlodějů, skřetů a lovců hlav, které na skřety poslal kněz-král Iřtaru. Byla to pochybná chátka, která na Benediktův rozkaz plenila jihozápadní provincie Solamnie.“

„Podpořil Benedikta někdo, když armádu shromažďoval?“ zeptal se Agion a tvář mu zastíralo houstnoucí šero nadcházejícího večera. „Chci říci, zda ho nepodpořil některý z kněží nebo rytířů.“

„Většina kněží – ne každý, ale určitě většina – iluze prohlédla a viděla krysy a pavouky a také to, že iluze jsou Benediktovým dílem. Ale mnoho rytířů vidělo v armádě, kterou se mu podařilo sebrat, možnost obohatit se, anebo, což je ještě horší, dostali strach.

Stydím se to přiznat, ale jeho řady nebyly prosty našinců. V čele zástupů jeli Solamnijští rytíři a porušovali tak nejposvátnější přísahy.“

Bayard se odmlčel, postavil se v třmenech a rozhlédl se, pak švihl Reka jemně uzdou do šíje. Začali jsme stoupat do oblasti, kde tráva prořídla a rostla jen ve shlucích.

„Takže rod, do něhož se toužíš přiznít, je odvozen...“ začal Agion po chvíli ticha.

„Od Gabriela di Caely Mladšího, samozřejmě. Sesadil bratra, který sesadil jeho. Zničil uchvatitele, i když ne úplně. Protože Benedikt se vydal na severozápad k Trotylskému průsmyku a do Estwildu – do Estwildu, odkud pochází tvé pošetilé kostky, panoši.“

Kývl jsem a nechal starý spor být, protože jsem toužil slyšet, jak příběh dopadne.

„Tam ho Gabrielové chytili – Gabriel di Caela Mladší stál v čele třiceti rytířů a dvou set pěšáků a jeho otec vedl armádu skoro dvakrát tak velkou. Když se spojili, Benedikt neměl šanci.“

Benedikt nebyl v právu a čelil přesile, a tak vrhal jednu iluzi za druhou; některé splnily účel a cena byla vysoká: Třicet pěšáků zemřelo na mostě přes Trotylskou trhlinu, když se ukázalo, že most není skutečný a nikdy nebyl. Dalších třicet uštkl ve spánku škorpión.“

Seděl jsem na Agionově hřbetě a dýchal tak zhluboka a rychle, až se velký kentaur natáhl dozadu, aby mě uklidnil.

„Copak se děje, mladý pane?“ zeptal se Agion a velká, hloupá tvář se mu ustaraně stáhla.

„Vadí mi výšky, Agione. Ale přerušili jsme Bayarda. Pokračujte, pane.“

Bayard se na mě zamračil a pokračoval.

„Ale ve skutečném boji mu iluze k ničemu nebyly. Gabriel di Caela Mladší se prodral hradbou odpadlých rytířů, skřetů a jejich lovců, zlodějů a žoldáků, až se ocitl tváří v tvář bratrovi. V tu chvíli oba bezpochyby věděli, že na tom, co se mezi nimi stane, závisí budoucnost.“

Ale přesto neměli na vybranou, jak to v bitvě obvykle bývá. Gabriel Mladší zvedl meč a sekl po bratrovi s rychlostí a přesností, kterou nabyt v řádu. Svědkové tvrdí, že svět jakoby ztichl, když se useknutá hlava Benedikta

di Caely na okamžik zakymácela, tvář zbledla a oči se zavřely. A kdo ví, co si hlava myslela, když se řítila k zemi a do zapomnění.“

„Ale to asi nebyl konec Benedikta di Caely, že?“ řekl jsem, když ticho mezi námi dusivě ztěžklo.

„Prohlásili ho za mrtvého,“ odvětil Bayard, „ale něco se stalo. Když Gabriel Mladší Benedikta zabil, zdálo se, že je po všem a di Caelové si od té chvíle budou moct bezpečně užívat bohatství a majetku. Ale když Gabriel Mladší zestárl, na rod di Caela a na hrad, ve kterém žil, poprvé udeřila kletba: Přemnožily se krysy a přinesly s sebou nákazu. Gabriel Mladší ztratil dva syny – nejstaršího zabila nemoc, prostřední zešílel.

Přežil jen nejmladší a musel učinit rázné kroky, aby kletbu zlomil. Mladý Rowland rychle rozkázal, aby všichni opustili hrad Di Caela a odnesl otce Gabriela Mladšího na zádech, i když ten celou dobu křičel a klel. Pak hrad podpálil, a když plameny olizovaly kamenné římsy a cimbuří horních pater, lidé prý neslyšeli jen horečnaté pištění krys a praskání dřevěných trámů, nýbrž také křik. Z hradu zůstaly jen vnější zdi. Rowland di Caela hrad znovu vystavěl a vládl moudře a v míru po třicet let, než se kletba vrátila.

Tady začíná být vyprávění nejasné, protože kletba napadá hrad Di Caela už skoro dvacet pokolení a pokaždé jinak. Simeon di Caela zastavil záplavy tím, že vybudoval stavidla ve vodním příkopu, a Antonio di Caela naopak uhasil požár na planině díky tomu, že v pravý čas stavidla otevřel. Cyprian di Caela odrazil útok zlobrů a Theodor di Caela potlačil nájezdy armády lupičů, které vedl tajemný muž v černém.

Dokonce i samotná Pohroma překazila Benediktovi plány, protože na konci čtvrté generace od počátku kletby se skřeti prokopali až na vzdálenost sta yardů k hradu Di Caela a jeho obyvatele ovládla panika, protože útočníci se nacházeli někde pod nimi, a proto je neviděli. Když pak nastala Pohroma a otřásla základy Krynnu, tunely se propadly a zasypaly své tvůrce i samotného Benedikta.

S každým pokolením se vrací, neúnavný a neúprosný. A pokaždé ho porazí jeden ze synů, nejstarší, prostřední nebo nejmladší. Často poslední dědic, protože ačkoli jsou Benediktovy útoky vždy odražené, vyberou si svoji daň.

Toto pokolení zatím žije klidným životem, protože Robert di Caela odrazil poslední útok asi před čtyřiceti lety, když mu bylo sotva šestnáct. Od té doby panuje v okolí mír a lidé si myslí, že panství di Caelů nyní nadobro připadne někomu jinému, protože jediným dědicem je lady Enid a její děti ponесou jméno otce a muže, za kterého se provdá.

Alespoň většina je o tom přesvědčena. Ale rodina di Caelů si tím není tak jistá.“

„A ty, sire Bayarde?“ zeptal se Agion, když se Bayard znovu odmlčel. „Vyslechl jsem čtyři sta let starý příběh o křivdě, pomstě, násilí a nespravedlnosti a musím přiznati, že mám spoustu otázek. Především mě zajímá, jakou roli hraješ v tomto prastarém, žalostném příběhu ty.“

„To je taky dlouhý příběh,“ začal Bayard a mávl rukou, jako by už měl na jedno odpoledne vyprávění dost.

„Ach, pověz nám ho, sire Bayarde!“ naléhal Agion. „Galen a já milujeme tvé příběhy!“

„Agione, možná je sir Bayard vyčerpaný a...“

„To nevádí, Galene,“ řekl Bayard znaveně. „Oba si zasloužíte znát pravdu, protože se týká i vás.“

A tak začal vyprávět další děsuplný příběh a spolu s námi, posluchači, pokračoval v cestě.

* * *

„Když jsem byl dítě, zdálo se, že mě čeká stejná budoucnost jako tebe, Galene, protože jsem byl dědicem velkého hradu ve střední Solamnii.“

„To se mému dětství opravdu hodně podobá, pane,“ souhlasil jsem uštěpačně. „Koneckonců jsem třetí v dědické linii kryсами prolezlé tvrze v severozápadním Břehově.“

Ale Bayard mě ignoroval, rozhodnutý pokračovat v příběhu a něco mě naučit. Existuje nějaký úspěšný muž, který si nemusel štěstí tvrdě vybojovat?

„O dědické právo, hrad a panství mě nepřipravili vojáci z Neraky ani lupiči z Estwildu, přesto mi trvalo celé roky, než jsem je získal zpět. Ne, nespikli se proti mně žádní dlouholetí nepřátelé. Místo toho proti mému otci za jedné letní noci povstali jeho vlastní lidé – bylo to v tuhle roční dobu a mně bylo sotva čtrnáct. Zabili mi otce i matku a také sluhy a strážce, protože

se prý ‚spráhli s tyrany‘. Bylo mi čtrnáct, ale zabili by i mě, kdyby mě nezachránilo štěstí a jejich neopatrnost.“

„Darebáci!“ vykřikl jsem, protože ode mě asi nějaký výkřik očekával.

Ale zjevně jsem se mýlil, protože Bayard se ke mně otočil, zamračil se a zavrtěl hlavou.

„Nebyli to darebáci. Ale ve čtrnácti jsem si to myslel a přísahal jsem, že se jim i všem ostatním pomstím. Byl jsem příliš mladý, než abych chápal jejich vztek nebo svoji přísahu. Nebyli to darebáci, Galene, protože nejodpornějším důsledkem Pohromy, při které se zhroutil svět a krajina se změnila, bylo především utrpení chudých. Když jsem přísahu skládal, nic jsem o tom nevěděl. Nevěděl jsem, jakou zuřivost dokáže v lidech vzbudit pohled na člověka, který neumře hlady jen proto, že se dobře narodil. V Palantasu jsem takový vztek zažil na vlastní kůži.“

„V Palantasu?“ přerušil jsem ho. „Jestli to dobře chápu, když jste osiřel, bylo vám teprve čtrnáct. Zůstal jste sám, ale přesto jste sebral odvahu a prostředky a vydal se na týden dlouhou cestu přes Vingaardské hory do Palantasu?“

Při zmínce o Palantasu zpozorněl i Agion. Zjevně se probral ze zamyšlení, obrátil se k mému ochránci a promluvil.

„Palantas, sire Bayarde? Navštívil jsi Palantas?“

„Ano, Agione. A žil jsem tam.“

„Pak mně snad dokážeš odpovědět na otázku. Považují v Palantasu koně za potravu?“

Považoval jsem to za kentauří pověru a chystal se rozesmát, když jsem uviděl, jak Bayard kývá hlavou.

„Chudáci ano, Agione, když se k nim dostanou. Ale to se stává jen zřídka, takže se musí živit jinými věcmi. Jak jsem řekl, zažil jsem to na vlastní kůži.“

Pokračoval s očima upřenýma na cestu a já se zadíval na Reka a na soumara a pokoušel si představit, jak zdobí jídelní stůl.

„... a tak jsem ujel asi půl míle, až jsem neviděl plameny, které stravovaly věž, jen kouř. Pak jsem se vydal na západ, opustil otcovo panství a vstoupil na území, které jsme kdysi nazývali ‚nepřátelské‘. Ale mně se naopak zdálo, že jsem nepřátelské území právě opustil, protože jsem teď mohl tímto pojmem označit sídlo, které bych zdědil, kdyby vše zůstalo při starém.“

Odmlčel se, přitáhl Rekovi uzdu a zastavil.

„Tady zastavíme a pojíme. Kus kozího masa se může zkazit i v chladném podzimním počasí.“

Ať už se v Palantasu stalo cokoli a ať už to mělo něco společného s di Caely, nebo ne, sir Bayard Ostromeč se zjevně naučil, jak přežít.

* * *

Bayard se rozhodl u ohně dál nevyprávět. Kozí maso se otáčelo na narychlo vyrobeném rožni a Agion dával pozor, aby vůně nepřitáhla nevídané návštěvníky.

„Už jsem toho napovídal dost,“ namítl Bayard. „Měl by sis odpočinout.“

Kývl jsem a střelil pohledem po Agionovi, který znuděně žvýkal jablko a hleděl zpátky k západu, kde ležela bažina, na kterou už si určitě sotva vzpomínal.

Chvilí jsem si zdířím a Agion taky. Když jsme se opět vydali na jihovýchod a projížděli rovnou a bezútesnou krajinou, kterou Břehov proslul, Bayard se opět pustil do vyprávění tam, kde přestal. Zrovna jsem sledoval jestřába nad východním obzorem, když se rozpovídal.

„Cesta do Palantasu je nebezpečná, protože Vingaardské hory jsou po celý rok příšerně studené. Kdyby tehdy nebylo léto, možná by můj příběh dopadl jinak.“

Palantas se proslavil především bohatstvím, knihovnou, kolegií a úžasnou věží, kam přicházejí mágové z celého Ansalonu složit zkoušku a studovat. Kdyby bylo město opravdu tak prodchnuto láskou k učení a moudrosti,“ prohlásil a ironicky se usmál, „přivítali by mě tam mnohem lépe.“

Představil jsem si zlaté město, ráj na kopci, odkud shlíží na jednotvárnou krajinu. Tehdy jsem ještě nevěděl, že ačkoli je Palantas bohatý a třpytivý, je to také drsný přístav, který se svažuje prudce k moři a příplouvají sem námořníci hovořící jazykem, který nikdo z nás nikdy neslyšel a už ani neuslyší, a muži s dýkami se složitě zdobenými jílcí a se zubatým ostřím, napuštěným jedem.

Bayardův příběh mi jako první naznačil, že se ve městě dá najít taky chudoba, kostky a nože. Zpočátku jsem nevěřičně naslouchal, ale části Bayardova příběhu zněly „fakt opravdově“, jak by řekl Alfrik, než zmizel pod hladinou bahnitého jezírka. Ale Agion přesvědčovat nepotřeboval. Po celou

dobu kýval hlavou – ne že by někdy Palantas navštívil, ale byl si jistý, že malí, násilníci, dvounozí tvorové se shromažďují jen na odporných místech z kamene, spečeného bláta a suchého dřeva.

„Když jsem do Palantasu dorazil,“ vysvětloval Bayard, naklonil se vpřed, a když Rek zpomalil do chůze, vytáhl mu z hřívý trn, „v jižní části města jsem nic nenašel. Krámy a kupci byli všude, kam jste se podívali, ale o kupující se nezajímali. Soustředili se jen na to, aby vykoupili zboží jiných kupců, a byli, řekněme, jedinými obchodníky s čajem nebo s kožešinami ve městě. A ti, kdo se o prodej opravdu zajímali, se obraceli jen na bohaté – na mágy v kočárech nebo na přepychově oblečené obchodníky s kořením, kteří jezdili ulicemi na plnokrevnících. Dokážete si představit, jaké to je držet takové koně uvězněné ve městě?

Ne, tam jsem neměl co dělat. Z komnaty na hradě se mi podařilo zachránit trochu peněz, ale ty nestačily ani na jídlo – a obchodníky drobné nezajímaly.

A tak jsem se vydal do západní části města, kde stály ruiny starých chrámů zasvěcených bohům, které lidé odmítli, protože byli ‚nepohodlní‘. Tam jsem z dálky a na kratičkou chvíli zahlédl slavnou Věž Vysoké magie. Neměl jsem sílu obdivovat architekturu...“

* * *

No, po čase vám začne něco docházet. Každý zážitek, o kterém se Bayard zmínil, byl prodchnut hořkostí. A když vyprávěl o tom, jak spal v přístavu, vyhýbal se krysám, hrdlořezům a vyděračům, pochopil jsem, proč začal krást, když na něj dolehl hlad a zima. Sir Bayard nám pověděl o tom, jak ho hlad a zima přemohly, když prohrabával skříně bohatého domu ve východní čtvrti, jak se zabalil do jedné z přikrývek, kterou našel, a usnul. Po probuzení zjistil, že se ocitl v zajetí Solamnijského rytíře, který v domě přespával, když přijel do Palantasu, a měl u sebe jen velmi málo cenností, o které by mohl zloděj stát. Řekl nám, že rytíř znal jiného rytíře, který znal někoho, kdo znal Bayardova otce, a jen díky tomu – díky tomu, že někdo někoho znal – zimě, hladu a chudobě unikl. Do Vingaardu se vrátil teprve po mnoha letech a s armádou Solamnijců za zády a dobyl rodový hrad zpět.

„Za takových okolností, pane, bych se taky spolehl na známé,“ uklidňoval jsem ho a Agion kývl na souhlas. „Hrad byl váš, předávali jste si ho z pokolení

na pokolení a vy jste prostě pomocí přátel vyhnal chamrad', která vás o něj připravila.“

„Ale tu takzvanou chamrad' nebylo třeba vyhánět,“ vysvětlil Bayard. „Venkované hrad nikdy neobsadili. Mysleli si, že kdyby žili v přepychu jako ti, kdo je, jak tvrdili, ‚utlačovali‘, stali by se stejně podlí a zlí jako oni.“

„Chcete říct, že dali přednost slaměným chatrčím před síněmi vingaardské pevnosti?“

Bayard kývl.

Nemohl jsem tomu uvěřit.

„Pak si zasloužili vyhnání i všechno ostatní, co je potkalo, už jenom proto, že byli pitomí,“ prohlásil jsem.

Agion tentokrát tak rychle nesouhlasil, protože mu doškový příbytek jistě připadal lákavější než kamenné zdi. A nesouhlasil ani Bayard. Pomalu vrtěl hlavou, mžoural a hleděl na východní obzor.

„Galene, na to nedokážu odpovědět. To, co někdy vypadá jako pošetilost, může být skrytou zásadovostí.“ Dál hleděl na východ, pak kývl, jako by něco objevil, což se také stalo. Obrátil se ke mně a vážně a zpříma promluvil.

„Mé vlastní zásady mi působí velké potíže, takže nemohu soudit cizí.“

Usadil jsem se a očekával další nadutou lekci, ale Bayard místo toho kývl k jihu a změnil téma.

„Vingaardské hory.“

„Pane?“

„Vingaardské hory. Brzy je uvidíš. Viděl bys je už teď, kdyby ses uměl dívat do dálky.“ Usmál se, škulbl za uzdu a přitáhl Reka na úroveň kobyly. „Teď zamíříme na východ a až dorazíme k horám, průsmyk už by neměl být daleko.“

* * *

Večerní nebe potemnělo do tmavé modři, která horám propůjčila černou barvu. Tu noc jsme se utábořili v jejich stínu. Krajina stoupala, půda dostávala kamenitý ráz a zeleň začínala řídnout.

Spali jsme neklidně, nebo alespoň já spal neklidně, a ráno jsem nebyl o nic čerstvější, než když jsem předchozího večera ulehl. Bayard se mnou zatřásl, aby mě probudil, a když třesení nepomohlo, strčil do mě nohou. Zasáhl přitom čerstvé odřeniny od sedla, což se mi, mírně řečeno, nijak nelíbilo.

„Dnes nás čeká další svižná jízda, Galene,“ prohlásil vesele. A nebyl jen veselý, nýbrž i plný energie. „Pokud pojedeme zostra a bohové nám odstraní z cesty všechny překážky, pořád můžeme dorazit na hrad Di Caela za pět dnů, v předvečer turnaje.“

10

Nastal čas, abych taky vypověděl nějaký příběh. Začíná krátce poté, co Bayard dovyprávěl ten svůj a my se plahočili Vingaardskými horami k hradu Di Caela.

Jak se Bayard obával, přijeli jsme díky zdržení v močálu na turnaj di Caelů pozdě, ale ne nenapravitelně pozdě. Ale přesto turnaj na nikoho nečekal. Sešlo se zde přes dvě stě rytířů z celé Solamnie, z celého Ansalonu. Turnaje se prý zúčastnil i rytíř z dalekého Baliforu, který přijel v modré zbroji s exotickými žlutými pery, ale odjel ještě předtím, než jsme dorazili na hrad, protože ho hned v prvním souboji porazili, takže ho do východních hor na kraji světa nedoprovodila žádná dáma, jen velká modřina a našťápnutá klíčň kost.

Ale Modrý rytíř z Baliforu nebyl nejneobvyklejším uchazečem o ruku lady Enid di Caely. Když pozvete muže z celé pevniny, musíte počítat s tím, že část z nich bude poněkud... cizokrajná.

Dostavil se například sir Orban z Kernu s rozeklaným vousem a páskou přes oko, díky nimž vypadal poněkud pochybně a skoro pirátsky, ale říkalo se, že žádnému rytíři nebije v hrudi nevinnější a ušlechtlejší srdce. Na rameni sira Orbana seděl mluvící papoušek s oranžovými a rudými pery, která se střídala jako sluneční a měsíční světlo. Papoušek se sirem Orbanem neustále mluvil a rytíř mu odpovídal, ačkoli jinak skoro s nikým nemluvil.

Byl tady také sir Prosper Inverno ze Zeriaku, který pocházel ze všech Solamnijských rytířů, kteří se na hradě Di Caela shromáždili, nejdále z jihu. Zbroj měl silnou a průsvitnou jako Ledová stěna, která ležela půl dne cesty od jeho panství. Byla silná, průhledná a třpytila se jako safíry, a shromáždění rytíři přemýšleli, jestli je vyrobená z ledu nebo z drahého kamení. Přes ramena nosil přehozenou medvědí kůži a říkalo se, že jeho tábor je chladnější než jeho okolí, a dokonce i na víně, které jste nechali stát v poháru u rytířova stanu, se do rána vytvořila ledová krusta. Ale bez ohledu na klepy, které o

něm kolovaly, proslul jako výtečný kopiník s nepřekonatelnou silou, a když turnaj začal, žádný rytíř ho nechtěl dostat za soupeře.

A pak tady byl sir Ledyard z Jihova, který prý strávil příliš mnoho času na moři. Z dálky prý zahlédl Krvavé moře Iřtaru, z čehož mu zrudly oči. Zvláštní byla i jeho přilba, kterou kolem uší zdobily kovové lastury, takže vypadal, jako by z Krvavého moře sám vystoupil. Říkalo se, že mu v přilbě a v mušlích neustále zpívá moře a volá ho zpátky.

A nesmím zapomenout na sira Ramira ze Chřtánu, který pocházel ještě dál z východu než Modrý rytíř z Baliforu a byl také mnohem větší: i bez brnění musel vážit čtyři sta liber. Byl pořád veselý a rád zpíval – hlavně lechtivé písničky – a lady Enid se určitě ulevilo, když ho první den turnaje porazil Zahalený rytíř.

Zahalený rytíř vzbudil na hradě Di Caela největší rozruch a nejvíce dohadů. Dorazil poslední noc před začátkem turnaje a rozbil tábor dobré dvě míle na západ od hradu a daleko od ostatních nápadníků. Mnoho rytířů, dokonce i lehkovážný sir Ramiro, se zachvělo, když se v předvečer turnaje zadívali na tábor Zahaleného rytíře, který se černě rýsoval na pozadí krvavě rudého zapadajícího slunce.

Přítomnost tajemného rytíře rozrušila dokonce i sira Roberta di Caelu, přestože netušil proč. Uvědomil si, že hledí na západ k úpatí Vingaardských hor a vyhlíží nějaký náznak pohybu nebo odlesk posledních paprsků na slavné zbroji Bayarda Ostromeče – že hledá jakékoli znamení, že jsme konečně dorazili. Pak by sir Robert mohl sebejistě pokračovat v přípravách, protože by věděl, že ruka osudu zasáhla a Ostromeč, na kterého čekal, konečně dorazil.

Ale když padla noc, sir Robert se zklamaně odvrátil od cimbuří. Ostromeče zjevně něco zdrželo, protože nepřišel. Táborem se zatím šířily další zvěsti.

Tvrdily, že Zahalený rytíř je dědic rodu, který vypověděli ze Solamnijského řádu, a turnaje se účastní v naději, že vítězstvím napraví rodovou pověst a získá zpět čest, kterou ztratili před mnoha pokoleními v době Pohromy.

Anebo že Zahalený rytíř je prokletý mág, který se musí toulat po zemi, dokud nevyhraje podobný turnaj. Teprve pak bude zbaven kletby a pout ke smutné zemi a zmizí, aniž by po sobě cokoli zanechal.

Zahalený rytíř však mohl být i samotný sir Bayard Ostromeč, který se rozhodl zúčastnit turnaje v převleku, protože přijel bez doprovodu, a přitom procestoval celý Břehov, aby našel panoše.

Takové a podobné historiky rozebíral sir Robert v noci v panské ložnici hradu Di Caela. Zrovna o nich přemýšlel, když se ozvalo zabušení na bránu a volání strážců – krátké a překvapené, ale sir Robert nedokázal říct, zda zní radostně, nebo vyděšeně.

Na složení poklony už je trochu pozdě, pomyslel si sir Robert, to mi alespoň řekl. Ať už je to kdokoli, může počkat do rána, protože turnaj nikam neutěče.

Ale pak si vzpomněl na sira Bayarda Ostromeče, který se nacházel kdesi na cestě k hradu Di Caela. Kdo ví? Možná stojí před branami a čeká na projev solamnijské pohostinnosti – teplý pokoj, pohár vína, zdvořilé a obřadné zapsání jména na listinu zítřejšího turnaje.

Tyto představy sira Roberta vzpružily, proto vstal z postele, ačkoli mu bezpochyby vrzalo a praskalo v kloubech.

Skoro ho před sebou vidím – vidím a slyším, jako bych byl očitým svědkem.

Sir Robert si přes noční košili navlékne zbroj, na noční čepeček nasadí přílbu a před zrcadlem v ložnici – je to jedna z posledních památek na manželku, která zemřela tak mladá a krásná – si starý muž urovná náprsní krunýř a třpytící se hledí, aby uvedl pohodlí a důstojnost do rovnováhy.

Na padesátníka to není tak špatné, pomyslí si. Světlé vlasy mám sice prokvetlé stříbrem a tkanice zbroje se mi v pase napínají k prasknutí, ale není to špatné. Pořád se podobám muži, kterým jsem býval, a určitě jsem dost dobrý na to, abych uvítal mladé bojovníky.

Ti se, až na sira Bayarda Ostromeče a možná ještě několik dalších, nemohou s rytíři, kteří byli členy řádu v dobách mého mládí, vůbec srovnávat.

Vydá se dolů po schodech a kašle, protože noc je chladná. Někde ve výklencích hradu cvaknou a třikrát zakukají mechanické hodiny. Sir Robert

zápolí se svíčkou, která krátce zabliká a zhasne a zanechá ho ve tmě. Zakleje a natáhne se, aby zapálil knot od žhnoucích uhlíků pochodně v držáku na stěně.

V tu chvíli uslyší hlas, který k němu dolehne od paty schodiště. I když se se sirem Bayardem Ostromečem nikdy nesetkal, ihned pozná, že to není on, jak doufal; že je to Zahalený rytíř, který rozbil tábor daleko na západě a čekal až do tmy, aby složil poklonu a zapsal se na seznam.

„Předpokládám, že jste sir Robert di Caela?“ zeptá se rytíř ve tmě. A di Caelu napadne tucet věcí, které by mohl říct – vzteklá, odvážná slova, ostrá odseknutí, kterými by dal vetřelci jasně najevo, že na tomto hradě se podobné záležitosti řeší ve dne – ale když uslyší studená, prázdná slova rytíře u paty schodiště, dokáže ze sebe vypravit jen chabé *Ano*.

Sir Robert si uvědomí, že couvá zpátky k ložnici. Nohy, které mu tak dobře sloužily ve stovce turnajů a které stály pevně na místě v průsmyku Chaktamir, se pohnuly, aniž by si toho všiml. Zastaví se a přemýšlí, proč k tomu musel sebrat veškerou odvalu.

Pod schodištěm zahlédne pohyb.

„Přišel jsem vám složit poklonu, sire Roberte,“ pronese hlas ledově. „Máte dobře udržovaný, krásný hrad. Opravy jsou sotva znatelné, takže tesař musel být opravdový mistr.“

„Děkuji,“ odvětví sir Robert a potlačí neklid a nepojmenovaný strach předchozího okamžiku. „Děkuji, sire rytíři, i když se obávám, že se v opravách a výzdobě hradů nevyznám. Jsem drsný muž, kterému padá kříšťál z rukou a který si utírá bradu do ubrusu, ne dobře vychovaný a vzdělaný dědic, který by se mohl měřit s rodovými předky.“

„Pokud je to vaše největší chyba, sire Roberte,“ uklidní ho temný hlas, „pak můžete předat majetek dědicům s vědomím... že jste mu dobře sloužil. Jsem si jistý, že stav vašeho majetku – finance, pozemky, blaho sluhů i poddaných – je ve stejném pořádku jako hrad.“

„Dobrá, dobrá,“ zahučí di Caela a opře se těžce o veřeje. Už si není jistý, jestli návštěvníka tak zcela nenávidí – vlastně v mladíkovi vidí jistou... bystrost, nadčasovou moudrost a také vědomí, že panství není snadné udržovat, že vysává muži sílu a připravuje ho o tolik potřebný spánek.

Popravdě, kdyby neočekával, že se každým okamžikem objeví Bayard Ostromeč...

„Asi jste se přišel zapsat na seznam, mladý muži,“ nadhodí sir Robert srdečně a muž vstoupí na osvětlené schodiště.

Je celý v černém, jako by truchlil nad ztrátou milované osoby, pomyslí si sir Robert. *A kápě, kterou si zakrývá obličej, nevypadá tak strašlivě, jak sir Ramiro prohlašoval.*

Bezpochyby se snaží přežít a překonat nějaký zármutek.

„Musíte být muž, kterému říkají Zahalený rytíř,“ řekne sir Robert – není to otázka, protože není zvyklý klást otázky. Vlastně považuje otázky za slabost.

„Gabriel Androctus,“ zazní ze záhybů černé látky tichý, přívětivý hlas. „Na seznamu to bude znít lépe. Ne tak... dramaticky.“

„Přistupte blíž, mladíku!“ zvolá sir Robert srdečněji. „Pojďte do mých komnat a já zatím najdu pero.“

Ale sir Gabriel stojí dál na nejnižším schodě a ani se nepohne.

„Jste hluchý, mladíku? Přistupte blíž!“

„Ach, je už pozdě, sire Roberte. Možná později, než... tušíme,“ dodává sir Gabriel. „Složil jsem vám poklonu a přihlásil se do turnaje, a tak vás nyní prosím, abyste mě propustil a já se mohl vrátit do tábora. Noc je krátká a já si musím před zítřejším soubojem odpočinout.“

„Pravda, pravda,“ zavolá sir Robert přes rameno, v půli cesty zpátky ke stolu, kde z kalamáře trčí brk a svitek s listinou zítřejších bojovníků leží svázaný sametovou mašlí.

Roztáhne svitek a slyší, jak se dole tiše zavřou dveře. Přiloží brk k pergamentu, ale pak ho s kletbou na rtech opět zvedne.

„Zatraceně! Zapomněl jsem se sira Gabriela zeptat, odkud pochází!“

Ale přízemí je tiché. Venku se ozve ve stáji kůň a noc opět ovládne houkání sov a cvrkot cvrčků.

* * *

Další den ráno je seznam bojovníků vystaven a jméno sira Gabriela je zapsáno na konci svitku bez uvedení původu nebo rodiště. Sir Robert samozřejmě lituje, že se nezeptal a nedoplnil seznam, jak se sluší a patří.

Ale jméno je uvedeno na listině spolu se jmény ostatních shromážděných rytířů. Co víc by mohl žádat muž, který se chystá předat dceru nejdůmyslnějšímu a nejnadanějšímu Solamnijskému?

Může chtít, aby tady byl Bayard Ostromeč.

Sir Robert stojí u okna v nízké věži a hledí na západ přes prapory vlající nad stany v táboře. Vidí Ramirova velkého medvěda se stříbrnou rybou v zubech a za ním ledovec sira Prospera. A ještě za ním podivný, prostě černý praporec Gabriela Androcta.

A v dálce pak hory se stezkami vedoucími na východ, na nichž se nezvedá žádný prach.

Bayard tady není. Ještě ne.

Sir Robert rozhořčeně vydechne. Panoš začne s námahou oblékat starého muže do obřadní bronzové zbroje, a jakmile se mu to podaří, podá mu štít se standartou rodu di Caela – s rudou květinou na bílém mraku v modrém poli.

Sir Robert sestoupí po schodech z věže. Je načase zahájit třídní obřad, při kterém odevzdá ruku své dcery. A spolu s ní i rodové jméno, protože následující pokolení už nebudou sídlo nazývat hrad Di Caela – tím si je naprosto jist.

Možná hrad Inverno?

Nebo hrad Androctus?

Zastaví se na odpočívadle dlouhého, točitého schodiště a znovu vyhlédne ze západního okna. U paty hor nic nevidí.

Tak dobrá, pomyslí si sir Robert odevzdaně, nechť turnaj začne.

* * *

Ráno pomalu přechází v teplé poledne, rytíři se shromažďují a postupně probíhají složité obřady, které každý solamnijský turnaj zahajují: Napřed přijdou na řadu modlitby k Velkému drakovi, ke Kiri-Jolitovi a k Mišakal, které vedou kněží v bílých hávech – modlí se za čest, za dovednosti v soubojích a také za to, aby žádné zranění nebylo smrtelné.

Po nich následuje požehnání bardů, kteří opěvují Humu, Vinase Solamna a Geralda di Caelu, který založil rod, v jehož jménu byl turnaj vyhlášen.

Když požehnání skončí, jsou už skoro všichni rytíři na místě – shromáždí se jich víc než padesát. Čtyři nejslavnější se opozdí.

Sir Prosper Inverno se nedostaví, dokud kněží v bílých hávech nezačnou opěvovat Kiri-Jolita, boha bitvy. Vysoký muž projde řadami rytířů pěšky a tajemná průzračná zbroj se mu třpytí. Rytíři si mezi sebou začnou šeptat, když si uvědomí, kdo mezi ně vstoupil. Sir Robert se nad jeho příchodem pousměje: Slyšel, že jižané jsou poněkud teatrální.

Východňané naopak jednají mnohem impulzivněji. Nebo alespoň jeden z nich. Sir Ramiro ze Chřtánu dorazí zrovna ve chvíli, kdy modlitby k Mišakal končí, na to, aby obdržel požehnání, přišel pozdě. Omluvně kývne na sira Roberta, který podle jeho očí pozná, že včera v noci teklo v rytířově táboře víno proudem a Ramiro se nyní cítí vyčerpaně, rozbolavěle a líně. Jeho slabost ho určitě připravila i o tu malou šanci na vítězství a sir Robert ví, že tomu tak bylo i v minulosti.

Sir Gabriel Androctus se objeví ještě později. Je podezřelý, že se nezúčastnil modliteb, písní ani vyzbrojování. Dorazí až na poslední chvíli, když zahlaholí trubky a rytíři postupují vpřed, zatímco herold čte jejich jména ze svitku. Teprve ve chvíli, kdy předčítání začne, zahlédne sir Robert di Caela sira Gabriela, jak už ozbrojený a s dřevcem v ruce projíždí na koni mezi neklidně přecházejícími účastníky turnaje.

Nijak ho nepřekvapí, že Gabrielova zbroj je černá. Sira Roberta přepadne stejný neklid jako včerejší noci na schodišti a přemýšlí, proč toho muže tak ochotně připsal na seznam.

Musel jsem být rozespalý, myslí si. Ale Orban nebo Prosper určitě...

Jejich dřevce určitě splní svůj úkol dřív, než...

Znovu se zadívá na úpatí hor, ale tentokrát už jen s malou trpělivostí, protože jeho vztek sílí.

Žádný Ostromeč, žádný osud, pomyslí si. Věštba se musela zmýlit.

* * *

Ačkoli by se sir Robert nikdy nepostaral o to, aby los spároval zneklidňujícího rytíře – řekněme Gabriela Androcta – se zkušeným protivníkem – řekněme s Modrým rytířem z Baliforu – přesto si oddechne, když takový los padne. Když jsou losy taženy ze stříbrné obřadní přilby a číslo tři pak ze zlaté, znamená to, že přijdou na řadu jako třetí.

Dobře. Brzy bude po všem.

Sir Robert stráví první dva souboje zahloubán do myšlenek – střety skončí stejně rychle, jako začaly. Sir Ledyard a sir Orban se zbaví dvou mladých, nemotorných rytířů z Lemiše. Ledyard porazil protivníka dokonce tak snadno, že Ramiro přišel s průpovídkou: „Pokud je sir Ledyard květinou Jihova, je jeho protivník bodláčím Lemiše?“

Jindy by se sir Robert takové pošetilosti dlouze a hlasitě smál, obzvláště když ji pronesl Ramiro ve svém podivném východním nářečí. A také by se smál tančícímu medvědovi a šaškům, kteří baví tribuny, zatímco se připravuje další souboj. Ale nyní je tichý a soustředí se na další souboj na seznamu, protože ceremoniáři už pečlivě rozmisťují následující dva rytíře - Modrého rytíře z Baliforu a tajemného černého Gabriela Androcta.

Herold konečně zatroubí na trubku a šašek ukončí za tlumeného potlesku sluhů a méně zaujatých rytířů a dam své kejkle. Ti, kdo se v turnajích vyznají, už obrátili pozornost k bojovníkům, kteří stojí na opačných koncích kolbiště a zčásti je zakrývá zvířený prach. Rytíři drží dřevce vzpřímeně, nebo-li „v pozoru“, takže se tyčí jako vlajkové stožáry nebo obelisky skoro dvacet stop v teplém vzduchu.

Androctus je levák, všimne si sir Robert ustaraně. To by mohlo Modrého rytíře zmást. Ale říká se, že už čelil mnohem děsivějším protivníkům.

Trubka zahlaholí a oba muži sklopí hledí a skloní dřevce na znamení, že jsou připraveni a souboj může začít.

Ale objeví se problém. Oba rytíři se objevili se sklopeným hledím, protože dávají přednost dramatické anonymitě.

Siru Robertovi se začíná drama rychle zajídat.

„Pánové, pozvedněte hledí!“ zvolá neoficiálnějším, nejteatrálnějším hlasem. Zvrhle se zaraduje, když obě strany zaváhají, přesně jak očekával.

Ale pak k jeho překvapení černý rytíř poslechne. Odhalí bledou tvář, kterou by ženy nazvaly pohlednou, ale muži určitě nebezpečnou. Sir Robert lituje, že nemá u sebe Enid, která dokáže dobře číst z tváří. Ale dcera se turnaje neúčastní. Rozhodla se zůstat v komnatách, protože celou událost považuje za „vyšňořené chuligánství“. Takže se musí spolehnout sám na sebe.

Ale tvář pod přilbou je stejně nečitelná jako ikona nebo obličej mrtvého muže. Patří muži mezi dvacetí a šedesátí lety – přesněji to sir Robert určit

nedokáže. Oči má bledé, skoro žlutozelené a víčka nepřírozně rudá, jako by si je nešikovně namaloval nebo nebyl zvyklý na světlo.

Je to tajuplná, ale příšerně povědomá tvář.

Sir Robert na Modrého rytíře sotva pohlédne. Není si ani jistý, jestli protivník sira Gabriela hledí vůbec pozvedl a sklopil. Zahalený rytíř totiž přílbu s hlasitým cvaknutím zaklapne, zakloní se v sedle a pozvedne těžký dřevce v pravé ruce – jako by si nepřál žádnou neférovou výhodu.

Obrovským hnědým válečným ořům z Abanasinie chvíli trvá, než se dají do pohybu. Velké nohy, stehna a sudovitá hrud' jsou nesmírně těžké, a ještě k tomu nesou na hřbetě rytíře v brnění. K nabytí rychlosti je potřeba času a svalů. Ale jakmile se takový kůň rozběhne, je doslova nezastavitelný jako lavina nebo vodopád svádějící vodu z hor.

Černý rytíř se blíží a Modrý rytíř z Baliforu pobídne koně vpřed. Velké zvíře se na okamžik vzepne a zaržá, jako by cítilo, že v turnaji nastane nečekaný zvrát. Ale oba muži se brzy řítí vpřed, ozbrojení a s dřevcem v ruce do středu kolbiště, kde se na vysokých stožárech třepotají dvě vlajky – jedna modrá jako nebe, druhá černá jako havraní oko.

Sraží se a dřevce se roztříští. Modrý rytíř se ihned zřítí se zařinčením z koně. Jedna modrá bota mu uvízne ve třmenu a vyděšené zvíře pádí dál prachem, pronásledováno ceremoniářem v sedle a čeledíny pěšky. Modrý rytíř zůstává nehybně ležet na místě srážky. Na okamžik pohne hlavou, jako by se chystal vyškrábat na nohy. Ale pak mu hlava klesne na zem a tělo se svíjí v bolesti.

Sir Robert ihned vyskočí na nohy, protože ho napadne, že jde o podvod, o nějaký úskočný, nezákonný útok dřevcem. Ale zdá se, že všechno proběhlo podle pravidel – dokonce dokonale – a zatímco panoš s pomocníky běží k Modrému rytíři, sir Robert pohlédne na vítěze.

Vypadá to, že se sir Gabriel o protivníkovu utrpení nezajímá. Ani se galantně nezeptal na zdraví padlého soka, jako to udělal Orban, a dokonce i mořem poznamenaný sir Ledyard. Černý rytíř sedí v sedle na okraji kolbiště a zlomený dřevce drží v pozoru. Pomalu zamíří s válečným ořem k tribunám, a když se ocitne přímo před sirem Robertem, opět pozvedne hledí.

Ve tváři má ironický výraz a na rtech úsměv chladný jako horské pláň. Sir Robert na něj nedokáže zapomenout celé dlouhé první odpoledne turnaje,

až se praskání dřevců a nadšené výskání stanou podružnými zvuky v pozadí jeho ustaraných myšlenek jako mechanické kukačky, které té noci kukají v chodbách hradu Di Caela, zatímco sir Robert neklidně pochoduje po neuklizených komnatách zcela sám, neboť propustil všechny sluhy.

Určitě zítra. Sir Orban z Kernu sira Gabriela Androcta určitě porazí. Orbanův dřevec kdysi proslul odsud až do Tarsisu.

Sir Robert upadne do neklidného spánku a doufá, že doby Orbanovy slávy ještě nepominuly.

* * *

Podle losů tažených ze zlaté přílby budou bojovat jako páti. Sir Robert je mrzutý a netrpělivý a ráno přivedl lady Enid až k slzám (k vlastním slzám, protože když hubuje on, hubuje lady Enid také!). Cestou na turnaj prý dokonce udeřil líného sluhu.

Zdá se, jako by se nad kolbištěm stáhla temná mračna. Sir Robert di Caela prosedí na tribuně zachmuřeně a neklidně čtyři souboje, jejichž výsledek ho naprosto nezajímá, a čeká na okamžik, kdy sir Orban a temný Gabriel Androctus zkříží dřevce.

V půlce odpoledne ten okamžik konečně nastane. Bojovníci nasednou na opačných koncích kolbiště na válečné oře a jejich panoši předstoupí před tribuny, aby se za pány poklonili hostiteli turnaje. Panoš sira Orbana je pohledný tmavovlasý mladík se sklony k tloustnutí, synovec sira Ramira ze Chřtánu, kterého porazilo víno a sir Prosper Inverno hned první den turnaje. Ramiro, kterého doprovází nějaká mladá žena, teď sedí vedle sira Roberta mezi diváky. Všichni zdvořilým způsobem jeho statného synovce tleskají.

Panoš sira Gabriela je naopak stejně tajemný jako jeho ochránce. Má drobnou postavu oděnou do černého a prvního dne se turnaje nezúčastnil. Všichni si mysleli, že sir Gabriel dorazil sám. Ale bez ohledu na to, že nikdo neví, kdo panoš je a odkud pochází, je zdatný: Přednese obřadní slova bezchybně, ale zároveň studeně, a ihned se vrátí ke svému ochránci. Panoši pomalu vedou koně na místa, kde rytíři spouští hledi a sklání dřevce.

Sir Gabriel Androctus si opět důrazně přesune dřevec z levé ruky do pravé. Sir Robert di Caela pod vousy nesolamnijsky zakleje.

Darebák, ukazuje, že ho porazí i slabší rukou, pomyslí si sir Robert a přemýšlí, jestli je sir Gabriel Androctus opravdu tak dobrý, nebo se jen předvádí.

První útok dopadl mnohem lépe než včera, řekne si sir Robert, když se protivníci minou a dřevce se roztříští o silné štíty. Oba rytíři při srážce vstanou ve třmenech a sir Robert zatne zuby a zabolí ho rameno, protože si vzpomene na turnaje, kterých se kdysi dávno sám účastnil.

Rytíři obrátí válečné oře a natáhnou se po dalším dřevci. Ceremoniář dá znamení a rytíři znovu vyrazí do útoku. Koně se řítí vpřed jako obrovské, nešikovné vozy a rytíři se nakloní v sedlech vpřed a hrozivě pozvednou dřevce.

Při druhém útoku se všechno od základů a strašlivě změní. Při srážce se ozve hlasité kovové zaskřípání a dřevce sira Gabriela zasáhne zpříma a naplno štít sira Orbana. Zbraň nárazem prorazí vrstvy kovu a kůže a zaboří se Urbanovi do náprsního krunýře.

Sir Robert a sir Ramiro ihned vyskočí na nohy a vyplašeně vykřiknou, protože hrot zbraně Zahaleného rytíře musel být bezpochyby předem naostřen a nepoužil tedy turnajovou zbraň – tupou a obalenou, jak požadovala turnajová pravidla.

Ale padlému siru Urbanovi už na tom nezáleží. Dvakrát se pokusí vstát, a podruhé se dokonce s hlasitým, bolestivým zasténáním vyškrábe na kolena. Pokrývá ho hlína a prach, z díry v náprsním krunýři stejně jako z otvorů v hledí mu crčí krev a on kašle a kašle, pak zavravorá a padne na tvář dřív, než k němu pomocníci doběhnou.

Rozhořčení a panika dodá statnému panošovi sílu, takže rychle a plynule obrátí tělo v brnění na záda.

Otevře hledí a vypukne v pláč.

„Ať Huma přijme jeho duši na svou hrud“, zašeptá sir Ramiro.

Papoušek sira Orbana křičí, jako by hořelo.

Silné paže popadnou Gabriela Androcta, který otevře hledí a bledý vztekem hledí na žal a zmatek na kolbišti. Jednou se však slabě pousměje, a to když z náprsního krunýře vytáhnou hrot dřevce a k úžasu všech je stále pevně obalen vycpávkou.

„Turnajová zbraň“, řekne. „Podle pravidel, di Caelo.“

Jen vlastní silou, bez pomoci čepele nebo naostřeného hrotu, zarazil dřevec protivníkovi do zbroje.

Ceremoniáři ho v úžasu pustí. Androctus ani nesesedne a zamíří s válečným ořem pryč z kolbiště a ke stanu na západním konci tábora.

Protivník, se kterým se měl další ráno bít, odstoupí z turnaje. Je to rytíř z Ergotu, sir Lyndon z Roklinu. Rytíř a hostitel stojí v hodovní síni hradu Di Caela. U nohou sira Roberta leží rozbitá židle, kterou vztekle praštil o podlahu.

Lyndon se snaží rozhořčenému hostiteli vše vysvětlit.

„Vím, jak to vypadá, sire Roberte, vím, že si poškodím pověst. Ale i přes tvrzení zahaleného džentlmena, i přes vycpávku na zlomeném dřevci se tady děje něco nesmírně špatného. Černý rytíř nehraje férovou hru.“

„Já vím, Lyndone, a, u Humy, udělali jsme vše, co bylo v našich silách, abychom ho odhalili. Ještě jednou... dvakrát jsme dřevec prohlédli! Pokud mě nešálí zrak, pokud sami ceremoniáři nejsou slepí, pak sir Gabriel neudělal nic viditelně nezákonného. Ano, je hrozivý ve své čiré a slepé... krutosti. Ale nedělá nic nezákonného.“

„Ale přesto,“ trvá na svém sir Lyndon, „mně ani lady Enid, ani její velké dědictví nestojí za to, abych si pošpinil svoji čest. A to by se stalo, kdybych se postavil muži, který se nespravedlivým způsobem prodral řadami bojovníků a zrádně zabil ctihodného rytíře.“

„Neplete si čest se strachem, sire Lyndone,“ zaduní hlas od vchodu do síně.

Je to Prosper Inverno ze Zeriaku, který se dostavil do hodovní síně hradu Di Caela po vítězství nad sirem Ledyardem.

„Působivá ukázka boje, Inverno,“ pronese sir Robert a při příchodu ctihodného hosta potlačí vztek.

„Děkuji, sire Roberte,“ odvětví sir Prosper vesele. „Kdybych nevyhodil sira Ledyarda ze sedla, stál by tady on. Ve skutečnosti jsem utržil víc modřin já, ale on zato má jednu velkou, díky které se mu zítra velmi špatně pojede. Pád byl skutečně komický a jako správný rytíř to vzal s humorem.“

Sir Prosper se tiše a unaveně zasměje a zamíří do středu místnosti. Tmavě zelenou tuniku má na pravém rameni roztrženou v místě, kde Ledyardův

dřevec zasáhl neproniknutelnou průsvitnou zbroj. Prosper se opatrně, pomalu posadí. Nohy ho bolí od toho, jak jimi svíral obrovského válečného oře.

„Takže, Lyndone. Odstoupíte a přenecháte... Smrtáka mně?“ Usměje se, opře se a bolestivě zkříží nohy.

„Přinejmenším byste mu mohl natlouct, aby změkkl, než se mu odpoledne postavím já.“

„A... ale, sire Prospere!“

„Nechte to být, Lyndone. Už mnohokrát jsem se za jeden den utkal i s pěti protivníky. Další vejtaha, který je přesvědčený o své důležitosti a tajemnu, by neměl být žádný problém.“

„Ale vaše čest, sire Prospere. Postavit se někomu, kdo nebojuje fér? Kdybychom bojovali v bitvě, kde jde jen o to zabít, nebo být zabít, a nekladou se žádné otázky, bylo by to něco jiného. Ale při turnaji jde především o zábavu a já nevěřím, že sir Gabriel Androctus bojoval...“

„Dost, Lyndone!“ vykřikne sir Prosper. „Pořád si myslíte, že je to zábava? Orban leží mrtvý na voze u svého stanu a jeho panoš a sloužící pláčí a balí jeho věci. Chtěl byste snad být jeho panošem a říct starému Albanovi z Kernu, že jeho syn zemřel po zásahu turnajovou zbraní a vrah získal první cenu?“

Ne, sire Lyndone,“ dokončil Prosper. „Sir Gabriel Androctus bude dnes odpoledne ještě jednou bojovat a, u řádu, já se postarám, aby prohrál.“

* * *

Nadešel čas vyjednávat. Sir Robert posílá tajně posla za Gabrielem Androctem s žádostí, aby poslední souboj odložil na příští ráno. Tvrdí, že všichni tak budou moct krátký čas truchlit pro sira Orbana, než jeho doprovod vyrazí s tělem do Kernu.

Ačkoli nemá sir Robert určitě na mysli nic jiného, zároveň tajně doufá, že noční odpočinek zbaví sira Prospera únavy a ztuhlosti – že ráno bude připraven k boji a pošle Gabriela Androcta zpátky do hadí jámy, odkud vylezl, aby se turnaje zúčastnil. Ale nestane se tak.

Odpověď se vrátí naškrábaná odvážným, výrazným rukopisem – je to bezpochyby písmo umělce nebo muže, který si je jistý sám sebou a ničeho se nebojí.

Nesmysl. Proč bychom měli měnit zavedený pořádek jen kvůli mrtvole?

Turnaj musí pokračovat. Sir Prosper dnes ráno čelil hodnému protivníkovi. Já nehodnému. Takový už je los turnaje. Pokud si vzpomínám, vybral si z přílby jako první.

Sám jste pravidla stanovil. Řiďte se jimi.

Sir Robert sedí u stolu v komnatách a čte zprávu, kterou mu předali. Propustí posla, a když chlapec odejde, znovu si ji přečte.

Hluboce a odevzdaně si povzdechne. Podrží vzkaz nad prskajícím plamenem svíčky a dívá se, jak v posledním vydechnutí knotu vzplane. Drží hořící papír, dokud může, pak ho odhodí do krbu.

* * *

A tak začne poslední klání turnaje a naděje sira Roberta di Caely žhnou a pohasínají a žhnou a znovu pohasínají.

Jako vždy za zdlouhavých, únavných příprav, které předcházejí vyhlášení a pozvednutí dřevců, se sir Robert zahledí na obzor – dělá to spíše ze zvyku, protože už se vzdal naděje, že uvidí, jak se sir Bayard Ostromeč blíží od Vingaardských hor.

A přesto...

Co je to? Zvedá se snad několik mil na západ, tam, kde pláně mizí ve fialovém oparu u paty kopců, prach?

Oblak prachu se blíží a mění se v postavu na koni, která se cvalem řítí k hradu. Jak se postava přibližuje a vystoupí ze stínu hor, sir Robert vidí nezaměnitelný lesk zbroje.

Ostromeč?

U Humovy krve, kéž by tomu tak bylo! Protože pokud je to on, pak bude dalším protivníkem Gabriela Androcta. Čekaly by nás hodiny dohadování s pravidly posedlým Androctem, hodiny pátrání po precedentu v solamnijských Instrukcích. Nepřekvapilo by mě, kdyby Zahalený rytíř trval na tom, aby hradní písaři a kněží prohledali všech třicet sedm svazků Instrukcí, myslí si sir Robert. Ale i kdyby Instrukce zklamaly, získal bych cenný čas pro Prospera.

Tedy, pokud je jezdec skutečně Ostromeč.

Sir Robert zvedne ruku a zvolá, ať ustanou v přípravách. Ohlásí, že se blíží jezdec. Cválá od západu. A v těchto těžkých dobách může pádící jezdec znamenat vzpuru, útok nebo bohové ví co. Tato doba a situace si žádají, aby „dva zbývající bojovníci na okamžik posečkali, než jezdec dorazí a my se dozvíme, jestli se jedná o naléhavou záležitost, nebo“... a Robert di Caela se zasměje... „nebo jen nějaký mladý muž nechce promeškat poslední klání.“

Prosper ze Zeriaku zdvořile kývne.

Androctus se na druhou stranu netváří vůbec nadšeně. Po zahaleném panošovi pošle zprávu, že poslední klání bylo naplánováno na tuto hodinu, a pokud je sir Robert čestný muž, zahájí klání přesně, jak naplánoval.

To už je příliš. Sir Robert se nakloní v křesle vpřed a zakřičí na panoše. „Pověz svému rytíři, Gabrielu Androctovi, že to já pořádám tento turnaj. Na svém sídle a na své náklady. A bojuje se o ruku mé dcery. A proto pověz Gabrielovi Androctovi...“

Sir Robert se otočí od panoše k rytíři, který sedí v sedle černého válečného oře na okraji kolbiště, a ještě zvýší hlas, až sebou sir Ramiro, který sedí vedle něj, trhne a jeho krásná společnice si zacpe uši, zakřičí tak hlasitě, že se vylekají i otrlí váleční oři:

„Že si budu zatraceně dělat, co se mi zlíbí!“

* * *

Je to velká událost – nejlepší chvíle sira Robert za poslední tři ubohé dny. Naneštěstí má všechen ten povyk jen ubohý výsledek.

Protože jezdcem není Bayard Ostromeč, nýbrž zaostalý rusovlasý chlapec z Břehova, jehož zbroj se leskne jen od ramen vzhůru, protože náprsní krunýř a všechno pod ním má pokryté tmavým, písčitým bahnem, suchými řasami a listím a dalšími, ještě odporněji páchnoucími věcmi.

Chlapec pochází z rodu Cestybranů. Sir Robert si vzpomíná na jeho otce a přemýšlí, jak mohl starý dobrý rytíř jako Andrew zplodit takovou fňukající trosku.

Chlapec oznámí, že si přeje zapsat se do turnaje a bojovat o ruku lady di Caela. Tribuny vybuchnou smíchy a sir Prosper, který si je vědom chlapcovy uražené hrdosti, máchne mocně dřevcem. Z úcty k Prosperovi smích utichne.

Všichni se přestanou smát. Až na jednoho muže. Z opačné strany kolbiště se line smích Gabriela Androcta – melodický, hluboký a téměř krásný. Enid di Caela ho zaslechne otevřeným oknem, napadne ji, kdo to asi je, a vyhlédne ven.

A poprvé spatří něco z turnaje, spatří sira Prospera ze Zeriaku, kterého pozná díky průsvitné zbroji, jenž stojí tváří v tvář smějícímu se muži – pohlednému rytíři v černém brnění, který je jí i přes svůj vzhled okamžitě odporný.

Všimne si, že je levák. Ačkoli se turnajů účastní jen zřídka, ví, že leváci protivníky matou.

Enid di Caela se začne o Prospera ze Zeriaku bát. Přestože by ji nenadchlo, kdyby se měla stát ženou sira Prospera, neboť je mnohem mladší a inteligentnější, ví, že je to dobrý muž.

O černém rytíři však ví jen to, že zabil Orbana z Kernu a že ji z něj přes pohledný a kultivovaný vzhled mrazí.

Hluboko pod okny lady Enid hrabou dva koně netrpělivě kopyty. Jsou to čistokrevní váleční koně, kteří se nemohou dočkat, až změří sílu a rychlost.

A stejně je na tom i sir Prosper ze Zeriaku. Laskavě, solamnijsky kývne na protivníka. Sklopí hledí a skloní dřevec.

Zahalený rytíř Gabriel Androctus stojí nehybně jako obrovská onyxová socha na opačném konci kolbiště. Herold pohlédne na sira Roberta, pak přitiskne trubku ke rtům a sir Gabriel skloní dřevec na znamení, že je připraven. Váleční oři se vrhnou vpřed, zvíří prach a poslední klání o ruku Enid di Caela začne.

* * *

Oba rytíři jsou zkušení a obratní, a první střet je proto váhavý a skoro nemotorný. Na Androcta udělala bezpochyby dojem protivníkovy pověst, proto se siru Prosperovi a jeho obrovskému, krémově zbarvenému oři při utkání zdaleka vyhne. Sir Prosper naopak nešikovně předstírá útok a zjevně se přizpůsobuje tomu, že sok drží štít v pravé ruce.

Méně zkušení muži by se při prvním střetu sami zničili, protože by se za každou cenu snažili vyhodit protivníka ze sedla okázalou, očividnou ranou. Ale sir Gabriel se sirem Prosperem jsou připravení a trpěliví, a tak se jednou, dvakrát minou – starší rytíři nazývají tento postup *vědecký*. Teprve při

čtvrtém střetu zasáhnou dřevce štíty. Starší, zkušenější rytíři jako sir Robert a sir Ramiro se pohodlně usadí, protože ví, že je čeká dlouhé odpoledne.

Dokonce i nejstaršího a nejzkušenějšího rytíře však další střet překvapí. Zdá se totiž, že oba muži odhalili soupeřovu slabinu a rozhodli se ji ihned využít. Při pátém střetnutí se dřevce rozštípnou a sir Prosper zasáhne zpříma štít sira Gabriela, který sklouzne dolů po pravém boku oře a zachytí se nohou ve třmenu, takže ho kůň několik kroků vláčí za sebou, ale pak se vyprostí a vrávoravě se postaví na nohy.

Sira Gabriel zasáhl štít sira Prospera rovněž čelně a stejně jako u osudného zásahu, který zabil sira Orbana, prorazí kov a zaútočí rytíři na hrud'. Ale i když je Prosper starší než jeho zesnulý přítel, je také rychlejší. Bleskurychle ucukne doleva a vyhne se obalenému konci dřevce, který kolem něj prolétne rychlostí padající hvězdy. Ale otočení v sedle připraví sira Prospera o rovnováhu. Přepadne přes ohradu uprostřed kolbiště, přistane na boku, zachytí se však plotu a bolestivě se vyškrábe na nohy.

Oba muži si určitě na okamžik myslí, že prohráli. Ale pak uvidí soupeře na zemi, s obnovenou sebedůvěrou tasí meč a vyrazí mu v ústrety.

Zastaví se deset stop od sebe. Sir Prosper se dotkne čepele meče, která byla pro turnaj pečlivě otupena.

„Ostré zbraně, sire Gabrieli?“ zeptá se obřadně, zdvořile a chladně.

„Pokud to hostitel dovolí,“ souhlasí sir Gabriel. „Sir Robert nám koneckonců připomenul, že je to jeho turnaj,“ pronese nahlas.

„Ostré zbraně,“ vykřikne sir Robert bez zaváhání.

„Budiž,“ prohlásí sir Gabriel a natáhne ruku, do které mu zahalený panoš vloží zlověstně ostrý meč. Panoš sira Prospera učiní totéž.

Rytíři kolem sebe pomalu a obezřetně krouží. Náhle se na sebe vrhnou jako dva útočící hadi. Čepele zařinčí.

„Jsou tak rychlí, že ani nevidím, co se děje,“ zašeptá sir Ramiro siru Robertovi a chystá se říct něco víc.

Ale v tu chvíli trhne Gabriel lehce zápěstím a jeho meč zasáhne cíl. Sir Prosper se zapotáčí a na pravé noze se mu objeví hluboká, krvácející rána. Už je skoro po všem. Vzadu na koleně má přeseknuté šlachy.

„N... no, podívejte, sire Gabrieli!“ vykřikne sir Robert do ticha, které náhle padne na kolbiště. „Nemyslíte, že to stačí?“

„Stačí?“ zvolá sir Gabriel klidně. „To sotva.“ Následuje další hbité švihnutí levé ruky a sir Prosper padne na kolena, pak na tvář, dokonale ochromený.

Přesto nevykřikne. I když trpí a bude trpět – a hůř – nevydá ani hlásku.

„Vyhrál jste turnaj, celé mé panství, Enidinu ruku,“ prosí sir Robert. „Zadržte.“

„Kdo svolil, abychom použili ostré zbraně?“ zeptá se sir Gabriel. „Pro jednu, sire Roberte, pro jednu v dějinách rodu dodržte slovo.“

Prosper ze Zeriaku upírá pohled netečně k jihu, když se meč naposledy, bleskurychle zablýskne a padne na jeho bezbrannou hlavu.

* * *

A tak v neděli za čtyři dny předá sir Robert di Caela ruku dcery Enid jejímu snoubenci, siru Gabrielu Androctovi. A až nadejde Robertův čas, připadne Zahalenému rytíři rovněž panství rodu. A s ním i samotný hrad Di Caela.

11

A my zatím byli ještě pořád ve Vingaardských horách. V prudké, kopcovité krajině jsme byli nuceni značně zpomalit, protože stezky spláchl prudký liják. Agion s Bayardem se museli dvakrát zastavit, porazit několik stromů a položit je přes rozbahněné stezky – protože ačkoli byla stezka samé bahno, svahy, které ji obklopovaly, byly pro koně příliš prudké a neschůdné a jiná cesta horami nevedla, takže bychom se museli vrátit a hory obejít, a to by znamenalo, že bychom turnaj docela propásli.

Po dvou rozblácených, mizerných dnech jsme začali šplhat ještě prudčeji vzhůru, až jsme se dostali na kamenná úbočí samotných hor. Ráno bylo šedé, ale překvapivě veselé, protože za mraky vyšlo slunce a příslib deště nebo něčeho ještě horšího už na nás tolik nedoléhal. Bayard jel na Rekovi v čele průvodu.

Kůň byl poslušný a ladně tančil na stezce před Agionem, který se s potěšením věnoval náruči jablek, která nasbíral, a na hřbetě nesl moji trucovitou maličkost. A já zase vedl za uzdu kobyly, jejíž trucovitost se určitě proměnila v doutnající zuřivost, když jí Bayard v bažině znovu naložil okázalou, těžkou solamnijskou zbroj na hřbet.

V půli dopoledne se cesta začala vyrovnávat a já si připadal, jako bych vstoupil do úplně jiného ročního období. Pláně Břehova se ještě zcela neodevzdaly podzimu, ale tráva v horách už zhnědla a bohatá půda, která byla zdrojem nudné zeleně, ustoupila lakomější skále a kameni.

* * *

Schylovalo se k večeru a my ještě stále nedorazili k průsmyku, na který si Bayard vzpomínal. Zato jsme uviděli zlobra. Byl to podsaditý tvor ve zbroji, silné nohy se mu zvedaly k hrudi, která byla statná jako kmen řásníku, a na širokých ramenou mu spočívala překvapivě malá hlava v přílbě. Tesáky měl zažloutlé a zkroucené jako cypřiše. Zdálo se, že mu sukovitá chodidla

vyrůstají z kovových nohou zbroje, jako by chtěl do skály zapustit hluboké, groteskní kořeny. V rukou nesl trojzubec a síť, jako kdyby právě vystoupil z moře. Jeho kůň vypadal vyděšeně a nešťastně.

Zdálo se, že se vzduch kolem něj šedě a černě tetelí. Jako by něco uvnitř zbroje hořelo. Holé větve zakrslých stromů podél stezky se od něj odvracely, jako kdyby byl jedovatý nebo z něj sáhal prudký, nemilosrdný chlad.

Bayard v čele kývl a chystal se tvora minout, ale zrůda navedla koně přímo Rekovi do cesty a zastavila. Bayard zsalutoval a pokusil se kolem netvora projet z opačné strany, ale zlobr mu opět zatarasil cestu.

„Není právě zdvořilý, sire Bayarde,“ zavolal Agion. „Oblékni zbroj a nauč ho způsobům.“

Bayard se znovu pokusil tvora minout, ale ten mu opět zastoupil cestu. Agionův návrh zněl čím dál lépe. Bayard obrátil Reka, odklusal ke kobyle, sesedl, stáhl z ní zbroj a začal si ji navlékat.

„No, panoši?“ zeptal se a vzhlédl ke mně od hromady kovu, kterou rozsypal po zemi.

„No, pane?“

„Není tvojí povinností mi pomoci?“

Stvůra na nás hleděla a my zatím skládali zbroj dohromady. Horečnatě jsem pracoval, hádal, která přezka patří kam, kterou tkanici přivázat ke které, a dokonce kterým směrem obrátit hledí, když jsem Bayardovi nasazoval na hlavu železnou přilbu. Konečně jsem Bayarda poskládal a vysadil ho Rekovi na hřbet. Agion ustoupil stranou, protože byl příliš galantní, než aby se připojil k boji, který se měl strhnout, a příliš hloupý, než aby si uvědomil, v jaké výhodě bychom byli, kdyby galantnost odložil.

Samozřejmě mě napadlo, že bych se měl otočit a dát na útěk. Ale věděl jsem, že pěšky se moc daleko nedostanu, a až by velký divoch zabil napřed Bayarda a pak Agiona, hnal by mě dolů z kamenitého srázu a přivázel si moje uřezané uši k uzdě jako nějakou barbarskou trofej. Gileandos vždy tvrdil, že moje představitivost „skotačí na ostří pohromy“ a teď skotačila a dováděla na lukách vražd a mučení a mrzačení všech tělesných částí, které se daly zmrzačit.

Bayard nasedl, tasil meč a pobídl Reka do cvalu k siru Obrovskému, který klidně stál, čekal a oběma rukama svíral trojzubec.

Rek přešel do cvalu, Bayard pozvedl meč a pohroma se přiblížila. Místo aby obrovitý nepřítel zaútočil, ucouvl a uvolněně, jako by klepal koberec, se ohnal po jezdcovi trojzubcem. Zasáhl Bayarda plochou stranou a srazil ho na kamenitou zem, kde rytíř zůstal ležet stejně nehybně jako balvany kolem.

Trvalo dlouho, než se Bayard pohnul. Jeho protivník zatím kousek poodjel a zastavil se v místě, kde se stezka zužovala a zařezávala do žulové stěny, která se tyčila vysoko nad ním. Bylo nemožné zlobra objet, protože zatarasil průsmyk jako balvan.

Agion ihned vyrazil k Bayardovi, poklekl vedle něj – pro kentaura to není vůbec snadné – ošetřoval ho a snažil se ho probrat k životu různými silně páchnoucími bylinami.

Já tam na druhou stranu jen tak stál. Sledoval jsem obrovského tvora, který seděl na koni jako neživý náklad. Nepohnul se. Ničím nás neohrozil.

Ale cítil jsem, že mě upřeně pozoruje. Takhle už mě pozorovali dřív.

Slyšel jsem, jak Bayard zaprskal a jeho zbroj zachrastila, když vstával.

„Co jsi mi to strčil pod nos, kentaure?“

„Zlatoslov, jenž...“

„Já vím, já vím. Krade dech a zabíjí nemocného. Tak pokud jsi už mě přestal trávit, možná bys...“

Bayardovi chvíli trvalo, než si vzpomněl, kde je. Najednou se zarazil a pohlédl vzhůru na zlobra, který seděl na koni jako obrovský kovový zátaras. Já stál dál na místě a nijak jsem nespěchal, abych se ke společníkům připojil. Ale když jsem viděl, jak se Bayard zapotácel na kamenitém svahu, pozvedl meč v solamnijském pozdravu a pokynul Agionovi, ať mu pomůže vyhoupnout se Rekovi do sedla, cítil jsem něco jako stud.

Styděl jsem se za to, že jsem nepomohl.

Ne že bych se tím dlouze zabýval. Koneckonců mohl člověk mezi zlobry a kentaury přijít k úhoně. Dřepl jsem si vedle pařezu o kus dál dolů z kopce, čekal jsem, jak souboj dopadne, a byl jsem připravený vzít nohy na ramena, kdyby se situace obrátila proti mému ochránci.

Bayard obrátil Reka a zakřičel na zrůdu, která mu zastoupila cestu.

„Kdo jsi, že jsi se postavil mezi nás a mírumilovnou cestu horami?“

Žádná odpověď.

Bayard pokračoval: „Pokud máš v duši zlomek míru nebo spravedlnosti, ustup a nechej nás projít bez boje či sváru. Ale pokud po nich toužíš, pak si můžeš být jist, že ti je Bayard Ostromeč z hradu Vingaard, Rytíř meče a obránce tří Solamnijských řádů dopřeje.“

Znělo to sice hezky, ale strážce průsmyku tam dál jen tak stál, tmavší obrys na pozadí tmavého východního nebe.

Bayard znovu pozvedl meč a zaútočil.

Tentokrát skončil útok skoro dřív, než začal. Tvor uvolněně hodil síť, zapletl do ní Bayardův meč a trhl, takže zbraň s řinčením přistála mezi balvany po straně stezky. Pak Bayarda uhodil plochou stranou trojzubce do přílby, až se rytíř svalil na zem a zůstal nehybně ležet. Vítěz seděl dál na koni a sledoval, jak Agion přicválal, vzal sira Bayarda do náruče a nemotorně ho odnesl do bezpečí o kus dál dolů stezkou.

Byl to odvážný čin, ale také pošetilý, protože kdo mohl vědět, kdy trojzubec bleskurychle bodne?

Agion mě klusem minul a já se obrátil, abych ho následoval, a táhl jsem za sebou zdráhavého soumara.

Utábořili jsme se na malé kamenité mýtině asi sto yardů od zlobra. Agion znovu poklekl a dal Bayardovi přičichnout ke zlatoslovu.

Tentokrát to nepomohlo.

„Je...“

„Jen upadl do bezvědomí,“ ujistil mě Agion. „Je zřejmé, že se sir Bayard nějakou dobu neprobudí.“ Zadíval se na stezku před námi. „A zdá se, že náš protivník zmizel.“

Pohlédl jsem stejným směrem. Opravdu, úzký průsmyk byl prost všech zrůd.

„Uneseš ho, Agione? Možná se nám podaří proklouznout, zatímco je sir Obrovitý pryč. Nebo se můžeme vrátit do Břehova.“

Kentaur zavrtěl hlavou.

„Zůstaneme zde, malý příteli. Rytíř je zraněn. Není bezpečné s ním hýbati. Dokud se neprobudí... budeme udržovati oheň, bdíti a vyhlížeti zlobry.“

Rozhlédl jsem se. Nevypadalo to tu zrovna přívětivě. Bayard nás vedl výš a výš do Vingaardských hor, až jsme opustili stromy a vstoupili do odpudivé,

kamenité země plné štěrku, ledu a balvanů. Na svět kolem nás padlo trudnomyslné, nepříjemné ticho.

* * *

Další den byl možná ze všech nejhorší. Bayard nereagoval na zlatoslov, prudérník ani jiné byliny. Víím to, protože mě Agion poslal, abych byliny mezi balvany našel a přinesl mu všechno, na co narazím. Prohrabal jsem okolí a vydal se tak daleko, jak jen mi odvaha dovolovala, pak jsem se vrátil zpět do tábora, kde Agion klečel nad stále bezvědomým Bayardem.

„Řekl jsem tobě někdy, co mně Megaera pověděla o této trávě?“ zeptal se Agion.

„Podívej, Agione, nemyslím, že teď je ta pravá chvíle...“

„Je dobrá na to, co ti schází, Agione,“ říkávala, jsi-li ochoten čekat rok, než začne působilí.“ Odhodil trávu nevšímavě stranou.

„Agione...“

„Musíš držeti hlídku a dávat pozor, zda-li se tajemný zlobr nevrátí. Rychle se měníčí počasí a skryté vlastnosti těchto odporňě páchnoucích rostlin mně přidělavají již dosti starostí. Uděláme nejlépe, připravíme-li se na noc, neboť se nezdá, že by se Bayard probral k vědomí a my mohli vyraziti na cestu.“

* * *

Blížila se noc a naše situace se dál zhoršovala. Vzduch řídł a teplota klesala. Zdálo se, jako by náhle přišla zima. Krajinu kolem zalily krvavě oranžové paprsky zapadajícího slunce a naše stíny se prodlužovaly a prodlužovaly, jak se od východu blížila tma. Brzy byl jediným zdrojem světla a tepla malinký ohýnek, který se Agionovi podařilo zažehnout z trošky suchých větví a listí.

Vytáhl jsem z kapsy kožené rukavice – drahé rukavice, které jsem koupil za peníze sluhů a celou cestu močálem jsem je schovával, abych se vyhnul podezření. Ale teď byla příliš velká zima, než aby mě zajímalo, co si kdo pomyslí o mých doplňcích.

„Nemyslíš, že sir Bayard bere hry v Solamnii příliš vážně?“ zašeptal jsem Agionovi. „Přece jen na této pošetilé výpravě horami neriskuje pouze vlastní život, i když ani sebe nijak nešetří.“

„Netuším,“ odvětil Agion. „Nestojí někde v Zákoníku psáno, že turnaj je životem a smrtí?“

„Vyrostl jsem mezi Solamnijci, Agione, a myslím, že kdyby taková hloupost existovala, slyšel bych o ní. Životem a smrtí je třeskutá zima, do které se řítíme. Podívej se na něj.“

Položili jsme Bayarda na příkrývku a zabalili ho, abychom ho ochránili před sílícím studeným větrem. Neviděl jsem ani náznak toho, že by se probouzel, a celých dvanáct hodin už se nepohnul.

„Co chceš, abych udělal?“ obořil se na mě Agion. „Nemusíme se obávat smrti umrznutím ani omrzlin. Zažíváš pouze nepohodlí, mistře Galene – bolístky šlechtického synka, jenž doma vždy našel zažehnutý krb, sotva se půdy dotkl první mrazík. Jsi slaboch, mistře Galene, a ačkoli nemám právo tobě něco takového říci, někdo to udělati musí.“

Zadíval se na mě s nechutí, o které si myslel, že mě na místě přiměje kát se.

„Zbabělost je nevhodná a nemístná u muže, jenž slouží takovému rytíři, jako je sir Bayard. Ale jsou to také drobnosti jako fňukání a kňučení a stížnosti na dlouhou cestu a špatné počasí. Mnohokrát jsi dokázal, že nejsi hoden doprovázeti nás, neboť vždy najdeš trn pod sedlem či kámen ve slamníku, proto často přemýšlím, jak se postavíš skutečnému nebezpečí, skutečnému nepohodlí. Řekl jsem příliš.“

„Aspoň v tom máš pravdu, kentaure. Řekl jsi příliš. Možná fňukám a stěžuju si na počasí, ale podívej se na sebe, Agione. Čím výš cestujeme, tím je vzduch chladnější, a velký, tupý kentaur vycítí nebezpečí, které zima představuje, jako poslední.“

A nebezpečí nás opravdu čeká. V nejvyšších polohách průsmyku nám může dojít jídlo. Slyšel jsi příběhy o tom, jak poutníci sní zásoby, koně a nakonec jeden druhého? No, až dojde jídlo, přijde na řadu napřed soumar, pak Rek – předpokládám, že budeme postupovat podle věrnosti. A hádej, kdo bude třetí, Agione? Lidé čekají až do poslední chvíle, než snědí někoho ze stejného druhu – taková je lidská povaha, povaha všech tvorů, možná až na skřety.

Nezapomeň, kdo z nás není člověk,“ zašeptal jsem, jak nejhrozivěji jsem uměl. „Věrnost druhu je mocná věc.“

A tak jsme trucovali a odmítali spolu hovořit. Po zbytek noci jsme se střídali na hlídce a neklidně pospávali.

Agion tedy určitě. Chrápal tak hlasitě, že mě dokonce několikrát probudil i na hlídce a já se vyděsil, že se na mě řítí lavina sněhu nebo kamení z kopce, kterého jsem si nevšiml.

Všechno to byla jen pošetilost, sen. Ale spal jsem neklidně, protože se mi zdály sny a staré obavy vyvstaly ze vzpomínek a představ, aby se mnou sdílely příkrývku a místo u ohně. Zdálo se mi, že mě Škorpión našel, že se Bayard dozvěděl o Škorpiónovi, že se Alfrik vyškrábal z bažiny a že nám otec jede v ústrety s příkazem k mému oběšení pevně sevřeným v ruce.

Někdy brzy ráno – noc byla nejtemnější – jsem se na hlídce s trhnutím probudil.

Štěstí stálo při mně. Schrupnul jsem si, a přesto se nestalo nic strašného. Povzdychl jsem si a vzhlédl k nebi, kde se točil Gilean Kniha, zahalený potřesanými mračny, které se hnaly od východu na západ. Bylo těžké vidět něco víc než zář ohně, slyšet něco víc než praskání plamenů, dech koní, Agionovo chrápání a tlumené skučení větru.

Ale někde ze tmy na jihu – od průsmyku – ke mně vítr donesl zvuk, který mě přiměl se posadit a znovu se zaposlouchat, tentokrát do vzdáleného ticha, protože zvuk už se neopakoval.

Seděl jsem tam skoro hodinu s ušima nastraženými a potichu naslouchal.

Ale od té chvíle jsem slyšel už jen pukání borovicových větví v ohni a chrčení kentaura, který určitě bezstarostně spal, protože bezstarostný byl, i když byl vzhůru.

Zaslechl jsem hlasy svých bratrů. A mohl bych přísahat, že hlasy bratrů volaly také jejich jména.

Když mě Agion vystřídal na hlídce, na okamžik mě napadlo, že bych mohl hlasy sledovat.

Ale kam zmizely?

A opravdu jsem slyšel ve větru bratry, nebo nějaké zrůdy?

* * *

Bayard se příštího rána probudil, ale plácal něco o zajištění pevnosti a o tom, že „Vingaard je zase náš, Laufale“. Byl stovky mil daleko a v době před dvanácti lety a nám chvíli trvalo, než jsme mu vysvětlili, kde je.

Ještě nějakou dobu se zotavoval. Rozmrzele se rozhodl počkat do dalšího dne a teprve pak vyrazit na cestu, protože věděl, že jeho zranění nesnesou jízdu na koňském hřbetu.

Večer se Bayard poněkud vzchopil. Uvolnil se a choval se skoro příjemně. Zlobr se ještě pořád neobjevil, a tak jsme vyšplhali nahoru na obrovskou, prudce se svažující kamennou stavbu, která čněla nad stezkou, a Reka se soumarem jsme nechali v péči Agiona. Bayard ukázal na obzor.

„Možná odsud během Věku snů vyhlíželi draky, dokud ještě žili,“ zamumlal Bayard.

„Kdo je vyhlížel, sire Bayarde?“

„Trpaslíci. Možná lidé. Možná někdo mnohem starší nebo národ, který se zrodil z jejich spojení a byl dávno zapomenut. Víme toho tak málo o dobách, kdy tu někdo tyto balvany naskládal.“

Přemítavě se na mě zadíval.

„Vlastně toho víme o minulosti jen tolik, aby nás to dostalo do potíží,“ dodal.

Na nějaký čas se odmlčel. Pod námi a směrem na východ hory rychle přecházely v podhůří, pak v kopce a nakonec v pláň, které jsem viděl i z místa, kde jsme stáli – a to z velké dálky a v houstnoucí tmě.

Tak musela vypadat krajina v dobách, o kterých Bayard mluvil – během Věku snů, kdy lidé bojovali s elfy, trpaslíci nikomu nevěřili a všichni se báli draků. Možná tehdy rostly stromy hustěji i ve větších nadmořských výškách a nikdo je nekácel ani nepálil. Tehdy se tu možná i na podzim rozléhaly písňe ptáků.

Zatímco jsem přemýšlel, zablikalo daleko na východě, v nejzazším místě, kam až moje oči dohlédly, světýlko. Objevovala se další a další a za chvíli už byl velký kus tmavého obzoru na východě posetý tlumeně zářícími tečkami. Vypadalo to, jako byste nahlíželi do studny, do které někdo – možná nějaký rozpustilý kluk – schoval lahvičky s fosforem.

„Solamnie,“ zašeptal za mnou Bayard.

Obrátil jsem se a viděl, jak s úsměvem hledí na obzor.

„Světla, která vidíš na východě, to je jedna z vesnic v Solamнии. Příjemné malé místo v půli cesty mezi průsmykem a jižním soutokem řeky Vingaardy. Pokud nám bohové budou přát, dorazíme tam zítra v noci. A odtamtud jsou

to k hradu Di Caela už jen dva dny cesty – den a noc, pokud to koně zvládnou a my pojedeme zostrá a bez odpočinku.

Ale prozatím,“ řekl, zadíval se na mě a šedé oči se mu zavíraly únavou, „prozatím si zasloužíme odpočinek. Bez ohledu na to, jak moc se toužím zúčastnit turnaje, nebudu riskovat životy společníků v kamenité krajině uprostřed noci.“

„Mistře Bayarde? Mistře Galene?“ zavolal Agion zdola a v hlase mu poprvé zazněl strach.

Bál se velkými, nešikovnými kopyty na kluzké kamení a pohyblivý štěrk vstoupit.

Bayard zamířil k vyhlídce za námi, kde ho kentaur mohl vidět.

„Agione, rozdělej oheň. Zakrátko budeme dole a pak si sedneme, promluvíme si, a až nadejde čas, půjdeme spát.“

Velká hromada kamení se nad rovinou táhla skoro sto yardů. Bayard průsmyk i okolí dobře znal. Pokud se rozhodl, že v noci nikam nepůjdeme, pak před námi leželo skutečně zrádné území.

Na závětrné straně balvanů ležely úhledně vyrovnané a svázané suché větve, jako by se poutníci před námi postarali o naše pohodlí, přestože netušili, kdo jsme nebo kolik času uplyne, než se objevíme.

Agion jednu otep použil a zažehl malý ohýnek. Koně zahlédli jiskru z křesadla, ucítili borovicový kouř, a když ze suchých větví vyšlehl jasný plamen, přiblížili se. Posadili jsme se zády ke koním a tváře a ruce jsme obrátili k teplu ohně. A tehdy jsem vyslechl zbytek Bayardova příběhu.

A pochopil jsem, že dějiny jsou něco jako tahle díra se zapomenutými otepmi chrastí – že jsou plné věcí, které tam někdo zanechal, aby je jiný člověk sebral a použil způsobem, jaký si původní majitel ani nedokázal představit.

Bayard měl pravdu v tom, že minulost někdy odhalí jen tolik, aby nás dostala do potíží.

„Takže na počátku dějin rodu di Caelů stáli taky Ostromečové,“ začal jsem, když mi teplo proniklo pod kůži a sušené maso – skoro poslední zásoby, které jsme si s sebou přivezli z tvrže – se mi usadilo v žaludku. „Ale jakou roli hrají Ostromečové v příběhu teď?“

Bayard prohrábl oheň.

„Jakou roli hraje *tento* Ostromeč. Víš, Galene, jsem poslední z rodu a tím taky příběh končí.

Protože dějiny Ostromečů a di Caelů se protnuly dvakrát – na počátku rodu a na jeho konci. Caely má kletby zbavit právě Ostromeč.

Neříkejte, že jsem se zapomněl zmínit o věštbě, která poutá naše rody.“

Podíval se na mě s ustaranou nevinností.

„Ano, Bayarde, obávám se, že jste se o tom ‚zapomněl zmínit‘. Táhl jste mě močálem, který mě skoro spolkl, pak kolem odporného zlobra, který nás málem rozsekal na kusy, a do nejchladnějšího počasí, jaké jsem kdy zažil a ve kterém mi skoro zmrzly všechny údy, takže chápu, že jste se ‚zapomněl zmínit‘ o tom, že existuje skutečný důvod, proč tohle všechno podstupujeme a že máme udělat něco s řečenou kletbou.“

„Uklidni se, Galene,“ nabádal mě Bayard, vstal od ohně a pomalu se pohnul svým směrem. „Vyslechni si zbytek příběhu.

Je to začátek konce linie Benedikta di Caely nebo jeho samotného, pokud je, jak tvrdí některé legendy, čtyři sta let starý a neustále se vrací. Buď navždy skončí, nebo konečně zvítězí.

Pamatuji si věštbu slovo od slova od chvíle, kdy jsem si ji poprvé přečetl ve Velké knihovně v Palantasu, když jsem neměl nic jiného na práci než číst, čekat a doufat, že získám vzdělání. Knihu jsem našel náhodou, jak se to obvykle stává. Namátkou jsem ji otevřel na třetí kapitole a dal se zběžně do čtení, ale pak jsem v textu zahlédl jméno Ostromeč, a to mě upoutalo. Prohlédl jsem stovky stran, než jsem na ně znovu narazil. Našel jsem ho na konci kapitoly, naškrábané na okraji stránky a očividně se tam mluvilo o mně.

Po pokolení už stará kletba
plíží se síněmi hradu Di Caela.
Znovu tu strašné věci je dusí,
jen dcery totiž zdědit vše musí.

Jedině pak až v temné té chvíli
ostrý meč s nevěstou spojí své síly.
Kletbu tím zlomí a všechno změní

ze země povstala dávná pokolení.“

„To je teda pěkně zašmodrchaná říkanka,“ poznamenal jsem. Mlčky jsme poslouchali, jak vítr fičí po náhorní plošině. „První část je docela jasná a taky to, že se dědicem di Caelů stane žena... Poprvé?“

Bayard kývl. „Za čtyři sta let.“

„A musím přiznat, že ‚ostrý meč‘ určitě není náhoda. Ale poslední část je příliš zamotaná a špatně zveršovaná. Dá se vyložit ještě jinak?“

„Nedá, Galene. Pokaždé, když si ji přečtu, zůstává význam stejný. Přiznávám, že to je u věštby dost divné.“

Vítr začal svištět ještě hlasitěji a Bayard se přisunul blíž k ohni a zadíval se na mě přes komíhající se plameny.

„Myslím, že když člověk najde své jméno v kronikách budoucích událostí, ať už v Sathových věšteckých básních nebo v Dějinách Astina z Palantasu, nebo ve skromnějším dílku, jako bylo to, které jsem našel ve Velké knihovně, když zjistí, že sehraje určitou roli v dějinách, hraje ji a věří, že se vše v dobré obrátí, protože chce činit jen dobro.“

„Ale, pane Bayarde, co když odhalíš, že se, i přes dobré srdce a dobré úmysly, chystáš sehrátí úlohu přímo zhoubnou?“ zeptal se Agion a přehodil mi přes ramena plášť.

Z kentaura se stával přímo mudrc.

„Nebo sehraje dobrou roli, pane, ale zároveň při hledání svého místa v dějinách zničíte dva společníky se stejně dobrým srdcem?“

Bayard si opřel hlavu o žulovo-vápencový balvan a zavřel oči. Vítr dál zpíval kolem tábora bezútesnou píseň. Za kruhem, který tvořily balvany a zář ohně, nebyla noc k ničemu. Tak nějak jsem si představoval krajinu bílého měsíce Solináru, o kterém mýty tvrdily, že působí dobrým vlivem na planetu, ale sám je studený, nehostinný a odpuzující.

„Myslíš, že jsem to nezážil?“ zeptal se Bayard nakonec a přes tvář mu přelétl výraz stejně bezútesný, jako byl vítr, který svištěl po náhorní plošině. Na okamžik nevypadal na třicet, nýbrž dvakrát tak starý, a to mě vyplašilo.

„Ale na druhou stranu,“ pokračoval a bolestivý výraz mu zjemněl, „je zbytečné přemýšlet o takových věcech dlouho dopředu a,“ ukázal rukou

kolem, „na tak truchlivém místě. Mohu vás ujistit,“ řekl tiše a naléhavě, „že jsem neriskoval vaše životy kvůli osobnímu zisku nebo ctižádosti.“

Agion kývl a přistoupil blíž k ohni.

Já si jeho slovy nebyl tak jistý.

„Co si o celé záležitosti myslí sir Robert di Caela?“

„Sir Robert di Caela,“ odvětil Bayard zdráhavě, „možná o této *záležitosti*, jak říkáš, ani neví.“

„On neví o věštbě, která by mohla ovlivnit osud jeho rodu?“

„Je to velice *nejasná* věštba, Galene,“ opravil mě Bayard. „Možná ji ani nezapsal dějepisec, ale někdo, kdo ji prostě naškrábal na okraj starého zápisu – jiným inkoustem a jiným rukopisem.“

„Pro mě, za mě. Chcete tím říct, pane, že jste jediný, kdo o... proroctví ví?“

„Možná. Bylo zasunuté a zapomenuté ve Velké knihovně. Našel jsem ho čirou náhodou – no, možná ne náhodou, ale podivnou shodou okolností, jak rád tvrdím. Rukopis byl sepsán roztřesenou, necvičenou rukou, takže i moje mladé, bystré oči, kterými jsem byl obdařen, měly problém ho přečíst – předpokládám, že to byl originál, který žádný písař nikdy nepřepsal. Ale přesto byla věštba připsaná odvážným, plynulým rukopisem.“

„Ale i já bych mohl sepsat knihu proroctví, pane, a něco si vybájit nebo použít kostky, se kterými zápasím, a předpovědět budoucnost. Sám jste prohlásil, že je to nesmysl. Kdo může tvrdit, že váš mudrc byl opravdový věštec? Že to nebyl šarlatán, který prodával cetky a předražené olejíčky, které prý navrátí zrak, když si jimi potřete čelo? A cetky jsou přitom kousky skla a olej je zředěné pačuli. Zápis v knize je možná stejný nesmysl jako tyto rádoby zázraky.“

Bayard pokýval vážně hlavou.

„Taky mě to napadlo, Galene,“ odvětil a svažil obočí.

„Můžu říct jen jedno,“ pokračoval, odtáhl ruce od ohně, stiskl si je a dýchl do nich, „existuje náhoda, která není náhodou a která se ukrývá za vším, co děláme a co se zapíše do dějin. Byla to náhoda, že jsem našel *Knihu Vinase Solamna*, ale ne slepá náhoda. Měla své místo v mnohem větším pořádku věcí, který jsem tehdy ještě nechápal.“

„Jako jeden nebo dva vrhy červených kostek,“ namítl jsem rozhodně a Bayard se na mě na dlouhou dobu zahleděl. Chystal se něco říct, ale znovu

zmlkl. Soumar zahrabal do tvrdé země kopytem a Rek zaržál, jako by se někdo smál a tančil za teplem, které sálalo z ohně.

„Prozatím,“ rozhodl Bayard, zabalil se do příkrývky a dech se mu srážel, ačkoli stál sotva deset stop od plamenů, „prozatím bude nejlepší nedělat si s podobnými věcmi starosti. Raději půjdeme spát.“

* * *

Blížila se půlnoc a zlobr se vrátil, přesně jak Bayard předpověděl. Předchozí šarvátka mu nijak neublížila a zdálo se, že už se nemůže dočkat dalšího střetu.

Bayard byl na druhou stranu pořád ve špatném stavu. Přesto se pomalu – a myslím, že i znaveně – postavil a pozdravil obrovského protivníka tradičním solamnijským pozdravem. Stál u ohně s mečem v pravé a s dýkou v levé ruce, postavil se čelem k temné postavě na koni a obřadně složil ruce.

No, temná postava se ani nepohnula. Pochybuji, že to bylo proto, že by velký tupec nectil solamnijské obřady nebo obřady všeobecně. Řekl bych, že tam spíše seděl a těšil se, až se prcek ve zbroji přiblíží na dosah trojzubce.

S Agionem jsme se snažili Bayarda přesvědčit, aby se zlobrem nebojoval, aby se nestavěl do cesty vichřici.

„Není vaší povinností s tím chlapíkem bojovat, sire Bayarde,“ naléhal jsem. „Pokusme se ho přinutit, aby nás pronásledoval dolů stezkou, a tam na něj připravme past.“

Byl to rozumný návrh, nebo jsem si to alespoň myslel. Ale Bayard se ke mně otočil zády a utáhl si přezky na stehenních chráničích.

„Ale chceš-li bojovat,“ dodal Agion, „a musíme-li porazití netvora, jenž nám vstoupil do cesty, pak nesmíš zapomenouti, že držíš v rukou také náš osud – můj a Galenův – nejen svůj vlastní.“ Zadíval se na zlobra a odhadoval nepřítel. „A že tedy i boj, který hodláš vybojovat, je také náš.“

„Ale pokud už k tomu musí dojít,“ vložil jsem se rychle do hovoru a střelil po Agionovi pohledem plným čiré, jedovaté nenávisti, „pak vám musím připomenout vaše vlastní slova. ‚Je to souboj rytíře s protivníkem.‘ I když bychom s Agionem rádi pomohli, nemůžeme, protože bychom znehodnotili vaše zásady a vy byste tím pádem přestal být hoden Solamnijského rytířství.“

„A proto se taky nemůžu snížit ke lsti, Galene.“

„Rozumím, pane,“ odvětil jsem vyhýbavě.

Tentokrát začal souboj docela jinak. Rek si dozajista pamatoval střet před dvěma nocemi, takže se už nechoval jen plaše, nýbrž byl celý zpěněný a trhal sebou, protože už měl zjevně dost nerovných soubojů. Přestože byl Bayard celý rozbolavělý a vyčerpaný, uklidnil velkého hřebce poplácáním, pak se obrátil k nám.

Netvářil se však odevzdaně. Ano, byl unavený a bezpochyby i trochu vyděšený, ale pod vyčerpáním a obavami jsem spatřil sebedůvěru, kterou jsem nikdy předtím nezahlédl ani si ji neuměl představit.

„Pokud ho ještě chvíli zdržím, pokud ho zdržím ještě dnešní noc, Galene, pak ho porazím,“ zašeptal Bayard. „Tím jsem si jistý. Určitě existuje důvod, proč bojuje jen v noci, a vsadím se, že je stejně prostý jako v legendách: Nemůže bojovat ve dne, protože ho sluneční světlo oslabuje a on ho nedokáže snést. Tvorové temnot obvykle takoví bývají. Vzpomeň si na bratrance zlobrů, na trolly a gobliny, jak se krčí před jasným slunečním světlem!“

Bayard obrátil Reka čelem k nepříteli, ohlédl se přes rameno, usmál se a zaklapl hledí.

„Přelsti lišku, chlapče! Přelsti lišku!“ zakřičel a Rek pod vedením sebevědomé, jisté ruky klusem vyrazil, pak přešel do cvalu a mířil přímo k temné, strašlivé postavě zlobra mezi balvany, i když tím velmi riskoval.

Vyškrábal jsem se na malou vyvýšeninu nad cestou, odkud jsem mohl dobře sledovat, co se děje.

Bayard se blížil ke zlobrovi a já pohlédl na čisté, studené podzimní nebe. Nade mnou se točila nekonečná spirála hvězdokupy Mišakal, bohyně léčitelství a moudrosti, a kdybych byl hvězdář, takové znamení by mi dodalo odvahy.

Místo toho jsem si ve světle dvou měsíců a ve slabé záři Agionova ohně, vzdáleného asi sto stop, hodil Kalantinu.

Znamení promyky.

Věděl jsem, že daleko v Estwildu pořádají Hadí tance, ke kterým se na poslední chvíli přihodí i promyka, jež se musí za zvuku píšťal a bubnů jen svou rychlostí, chytrostí a ostrými zuby postavit smrtícímu *ofidiánovi*. Nabyt jsem tím větší jistotu, že Bayard má pravdu a zlobr v našem příběhu vyrazí s východem slunce příšerný, hrůzostrašný výkřik a zmizí v oblaku kouře nebo se prostě před našima očima rozplyne.

Usadil jsem se, abych se mohl dívat. Bayard se zastavil asi čtyřicet stop od zlobra – asi dvacet stop z dosahu sítě a trojzubce – v místě, kde balvany začínaly ustupovat od stezky a kde tedy měl dostatek prostoru.

Bayard zůstal nehybně stát a zíral na nepřítele. Zlobr se zachoval stejně. Ze země se zvedl černý oblak a zakryl koně, až se zdálo, že zlobr sedí v sedle bouřkového mračna. Bojovníci zůstali stát tak nehybně, že z kamení u okraje cesty vyhopkal zajíc, posadil se mezi ně na zadní a klidně odskákal, aniž by si uvědomil, že se ocitl na místě, kde každým okamžikem mohou začít řinčet zbraně a téct krev. Panovalo zde tak nehybné ticho.

Zajíc zmizel a vše na stezce opět znehybnělo. Ale pak se přece jen něco pohnulo a nebyl to Bayard.

Zlobr posunul ruku pomalu po trojzubci. Zvedl pohled a zadíval se na Bayarda víc zpříma. V tu chvíli se Bayardův plášť nadul a zavlál v ledovém větru, který mu ho strhl z ramenou, takže se snesl na stezku za ním jako nemotorný pták.

Ale Bayard se stále nepohnul, jako by se stal nehybnou součástí krajiny, jako by pohlédl do strašlivých očí zlobra a proměnil se v kámen.

Zlobr pomalu zvedl trojzubec, „nabídl“ ho, jak říkali staří Solamnijsci, pak jím zamířil jako dřevcem a nasměroval tři nabroušené zuby Bayardovi přímo na srdce.

A Bayard se stále nepohnul. Rek sebou neklidně cukl a odfrkl si, ale Bayardova pevná ruka ho zklidnila.

Dlouhou dobu zůstali opět nehybně stát. Agion se ke mně připojil na vyvýšenině a položil mi ruku na rameno. Pevný stisk mě přinutil zůstat stát skoro stejně nehybně jako stáli bojovníci, které jsme sledovali.

Na zlobrově rameni přistál havran. Na okamžik vypadal komicky, jako obrovský, nemotorný kouzelník na obraze. Pak schoval hlavu pod křídlo, znovu ji zvedl a odlétl.

Přepadlo mě neblahé tušení.

Náhle se rozpoutalo běsnění. Rek vyrazil do útoku, ale asi deset stop před čekajícím nepřítelem strhl Bayard koně doprava tak prudce, až zvíře uklouzlo a zařičelo.

S tím zlobr nepočítal. Opět zvedl trojzubec jako kyj nebo palici, aby s ním praštil každého nebo cokoli, co by se ho pokusilo minout zprava.

Než se stačil netvor vzpamatovat, Bayard se na něj vrhl a jeho bleskurychlé seknutí by připravilo kohokoli o paži. Ale když Bayard zaútočil, zlobr odhodil trojzubec a vrhl mu do tváře síť, zamotal do ní meč, který už ve velkém oblouku klesal dolů, a i když ostří síť rozseklo, úder se zpomalil natolik, že ve chvíli, kdy čepel dopadla na zlobrovu paži, sklouzla po těžkém chrániči předloktí.

Kov zazvonil o kov a zvuk se nijak nepodobal řinčení a rachocení na turnajových kolbištích. Zlobrova paže totiž zazvonila jako obrovský zvon. Zvuk vyděsil ptáky nad námi a přiměl mě přemýšlet, kde už jsem ho slyšel. Mrak pod zlobrem se opět zhmotnil a nabyl koňského tvaru. Kůň se pohnul a oči mu rudě žhnuly. Potřásl pocuchanou hřívou a zachvěl se.

Nepřítel se opět ocitl ve výhodě, protože Bayard se potácel v sedle Reka, napůl zamotaný do sítě, a netvor se ho snažil přitáhnout blíž a zároveň tasit dýku.

To, co jsem v tu chvíli provedl, asi nebylo správné, ale nemohl jsem jinak. Muži se přetahovali o síť, Bayard se nakláněl stále víc dopředu a okamžik, kdy ztratí docela rovnováhu a krátce poté i život, se nevyhnutelně blížil. Uskočil jsem od Agiona, popadl jsem kámen o velikosti pěsti a rychle jím mrštíł po zlobrovi, který ke mně byl otočený zády, a neviděl proto ani mě, ani kámen, ani cokoli jiného.

Existovaly doby – a není to tak dávno – kdy jsem měl docela dobrou mušku. Dokázal jsem si poradit s hlodavcem i se psem, se sluhou i s bratrem. Krátce řečeno, kámen v mé ruce dokázal v jakémkoli vnímajícím tvorovi v tvrzi vzbudit patřičnou úctu.

Ale ty časy už byly zjevně pryč, protože kámen přeletěl bojovníkům neškodně nad hlavami a s rachotem odskákal do tmy za nimi.

Sebral jsem další kámen. Koneckonců jsem neměl nic lepšího na práci a Bayard se držel v sedle jen díky hrušce a třmenům.

Samozřejmě jsem znovu minul. Hod kamenem vychází z velké míry ze sebejistoty a já teď žádnou neměl. Bayard očividně bojoval se silou, která ho nakonec přemůže, ale stále se mu dařilo odolávat a držet se sedla, i když zlobr couval a tahal za síť. A vrčel.

Zdálo se, jako by zvuk vycházel z vody nebo jako by nějaký podivný a strašlivý tvor utržil ránu do hrdla někde hluboko ve studni a teď tam ležel a dusil se vlastní krví. Křik doléhal z dálky a byl temný a bublavý.

Čirá hrůza hoďu kamenem také nijak neprospívá. Třetí a čtvrtý hod rovněž minul a já s rostoucí hrůzou sledoval, jak Bayard ztrácí i poslední zbytek rovnováhy a začíná se naklánět k nepříteli, který čekal s nožem v ruce a přitahoval si mého ochránce na dosah.

A také by se mu to povedlo, kdyby nebylo náhody. Poslední kámen zasáhl cíl.

Sedmý kámen letěl a točil se ve vzduchu jako dýka a tvrdě zasáhl zlobrova koně do zadku.

Výsledek málem zabil oba dva. Vlastně koně málem taky, protože zlobrův kůň uskočil, zaržal, vzepjal se a napnul provazy sítě mezi jezdcem a Bayardem k prasknutí.

Bayard naštěstí nebyl natolik potlučený, aby nedokázal rychle a jasně přemýšlet. Napnuté provazy se dají mnohem lépe přeříznout, a to také hned udělal. Meč protnul čtyři, pět, šest provazů, takže dokázal pohnout loktem a s trhnutím se vymotat. Přitáhl uzdu Rekovi, který uklouzl, zapotácel se a málem vrazil hlavou do žulové stěny po straně cesty.

Oba bojovníci sesedli, jako by se řídili nějakým nevysloveným rozkazem. Náš nepřítel se odvrátil k místu, kam odhodil trojzubec, zvedl ho a se zlověstným zavrčením se obrátil čelem k Bayardovi.

Bayard zatím nabyl rovnováhu, rozkročil se a vytvořil si kolem sebe dostatečný prostor. První útok trojzubcem obratně a snadno odrazil seknutím dolů a úkrokem stranou.

Trojzubec kolem něj neškodně proklouzl a zasáhl pevnou žulu, do které se zabodl dobře šest palců hluboko, než zlobr změnil směr a vytrhl ho stejně snadno jako vidle z kupky sena. Bayard tančil kolem nepřítele, který se za ním rychle a divoce otáčel jako jezevec zahnaný do kouta.

Posadil jsem se na skalnatou vyvýšeninu nad nimi. Od házení kameny už jsem radši upustil. Stáli příliš blízko u sebe a s mojí muškou a štěstím bych taky mohl zasáhnout Bayarda.

A tak jsem si sedl. V měsíčním světle jsem viděl, jak se Agion na pozadí ohnivě záře obezřetně sklání. Nad hlavami nám vycházely dva měsíce a

zalévaly holý kámen, borovice, jasaný a jalovce a také oba soupeře stříbrným a rudým světlem. Bojovníci kolem sebe kroužili. Některý z nich občas zakopl o kámen nebo narazil zády do skály, ale přesto kroužili dál, oči soustředěné a zbraně připravené.

Zdálo se, že nás čeká opravdu dlouhá noc.

Musím přiznat, že i když Bayard riskoval svůj život, a tím pádem i můj, po dlouhé hodině tančení, uskakování a nepřesných zásahů mě souboj unavil. Bayard padl dvakrát k zemi a jednou přišel o zbraň. Ale pokaždé znovu vyskočil na nohy a zase získal zbraň zpátky, a jednou dokonce zatlačil statného protivníka do úzkých, tak na minutu či dvě.

Nakonec jsem se opřel a zadíval se na nebe. Tichou nocí se rozléhalo řinčení kovu a křik, jekot a vrčení protivníků, kteří bojovali na život a na smrt. Vlastně bylo docela jasné, jak celá záležitost skončí. Pokud nebude mít Bayard obrovské štěstí nebo pokud zlobr neudělá něco tak pitomého, že o tom budou mluvit ještě příští pokolení, boj skončí, až velký konečně utahá menšího.

Pokud ovšem neměl Bayard pravdu se slunečním svitem.

Ale přesto bude bojovat celou noc a zdrží ho to.

Až do rána jsem nemohl dělat nic než sedět a čekat.

* * *

No, zlobr měl možná opravdu dobrý důvod, proč se předchozí noci neobjevil. Možná že se bil někde jinde s někým jiným. Možná si musel ulovit něco k snědku nebo chránil i další průsmyky, čímž trávil čas během dne. Možná odpovídal na volání přírody, což v plné plátové zbroji může trvat celou věčnost.

V každém případě nemělo jeho zmizení nic společného s denním světlem, jak jsme zjistili, když slunce vyšlo a on vesele mrštil Bayardem několikrát o žulový útes po straně stezky.

Tolik k věštébám rytířů, hvězdám a kostkám.

„A... ale...“ začal Bayard protestovat a asi toužil velkému chlapíkovi říct, že má shořet na popel nebo se rozpadnout na prach. Další nadzvednutí a smýknutí protest rychle ukončilo. Bayard se s rachotem zřítíl z útesu a zlobr mu byl s trojzubcem v patách.

Teď se do boje zapojil Agion. Velký kentaur se už od východu slunce, když se ukázalo, že Bayardovo pohádkové řešení problému je skutečně pohádkové, držel ze všech sil zpátky. Zlobr naopak sílil a Bayard ochaboval.

Můj ochránce se teď kutálel ve zbroji jako na krunýř obrácená želva a zlobr nad ním stál s pozvednutým trojzubcem. Agion se k nim rozběhl, velká kopyta mu nebezpečně klouzala po uvolněném kamení, mával kyjem nad hlavou a pocuchané vlasy mu vlály ve větru.

Zlobr sebou trhl, jako by se probudil ze spánku. Rychle se obrátil ke kentaurovi, který zmenšoval vzdálenost mezi nimi s podivnou, téměř snovou rychlostí. Bayard se vyškřábal na nohy, na okamžik v těžké zbroji zavrával, pak se sklonil, aby ze země sebral meč.

Zlobr se zprudka otočil zpět k Bayardovi a mocně máchl trojzubcem. Můj ochránce se příkrčil a udělal dobře. Zuby trojzubce zahvídaly píseň smrti a rozsekly vzduch nad jeho hlavou.

Agion vrazil do zlobra. Náraz otřásl skalami kolem a dva obrovští tvorové sklouzli po štěrkovité stezce ve zmateném chuchvalci nohou, paží a zbraní. Bayard se s mečem v ruce rozběhl za nimi.

Zlobr odstrčil Agiona stranou a po čtyřech se odplazil k trojzubci, po němž hmátl zrovna ve chvíli, kdy se Bayard sehnul, aby pomohl Agionovi na nohy. S hlubokým, suchým výkřikem mrštil netvor zbraň po rytíři. A ten se nedíval.

Vykřikl jsem, ale příliš pozdě. Bayard vzhlédl od vstávajícího kentaura a uviděl, jak zbraň letí jeho směrem. Neměl čas přemýšlet ani uskočit. Zůstal ochromeně stát.

Dodnes netuším, jak se Agion dokázal ve strašlivém, pomalém tichu, které předchází hrozivým událostem, tak rychle a ladně pohnout. Vyskočil tak bleskově, že jsem to ani nezahlédl. Vstal a postavil se mezi Bayarda a letící zbraň.

Při bozích, trojzubec se zasekl tak hluboko. Všechny tři zuby se zabořily do statné, pošetilé hrudi.

A zastavily obrovské, prosté srdce.

Agion padl za rachocení štěrku k zemi a naposledy vydechl. Teď zůstal stát ochromeně zlobr. I z dálky jsem viděl, jak se mu znovu zakalily oči. Netvor se hloupě rozhlédl, jako by zapomněl, kde je, a rozhlížel se ještě ve

chvíli, kdy na něj rozzuřený Bayard skočil. Jedno bleskurychlé seknutí nastolilo ticho, po kterém následovalo zapraskání větví, do kterých spadla zlobrova hlava a na které mlčky poklekl Bayard vedle Agiona. Pospíšil jsem si ke svému ochránci.

Ale v tu chvíli zlobrova hlava s mastnými vlasy zašmodrchanými do větví promluvila.

Promluvila hlubokým, medovým hlasem, který jsem měl očekávat, protože to přece jen byl Škorpión.

Nedokázal jsem na useknutou hlavu pohlédnout, ale ne ze strachu nebo z odporu. Nemohl jsem odtrhnout oči od Agiona.

Ale slyšel jsem, co hlava říká. Ach ano, slyšel jsem, jak vypráví o minulosti, současnosti a o budoucnosti tak chladně, hrozivě a mrtvě, až se mi slova zabodávala do srdce jako trojzubec. Doslova si pamatuji, co řekla.

„Už půjdu, Bayarde Ostromeči. A doufám, že najdeš cestu do srdce Solamnie... a že bude bez překážek, jak sis přál. Přeji ti bezpečnou cestu a nechť tě provází ptačí píseň.

Protože jsem splnil svůj úkol. Události dnešního dne zaručily, že se nezúčastníš turnaje na hradě Di Caela.“

„Pořád máme čas!“ protestoval Bayard a udělal k hlavě nejistý krok.

„Možná. Pokud přenecháš velkého přítele mrchožroutům. Supům a dravcům. Ale turnaj brzy skončí. Sir Robert di Caela získá dědice a lady Enid manžela. A je to má práce, protože má moc sahá daleko. Neobviňuj satyry v močálu, i když tě jejich malicherná hrozba alespoň na jednu noc zdržela. Ani zrádného panoše, který v umění zdržovat zrovna nevyniká...“

Nedokázal jsem vzhlednout.

„A ani zlobra, sire Bayarde, jehož dávno mrtvými rty věštím a promlouvám. Pokud existuje nějaký zloduch, je to tvá nerozhodnost a lenost. Říkej tomu, jak chceš. Ale pamatuj si: To já tě zdržel.“

Bayard se vrhl k rozšklebené hlavě ve větvích. Ze všech sil do ní kopl, až se odkutálela do podrostu kus od stezky.

Znovu jsem se zadíval na Agiona. Vypadal ještě mladší než dřív. Podle způsobu, jakým kentauři počítali věk, nebyl starší než já.

Pohlédl jsem Bayardovi do očí.

A nespatriil v nich nic než bolest. Vztek, slzy, ale hlavně bolest.

„Zrádný panoš?“ zeptal se. Pak poklekl vedle Agiona.

Klečel nad ním skoro hodinu, hluchý k mému volání. Jednou jsem ho dokonce chytil za ruku a pokusil se jím zatřást, abych ho vytrhl z omámení, do kterého upadl, ale on mě odstrčil, jako bych mu na rameno položil škorpióna.

Ani ne dvacet stop od nás ležela zlobrova hlava, kouřilo se z ní a její krev vsakovala do půdy.

* * *

Po hodině ticha Bayard vstal a promluvil na Agiona.

„Je mi to líto, Agione. Tak strašlivě líto. Zítra vyrazíme na hrad Di Caela a až tam dorazím, udělám, co budu muset. Pak se vrátím do břehovského močálu a budu se zodpovídat Archalovi a starším, jak nejlépe budu umět. Ale teď si na chvíli zdřímnu. Drž zatím, prosím, hlídku, dobrý kentaure. Drž naposledy hlídku.“

Pak se otočil ke mně, ale zadíval se někam nad moji hlavu, jako by hleděl na hvězdy (i když ještě nebylo ani poledne), jako bych seděl schoulený na studených schodech nějaké budovy v jiném čase, na jiném místě.

„Dělej si, co chceš, Lasičko,“ řekl. „Nemám ti co říct. Už s tebou nechci mít nic společného.“

12

Příštího dne jsme sbalili věci, sebrali zlobrova koně a znovu se vydali stezkou k průsmyku a pak dolů horami po prudkém srázu, na kterém rostliny během včerejší noci zmrzly. Mrtvé větve se třpytily ledem a paprsky vycházejícího slunce. Bayard jel v čele, ztracen v myšlenkách.

Ačkoli větve vypadaly krásně, byly pořád mrtvé. To ráno bylo snadné vidět smrt a ztrátu všude, protože jsme předchozí den a noc strávili dlouhým a smutným, i když neumělým pohřbíváním Agiona.

Poté co si Bayard odpočinul, rozhostilo se mezi námi nepříjemné napětí. Se slzami v očích jsme umyli kentaurovo tělo a pátrali po místu pro hrob. Ale byli jsme v horách a zem byla na kopání příliš kamenitá a tvrdá.

Nakonec jsme museli pohřbít Agiona na místě, kde padl – kde se nechal probodnout ostrými čepelemi, které byly určeny pro sira Bayarda. Naskládali jsme na jeho tělo kamení a se západem slunce jsme měli hotovou hrubou mohyly.

Bayard se postavil. Tuniku a dlouhé vlasy měl zaprášené. Ruce a ramena mě od nošení a zvedání bolely. Někde v hustých větvích nedalekého cedru zahoukala sova.

„Je to tak hloupé,“ pronesl Bayard zamyšleně.

„Pane?“

„Neznám žádné kentauří pohřební zvyky,“ pokračoval a mluvil tiše, jako bych tam ani nebyl.

„Ale znám zvyky řádu. A i když nebyl Solamnijec, nevidím důvod, proč bych slova nemohl použít, proč by nemohla... obsáhnout i jeho.“

Noční ptáci podivně ztichli, když se Bayard postavil vedle hromady kamení a začal odříkávat prastarou modlitbu:

Vrať toho muže do země Humovy,
daleko za hradby divokých mraků.

Dopřej mu spánku rytířů a dopřej svobody
jiskráám, co v očích spí, jež nemají zraku.
Strachu ho zbav a bojů pouta sejmi mu.
Sluncí svých velikých stříbrným plamenům
naříd', ať duši znavenou odnesou poslední krok.
Do větru náručí, k jasných dnů nebesům,
vysoko nade sny, nad smutek havranů, kam
smrt jen přilétá na křídlech dravých ptáků.
Vrať jeho stín pod ruce Humovy,
daleko za hradby divokých mraků.

Jak jsme sestupovali do podhůří, teplota stoupala, takže vzduch už nebyl ledově studený, jen „ostrý“. Nakonec jsme se ocitli v krajině, kde panoval sotva raný podzim. Stezka se kroutila mezi řásníky, hrušněmi a javory a jinovatka na větvích ustoupila zeleni a rudému, žlutému a oranžovému listí na pozadí jasně modrého solamnijského nebe.

Byli jsme v Solamnii, v zemi legend. Skoro každý příběh, který jsem vyslechl, když jsem jako dítě sedával otci na koleni, začínal a obvykle i končil v této historické zemi.

Ale zdálo se, že na této straně hor Bayard ještě více zneklidněl. Bylo zjevné, že hrad Di Caela není na jeho vkus dostatečně blízko. Pospíchal. Poprvé pobídl Reka ostruhami a hřebec vykopl, zafrkal a splnil jezdcovo přání.

Taková rychlost mi nebyla příjemná, ale asi po čtyřech hodinách začala doléhat především na koně, kteří, jak nesmíme zapomenout, celou dobu běželi. Asi za další dvě hodiny se pak soumar začal potit, srst měl zpěněnou, frkal a nepříjemně páchl. V tu dobu už jsme projížděli krajinou, která byla docela rovná, a já si představoval, jak soumar uprostřed kroku padne, protože mu vynechá srdce. Bayard by musel dál pokračovat sám.

Bayard nedal najevo soucit ani vyčerpání. Vlastně se zdálo, že na něj strasti cesty vůbec nedoléhají. Celé ráno a odpoledne pobízel ochabujícího Reka a pádil drsnou krajinou, jako bychom byli jezdecko – nebo hůř, zvědové nomádkých nájezdníků. Občas jsme zahlédli farmáře nebo

poutníka, který se schoval, sotva nás uviděl, a určitě si myslel: *Pravda, jsou jenom dva, ale podle výrazů tváří jsou předvojem hrozivých lupičů.*

Takto jsme jeli až do soumraku, kdy drsná jízda skončila a Bayard sesedl z Reka s prostým: „Tady,“ jako by pospíchal i s odpočinkem.

Pak přivázel uzdu k sochoru jabloně, opřel se o kmen a rychle a hluboce usnul.

* * *

Posadil jsem se na příkryvce. Na okamžik jsem měl dojem, že jsem zpátky v tvrzi a podstupuji nějaký trest, ale pak se mi pročistila hlava a zmatené myšlenky zapadly na místo – kopcovitá solamnijská krajina, třpytící se hvězdy Gileana Knihy nad hlavou, obrovský ozbrojený muž, který stál vedle mé příkryvky a říkal něco, čemu jsem napřed nerozuměl, a pak...

„... až na hrad Di Caela. Odtamtud najdeš tucet cest domů, Galene. Pokud ti nepomůže rytíř, který se bude vracet z turnaje, pak určitě kupec, bard nebo poutník, který zamíří na západ – do Břehova nebo do Ergotu Západní bránou – a určitě mu nebude vadit, když mu pomůžeš s koňmi, než se vrátíš do otcova domu.

Dlužím tvému otci aspoň to, že se postarám, aby ses neztratil nebo abys uvízl v Solamni. Připrav se, protože vyrážíme. Pokud nebudeš hotový, nechám tě tady.“

Bayard působil vždy hrozivě, ale po tom, co se stalo v horách, jsem si už nebyl jistý, že blufuje. Zalapal jsem po studeném nočním vzduchu – který vám hned po probuzení připadá ještě studenější – zabalil se do příkryvky, chytil se pevně a zoufale hřívý kobyly a vyrazil cvalem za sirem Bayardem, který pádil tmou před námi.

K hradu Di Caela nám to trvalo ještě tři dny.

V brzkých ranních hodinách jsme jako duchové cválali městečkem, které jsme pozorovali z vyhlídky ve Vingaardských horách – městečkem, kde jsme si měli podle Bayardova slibu odpočinout. Bok po boku jsme pospíchali mezi tmavými domy s doškovými střechami a spícími ulicemi nás vedly jen lampy v oknech, které byly v tak brzkou hodinu jediným znamením, že město není docela opuštěné.

Kromě drsného buzení a občasného zakřičeného rozkazu se mnou Bayard odmítal mluvit, ignoroval každou otázku a prohlášení, díval se mimo mě,

nebo dokonce skrz mě, jako bych byl neviditelný. Připadal jsem si jako jeden z loutkářů v Dobrově, který vymýšlí a předvádí šotkům loutkové hry a stojí na pódiu s dřevěnými výtvy, pohybuje jimi a přidává hlasy. Diváci podle tradice ignorují loutkáře a soustředí se jen na loutky tak dlouho, že mnozí cizinci přemýšlí, jestli šotci loutkáře vůbec vidí.

Ano, náš vztah se změnil. Když se nebe zatáhlo a znovu začalo pršet, ponořil se Bayard do mlčení. Hleděl jen na cestu před sebou. A bezpochyby v myšlenkách rozebíral to, co mu řekla zlobrova hlava.

Dny na cestách se tolik podobaly jeden druhému – kopce, ticho, ponuré počasí i myšlenky – že jsem z toho málem šlel a s povděkem se mi ulevilo, když jsme dorazili na kopec a krajina se změnila. Hleděli jsme dolů do mírně se svažujícího údolí a viděli před sebou hrad Di Caela, kolem kterého stály stany a altány dvou tuctů rytířů.

„Hrad Di Caela,“ prohlásil Bayard nedbale a ukázal na pevnost pod námi. „Bezpochyby jsme přišli pozdě.“

Měl být víc ohromený. Hrad Di Caela sice nebyl obrovskou, působivou budovou jako třeba Věž Nejvyššího kněze, která se nacházela asi týden cesty na sever, ale tvrz mého dětství vedle něj vypadala jako chatrč.

Zatahal jsem kobylu za hřívu a přinutil ji zůstat stát, i když Bayard vyrazil do údolí.

Hrad Di Caela byl obrácen na západ. Z místa, kde jsem stál, jsem viděl hlavní bránu a padací most. V rozích obrovského čtvercového hradního nádvoří se tyčily čtyři věže různé výšky. Ta nejdál od nás byla největší, tvořila ji čtyřstěnná stavba, která se tyčila vysoko nad kuželovitými věžemi před ní.

Hrad byl dokonale opravený. Cimbuří na hradbách připomínalo bezchybné lidské zuby. Západní zdi věží ozařovalo slunce, které zapadlo za námi, takže vypadaly hnědé nebo rezavé, ale jinak pečlivě udržované.

Nikdy jsem nic takového neviděl. Věděl jsem, že jsem chudý kluk z venkova, který není na podobné stavby zvyklý, ale přestože hrad stál už déle než tisíc let, třpytil se jako nový, jako by neustále rostl a opravoval škody napáchané časem a počasím jako močál, který jsme nechali daleko za zády.

„To je něco, že?“ zašeptal jsem do prázdna. Soumar se neklidně zavrtěl a zatřásl mnou.

Pomyslel jsem na Agiona a na to, že by mu podobná stavitelská pošetilost, jako byl hrad před námi, připadala odporná, pak jsem si vzpomněl na chatrče a farmy, které jsme minuli mezi bažinou a západním podhůřím hor, a uvědomil si, že by našemu kentauřimu příteli připadaly stejně odporné, že by je považoval za nějakou chybu v plánu země.

Zrak se mi rozmazal. Teď nebyl čas vzpomínat na Agiona. Sir Bayard se už příliš vzdálil. Ostře jsem mlaskl a plácl kobyly po zadku, abych ji přiměl k pohybu. Rozběhla se dolů z kopce, já se zoufale držel a dřív, než jsem se nadál, jsme dorazili na planinu před hradem Di Caela a začali míjet první altány.

Rytíři strhávali tábor.

Turnaj očividně skončil.

Než jsem Bayarda dohonil, minul už stany i hlučný tábor a byl už skoro u hradních bran. Zastavil se na okraji hradního příkopu a zakřičel na hlídku na hradbách své jméno. Teď čekal na svolení vstoupit do hradu – bezpochyby od sira Roberta di Caely – čekal, až otevřou obrovskou bránu a spustí padací most. Bayard seděl ztuhle v sedle s očima upřenýma na vchod do hradu a nevěnoval mi pozornost, ani když jsem na něj promluvil.

„Samozřejmě neexistuje žádná naděje, že by nám nabídli teplou koupel a měkkou postel, že ne, sire Bayarde?“

Z okraje příkopu byl hrad ještě působivější, zdi stoupaly třicet nebo i více stop do výše až k cimbuří nad branou. Na hradbách stál asi půltucet lučištníků a líně na nás shlížel. Nebyli vůbec zvědaví – *Jen další cizí rytíř*, mysleli si asi.

Jenomže tenhle přijel pozdě.

Když jsem se zaklonil v sedle a natáhl krk, až jsem si skoro zlomil vaz, zahlédl jsem za lučištníky nad branou vrcholek nejvyšší věže v jihovýchodním rohu hradu. Vlála na ní modrá standarta, jasně viditelná, protože se třepotala ve větru – byl to prapor rodu di Caela s jasně rudou květinou na bílém oblaku v modrém poli. Působila drahým, odstrašujícím a velmi šlechtickým dojmem.

Nervózně jsem pohlédl na Bayarda, který mi vůbec nevěnoval pozornost. Místo toho sesedl, prohrabal příkrývky na Rekově hřbetu a vytáhl velký předmět zabalený v látce, tak velký, až mě překvapilo, že jsem si ho nevšiml.

Popravdě, kdybych se choval aspoň trochu jako panoš, tak bych si ho nejen všiml, ale ještě bych se o něj dobře postaral.

Věc, kterou Bayard před vstupem do hradu Di Caela rozbil, byl přirozeně štít. Ne ten, kterým odrážel útoky mizejících satyrů nebo tajemných zlobrů, nýbrž lesklý, nepoškozený a nepoškrábaný štít se znakem rudého meče na pozadí žhnoucího žlutého slunce.

Štít Ostromečů.

Modrá krev se připravovala na setkání s modrou krví.

Brána se otevřela a sám Robert di Caela vyšel z hradu, aby nás elegantně a se zdvořilými úsměvy pozdravil. Byl to jeden z mužů, kterému vlasy zešednou, nebo dokonce zbělají už kolem třicítky a který si ponechá mladistvé rysy i pod kšticí muže dvakrát tak starého, a důsledkem tedy je, že nakonec vypadá mladší, než ve skutečnosti je. Mladistvou tvář mu zdobil pečlivě zastřižený bílý knír a šlechtický nos, stejně krásný a zahnutý jako jestřábův zobák.

Oči měl zelené jako oceán u pobřeží. Tento muž se určitě nerve se psy o hodovní síň.

Měl dobrou krev, dobrý původ a strukturu kostí by mu mohl každý závidět. Začínal jsem si myslet, že Enid možná nebude tak špatná. A možná má naději i Bayard – možná se během turnaje něco stalo nebo tento důležitý, elegantní muž změnil názor a Bayard měl ještě pořád šanci ucházet se o ruku Enid di Caela a vyhrát ji. Možná se věštba vyplní a Bayard spojí svůj rod s di Caely.

V to jsem alespoň doufal.

Dokud Robert di Caela nepromluvil.

„Říkáte Ostromeč? Ach, kdysi jsem si myslel, že váš rod vymřel – musel jste být ještě chlapec, když venkované napadli hrad Vingaard. Ano, to jméno se zapsalo významným způsobem do dějin. A možná by se významně zapsalo i do současnosti... kdybyste přišel včas.“

„Turnaj...“ začal Bayard tázavě.

„Skončil,“ prohlásil sir Robert mdle. „A má dcera je zasnoubená.“

Bayard zrudl.

„Zasnoubená...“ pokračoval sir Robert s náznakem chladu a úzkosti v hlase, „s Gabrielem Androctem, Solamnijským rytířem meče.“

Nedokázal jsem říct, jestli si chlad a úzkost schoval pro sira Bayarda, nebo je spojoval výlučně s Androctem. Ale pochopil jsem, že ačkoli se sir Robert di Caela chová zdvořile, není z budoucího zete nijak nadšený.

„Ne, sire Bayarde Ostromeči z Vingaardu,“ pokračoval sir Robert ještě studeněji, „říkali, že se dostavíte – popravdě jste prý měl turnaj dokonce vyhrát. Můj starý přítel sir Ramiro ze Chřtánu byl připravený vsadit na váš dřevец velké peníze.“

„Dobře Ramira znám,“ odvětil Bayard skromně. „Rád sází na nepravděpodobné vítěze.“

„Jejichž vítězství je ještě nepravděpodobnější, když se vůbec nedostaví!“ vybuchl sir Robert. Pak se ovládl, usmál se a pokynul ke dveřím do hradu. „Mladý muž, kterého dřevец vyvolil, je možná poněkud hrubý, ale má bezúhonný původ a dřevец ovládá naprosto dokonale.“

Sir Robert se významně zadíval na Bayarda, který pomalu kráčel přes nádvoří. Když jsme dorazili ke dveřím do hradu, Bayard se chopil šance a rozhodl se opustit sira Roberta i hrad Di Caela s elegancí.

„Nerad bych znevážil pohostinství tak vznešeného a elegantního rodu,“ začal, a jak mluvil, nabýval sebejistoty a rovnováhy, „ale koně jsou unavení. A můj panoš také.“

Poslední větu dodal, jako by málem zapomněl.

„A proto vás musím požádat, zda byste mě až do zítřka neomluvil. S vaším dovolením opustím zdi hradu a postavím si altán mezi ostatními rytíři.“

Bylo to sice galantní rozloučení, ale problém byl v tom, že jsme žádný altán neměli – a dokonce ani stan. Ale Bayard na ubytování nemyslel; toužil prostě opustit hrad a já věděl, že se tam venku budeme třást u ohně až do brzkého rána, kdy ve společnosti některého z rytířů tiše odjedeme. Bylo zjevné, že se během krátkého rozhovoru s Robertem di Caela potvrdila Bayardova největší obava: Že věštba, naškrábaná na okraji *Knihy Vinase Solamna*, byla přinejlepším špatná báseň, přinejhorším krutý vtíp.

Bayard byl poražený. A protože netoužil dál zahanbovat ani sebe, ani jméno Ostromečů, chystal se rychle odjet do močálu v Břehově, oznámit smrt našeho přítele, splnit slib, který dal Agionovi, a podstoupit kentaufí soud.

„Ctím rozhodnutí svého pána a ochránce, sire Roberte, ale pokud Vaše Jasnost dovolí, já bych dnes večer na hradě Di Caela rád zůstal.“

Bayard se sirem Robertem na mě pohlédli s otevřenými ústy.

Stáli jsme u velkých mahagonových dveří – byly dvakrát vyšší a pětkrát těžší než dospělý muž – a najednou se zdálo, jako by na nás spadly.

„Samozřejmě jsi na hradě vítán, mladý muži...“ začal sir Robert. Cítil jsem, že se chystá vyslovit velké „ale“, a tak jsem ho rychle přerušil.

„Pak vaši nabídku s vděčností přijímám, pane.“ Otočil jsem se a vrátil se ke koním, abych odvázel ze hřbetu kobyly svůj majetek. Věděl jsem, že oba rytíři jsou příliš velcí džentlmeni, než aby rozhodli o tom, kde zůstanu, v mé nepřítomnosti.

To je na staré dobré solamnijské zdvořilosti to nejlepší. Můžete se spolehnout na to, že lidé, které zneužíváte, jsou v podstatě slušnější než vy. Zamířil jsem ke koním u hlavní brány a mohl se uvolnit, protože jsem věděl, že v Galenově nepřítomnosti nikdo nekuje žádné pikle.

* * *

Hrad Di Caela vlastně nebyl hrad, ale město uvnitř hradeb, nebo tak mi to tehdy aspoň připadalo. Vnitřní stranu hradeb lemovaly chatrče a přístavky, v nichž očividně bydleli nebo obchodovali vesničané a farmáři, kteří přišli do hradu směnit zboží, pohádat se a nabídnout mi kuřata.

Jakmile jsme se ocitli za hradbami, koně se viditelně uklidnili a jejich jedinou starostí bylo, aby dostali co nejdříve nažrat. Jeden z farmářů se otočil, aby proklet jiného, a já mu zatím sebral z košíku před stánkem několik ředkviček a nabídl je soumarovi. Žral klidně, při prvním ochutnání ostré zeleniny si krátce odfrkl, ale pak hlasitě a uchváceně žvýkal, oči přimhouřené slastí.

Sledoval jsem, jak kobyla žvýká, a opatrně jsem přitom vytáhl z hromady věcí, které měla naložené na hřbetě, brašnu se svým majetkem. V takové chvíli jste toužili být koněm nebo mulou, nepamatovat si minulost, nestarat se o budoucnost, a hlavně nebýt zapletený do politiky současnosti. Kdyby moje jedinou starostí bylo, kde sehnat další ředkvičku, tak bych s radostí nesl na zádech stolibrové brnění.

Ohlédl jsem se přes rameno a opatrně jsem schoval ruce za záda, aby si soumar nespletl moje prsty s ředkvičkami.

Sir Robert a Bayard spolu ještě stále hovořili u dveří hradu – vypadalo to, že mluví klidně, i když jsem i z dálky viděl, že Bayard je stále ještě celý rudý

hanbou nad neposlušností svého panoše. No, došlo mi, že už asi nejsem jeho panošem.

Ale to neznamená, že jsem opustil jeho služby.

Protože nic nedokáže přimět chlapce přemýšlet víc než dlouhá cesta v tiché společnosti. Obzvláště když ví, nač společník myslí a že jeho myšlenky nejsou přátelské. I kdyby mezi úpatím Vingaardských hor a hradem Di Caela ležela celá kopcovitá Solamnie, nebyla by cesta dost dlouhá a daleká na to, abych utekl vzpomínkám na úzký průsmyk a šklebící se hlavu zlobra. Na padlého přítele a skromnou kamennou mohylu. To, co kvůli mně Agion ztratil, mu nikdy nedokážu vrátit. Ale Bayardovi jsem dlužil pokání. A zamýšlel jsem se mu věnovat, ale raději uvnitř hradu, který ukrýval jeho zničené naděje na moc a manželství, než někde venku u ponurého ohně. Radši se někde zahrabu, než abych trucoval.

Koneckonců mi říkají Lasička.

Kdyby všechno zklamalo, mohl bych se možná vetřít do přízně sira Roberta di Caely. V následujících dnech budu starochovi lichotit a obdivovat každé jeho slovo a čin. Dokonce budu žasnout i nad jeho gesty. K Enid se budu chovat jako k drahé starší sestře bez ohledu na to, jak přísná nebo zavalitá je, a od sira Roberta se naučím, jak spravovat sídlo, zatímco znovunalezená sestra se bude někde v pustině zbavovat iluzí o Gabrielu Androctovi. Vyplním prázdné hnízdo sira Roberta a až přijde řeč na dědictví (k čemuž podle síly a zjevného zdraví di Caelů dojde až za dlouhé roky), přispěje možná mé lichocením a plazením k tomu, že o mně ještě uslyší, až se bude předčítat poslední vůle. Líbily se mi velikost, tvar a přepych hradu Di Caela. Z celého srdce jsem doufal, že se nějakou dobu zdržím.

Ale nejdříve to nejdůležitější. Celá tahle nádhera s mnoha okny přece musí mít co nabídnout i Bayardovi.

Bayard se vydal k bráně a pak ven do krajiny, aby strávil noc na zemi mezi koňmi, zatímco já ulehnu do hedvábných přikrývek, a jak jsem doufal, u rozehrátého krbu. Když kolem mě procházel, zadíval se na mě tak nevěřičně, poraženě a zrazeně, že mě najednou ovládl vztek a pohoršení nad tím, že i přes Škorpiónovy krádeže, lži a zločiny považuje Bayard za skutečnou lasičku v kurníku mě.

Pak ke mně z teplých zákoutí hradu zavanula vůně pečeného hovězího. Následoval jsem sira Roberta obrovskými mahagonovými dveřmi do osvětlené místnosti z naleštěného mramoru, která byla plná brnění a tmavých obrazů.

Rozhodl jsem se, že pro něco takového jsem se narodil.

„Při rozhovoru se sirem Bayardem padlo jméno Galen,“ začal sir Robert a přehodil svůj úžasný modrý plášť přes nedaleké křeslo. „Poznal bych tvé rodové jméno, nebo jsi...“ odmlčel se a usmál se a já v jeho úsměvu nezahlédl ani náznak ironie, „z tak dalekého místa, že ho nemohu znát?“

„Jmenuji se Cestybran, pane,“ řekl jsem.

„Chápu,“ odvětil sir Robert a nic víc neřekl, jen zapálil svíčku, která stála na mahagonovém stole v síni a pokynul mi, abych ho následoval.

Prošli jsme předsíní rodiny di Caela. Věděl jsem, že Ostromečové sehráli v dějinách nějakou důležitou roli – a z celého srdce jsem doufal, že mě sir Robert nepožádá, abych mu osvěžil paměť a připomenul mu dějiny svého rodu – ale obě naše jména nějak bledla tváří v tvář lesku a tradicím, které ukrývala tato budova. Připadalo mi, že kráčím chrámem, a věděl jsem, že otec i Gileandos by byli ohromeni.

Hrad byl sídlem velkého rodu, který bojoval po boku Vinase Solamna. Jeho kořeny sahaly tisíc let do minulosti. A muž, který šel přede mnou a nesl svíčku, byl jeho dědicem – nejen majetku, ale také dějin a hrdinství a ušlechtilosti. Něco takového by udělalo dojem i na tu nejtvrďší palici v Solamnii.

Sir Robert mě vedl kolem několika obrazů – prastarých olejomaleb, které zachycovaly předky di Caelů. Pošilhával jsem kolem a hledal obraz, který by zpodobňoval Benedikta. Když jsem kráčet síní, měl jsem pocit, jako by mě oči jednoho z portrétů – pohledného starého muže s velkou jizvou na levé tváři – sledovaly. Vzpomněl jsem si na příběhy z dětství, které vyprávěly o strašidelných galeriích a o stvořeních ve zdech, která sledovala kolemjdoucí dírami v portrétech.

Upíral jsem oči na obraz a přemýšlel o strašidlech, takže jsem si ani nevšiml, že se sir Robert zastavil, dokud jsem do něj nevrátil.

„Říkal jsi, že se jmenuješ Cestybran?“

„Ano, pane.“

„Syn sira Andrewa Cestybrana?“

„Ano, pane.“

„Ale řekli mi...“

„Pane?“

„...že sir Andrew má jenom dva syny.“ dodal sir Robert, naklonil hlavu na stranu, chytil mě za rameno a odtáhl mě pod kovový držák s pochodní – určitě proto, aby si mě lépe prohlédl.

„Často na mě zapomínají, když ve tvrzi počítají syny,“ odvětil jsem rychle a zoufale a s očima dokořán jsem se zahleděl do plamenů, až mi z horka a kouře začaly slzet.

Z nějakého důvodu mě v krku pánilo i bez přispění pochodně a kouře. Když mi vyhrkly slzy, snadno jsem vypukl ve falešný vzlykot.

„Bratři mě drží v kleci, sire Roberte. S loveckými ptáky!“ Popotáhl jsem.

Jeho stisk zjemněl.

„Pokud je to pravda, pak za to brzy zaplatí, chlapče,“ prohlásil a jeho tvrzení mě přinejmenším zmátlo.

Zvědavě jsem na něj pohlédl. Odvrátil se a neohrabaně mě oslovil. „Teď se vzchop, Galene. Už jsi na slzy příliš starý.“ Prošli jsme pod obloukem do další místnosti, přiblížili se k širokému schodišti a já pohlédl vzhůru na schody a na odpočívadlo s mramorovým zábradlím a se sochami jestřábů a jednorožců. Na houpačkách, které visely ze stropu a jejichž úchyty mizely ve výšce a ve tmě, seděly podivné kovové kukačky.

Najednou jedna z kukaček za námi zahvízdala. Otočil jsem se. A spatřil na odpočívadle zjevení, které kovového ptáka natahovalo. Vlastně to byla dívka asi mého věku, oblečená do prostého bílého hávu, který by si na sebe v soukromí oblékla každá dívka – od princezny po služku. Bylo však očividné, že tato není zvyklá přijímat žádné rozkazy. Procházela se po odpočívadle, jako by jí patřilo.

Měla blondaté vlasy a světlou pleť, ale i z místa, kde jsem stál, jsem viděl, že oči má tmavé a lícní kosti vysoké jako žena z Plání. Napadlo mě, že asi má velmi zvláštní původ, ale ihned jsem uvěřil, že z obou stran rodiny zdédila jen to nejlepší.

Dívka nám věnovala jen malou pozornost, protože se plně soustředila na opravu kukačky, která zjevně přestala kukat. Drobným, lesklým nástrojem

prohlédla hlavu hračky a provedla úpravy příliš malé, než abych je z dálky rozpoznal.

„Pověz sluhům, aby k večeři prostřeli o jedno místo navíc, drahá,“ zavolal sir Robert na dívku na odpočívadle. „Máme hosta.“

„Pověz jim to sám,“ odvětila dívka a dál se soustředila na práci. „Jdeš správným směrem.“

Sir Robert na okamžik zrudl a zatnul ruce v pěst. Ale pak se zasmál, zavrtěl hlavou a pokračoval v chůzi. Zrychlil jsem a připojil se k němu.

„Vaše manželka, pane?“

„Má poslušná dcera Enid di Caela,“ zachechtal se sir Robert, když jsme stoupali vzhůru po krátkém schodišti k dalším mahagonovým dveřím.

Enid? Koláče pečící, tlustá Enid z mých představ? Bayard měl dobrý důvod být zklamaný!

„Enid di Caela,“ zopakoval sir Robert, tentokrát tišeji a méně vesele. „Brzy Enid Androctus.“

Ach, a tady máme jednoho z tvých bratrů!“

* * *

Chvíli trvalo, než mi došlo, co sir Robert právě řekl. Stále jsem se snažil vypořádat s myšlenkou, že skutečná Enid předčila Enid z mých představ, stále jsem byl zapleten do světlých vlasů a utopen v temných očích, jak by řekl básník. Ale když z průchodu před námi vyšel Alfrik, měl jsem co dělat, abych se neotočil a nedal se na útěk dřevem vykládanými a kukačkami zdobenými chodbami.

13

Zneklidnilo mě, že bratr nevypadal rozčileně, vlastně se tvářil docela klidně, když mě v dlouhé chodbě hradu Di Caela potkal, ačkoli sira Roberta asi zmátlo, že se bratři, kteří se tak dlouho neviděli, nevrhli jeden druhému do teplé, bratrské náruče.

Sir Robert nás odvedl do komnat, které nám přidělil, a já začínal doufat, že bratra během cesty něco proměnilo, že zmoudřel a stal se z něj shovívavější muž, než byl ten, kterého jsem nechal zapadlého po pás v Bráncově močálu. Alfrik se mnou rozmlouval zdvořile, skoro přátelsky, a mě napadlo, že nebude tak strašné sdílet s ním pokoj.

Sotva se však dveře zavřely, skočil po mně, začal mě škrtit a já sotva dokázal chabě zaprotestovat.

„Prosím, bratře! P... prosím! Zabiješ mě!“

Poslední slova jsem pronesl hlasitěji a z celého srdce jsem doufal, že přivolám zpátky sira Roberta. Ale jeho kroky nezamířily zpět ke dveřím. A Alfrikovo smrtící sevření ještě zesílilo.

„Tohle je tvůj konec, bráško! Konec tlachání, slibů a křiku na poplach, protože tentokrát tě zabiju. Uškrtním tě za to, žes mě nechal, abych se utopil v Bráncově močálu.“

„Ale co řekne sir Robert...“ Můj hlas přešel v syčení a hvízdání.

Alfrikův stisk povolil.

„Máš pravdu, Lasičko. Kdybych tě oddělal, mohl bych se dostat do problémů. I když tě tady v tuhle chvíli zrovna nemilují – teda tebe a tvého vznešeného sira Bayarda Ostromeče – nebylo by moudré, abych spáchal něco tak nesolamnijského, jako je bratrovražda, že? Obzvláště když už mě nemůžeš ohrozit a nemáš ani nic, co bych chtěl.“

Pověděl mi, co se dozvěděl o turnaji – o klání, žalu a o chladné moci sira Gabriela Androcta a také o netrpělivosti sira Roberta di Caely, která sílila, jak

dny plynuly a Bayard Ostromeč se neobjevoval. Obkročmo se na mě posadil a bavil se naším zdržením.

„Řekl bych, že jenom solamnijská zdvořilost mu brání v tom, aby vás polil smůlou, obalil v peří a odkutálel zpátky do Vingaardských hor v sudech.“

„J... jak jsi se dokázal...“

„Dostat do hradu před vámi? Vypadá to, že všichni tady byli dřív než ty a Bayard, co?“

Založil si ruce v bok a rozesmál se. Smál se, dokud nezrudl v obličejí a na krku mu nevystoupily žíly, a já začal přemýšlet, jestli bratrovi, jak se říká, nešplouchá na maják. Využil jsem příležitosti, vyklouzl zpod něj a schoval se pod stolem v opačném koutě komnaty.

„Brithelm,“ prohlásil, když se přestal smát a popadl dech. „Z bažiny mě vytáhl Brithelm. A já mu vysvětlil, že se potřebuju dostat na hrad Di Caela. Pověděl jsem mu o turnaji a o tom, že si musíme pospíšet.“

A on odpelášil do tvrze a za pár hodin se vrátil se dvěma otcovými nejlepšími koňmi a zásobami na celý týden, a tak jsme vyrazili na cestu. Pochyboval jsem, že bych měl v turnaji nějakou šanci, ale myslel jsem, že bych tě třeba mohl stáhnout z kůže nebo aspoň zaujmout tvoje místo jako Bayardův panoš, protože nikdo nechce za panoše muže, který se pokusí zabít vlastního bratra.

Brithelm pro nás nejenom získal koně a zásoby, ale věděl taky o průsmyku jižně od Západní brány, který vede Vingaardskými horami. Říkal, že nám ušetří tři dny cesty.

Dokážeš si představit, jak jsme byli překvapení, Galene, když jsme uviděli tebe, Bayarda a toho koňského muže...“

„Agiona.“

„To je jedno... jak vysoko v průsmyku bojujete se zlobrem. Z dálky jsem vás sledoval. Brithelm nic neviděl – vráží do věcí hlavně proto, že špatně vidí, věděls to? A tak jsem mu řekl, že Bayard vítězí, a on mi uvěřil. Jinak by určitě trval na tom, abychom sešplhali dolů a pomohli vám.“

A tak když jsem viděl, že jste se uložili na noc, proklouzli jsme s Brithelmem kolem a vydali se přes hory.“

„Takže jsem tam u tábora opravdu slyšel *vaše* hlasy!“

„Myslím, že je lepší nechat bratra v horách se dvěma schopnými společníky než samotného po pás v bažině,“ hloubal Alfrik. „Přemýšlej o tom, než se začneš vztekat.“

Skrčil jsem se pod stolem.

„Možná dostaneš šanci panošství získat, Alfriku. Kvůli některým věcem, které se staly v močálu a v horách, už mě Bayard nepotřebuje. Možná se poohlédne po novém panošovi. Dneska v noci ho najdeš v táboře.“

„Všechno se ti vrátí, že, bratře?“ šklebil se Alfrik a posadil se na postel. „Ale já už nemám o Bayarda Ostromeče zájem. Přišel pozdě. Nezvítězil.“

„Co tím chceš říct?“

„Vítězem je Gabriel Androctus,“ jásal Alfrik. „Vyhrál turnaj a získal ruku lady Enid. Stane se nejmocnějším rytířem v téhle části Solamnie.“

Možná bude potřebovat nového panoše, a pokud ano, pak se jím stanu já.“

* * *

Za dveřmi komnaty se chodbami hradu Di Caela rozeznělo kukání mechanických kukaček.

Probral jsem se z dřímoty. Alfrik byl ještě pořád pryč. Určitě se připravoval na Hostinu svatebního večera, na velkou večeři, která předchází svatebnímu obřadu.

Jistě se fintil, aby upoutal pozornost Gabriela Androcta – a dostal šanci plazit se mu u nohou a líbat mu je, aby se stal jeho panošem.

Brithelm byl také někde na hradě, ale nikdo netušil kde. Dorazil krátce po osudovém střetnutí Gabriela Androcta se sirem Prosperem ze Zeriaku a téměř ihned se někam zatoulal – určitě si našel nějaké tiché místo, kde by mohl v klidu rozjímat.

Což bylo jen dobře, protože jsem potřeboval čas na to, abych se vzchopil. Dobrý, zdravý spánek byl v těchto komnatách prakticky nemožný, a to kvůli cvrlikání, zpívání a podivnému volání malých mechanických ptáků za dveřmi. Kdyby to byl jen jeden pták a méně bohatý rod, mohl bych podle jeho volání odpočítávat čas do večeře; mechanické kukačky začínaly být v té době populárním prostředkem měření času.

Populárním, ale ne zrovna spolehlivým. Většinu ptáků vyrobili gnómové, takže se hračky neozývaly v pravidelných intervalech, jak tvůrci slibovali. Buďto nekukaly vůbec, nebo kukaly neustále, dokud se neopotřebovaly, nebo

kukaly nepravdělně a současně s kukáním vydávaly podivné skřípání, které v posluchači vzbuzovalo lítost, že čas nemůže zůstat stát nebo že tu zatracenou věc vůbec kupoval.

Di Caelové byli samozřejmě příliš starý a bohatý rod, než aby se obtěžovali sledovat čas. Žili v sídle, kde minulost a budoucnost existovaly vedle sebe a nikdo nikdy nepřiznal, čemu dává přednost. A co víc, byli tak bohatí, že pokud museli být v určitou dobu na určitém místě, hlavní událost se pozdržela, dokud nedorazili. Ptáci tady byli jen na ozdobu a také proto, že si někteří di Caelové zjevně mysleli, že vydávají příjemné zvuky.

Ale hostům zrovna libé nepřipadaly. Kukání mě vytrhovalo z myšlenek, které už byly tak dost rozrušené otázkami, o kterých jsem věděl, že je někdo dřív nebo později položí.

Proč jsem opustil sira Bayarda Ostromeče, který se ani ne před čtrnácti dny i přes otcovy vážné pochybnosti velkoryse nabídl, že mě přijme za panoše?

Proč dorazil sir Bayard na turnaj pozdě a co jsem měl s jeho zdržením společného já?

Čím víc jsem nad celou záležitostí hloubal, tím rozumnější mi připadalo vrátit se k Bayardovi. Vytáhl jsem kostky a vrhl Kalantinu.

Znamení srdce. Což nemělo, pokud jsem věděl, s celou záležitostí nic společného.

No, stejně jsem začínal v Kalantinu ztrácet víru. Zkusil jsem znovu hodit a doufal, že mi padne znamení, kterému bych lépe rozuměl, které by se mi víc líbilo.

Znamení krysy. Znovu. Vzpomněl jsem si na okamžik, kdy znamení padlo naposledy, a to v tvrzi.

Budiž. Byl čas odejít. Lasička se znovu stane Krysou.

Vstal jsem, sebral z postele plášť a vydal se ke dveřím. Přitiskl jsem na ně ucho a zaposlouchal se. Na chodbách panovalo dokonalé ticho. Kukačky na tomto patře se zjevně vyčerpaly, rozbily nebo aspoň na chvíli přestaly vydávat zvuky a jejich kolečka dřela o sebe a odpočítávala čas, od deseti minut do tří dnů, který zbýval do okamžiku, než se znovu rozezní s pravidelností totálně pomatených hodin.

Otevřel jsem dveře a vyšel ven na chodbu. Po špičkách jsem se proplížil kolem mlčících kovových strážců a s pláštěm v ruce zamířil ke schodišti.

Chodba lemovaná ptáky končila obloukem, který se otvíral na odpočívadlo nad velkou komnatou, ve které se sir Robert poprvé zmínil o nadcházející svatbě své dcery. Zastavil jsem se v průchodu a zadíval se na schodiště.

Právě na tomto odpočívadle stála lady Enid a opravovala ptáky. Tiše jsem se s ní rozloučil a doufal, že di Caelové, krásná Enid i její elegantní otec, prolíjí jednoho dne v hodovní síni tvrze soucivnou slzu, až jim Alfrik poví, že jeho nejmladší bratr předčasně zemřel v daleké zemi, že zalitují, že nejmladšího Cestybrana, nezkrtného Galena, rozpustilou, ale dobrosrdečnou Lasičku, nepoznali lépe.

Popotáhl jsem, protože mě smutná scéna, kterou jsem si představil, skoro roztesknila. Vydal jsem se dolů po schodech.

V tu samou chvíli se pták po mé pravici rozkřičel – hlasitě, bolestivě, jako by ho někdo trhal na kusy. Překvapeně jsem se otočil a přehodil plášť přes ječícího mechanického tvora, jenž pod šedými záhyby, které jeho křik sice ztlumily, ale neutišily, dál poskakoval. Ohlédl jsem se zpátky do chodby, která vedla k mé komnatě, pak dolů na schody před sebou.

U jejich paty stála Enid, malou ručkou se držela zábradlí a hnědýma očima na mě zvědavě a pobaveně hleděla.

„Nech strojky být, chlapče,“ řekla klidně. „Jinak budou dělat ještě větší rámus. I když v případě toho, který jsi zabalil do pláště,“ pokračovala a stoupala vzhůru po schodech, „už to asi ani horší být nemůže.“

Voněla po šeríku a ztraceném čase.

Našel jsem hlas, který málem odpelášil zpátky chodbou. „Opravdu zní poněkud... drsně, lady Enid. Ale ostatní, pokud mohu být upřímný.“

„Jsou naprosto odporní,“ zasmála se a její smích byl stejně melodický, jako byl zvuk zahalené kukačky nelibozvučný. „Myslím, že kdyby matka žila, šťastně bychom se těch malých kovových potvor zbavily, i když jsou součástí rodové tradice di Caelů. Mužskému vkusu se v záležitostech zvuku a barev nedá věřit – v obou případech dávají přednost vykřičenosti.“

Minula mě na schodech a zvedla můj plášť z řečené kukačky, která dál skřípavě, hystericky vřeštěla. Sáhla pod bidýlko, něčím pohnula, posunula nějakou páčku nebo otočila knoflíkem a pták konečně ztichl a znehybněl.

„Ty samozřejmě víš o rodových tradicích všechno, koneckonců jsi ze solamnijského rodu,“ řekla lady Enid, zavěsila se do mě a na vlně šeríku a světla mě odvedla pryč ze schodiště. „Nikdy ti nepřipadá, že tahle posedlost pokrevní linií a obřady je poněkud... únavná?“

Zářivá bytost, která se mě držela za paži, mě připravila o hlas.

„Chci říct, i to nejmenší gesto vychází z nějaké pochmurné solamnijské tradice a trestem za její porušení je ztráta tváře, která sice může být strašlivá, ale není tak smrtelná, jak se rytíři tváří.“

Znovu se melodicky zasmála a já cítil, jak rudnu.

„Omlouvám se, pane. Zapomínám, že se asi toužíš stát rytířem, takže takové věci jistě považuješ za nesmírně vážnou věc.“

„Rytířem?“ Zastavil jsem se na schodech.

„Copak nejsi panošem sira Bayarda Ostromeče?“

„Samo... Samozřejmě. Odpusťte, lady Enid. Rozptýlily mě krásy hradu.“

A jejich paní. A to natolik, že jsem se zapomněl a zapomněl jsem se mezi jiným také zeptat, kam to vlastně jdeme. Kam mě to vede?

„Ostromeč je skutečně přitažlivý muž. Sledovala jsem jeho příjezd z okna. Vsadím se, že je také dobrý šermíř.“

„Jeden z nejlepších,“ souhlasil jsem. „Pokud se vám na muži něco takového líbí.“

„Skoro lituji, že už se nemohu sama rozhodovat,“ řekla Enid bezútešně, pak se náhle a oslnivě rozzářila a kývla na jeden z portrétů na stěně. „Mariel di Caela. Moje pra-prateta.“

„Krásná,“ odvětil jsem automaticky.

„Je okouzující, že rád učí chlapce zdvořilosti, Galene, nemusíš to přehánět. Podívej se na ni: Vypadá jako sova. Takovou tvář by mohl milovat jenom troll.“

„Znala jste ji?“

„Zemřela, když jsem se narodila. Šest měsíců před mým narozením se zamkla v jihovýchodní věži – v té nejvyšší, ve které nejsou žádná okna až na komnatu, odkud je výhled na vnější hradby. Zamkla se uvnitř se svými

mazlíčky – s tuctem koček. Dokážeš si představit všechny ty chlupy ve vzduchu? Dědeček byl v té době *ten* di Caela, pán hradu. Nechal ji být. Podle tradice dělají muži di Caelů za ženy všechna rozhodnutí – dokud nezestárnou...”

Pronesla svá slova poněkud hořce. Zpozorněl jsem. „Pak je muži samozřejmě nechají být, ať si dělají, co chtějí. A to obvykle znamená, že znepříjemňují život mužům, kteří je celý život omezovali.

V každém případě v době, kdy jsem se narodila, začala teta Mariel odmítat jídlo. A protože byla panovačná – nezapomeň, že si musela vynahradiť půl století, kdy jí nedovolili rozhodovat, kdy se musela bez otázek řídit tradicemi di Caelů – odmítala i žrádlo pro kočky. A ty ji nakonec samozřejmě sežraly.

Po týdenním půstu si začaly strážce stěžovat, že teta neodpovídá. Stěžovaly si, že už nekřičí rozkazy přes obrovské dveře komnaty ve věži.

Vojáci se pod vedením otce pokusili dveře otevřít. Pod vedením strýce Roderika – který krátce nato zemřel, ale to je jiný příběh – zkusili vypáčit zámek. Nakonec jim samozřejmě nezbylo než dveře vyrazit.“ Smutně se usmála. „Zbytek už si asi dokážeš představit sám.“

„Byla to také součást kletby?“

Ihned jsem svých slov zalitoval. Ale Enid nedala najevo překvapení. „Možná nepřímo. Nikdy mě to nenapadlo. Samozřejmě nepřímo viníme kletbu skoro ze všeho, co se tady stane, Galene.“ Naklonila hlavu a zvědavě se na mě usmála.

„Zdá se, že toho o kletbě di Caelů hodně víš. Obzvláště když vezmeme v úvahu, že nejsi di Caela.“

Její úsměv mě zasáhl natolik, že jsem nedokázal odpovědět.

„Takže je to každé pokolení stejná osoba?“

„Nikdo z nás nemá nejmenší tušení. Ale zní to tak líp. Ale ať už je to pokaždé starý Benedikt, nebo nějaký jeho potomek, nebo někdo úplně jiný, toto pokolení má prý být důležité. Proto otec svolal turnaj. Chtěl, abych se provdala za mocného rytíře, než se kletba vrátí.“

Vědoucně jsem pokýval hlavou, ačkoli jsem samozřejmě neměl ani zdání o tom, jak kletba funguje. Nebo jak si sir Robert myslel, že funguje.

Zabočili jsme doleva do chodby, která vybíhala z odpočívadla. Čím déle jsme šli, tím větší mi hrad připadal, jako by tvořil svět sám o sobě. A zatímco

jsme kráčeli, mysl mi horečnatě pracovala. „Takže zvítězil Gabriel Androctus. Sir Gabriel Androctus, Rytíř meče. To zní sice vznešeně, ale podle mého názoru není tenhle rytíř žádná výhra,“ pokračovala Enid. Ukázala na chodbu napravo, kterou na jedné straně lemovala okna, na druhé mramorové sochy v životní velikosti.

„Prvních šest otců rodu di Caela,“ oznámila. „Který z nich je Benedikt?“

„Benedikt di Caela se pokusil zničit naši rodinu. Možná se o to pořád snaží. Proč bychom vystavovali jeho sochu, hlupáčku?“

Na konci chodby se otevřely dveře, ven vyšla další dívka – hádal jsem, že je asi stejně stará jako Enid – a vydala se naším směrem.

„Sestřenice Danelo,“ zavolala Enid. „Pojď sem a seznam se s Galenam Cestybranem, vznešeným panošem.“ Dívka zpomalila a zamžourala na mě.

„Na vznešeného panoše je strašně malý,“ zakřičela Danela.

„Ale stejně je okouzlující,“ odvětila Enid. „Pojď sem a podívej se.“ Musím přiznat, že jsem se trochu zavrtěl. Nelíbí se mi, když jsem středem pozornosti, a tužil jsem, že teď se jím stanu. Danela chodbou přímo plula – zjevně zdědila eleganci di Caelů. Ale rozhodně ne vzhled.

Čímž nechci říct, že nebyla krásná. Ale místo blondatých vlasů, hnědých očí a vysokých lícních kostí měla vlasy rudé, oči zelené a postavu malou a drobnou. Hleděla na mě a já měl pocit, že se dívám do zrcadla, ale místo sebe v něm vidím hezkou dívku.

Krátce řečeno, byl to docela zneklidňující pocit.

„V podstavci starého Geralda je prasklina, Enid,“ oznámila Danela tiše a přitom dál hleděla na mě. „Ten kluk vypadá spíš jako Cestybran než jako člověk.“

„Ach, Danelo, nech toho!“ pokárala ji Enid. „Nemůžeš ho vinit z...“

Dívky se rozesmály a Enid mi položila ruku na rameno. Do tváří mi vstoupila horkost a nach jako před chvílí na schodišti.

„Danela nemá tvého nejstaršího bratra zrovna v lásce, i když ani za život nedokážu pochopit proč, když mají stejnou barvu vlasů a podobně,“ vysvětlila Enid. Danela zahulákala v předstíraném podráždění a obrátila se, jako by nás chtěla opustit.

Enid ji zavolala zpátky a dívky se na sebe na okamžik mrzutě zadívaly, poté znovu vybuchly smíchy.

V tu chvíli jsem si všiml nejnvýraznější podoby. Obě naplnily chodbu teplým, melodickým smíchem.

* * *

Naše trojice došla na konec chodby se sochami, které ozařovalo odpolední slunce. U Daneliných dveří jsme zabočili doprava a já hádal, že se vrátíme zpět na odpočívadlo. Cestou mi dívky ukazovaly nejrůznější památky z dějin rodu di Caela.

Dozvěděl jsem se o Denisovi di Caela, který vyhlásil válku krysám v hradním sklepení – to je těžká práce sama o sobě, ale v tak velkém hradě (a v dobách kletby) něco naprosto nemožného. Vyslechl jsem si, jak po deseti letech prohraných bitev polapil velkou krysou a skoro rok ji držel jako rukojmí, protože si myslel, že se krysy vzdají, aby získaly „svobodu pro svého vůdce“.

A také o Simonovi di Caela, který si myslel, že je leguán, a trávil čas tím, že se slunil na střeše nízké severovýchodní věže a čekal, až kolem poletí moucha. Dívky vesele prohlásily, že ho zabil první zimní mráz.

Takovým mužům se po čtyři sta let dařilo odrážet útoky Benedikta di Caely.

To člověku dodávalo odvalu a sebevědomí.

„Lady Enid, mohu se zeptat, co tlumí vaše... nadšení z řečeného ženicha?“

„Věštba, hlupáčku. Proroctví naškrábané v *Knize Vinase Solamna*,“ odvětila Enid mdle.

„Takže o něm víte?“

„Samozřejmě,“ odvětila. „Strýc Roderik se schválně vydal do Palantasu, když ho knihovník na okraji textu našel. Bezpochyby je to hloupost, ale když každé pokolení potká nějaká katastrofa, rodina se chytá všech stébel.“

Říká se v ní něco o ‚ostrém meči‘, víš?“ pokračovala a zahnula doleva, pak doprava do chodby, kde jednu stěnu zdobila nástěnná malba znázorňující pád Ergotu a druhá byla prázdná až na dveře, které podle dívek vedly na balkón nad hodovní síní. „A otec se věštby chytil a považoval ji za znamení, že se mám provdat za Ostromeče.“

„Text proroctví to samozřejmě doslova neříká,“ dodala Danela. „Dá se vyložit různými způsoby – stojí tam něco o ‚ostrém meči, který nás zbaví“

kletby' nebo nějaká podobná nejasnost, ale strýc Robert z toho vyčetl, že se Enid musí provdat za Ostromeče.

Proto uspořádal turnaj. Strýce Roberta napadlo, že se Bayard Ostromeč určitě přihlásí. Byl to způsob, jak ho sem přilákat.“

„Což samozřejmě nevyšlo,“ povzdychla si Enid a ujala se slova. „Kde vlastně byl sir Bayard? Ztratil se snad v lese?“

Zrudl jsem ještě víc, pokud to bylo vůbec možné. Enid bezstarostně pokračovala.

„I když jsem ho viděla jenom jednou, líbí se mi mnohem víc než tenhle, Androctus, za kterého se musím provdat.“

„Ale...“ začal jsem a Danela mě přerušila.

„Strýc Robert tvrdí, že si Enid nemusí dělat starosti a že sňatkem s Androctem – nebo s jakýmkoli jiným rytířem – se její život nijak zvlášť nezmění. Tvrdí, že se každý, kdo se provdá nebo ožení s di Caelou, stane di Caelou, a ona že tedy bude moct zůstat na hradě a žít stejně jako doposud.“

„Neexistuje nějaké gnómské přísloví,“ zeptal jsem se, „které říká, že ,pokud se chcete o někom něco dozvědět, přižeňte ho do rodiny?“

Dívky se smutně zasmály a kývly.

„Ať už je Gabriel Androctus jakýkoli,“ prohlásila Enid, „sňatek s ním je poslední věc, kterou bych chtěla udělat, ale udělám ji i přesto, že s ní naprosto nesouhlasím.“

Což nevěštilo pro manželské štěstí nic dobrého.

Ale zároveň mě to nijak nepotěšilo.

Musel existovat nějaký způsob jak dokázat, že má Bayard pravdu! Enidiným manželem se musí stát Ostromeč, a ne nějaký lstivý, vraždící cizinec.

Sestřenice mě dál okouzlovaly a prováděly prvním patrem hradu. Krmily mě krásou a pozorností, ale nakonec mě stejně odvedou na jatka do jídelny, kde sir Robert začne klást otázky, kterých jsem se hrozil, a odhalí podrobnosti mé čtrnáctidenní zločinné minulosti jako Bayardova panoše.

Zpomalil jsem a potlačil falešné zívnutí.

„Prosím, nepovažujte mé zívnutí za projev nezájmu, dámy. Celá záležitost s di Caely a Ostromeči mě opravdu uchvátila, ale obávám se, že...“

Odmlčel jsem se a spolehl se na jejich zdvořilost a dobré vychování. A nezklamaly mě.

„Sestřenice Danelo, taháme toho ubohého chlapce po hradě a on by si určitě radši před večeří odpočinul!“ vykřikla Enid.

„Jste tak nevychované, sestřenice Enid! Co si musí o pohostinnosti di Caelů myslet?“

Danela se natáhla a uhladila mi vlasy. Znovu mi zahořely tváře.

„Ach, vaše pohostinnost v mých očích nijak neutrpěla, lady Danelo. Ale opravdu *jsem* unavený. Kdybyste mě doprovodily zpátky do komnaty, abych si mohl na hodinku zdřímnout, byl bych vám nesmírně vděčný.“

Ihned mi vyhověly a celou cestu se přitom omlouvaly a pečovaly o mě. Soustředily na mě veškerou pozornost, proto pro mě nebylo snadné všímat si síni, kterými jsme procházeli, a nástěnných maleb, soch, obrazů a schodišť, které jsme míjeli, a když jsme konečně dorazili ke dveřím mého pokoje, pořád jsem si nebyl jistý, jestli se v bludišti, které hrad připomínal, vyznám.

Zůstal jsem v komnatě sám, proto jsem rozhodil červené kostky a padlo Znamení mořského koníka. Zaklel jsem, protože jsem si přečetl jen tři z Gileandových výkladů Kalantiny a svazek s mořskými znameními jsem nechal „na později“, protože jsem zvířata, která obsahoval, nepoznával. Ale když kroky na chodbě zanikly v rámusení kukaček, rychle jsem na kostky zapomněl, vyšel ven na chodbu, rozhlédl se napřed vlevo, pak vpravo, a protože jsem nikde neviděl ani Enid, ani její krásnou sestřenici, ze zvědavosti jsem se vydal zpátky cestou, kterou jsem za poslední hodinu urazil.

Pořád jsem si totiž toužil prohlédnout Gabriela Androcta.

* * *

Bylo snadné vybavit si, kudy jsme šli. Kolem obrazů a obrovského mramorového schodiště, doleva první chodbou na odpočívadle, pak doprava chodbou se sochami. Uslyšel jsem, jak v zákoutích sídla kdesi za mnou někdo volá moje jméno. Zastavil jsem se u okna a zadíval se ven přes nádvoří a hradby na západ. V dálce jsem zahlédl Bayardovu standartu se žlutým sluncem, jak vlaje mezi praporci ostatních rytířů.

Alespoň ho k sobě přijali na noc.

Po špičkách jsem prošel kolem mramorových di Caelů, kteří na mě hleděli prázdnými, nesouhlasnými pohledy. Podstavec starého Geralda byl opravdu prasklý.

Podle příkladu Denise, Simona a také Mariely nebyly stabilní základy v rodě zrovna pravidlem.

Pak jsem se proplížil kolem Daneliných dveří.

Zahnul jsem doprava, pak doleva, pak znovu doprava, až jsem se ocitl před chodbou, jejíž pravou stěnu navěky zdobila nástěnná malba znázorňující zuřivé a nehybné obléhání Ergotu.

Dveře naproti malbě se otvíraly do husté a teplé tmy, do vůní drahých látek a slabého, zatuchlého zápachu. Někde za tmou jsem slyšel hluk – hovor, smích, řinčení kovu a nádobí. Opatrně jsem tam zamířil, až jsem se napřaženou rukou dotkl sametu.

Stál jsem za závěsem. Nemotorně jsem ho prohmatával jako špatný herec, který se chystá vstoupit na scénu.

Nakonec jsem s trochou námahy našel otvor a zjistil, že jsem se ocitl na balkóně, jenž trčel nad hodovní síní, která předčila jídelnu v tvrzi – přesně jak jsem očekával – ale předčila ji způsobem, jaký jsem si ani nedokázal představit. Hodovní síň hradu Di Caela byla totiž stejně velká jako celá naše tvrz a výzdoba tak obrovské místnosti by vyčerpala všechny pokladnice Cestybranů.

Pochodně a svíce místnost rovnoměrně ozařovaly bílým, žlutým, zlatavým a červeným světlem a sluhové, kteří pode mnou připravovali hostinu, mi připadali spíše jako hračky – hudebníci ladili kytary a elfské cello, ve středu komnaty cvičili žongléři a kolem bavičů pobíhalo dobře čtyřicet sluhů a plnilo své povinnosti: prostírali stoly a před každou židli kladli talíře, příbory a sklenice.

Usadil jsem se ve tmě a sledoval začátek hostiny.

Krátce poté, co jsem rozhrnul závěs, hudebníci začali hrát něco basového, solamnijského a vážného. Kýchl jsem do hrubého sametu, pak jsem se opřel a sledoval, jak do hodovní síně vznešeně vplouvají obyvatelé hradu Di Caela spolu s hosty.

Dámy se dostavily jako první. V čele průvodu kráčela Enid s blondřatými vlasy, květinami a neuvěřitelně modrými šaty. Až v neděli povede vznešený

solamnijský svatební průvod, bude určitě vypadat ještě nádherněji, ale dnes večer jsem ze svého místa viděl, že se tváří ustaraně. V krásných hnědých očích měla neklidný výraz.

Následovala ji Danela s rukama sepnutýma před sebou jako družička a já věděl, že stále cítí pohoršení nad celou situací, a především nad sestřencinou nadcházející svatbou. Naklonila se vpřed, něco Enid pošeptala a ramena sestřenic se začala i přes obřadnost celé události otřásat tichým smíchem.

Za nimi se objevily další dvorní dámy, které však v porovnání s di Caelovými bledly, následovány rytíři, z nich někteří se zjevně zúčastnili turnaje. Nejvýraznější byli vysoký muž s přilbou ozdobenou mušlemi a čtyřlístalibrová mohutnost v křiklavé obřadní zbroji.

Později jsem se dozvěděl, že to jsou sir Ledyard a sir Ramiro.

Sir Robert di Caela, jenž průvod uzavíral, se usadil do čela obrovského mahagonového stolu ve středu síně. Viděl jsem, že ostatní rytíři zůstali stát, dokud se starý muž neusadil. Židle s vysokým opěradlem po jeho pravici zůstala prázdná – očividně byla vyhrazena ženichovi.

Byli tito rytíři soky ženicha, bojovali v turnaji a dvořili se lady Enid? Na takovou pošetilost mi připadali trochu moc staří.

Objevili se mladší muži, z nichž mnohé zdobil první „turnajový odznak“, jak říkával otec – modřiny, vymknutí, nebo dokonce zlomeniny, které naznačovaly, že se jejich majitel zúčastnil turnaje poprvé. Mnozí měli paže zavěšené nebo v dlahách a jednoho muže, který měl očividně zlomený kotník, přinesli další dva na ramenou.

S těmito chlapíky přišli i Alfrik a Brithelm, kteří se mezi solamnijskou stylovostí a třpytem jevili poněkud nemístně. Alfrik vypadal jako obvykle naprosto směšně, ale pohled na Brithelma mě do jisté míry uklidnil, protože měl na sobě rudý háv a byl neupravený, ale zdravý a v pořádku a bez ohledu na společnost se nemínil předvádět. Najednou jsem byl až překvapivě rád, že přišel a vytáhl nejstaršího bratra z močálu.

Přestože se zde shromáždilo tolik bojovníků, zítra se konala svatba a všichni měli být v dobré náladě, přestože se pořádala hostina, hudba hrála a víno slibovalo téct proudem, atmosféra v síni byla neveselá, a dokonce by se dalo říct ponurá.

A neveselá zůstala, i když se skoro všichni rytíři posadili. Pak hudba zjemněla a sir Robert, který byl zjevně stará citlivka, rozkázal, aby sluhové rychle uhasili skoro polovinu svící a lamp a také několik světel na lustru, který visel ze stropu ve středu místnosti. Komnatu ozářilo zlatavější světlo. Plápolající světlo svíček se zalesklo na zbroji ženicha, který vstoupil do komnaty za tónů pohnuté vojenské písně; hrála ji cella a malý stříbrný roh, který se třpytil v rukou hudebníka na opačné straně místnosti.

Z výšky a tmy jsem ho moc dobře neviděl. Kráčel dlouhým, rázným krokem a já si všiml, že i někteří hrozivěji vypadající rytíři mu pokorně ustupují z cesty.

Sir Robert pokynul a rytíři, kteří už se posadili, opět vstali a uctivě pozdravili blížící se postavu v černém pozvednutými poháry vína. Křišťál a rudé víno se zatřpytily ve světle pochodní.

Sir Gabriel se zastavil před stolem sira Roberta, postavil se do pozoru a ruce v rukavicích si založil za zády. V tlumeném světle v hodovní síni di Caelů jsem zahlédl jeho docela pohlednou bledou tvář s tmavým obočím. A ani nebyl na turnaj, v němž se bojovalo o ruku ženy, příliš starý, což se nedalo říct o jiných mužích v místnosti, kteří by se, pokud se v předchozích dnech skutečně zúčastnili turnajového klání, měli stydět za to, že se chovali, jako by byli o polovinu mladší.

Také se zdálo, že sir Gabriel ví, co dělá, protože proplouval obřady hostiny jako taneční mistr zrozený k okázalosti a rituálu.

Byl pohledný, mladý a měl vkus. A podle vítězství v turnaji se o sebe taky dokázal postarat.

Sir Robert vstal a pozvedl číši.

„Dobré zdraví a dlouhý život Gabrielu Androctovi, Solamnijskému rytíři meče,“ začal. „Zítra odpoledne, po této okázalé, slavnostní noci, mu darujeme nejkrásnější z našich klenotů.“

„Dobré zdraví a dlouhý život siru Robertovi di Caela, hlavě rodu di Caelů,“ začal odpovídat sir Gabriel Androctus, ale musím přiznat, že víc už jsem neslyšel, protože mě šokoval známý medový jed jeho hlasu. Okamžitě jsem ho poznal, protože jsem ho slyšel v tvrzi i v močálu.

Ženichem byl Škorpión.

14

Vrátil jsem se zpátky do postele dřív, než pro mě sir Robert stačil poslat. Schoval jsem se pod přikrývky, předstíral horečku, trochu zuboženě sténal a stráže, které pro mě přišly, jsem poslal zpátky k siru Robertovi s omluvou.

Teď přišla na řadu obtížná část. V mysli jsem si vytvořil hrubou mapu chodeb, ale neměl jsem ani tušení, co se za většinou dveří ukrývá. Za jedněmi z nich byla komnata Škorpióna, která by mi mohla odhalit, kdo je a co je jeho skutečným cílem.

Kletba by měla zasáhnout hrad Di Caela už každým dnem, a podle toho, co říkal Bayard v horách, jsem si byl jistý, že se Benedikt – Škorpión – zase pustil do práce.

* * *

Čekal jsem a bezvýsledně vrhal Kalantinu. Probral jsem své možnosti. Venku za oknem tma pomalu zahalovala nádvoří, hradby, věže i nejbližší části panství di Caelů. Někde nade mnou – možná na vrcholku věže, kde vlála rudá, modrá a bílá standarta rodu, kterou brzy nějaký znavený sluha spustí na noc – začal slavík zpívat temnou serenádu o hvězdách a měsících.

V komnatě byly jen tři svíčky a já všechny zapálil, abych vyhnal houstnoucí tmou. Pak jsem přistoupil k oknu a podíval se dolů.

Hradní nádvoří se už ponořilo do stínů, kterými se pohybovaly siluety sluhů připravujících koně pro odjíždějící rytíře. Hostina brzy skončí. Vlastně jsem z hodovní síně slyšel hlasitý zpěv, který naznačoval, že hosté už přešli od zvěřiny k brandy.

A já pořád neměl žádný plán. Lasička uvízla v tunelu. Přemýšlel jsem a znovu vrhl kostky.

Znamení draka? Vzpomněl jsem si na část verše – stálo v něm něco o „zničení masky nevinnosti“. Na víc jsem si nedokázal vzpomenout, a tak jsem

to prozatím nechal být, přistoupil jsem k posteli, posadil se na ni a zadíval se do ohně v krbu, který musel zapálit jeden z bratrů ještě předtím, než jsem dorazil na hrad.

Plameny skomíraly a vpouštěly do komnaty tmu. Zrovna jsem se natahoval po svíčce, když jsem uslyšel zvuky u okna – škrabání, tlukot křídel a klepání zobáku do tlustého skla.

Zamířil jsem k oknu a dokořán ho otevřel, protože jsem moc dobře věděl – prozradil mi to instinkt nebo jasnozřivost – co mě venku čeká.

Neustále se sám sebe ptám, proč jsem havrana do komnaty vpustil. Věděl jsem, odkud přišel a kdo ho poslal, proměnil se v něj nebo do něj vklouzl jako když nalijete vodu do džbánu. Nikdy jsem nepochopil, jak to dělá. Věděl jsem, že Škorpión je krutý a rád prolévá krev, přesto jsem otevřel okno.

Gestou k oknu mi v mysli vytanuly všechny možné obavy. Vzpomněl jsem si na hrozby v tvrzi a v Bráncově močálu, na kozy, které se tak záhadně proměnily, a na Agiona, který ležel mrtvý ve Vingaardských horách s trojzubcem zabořeným žalostně hluboko v hrudi. Vlastně jsem o tom během krátké cesty od sloupku postele k oknu přemýšlel tak hluboce, že když do komnaty vletěl živý, dýchající havran, na vteřinu se mi ulevilo, a dokonce jsem se cítil zklamaný, protože jsem očekával netvora.

Hleděl na mě zpříma jako muž nebo kůň, místo aby otočil hlavu na stranu, a zadíval se na mě jedním lesklým okem, jak to dělají obyčejní ptáci. Jeho hlas nebyl vůbec obyčejný, ale přesto děsivě známý.

„Zase ten Lasička. Tví pošetilí bratři tlachali o tvém příjezdu celý večer v hodovní síni a taky jsi probudil zvědavost starého di Caely. Chce se tě zeptat na spoustu věcí.“

„Mě? Jsem jenom ubohý panoš. Tedy bývalý panoš,“ řekl jsem a mysl mi horečnatě pracovala.

„No,“ zasyčel havran, „nemůže si pomoci a trochu Bayarda lituje. Urazil tak dlouhou cestu kvůli věštbě a nakonec ho odmítli, protože měl smůlu a přijel pozdě.“ Mohl bych přísahat, že se havran zachechtal. „Jen my dva víme, že je to *tvоя* vina, malý příteli. To ty jsi zavinil, že se zpozdil. Sir Robert něco tuší, ale jen my dva to víme jistě.“

„A přesto...“ Snažil jsem se vymyslet nějaký plán. „Je mi sira Bayarda líto,“ odvětil jsem a ze všech sil jsem se snažil, aby to znělo nezaujatě a lehkovážně.

„Jenom proto, že nevyhrál ruku Enid di Caela, by neměl odejít s prázdnou. Máte takové štěstí, že s ním přece musíte aspoň trochu soucítit.“

„Štěstí?“ zavřeštěl havran pohoršené a vztekle křehkým hrdlem a začal lélat po komnatě ve stále zběsilejších kruzích od křbové římsy ke sloupku postele. „Ty nazýváš čtyři sta let neplodného snažení a plánování ‚štěstím‘?“

Havran přistál na okenní římse a ukázal žlutým drápem na nebe nad věž hradu. Nad kuželovitou střechou, prázdným stožárem a tenkými proužky mračen jsem v nejnáchodnějším koutku nebe viděl bojující hvězdokupy: Paladinovu čelist, která chňapala po Takhisině ocasu. Kolem nesmrtelného, věčného boje se jako klenoty třpytily tisíce menších hvězd.

„Ne, malý příteli,“ pokračoval. Havran vytáhl žlutý, kostnatý dráp ze záhybů peří a oči se mu rudě, pak oranžově a nakonec žlutě zaleskly.

„Bayard se ze všech sil snaží splnit proroctví, které bylo napsáno před staletími. Proroctví, které má přivodit pád Benedikta di Caely a jeho potomků.“

Hloupě jsem kývl jako chlapec, který souhlasí s učitelem, i když lekci z větší části vůbec nepochopil.

„Proroctví zapsali muži, kteří možná měli... vidění. Vidění, které je zasáhlo v oslepujícím okamžiku světla a prozření. Ale když vidina pominula a oni byli požádáni, aby ji vyložili – zmatená slova a jména a události, které se teprve měly stát – kdo říká, že pochopili správně to, co napsali?“

Kdo říká, že to pochopil správně Bayard? Protože věštba se dá vyložit více způsoby.“

Pták na okenní římse na mě vesele, krutě hleděl. A já si teprve teď všiml, že má slepené a vypelichané peří a chmýří na hlavě mu řídne, jako by trpěl nějakou podivnou, dlouhotrvající chorobou.

Slyšel jsem tiché pleskání na okně. Otočil jsem se po zvuku, ale pořád jsem obezřetně sledoval ptáka.

Venku padal sníh. Sníh tak brzy na podzim – bylo to nepřírozené a divné. A zatímco padal, havran promluvil.

„Znáš příběh Enrika Bouřepána?“

Neznal jsem ho, proto jsem mlčky zavrtěl hlavou.

„Enrik Bouřepán byl napřed Rytířem meče jako Bayard Ostromeč, pak Rytířem koruny. Chtěl se stát Rytířem růže, ale po Rytířství netoužil pro

dobro, které by mohl díky řádu vykonat, ach ne, zajímala ho jen třpytivá čest a sláva, které mu mohl řád přinést.

Ach ano, vím, že rytíř může toužit po obojím, po slávě i po obecném dobru. Vím, že když jsou touhy v rovnováze, není na tom nic špatného.

Ne... nutně.

Byl to Enrik Bouřepán, kdo vedl rytíře proti mužům z Neraky v průsmycích, kde se tvůj předek,“ ukázal na mě, „vyznamenal statečností, pokud si to vůbec dokážeš představit, a vydobyl rodu jméno, které jsi během posledních měsíců protáhl bahnem a pošlapal ho...“

„Na vaše naléhání!“ vykřikl jsem a havran se zasmál.

„Na tom nesejde, malý Lasičko. Ale zpátky k Enriku Bouřepánovi. Říká se, že si nechal radit Kalantinou. Možná jsi už o kalantinských kostkách slyšel. V Estwildu najdeš kněží falešného boha Gileana nebo alespoň falešně uctíváče, kteří čtou z rudých kostek a citují verše o zvířatech. A říkají tomu věštění.“

Malá černá očka se potměšile zaleskla.

„Vím o Kalantině. A co Enrik?“

„No, na Enrikových ramenou spočívala obrana celé Solamnie. Ačkoli byl statečný a dobrý rytíř, bylo to těžké břemeno. Nebyl si jist moudrostí svých plánů ani silou srdce, proto se zeptal na osud výpravy Kalantiny. Kdyby se jí nezeptal, kdyby se spolehl na svého velkého ducha a věřil činům a vůli bohů, nevěřili bychom jemu a také v něj víc?“

„Kalantina, pane. Věštba.“

„Padla mu dvojka a desítka,“ prohlásil pták, zaklonil hlavu a drsně se rozesmál.

Dvojka a desítka. Znamení havrana.

„Věštba měla samozřejmě pravdu. Znamení havrana označuje iluzi, falešný příslib v nebezpečné zemi. Není to tak, Galene Cestybrane?“

Na okamžik jsem se zakoktal.

„To je jeden z výkladů, pane.“

„Promluvil jsi jako pravý Kalantiňan,“ zasmál se havran hrozivě. „Samozřejmě Kalantiňan, který četl kostky Enrikovi, pokýval hlavou a pak řekl: ‚Věštba říká, že obrana Solamnie bude posledním bojem proti vojskům Neraky, který povedete, pane, protože vy i Solamnie pak poznáte mír.‘“

A Enrik se nad věštbou a příslibem úspěchu zaradoval. Ale byl to jen jeden z možných výkladů.

Ale staly se další věci, které Enrika ani nenapadly a které Kalantiňan možná viděl, možná neviděl, ale copak na tom záleží? Mír, který v Solamnii nastal, opravdu vzešel z vítězného tažení Enrika Bouřepána, který zanechal hrstku mužů v průsmyku u Chaktamiru, aby zadrželi celou nerakanskou armádu od východu slunce do jeho západu a získali tak čas, i když zaplatili krutou daň.

Říká se, že průsmyk chránilo dvě stě rytířů. Jen patnáct přežilo, aby mohlo o hrdinství vyprávět.

Tvůj otec byl mezi nimi, Galene.“

„Ale on o té události moc nemluví. Co se stalo s Enrikem?“

„Enrik. Také poznal mír, přesně jak Kalantiňan řekl. Zatímco stateční muži drželi Chaktamir, Enrik zavedl armádu k jinému průsmyku, který byl málo známý, proto nikoho nepřekvapilo, že zůstal otevřený. Obešli Nerakany, vpadli jim do zad z východu a rozsévají smrt. Z tisíce Nerakanů, kteří průsmyk napadli, nepřežil ani jeden.

Ale mír, který Enrik poznal, byl spánkem smrti, protože ho v poslední hodině bitvy zasáhl nerakanský šíp. Zrovna pozvedl vítězný prapor solamnijských armád, když se zraněný lučištník, který zůstal ležet uprostřed průsmyku, a všichni ho považovali za mrtvého, vyškrábal na nohy, vystřelil černý šíp a zasáhl Enrika Bouřepána do krku.“

„Černý šíp?“

„Havraní pera, Galene Cestybrane. Takže Kalantina měla pravdu a Znamení havrana se projeví způsobem, jaký si nedokázali představit ani sami Kalantiňané.“

„To všechno je velice zajímavé, pane, ale musím přiznat, že netuším, co má záležitost s Enrikem Bouřepánem společného s vaší přítomností na hradě Di Caela. Chcete tím prostě říct, že věštba může znamenat něco úplně jiného, než si myslíme? Pokud ano, pak si vezmu vaši radu k srdci. Není třeba, abyste mě strašil.“

„Ach... v očích různých lidí mají věštby různé významy. A stejné je to i s místy,“ zakrálal havran. „Co pro tebe znamená Chaktamir?“

Pták naklonil zvědavě a potměšile hlavu na stranu.

„No... je to minulost, pane. V té bitvě porazili Solamnijsci Nerakany. A bojoval v ní otec.“

„Ach, ale znamená to mnohem víc,“ prohlásil havran suše. „V očích různých lidí mají různá místa různý význam. A stejné je to i s dějinami, malý muži.“

„S dějinami?“

„Vezmi si například dějiny Benedikta di Caely.“

Když jméno vyslovil, svíčky zaprskaly, zhasly a komnata se ponořila do ještě větší tmy. Pak jsem na ramenou ucítil píchání a škrábání malých drápků, jako by na mě vylezla krysa. Pokusil jsem se trhnout rameny a shodit ji, ale zjistil jsem, že se nemohu pohnout.

Mé hrudi se dotkla pera a já ucítil vůni parfému, ale také závan něčeho starého a tlejícího.

A pak se znovu ozval hlas.

„Slyšel jsi příběh Benedikta di Caely? Poslechni si ho znovu, malý Galene, a tentokrát tak, jak se doopravdy seběhl. Protože dějiny jsou jako síť, jako bludiště, a lidé si pamatují jen vlastní cestu.“

„Já to věděl,“ zabručel jsem a pták na rameni se suše, zvrhle zasmál.

„Věděl... co?“ zeptal se s krutou hravostí.

„Že jste Benedikt di Caela! Že Škorpión a sir Gabriel Androctus byli – jsou – Benedikt di Caela!“

„*Sme* Benedikt di Caela,“ zasyčel havran. „Na to není potřeba bystrého úsudku, Lasičko. Často se sem vracím, víš? Ale dělám to jen proto, že hrad je můj. I panství. A samotný titul.“

Před čtyřmi staletími jsem dvakrát zemřel. Poprvé na východ odsud u Chaktamiru, který je víc než jen památníkem solamnijské řežby. Je víc než jen průsmyk, kde padl Enrik Bouřepán.“

„Myslel jsem, že vás zničili u Trotylské trhliny nedaleko Estwildu.“

„Ano, rodinná historka říká, že jsem tam padl. Že jsem se dostal jen tak daleko na východ a cestou posbíral armádu vyvrhelů. Ale pravda je, malý Lasičko, že mě uštvali jako zločince, za kterého se mě rozhodli považovat. Vydal jsem se na východ k Nerace, byl jsem sám a zoufalý, ale přesvědčený, že jsem konečně v bezpečí, když mě obklíčila sedmičlenná banda. Můj bratr Gabriel mě tam zavraždil. Usekl mi hlavu.“

Ale v tu dobu už jsem byl stejně mrtvý. Tedy obrazně řečeno. Protože otec Gabriel mě prohlásil za mrtvého přímo v síni, kde jsem dnes večeřel, prohlásil mě za mrtvého, aby mohl titul a panství předat nejmladšímu synovi, mému vrahovi, kterému otec vždy dával přednost.“

„Pane, nerad se v tom... štourám, ale je tady ještě taková drobnost, a to tajemná smrt vašeho nejstaršího bratra Duncana, kterou, jak se zdá, zavinil jed, který jste mu namíchal ve věži. Koneckonců, otcové obvykle neprohlašují syny za mrtvé bez důvodu.“

„Ale tentokrát ano, Galene. Teď už znáš Gabriely tohoto příběhu a víš, že neznají slitování se žádnými protivníky a soupeři.“

A to bylo to jediné, zač mě považovali. Za protivníka. Soupeře. Míchál jsem jedy na krysy, ať už si představovali cokoli.“

„Tomu se dá jen velmi těžko uvěřit, pane.“

Drápy se mi zabořily hluboko do ramene. Trhl jsem sebou a potlačil výkřik. Opět jsem ucítil teplý, nezdravý zápach.

„Nezajímá mě, čemu věříš,“ zachraptěl havran. „Bratr Duncan na něco zemřel. Kdo ví, na co? Ale ať už to bylo cokoli, já za to nemohl.“

„A požár?“

„Přiznávám, že ten jsem založil já. Spálil jsem bratrovo tělo, ano, a v jedné z komnat věže, kterou vidíš odsud z okna. Byla to spíše pohřební hranice solamnijská, protože Duncan shořel se zbraněmi, s rukama složenýma na hrudi a v jedné svíral svazek Instrukce.“

Samozřejmě nikomu neřekli, že jsem ho uctil hrdinským pohřbem, protože všude s radostí viděli intriky a spiknutí. Víím, že di Caelové už jsou takoví – příliš komplikovaní pro své dobro.“

„Ale proč jste spálil Duncanovo tělo? Mišakalini kněží mrtvolu prohledli a pátrali po jedu...“

„Našli by to, co by otec řekl, aby našli. A pak by měl důkaz – svědectví pokryteckých mužů bohyně, kteří by řekli: ‚Ano, pane Gabrieli, váš nejmladší syn – ten, který je pojmenován po vás – je vaším nejzpůsobilejším dědicem a prostřední je odporný zločinec, přesně jak vám sny a představy napověděly.‘“

Ale nikdy jsem bratrovi neublížil. Popravdě jsem se pečlivě řídil pravidly a choval se jako úctyhodný druhý syn až do doby, kdy mě otec prohlásil za mrtvého.

Od té chvíle se už čtyři sta let snažím silou získat zpět to, co je právoplatně mé a o co mě lstí a intrikami připravili. Určitě jsi slyšel o krysách, záplavách, požárech a zlobrech. Na každé pokolení sešlu jinou přírodní pohromu a pokaždé se nějakému schopnému di Caelovi podaří mi dědictví znovu vyrvat.“

„Jaké to je být mrtvý, pane? A proč vždycky čekáte celé pokolení, než se pokusíte o něco dalšího?“

Na dlouhou dobu se odmlčel a ve tmě se rozhostilo ticho provázené příliš sladkou vůní květin a šustěním křídel.

Pták začal šeptat.

„Vzpomínám si... nebo myslím, že si vzpomínám... že jsem uhořel ve věži spolu s krysami, kterými jsem zaplavil hrad. Vzpomínám si, že jsem se utopil v potopě, a na další hrozné konce za různě strašlivých okolností. Když se mi znovu vrátí zdravý rozum, zjistím, že uplynulo dvacet, někdy i třicet let.

A mezi nimi leží žhavá, rudá tma. Většinu času prospím. Někdy si vzpomínám na světla – září rudě, jako by hořel samotný dým. A na hlasy, i když ve zvucích, které víří kolem mě, nikdy nerozeznám slova.

Když se jednou tma rozestoupila, ocitl jsem se v obrovské komnatě, kde podlahu tvořilo zrcadlo z naleštěného onyxu. Kolem zrcadla sedělo dvacet rytířů se zlomenými zbraněmi, hlavy měli sehnuté a hleděli do zrcadla, které neodráželo nic než hvězdy.

Musel jsem si muže i zrcadlo vysnít.

Jednou se tma proměnila v pustou krajinu s krátery, nad kterou vycházel měsíc černý jako onyxové zrcadlo, ale přesto zářil. V té zapomenuté krajině nic nežilo, ale přesto jsem slyšel, jak ve stínu kráteru drmolí a kňučí nějaký tvor – nedokázal jsem říct, jestli umírá, nebo jen číhá na kořist.

Tak to bylo na začátku. Ale nejsem si jistý, jestli se mi to jen nezdálo.“

Odmlčel se. K okraji okenní římsy se plazilo světlo. Vycházel Solinár a některé věci – velké věci – v pokoji začaly získávat tvar a obrys. Viděl jsem postel a šatník.

„Ale bez ohledu na sen,“ pokračoval havran, „bez ohledu na křik a muka a dlouhý spánek, jsem se vždy probudil do slunečního svitu a zpátky na Krynnu. A opět jsem se pustil do dobývání toho, co mělo být mé.“

Tentokrát je to ale jiné. Poprvé za čtyři sta let – opravdu poprvé – případně majetek rodu di Caela ženě. Zdělí ho lady Enid. A tentokrát jsem se rozhodl znovu řídit pravidly. Žádné krysy, žádní skřeti, žádní... škorpióni. Nebudu vraždit ani krást.

Možná se divíš, proč jsem nezaútočil na Bayarda a na tebe přímo a prostě vás nezabil.“

„Napadlo mě to, pane, ale nemínil jsem proti vašemu omylu protestovat, pokud to omyl byl.“

„Řídil jsem se pravidly. Nikoho jsem nezavraždil.“

„Tím pravidlem se řídí většina lidí, pane. V Břehově považujeme za samozřejmost nevraždit. Ale co rytíři na turnaji?“

„Zabil jsem je podle spravedlivých a všeobecně uznávaných pravidel solamnijského souboje. I když netvrdím, že jsem nadšeně nesledoval, jak Orban z Kernu umírá, nebo jsem s potěšením nevrátil meč do sira Prospera Inverna.“

„A Jafa? Co venkovan?“

„Vrhl se na mě s mečem, Lasičko. Co jsem měl podle tebe dělat? A přesto jsem se s radostí díval, jak umírá, protože jsem věděl, že vina padne na Bayarda Ostromeče.“

Odmlčel jsem se a zhluboka se nadechl, než jsem pokračoval. „A co Agion?“

„Agion?“ Pták na mém rameni se zavrtěl. Opět jsem pod parfémem zachytil zápach hniloby.

„Kentaur, zatraceně! Určitě máte prsty v té záležitosti se zlobrem ve Vingaardských horách, takže mi neříkejte...“

„Že souboj Bayarda se zlobrem byl férový? Samozřejmě že ti to řeknu. Rytíř bojoval s nepřítelem, a copak jsi tohohle... Agiona nevaroval, že plést se do souboje rytíře s protivníkem je... nečestné? Je škoda, že kentaur zemřel, ale nemůžeš popřít, že se provinil a byl potrestán.“ Mlčel jsem.

Ale v tichu, které se rozhostilo, jsem přísahal sám sobě i Agionovi, že udělám vše, co bude v mých silách, abych netvora, který mi seděl na rameni, zničil.

„Ale proč? K čemu je vám dědictví di Caelů, když jste mrtvý?“

„K ničemu.“ Pták o mě zavadil křídlem a já znovu ucítil starý zápach rozkladu. „Už k ničemu. Na této straně temnoty zem bledne, drahokamy a zlato září jako hnijící dřevo a už se netřpytí jako dřív. Dokonce i ženy... blednou, protože začínám zapomínat.“

Ne, dělám to proto, aby všechno nepřípadlo di Caelum, kteří by panství předali do teplých, živých rukou svých potomků. Dělán to proto, abych ničil, Lasičko. Prostě a jednoduše ničil. Ale ničení už mi nestačí.

Takže se budu řídit pravidly a ožením se s lady Enid di Caela. A i když je krásná a celá září a i když budu ztráty takové krásy a záře litovat, budu ji muset zabít. Vlastním ‚ostrým mečem‘. Protože pak už nebudu pravidla potřebovat. Dědictví bude opět mé. Budu *tím* di Caelou a moje slovo bude zákon.“

Pokusil jsem se pohnout a shodit odporného tvora z ramene, ale byl jsem příliš šokovaný a ochromený. Připadal jsem si jako zvíře, které bodne škorpión a odtáhne ho na vzdálené, temné místo, kde po bezbranné, umírající kořisti běhá a požívá ji.

„Nikommu ani slovo, Lasičko,“ zašeptal havran. „Ne, ani slovo. Protože sir Bayard se už obrátil proti tobě a sir Robert hluboce truchlí. Já jsem ti samozřejmě nesmírně vděčný za pomoc. Ale to by mě nezastavilo. Kdybys mě někdy zradil, vyškrábal bych ti oči a sežral je a – jak jsem to říkal u vás doma ve tvrzi? – *zatančil si ve tvé kůži*. Nebo bych ti provedl ještě něco mnohem, mnohem horšího.“

A kromě toho jsme přece partneři, mladý pane Galene. Ještě bych mohl potřebovat tvé služby.“

V tu chvíli se nedalo říct, co si pro mě Škorpión připravil, jakou temnou úlohu mi v následujících dnech předurčil. Pokud se chtěl jen oženit a nechat mě být, řekl mi toho mnohem víc, než bylo moudré.

V tu chvíli vstoupil do komnaty s táčem jídla na hlavě Brithelm. Pták mi vzlétl z ramene, vrazil do tlustého okenního skla a padl na římsu, kde zůstal v rudém světle měsíce nehybně ležet.

Pro jednu jsem byl rád, že se Brithelm neobtěžuje klepat.

„Večeře, Galene!“ zazpíval duchovně založený bratr vesele a natáhl krk, aby vyrovnal naložený táč. „Strážce říkají, že je ti pod psa a máš svěšená křídla!“

Brněly mě ruce a kolena se mi podlomila úlevou a děsem.

„Co děláš venku z postele? Na tvoji chorobu je nejlepší odpočinek a polévka, Galene. A víno, i když si myslím, že na to ještě nemáš věk. Jakmile se posilníš, určitě...“

„Brithelme!“

Bratr zmlkl, zastavil se uprostřed pokoje a podnos se mu zakymácel na rusé čupřině.

„Brithelme, není mi dobře.“

Bratr mě zabalil do přikrývek, nalil do mě polévku a zředěné víno a pověděl mi svůj příběh.

* * *

„Alfrik se také střetl se satyry, kterým jsme se postavili v srdci močálu,“ vysvětloval Brithelm nevinně. „Řekl mi to. V té době ještě nevěděl, že byli pouhou iluzí. Několik jich zabil a zjistil – stejně jako my – že se proměnili v kozy, a tak, naplněn vznešenou zuřivostí...“

„Vznešenou zuřivostí, Brithelme? To jsou Alfrikova slova?“

„Ano, ale myslím, že se hodí, ty ne? A tak, naplněn vznešenou zuřivostí nad tím, že někdo tak zvrhle zneužívá nevinná zvířata, vyhledal čarodějův tábor, objevil zloducha kousek od místa, kde našel satyry, a přiměl celou tlupu k útěku.“

Možná proto jsme se ho tak snadno zbavili, když jsme se s ním později střetli.“

„To zní jako Alfrikova teorie.“

„Máš pravdu. Řekl mi, že to on připravil cestu hrdinskému činu sira Bayarda Ostromeče. Ačkoli Alfrik velice skromně popírá, že by vlastnoručně vyhnal zlo z močálu.“

„Velice skromně,“ souhlasil jsem.

Cítil jsem se ještě hůř. Nemoc, kterou jsem si vymyslel pro strážce mi najednou připadala skutečná a doléhaly na mě ve vlnách závratě. Zakašlal jsem a kýchl. Zavrtal jsem se hlouběji do přikrývek a vystrčil jen jednu ruku abych zvedl misku s rozředěným vínem a napil se. Zadíval jsem se k oknu na kterém nehybně leželo malé černé tělo.

Brithelm tlachal o Alfrikově statečnosti, o tom, jak zachránil Alfrika z bažiny a jak spolu ráno po našem odjezdu vyrazili na cestu. Jak bez problému

překročili pláně Břehova na koních, které Alfrik obdržel od Archaly na znamení vděčnosti za to, že pomohl vystrnadit satyry z močálu.

Zdálo se, že Alfrikovu pomatenému příběhu uvěřili i kentauři.

Brithelm mluvil a mluvil. Mluvil o tom, jak jim čas na cestách rychle a příjemně ubíhal, jen v nich sílila obava, že nenajdou Bayardův průsmyk a že se budou muset obrátit na sever a vydat se skoro až k Palantasu aby překročili hory, a tím by se natolik zdrželi, že by Alfrik propásl turnaj.

A Brithelm pokračoval a vyprávěl, jak mu „něco“ napovědělo, aby sledoval let havranů. Usazovali se na větvích kolem, zlověstně krákali, a když Alfrik zaječel nebo se dal na útěk, ptáci vzlétli a zamířili na východ do Solamnie.

Usrkl jsem vína, podíval se k oknu a otrásl se.

Brithelm řekl, že díky havranům našli s Alfrikem průsmyk a hory překročili uprostřed noci.

Vzpomněl jsem si na hlasy, které mě probudily.

Objevili průsmyk a rychlou, volnou cestu horami. Brithelmovi to připadalo jako zázrak a znamení, že staršího bratra vede ruka Osudu. Ale přesto když dorazili na hrad di Caela, velice ho překvapilo – Alfrika zjevně také – že turnaj už skončil. Sir Robert di Caela byl zdvořilý, i když rozrušený a roztržitý, ubytoval je na hradě a pochválil je za vytrvalost, kterou na drsných, nebezpečných cestách prokázali.

„Ale sir Robert byl z nějakého důvodu velmi rozčilený na Bayarda Ostromeče,“ dokončil Brithelm a zvědavě se na mě zadíval. Měl jsem pocit, jako by se do mě jeho oči zavrtávaly.

Zvedl se z postele a zamířil k oknu. Něžně vzal mrtvého ptáka do rukou.

„Ubožák, musel sem vletět a utlouct se k smrti o okno. Divné, Galene,“ řekl a obrátil se ke mně. „Je divné, že se ho sluhové nezbavili, než jsi se sem nastěhoval. Je mrtvý už několik dní. Chudák.“ Bez zaváhání vyhodil ptáka z okna. „Ale takovou věc by nemocný chlapec neměl mít v pokoji.“

Mrtvý několik dní. Jako vězeň ve tvrzí.

Ať už za to mohlo víno, horečka nebo mě unavily lži, do očí mi vyhrkly slzy. Když jsem promluvil, měl jsem co dělat, abych je potlačil.

„Brithelme, napáchal jsem strašné věci.“

Klidně na mě pohlédl a kývl. A já mu pověděl svůj příběh, nebo aspoň to, co jsem se odvážil.

„Takže ten pták byl Benedikt di Caela?“ zeptal se Brithelm mezi sousty vajíček natvrdo a balancoval přitom s prázdným podnosem na hlavě.

„Ne, zatraceně! Pták byl jenom schránkou pro Benedikta di Caelu, pro Gabriela Androcta, pro Škorpióna, říkej mu, jak chceš. Ať už to byl kdokoli nebo cokoli, pořád je někde poblíž a spřádá zákeřné plány.“

Brithelm okamžitě vyskočil na nohy a vyrazil ke dveřím.

„Takže půjdeme za sirem Robertem di Caela a řekneme mu, že tenhle... Gabriel Androctus, kterého chce přijmout za zetě, vlastně ztělesňuje rodovou kletbu.“

„To si nemyslím, Brithelme. Kdo ví, co ještě starý Benedikt schovává v šupinatém rukávu.“

„Pak je načase, abys pověděl celý příběh siru Bayardovi, Galene. Abys nezůstal bez ochrany.“

„Ach, to si nemyslím, Brithelme! Svět je možná opravdu tak dobrým místem, jak si představuješ, ale já vím, že mě Bayard Ostromeč rozseká na kousky, když mu to povím.“

„S tím se nedá nic dělat,“ odpověděl Brithelm. „Chceš polévku?“

„Ne... Nemám hlad. A taky nejsem střízlivý, protože jsi do mě naléval zředěné víno. Ale nejsem ani natolik opilý, abych přiznal svoji temnou minulost. Obávám se, že na to bych potřeboval trpasličí kořalku nebo ještě něco silnějšího.“

Brithelm kývl a zabořil širokou tvář do misky s polévkou. Když konečně zvedl hlavu, aby se nadechl, řekl jen málo.

„Až ti klesne horečka, zajdeme za Bayardem. Musíme za ním. Nezapomeň na sira Roberta. A na Enid – pokud je jen část z toho, co havran předpověděl, pravdivá, pak je ve velkém nebezpečí. Vzpomeň si na Agiona.“

Najednou mě ovládlo něco jiného než víno a horečka. Tentokrát jsem si byl jistý.

„Brithelme, musím jít ještě dnes v noci. Bayard zítra dopoledne odjede na to můžeš vzít jed. Je příliš nešťastný, než aby zůstal na svatbu. Svatba!“

„Já na ni taky zapomněl,“ prohlásil Brithelm klidně. „Jsou na dně misky brambory? Nejedl jsem je, protože jsem si myslel, že je to tuřín.“

„Musíme za Bayardem a ještě dnes v noci!“

„Dobrá,“ souhlasil Brithelm a zvědavě se sklonil nad miskou.

Vzhlédl a zadíval se mi do duše.

„A tentokrát žádné lži, Galene. Nebuď jako Alfrik.“

Asi jsem se zatvářil překvapeně, protože se zasmál, sklopil oči a zamíchal polévku v misce prstem.

„Přece sis opravdu nemyslel, že jsem mu uvěřil, když mi vyprávěl o svých hrdinských činech.“

„Tak proč...“

Opět vzhlédl a usmál se.

„Prostě proto, že se hned cítil líp. Strašně se styděl – znovu a znovu ho odmítali jako panoše, a když se s tím pokusil něco udělat, bráška ho nechal trčet po pás v bahně v Bráncově močálu, takže musel ječet o pomoc, dokud ho nezachránil prostřední bratr. Potřeboval si svůj příběh poněkud... vyšperkovat, aby aspoň vypadal jako hrdina.“

„Ale proč tedy musím říct siru Bayardovi všechno o...“

„Ze stejného důvodu.“

Opět sklonil hlavu nad polévkou a zamíchal ji prstem. „Mate mě, jak brambory zprůhlední, když je vaříš příliš dlouho. Nebo je to tuřín, Galene?“

Ukázal mi misku a znovu mě obdaroval prázdným úsměvem.

* * *

Jak si jistě dokážete představit, Bayarda setkání se mnou zrovna nenadchlo. Třásl jsem se v nočním chladu, který se mi zavrtával do pláště a tuniky zuřivěji než v horách, zamířil jsem k altánu, nad nímž odpoledne vlála jeho standarta, a uviděl, že sedí sám stranou od ostatních rytířů. Zabalil se do přikrývky, ze které vytáhl obřadní štít Ostromečů, ale stále se ve studené podzimní noci chvěl. Štít nechal ležet znakem dolů v blátě.

Nebe bylo zatažené a noc studená. Kousek od Bayarda popíjeli ostatní rytíři roku, zpívali, vyprávěli si příběhy a užívali si společnosti, než ráno strhnou tábor a vrátí se do Palantasu, Kargotu, Solantasu a do zbývajících několika míst, kde byl rád ještě stále povolen a vítán. Brithelm se mezi nimi pohyboval s čelistí pokleslou úžasem nad příběhy, které si vyprávěli.

„Myslíš, že jsou pravdivé, Galene? Všechny ty historky o mořských netvorech a únosech orly? Myslíš, že meč sira Ramira opravdu mluví?“

„Asi mu dělá dobře, když to může ostatním vykládat, Brithelme,“ odvětil jsem nepřítomně a zadíval se tmou a září ohňů k táboru svého bývalého ochránce.

Seděl rozmrzele v šeru a zjevně studoval hvězdy. Vypadal skoro uboze a myslím, že jsem ho málem litoval.

Snažil jsem se proklouznout kolem hýřících rytířů nezpozorován a snad by se mi to i podařilo, protože loutna, řinčení pohárů a výskání dělaly příšerný rámus.

Ale kouř z táborových ohňů nebo prach, který zvedal sílící vítr – nebo prostě únava, pokud je to možné – ve mně vyvolaly tak silný záchvat kýčání, jako bych se vyválel ve zlatoprutu. Jakmile jsem kýčání potlačil, popotáhl jsem a šel dál, jako bych do tábora patřil nebo svému ochránci nesl zprávu, která nesnese odkladu.

Ale než jsem se k Bayardovi dostal, zatarasilo mi cestu čtyři sta liber sira Ramira ze Chřtánu.

„Kdybych byl tebou, chlapče, raději bych ho nechal být. Je víc než nespokojený s tím, jak turnaj dopadl, a pokud to dobře chápu, tak ty jsi k jeho zpoždění nemálo přispěl.“

„Takže vám o tom pověděl, co?“ začal jsem. Ale Ramiro zamával rukama tak rychle, až se mu zatřásla předloktí.

„Ne, ne, chlapče, Bayard Ostromeč by nikdy nic takového neřekl. Ale tvůj bratr byl na hostině dost upovídaný a zjevně ho potěšilo, jak sis pohrál s plány sira Bayarda. Pokud je to pravda a přišel jsi žádat o prominutí, měl bys radši počkat do rána.“

Velký rytíř se přede mě postavil a založil si paže na široké hrudi. Připadal jsem si, jako by se mi před nosem zabouchla vrata. Ustoupil jsem, málem přitom šlápl do veselého ohýnku dvou rytířů z Kargotu a promluvil jsem nejoficiálnějším hlasem, který jsem s námahou snížil alespoň o jednu oktávu.

„Takže se mnou Bayard není spokojený, sire Ramiro? Pak ho možná potěší, když celý rod di Caela i krásnou Enid konečně pohltní kletba, která je pronásleduje už po čtyři sta let.“

„Zase ta kletba? Myslel jsem, že di Caelové už tuhle historku nechali být.“

„Prosím, ustupte mi z cesty, pane. Špatné zprávy by si měl jako první poslechnout sir Bayard.“

Znovu jsem zakašlal a vydal se na dlouhou cestu kolem sira Ramira. Znovu se mi chystal zastoupit cestu, ale Brithelm ho rozptýlil dotazy na mluvící meč a já tak mohl projít táborem k místu, kde zachumlaný v příkrývkách a melancholii seděl Bayard a hleděl na hvězdy.

Zastavil jsem se a sebral myšlenky, zatímco Bayard zíral na měsíc.

„Hrad di Caela, pane. Obávám se, že se stane něco zlého.“

„Takže Robert tě taky nechce, co?“ zeptal se Bayard ledově a dál hleděl na nějaký obrazec ve hvězdách nade mnou. Podíval jsem se, kam se dívá, a uviděl, že mi přímo nad hlavou tančí kolem Gileana Knihy dva draci. Po nebi se hnala mračna a ve vzduchu byl cítit příslib deště.

Měl jsem podivný, strašlivý pocit a musel jsem se vypořádat s neochotným rytířem.

„Je to složitější, Bayarde,“ začal jsem.

„Ano, ocitli jsme se ve složité situaci, Galene,“ vybuchl, odtrhl oči od nebe a zadíval se mi naprosto bezútesně a zpříma do tváře. „Ale já rozluštil hádanku. Pochopil jsem, že i přes všechny dobré úmysly Andrewa Cestybrana jsou jeho synové jako krabi ve sklenici: škrábou se jeden druhému po hřbetě k okraji a sotva ho jeden dosáhne, strhne ho ten pod ním zpátky. Jen prostřední syn lpí na nějakých zásadách.“

Když to říkal, kývl na Brithelma. Pak se postavil a zabalil se pečlivěji do příkrývky, protože se zvedal vítr a vzduch voněl deštěm. Vyrázil pryč a jeho mlčení a dlouhé kroky jako by mě přímo vybízely, abych se ho pokusil dohonit. Nezastavil se, dokud nás neoddělovalo dobrých sto stop.

Na zem začaly s hlasitým pleskáním dopadat obrovské kapky. Z jihu k nám dolehlo burácení hromu. Musel jsem zvýšit hlas, abych překřičel lomoz předvádějící se přírody. „Benedikt di Caela se vrátil.“

Bílý blesk rozčlsl nebe nad loukou a na okamžik Bayarda jasně ozářil. Hřměni přehlušilo jeho odpověď, ale já zřetelně viděl, jak otevřel ústa a pronesl: *Co*.

Opět se zablesklo a zahřmělo a prostor mezi námi zahalily závoje deště. Rozběhl jsem se ke svému ochránci a šplouchal novým blátem, které se vytvořilo na cestě. Promokl jsem až na kůži, bylo mi zima a celé tělo mě až do morku kostí bolelo.

Musel jsem omdlít. Bayardův výkřik mě vrátil zpět na deštěm rozmočenou cestu vedoucí k hradu Di Caela. Stál vedle mě. Držel mě za ramena a třásl mnou, jako učitel třese neposlušným žákem.

„Co je s tebou? Galene? Co je...“ Zarazil se, pak mnou znovu zatřásl, ale tentokrát mnohem jemněji. „Pojďme pryč z deště.“

Zvedl nad nás svoji příkrývku a rychle mě odvedl do malého hájku u cesty. Z velké části ho tvořily stále zelené jehličnany a cedry a jalovce byly tak hustě propletené s řásníky, že dokázaly před lijákem ochránit mnohem větší skupinu lidí než jen nás dva.

Posadili jsme se, Bayard přehodil příkrývku přes dvě nízko visící větve a vytvořil tak hrubý přístavek, který nás chránil před deštěm.

Lehl jsem si pod příkrývku a vdechoval staré pachy vlny, prachu, deště, potu a koní. Bayard si nade mnou dřepěl.

„Co se děje, Bayarde?“

„Sire Bayarde. Ať už se ti to líbí, nebo ne, jsi zpátky v mých službách. V celém háji není ani jedna suchá větev nebo klacek. Zdá se, že budeme muset přečkat bouřku bez ohně.“

Přes Bayardovu tvář přelétl ustaraný výraz. Naklonil se nade mne a položil mi ruku na čelo.

„Celý hoříš, chlapče.“

Opravdu mi bylo trochu horko, ale myslel jsem, že za to můžou příkrývky, které jsem si kolem sebe obtočil, abych se ochránil před chladem. Začal jsem Bayarda žadonit, aby mě vzal zpátky k ohňům v táboře, kde bych si mohl zahřát nohy a zotavit se, ale to nedávalo žádný smysl, protože mým hlavním problémem byla horkost...

Vzpomínám si, že se Bayard zeptal: „Co jsi to říkal o Benediktu di Caelovi?“

Pak už si nepamatuji vůbec nic.

15

Moji tvář zalilo světlo a já si na okamžik myslel, že mě oslepí. Přinutil jsem se nedívat, přetrpět jas, ale pak jsem rozmazaně spatřil, jak se mi před očima míhají mračna. Napřed jsem myslel, že se oblaka pohybují, ale pak jsem ucítil, jak se pode mnou naklání a kolébá tvrdé dřevo, a uslyšel klapot podkov.

Byl den, po nebi plula mračna, nad hlavou mi létali ptáci a já někam jel. Skláněla se nade mnou Brithelmova tvář. Promluvil a já někde vzadu za sebou uslyšel Bayardův hlas, ale přes skřípání kol a křik skřivanů jsem téměř nedokázal rozeznat slova.

Snažil jsem se promluvit a položit očividné otázky: *Kde to jsem? Co se stalo? A proč všechna ta starost a péče?* Ale Brithelm říkal něco o tom abych si odpočinul a uvolnil se, a jeho ruka na mém čele byla studená a konejšivá jako noční vzduch. Slyšel jsem hlasy žen a jeden patřil Enid – sladký a vysoký jako zpěv ptáků.

Z celého srdce jsem doufal, že to je Enid, protože mi ve vzpomínkách a představách vyvstal její obrázek. Ale vůz se opět uchýlil do stínu, který se proměnil v černočernou, neprostupnou tmou.

* * *

Ocitl jsem se v komnatě, která mi připadala povědomá. Vzdálenou stěnu zdobila tapisérie, kterou jsem viděl jen rozmazaně, protože pokoj osvětlovaly svíce a mé oči se ještě nepřizpůsobily šeru. Nade mnou se objevila tvář, další rozmazaná šmouha stínů a barev.

Pocuchané prameny divokých vlasů stejně rudých jako šat.

„Probouzí se, Danelo. Přiveďte rytíře.“

Uslyšel jsem, jak se tiše zavřely dveře. Snažil jsem se posadit, ale byl jsem příliš vyčerpaný, a když jsem se o to přesto pokusil, světla v pokoji se roztočila jako hvězdy.

„Odpočívej, bráško,“ řekl Brithelm chladným, konejšivým hlasem. „Když budeš s horečkou bojovat, položí tě na záda. A máš před sebou těžký úkol. Snažil jsem se ti trochu pomoci, vysvětlil jsem celou záležitost siru Bayardovi Ostromečovi a řekl mu, jak moc toho lituješ. Hádal jsem se se sirem Robertem a džentlmenem v černém...“

Džentlmen v černém!

„... aby odložili tento... rozhovor, ale oni naprosto odmítli. Naléhali, aby se celá záležitost co nejrychleji vyřešila, takže jsou na cestě do tvých komnat, aby si vyslechli celý příběh.“

Odpočívej,“ pokračoval Brithelm. „Jsi mezi přáteli.“

Zavřel jsem oči a rozhodl se vypadat tak uboze, jak jsem se cítil.

* * *

Musel jsem usnout, protože pokaždé, když jsem se přiblížil k hranici vědomí natolik, abych vnímal okolí, rozléhaly se komnatou hlasy různé výšky, hloubky, tónu a přízvuku. Konečně se někdo přiblížil k mé posteli a já pomalu a pateticky otevřel oči, jako by mě zavolali zpět ze záhrobí.

U postele stál Bayard.

„Brithelm říká, že už je ti líp.“

Kývl jsem, jak nejchaběji jsem dokázal, a snažil se vypadat odvázně, ale zároveň unaveně.

„Máš hosty. Spolu s tvým bratrem Brithelmem jsme se je snažili přesvědčit, aby počkali, dokud se nezotavíš, ale sir Gabriel trvá na tom, aby svatba proběhla podle plánu. Ale chce si s tebou promluvit i sir Robert di Caela. Přivedl s sebou sira Gabriela, který tvrdí, že tě nikdy předtím neviděl, natož aby s tebou uzavřel nějakou dohodu.“

„Víš, Galene, nemám ani nejmenší tušení, jestli opravdu něco víš, jestli lžeš, nebo jestli to všechno byl jen sen, který ti přivodily horečka, víno a pocit viny. Řekněme, že ti musím prozatím věřit.“

Položil ruku na jílec meče.

„A ty můžeš věřit mně, Galene Cestybrane. Pokud říkáš pravdu a tvá slova Gabriela Androcta, Benedikta di Caelu, nebo jak si teď zatraceně říká, rozzuří, můžeš si být jistý, že dokud Bayard Ostromeč dýchá, ten muž ti neublíží.“

„To je opravdu uklidňující, pane. Dokud dýcháte.“

Bayard se tiše zasmál, pak zavolal přes rameno.
„Vpusť hosty dovnitř, Brithelme.“

* * *

Stáli v kruhu kolem mě, jako by bděli u lůžka umírajícího. Tiše a s vážnou tváří si vyslechli příběh od počátku v tvrzi přes události v močálu a v horách až po mé překvapující odhalení tady v hradu Di Caela.

Zneklidnilo mě, jak klidný Androctus byl. Vyslechl si má obvinění jako bych si je vysnil v horečce nebo jako by se týkala někoho jiného. Dokonce vypadal dojatě, když jsem vyprávěl, co potkalo Agiona v horách, a skoro minutu jsem nedokázal pokračovat. A tak jsem si ani sám nebyl jistý svým tvrzením, dokud Gabriel Androctus nepromluvil. Tehdy jsem poznal příšerný hlas, který mě pronásledoval už od tvrze – sladký, úlisný a ničivý.

„Mladík zažil hrozné věci,“ řekl vřele. „Není divu, že mu strasti... zatemnily rozum, takže vidí nepřátele i tam, kde žádní nejsou. Pokud mohu udělat něco, čím bych mu pomohl, rád to udělám po obřadu.“

Sir Robert střelil po budoucím zeti postranním, nesouhlasným pohledem.

„Jistě však chápete, sire Gabrieli,“ povzdychl si, „že právě obřad je naším problémem. Protože pokud je na chlapcově vyprávění třeba jen zrunko pravdy...“

„Já že mám být Benedikt di Caela?“ přerušil ho sir Gabriel nevěřičně a vybuchl v hlasitý, strašlivý smích. „Je ve vás příliš mnoho zloby, sire Roberte. Kletba předků vás zraňovala příliš dlouho.“

Zlomyslně se usmál a opřel se o tapisérii.

„Ale buďme spravedliví. Má chlapec pro své horečnaté bludy nějaký důkaz?“

Bayard se sirem Robertem se ke mně otočili. Mysl mi pádila. Důkazy? Z hor? Z močálu? Nic. Z...

„Bayarde, prosím, přineste mi plášť. Nechal jsem ho tam u krbu.“ Bayard poslechl a ani na okamžik přitom nespustil oči z Gabriela Androcta.

Ten teď vypadal zmateně a možná trochu ustaraně.

Bayard mi podal plášť, který oheň v krbu zahřál a trochu vysušil, ale jeho záhyby byly po včerejším lijáku ještě pořád mokré. Pach mokré vlny mě vydráždil ke kašli. Prohmatal jsem kapsy, našel kalantinské kostky, kožené rukavice...

„Tady jsou!“

Sir Bayard se sirem Robertem se dychtivě naklonili vpřed. Sir Gabriel udělal krátký, zdráhavý krok ke dveřím.

„Kameny!“ zvolal jsem, otevřel promočený váček a vysypal půl tuctu opálů na postel, kde se na lůžkovinách krásně a bíle leskly.

„No a?“ odsekl sir Gabriel rychle. „To má být tvůj usvědčující důkaz?“

„To bych řekl! Těmi opály jste mě podplatil, když celá ta odporná záležitost začala. Když jste chtěl v otcově tvrzi získat zbroj sira Bayarda, když jste ji ukradl a prováděl v ní kdovíco.“

„Dost, Galene,“ varoval mě Bayard. „Chápeme. Stačí vám to, sire Roberte?“

„Pokud není větší hlupák, než za jakého ho považuji, pak nestačí,“ vyštěkl sir Gabriel, když se sir Robert naklonil nad postel, vzal jeden z opálů do ruky a podržel ho na světle. „Existuje spousta míst, kde mohl chlapec se... sklony Galena Cestybrana ‚objevit‘ měsíc s polodrahokamy.“

„Co jste to řekl, Androcte? Mám být větší hlupák, než za jakého mě považujete?“ obořil se na něj sir Robert a celý zrudl. „Tak mi pověz, za jak velkého hlupáka mě považuješ, ty zakuklená primadono!“ zařval. Bayard mezi ně skočil a oddělil je od sebe.

Androctus znovu ustoupil ke dveřím. „Špatně jste mě pochopil, pane,“ uklidňoval ho. „Chtěl jsem jen říct, že je chlapec mohl najít kdekoli, a skutečnost, že jsme je u něj našli, nemusí nutně znamenat, že jsem ho jimi uplatil.“

Sir Robert se uklidnil a vzchopil. Promluvil chladně a rozhodně.

„Ale tohle jsou glénské opály, sire Gabrieli. Z Estwildu. Jejich naleziště leží jen v Estwildu a těží se jen poblíž Trotylské trhliny.“

„Kde padl Benedikt di Caela!“ vykřikl Bayard.

„No, ne tak docela,“ přerušil jsem ho. „Benedikt di Caela padl v průsmyku u Chaktamiru...“

„Jak to víš?“ zvolal sir Robert dychtivě a otočil se ke mně tak rychle, až ztratil rovnováhu, přistál na posteli a roztrousil opály kolem. „Tu část příběhu...“

„Di Caelové tají?“ přerušil ho Androctus. Tmavé oči mu hořely zuřivostí, ale hlas měl náhle překvapivě vyrovnaný, dokonce tichý. „A proč ji tají, sire

Roberte? Protože se celý příběh zloduchy jen hemží, že ano? Není jím jen často pomlouvaný Benedikt.“

Pomaloučku se otočil a promnul mezi prsty okraj tapisérie. Zobrazovala kouzelný obraz lovu, pět rytířů s výraznými rysy di Caelů na koních.

Androctus rychle přistoupil ke středu tapisérie a ukázal na postavu na koni úplně vepředu. „Gabriel di Caela Starší vydědil syna, který měl být podle práva příští hlavou rodu.“

Postava na tapisérii začala žhnout a pomalu a bez kouře hořet. Všichni jsme šokované přihlíželi a zvažovali své možnosti. Sir Robert vykročil ke Gabrielovi, ale pak si to rozmyslel. Bayard položil ruku na jílec meče a čekal, až Gabriel udělá první krok.

Gabriel ukázal na posledního jezdce, jako by tapisérie byla mapa a on přednášel dějiny. „Gabriel di Caela Mladší sesbíral armádu proti vyděděnému bratrovi, porazil ho v bitvě u Trotylské trhliny, pak ho štvál přes planiny Neraky až k Chaktamiru, kde ho v horském průsmyku zabili.“

Postava Gabriela Mladšího vzplála stejně pomalým plamenem. „Dost!“ zakřičel Robert di Caela a klidnějším hlasem dodal: „A odkud znáte tak dobře dějiny našeho rodu, sire Gabrieli?“

„Ach, to jsou přece běžné znalosti,“ usmál se sir Gabriel, „a běžné drahokamy, i když to jsou glénské opály z Estwildu. Chci říct, chlapcovy kostky taky pocházejí z Estwildu a žádný zloděj...“

„Jaké kostky, sire Gabrieli?“ obořil se na něj Bayard. „Tvrdíte, že jste se s Galenem nikdy dřív nesetkal, ale přitom znáte obsah jeho kapes?“

Androctus se odmlčel a zahleděl se na mě.

V černých zorničkách mu žhnul rudý oheň, tlumený, ale přesto nepřehlédnutelný ve své zlobě a zlém úmyslu. Oheň zadoutnal, pak vyhasl a černý rytíř se klidně obrátil k Bayardovi.

„Jeho bratr,“ vysvětlil Androctus. „Jak se jmenuje... Alfrik Cestybran? Pověděl mi o Galenově pověřivosti, když se předváděl včera večer na hostině. Odporný malý drzoun.“

„To je pěkně ubohé, sire Gabrieli,“ prohlásil sir Robert suše. „Neuspokojuje to naši nejistotu. Zdá se, že nemám na vybranou a musím svatbu o týden odložit. Lituji nepříjemností, které tím způsobím hostům, ale zdržení je

nevyhnutelné, pokud chceme odhalit pravdu, která se za celou ohavnou záležitostí ukrývá.“

„Pravdu?“ vykřikl sir Gabriel podrážděně. „Co vy víte o pravdě?“ Odvrátil se od tapisérie, založil si ruce na hrudi a zamračil se na sira Roberta.

„Abych byl upřímný, tak pravda je, že vás nemám rád, sire Gabrieli Androcte,“ vyštěkl sir Robert a tvář mu pod stříbrnými vousy a kšticí úžasně zrudla. „A ještě pořád žiju a jsem pánem hradu, který předám, až se mi zatraceně zlíbí. Možná si tím poškodím pověst, ale pokud jste opravdu Benedikt di Caela, pak mi to bude stát za to. A i když jím nebudete, tak možná poruším dané slovo jen proto, abych viděl výraz vaší tváře!“

Komnatou prosvištěl ledový vítr. Z podlahy začala stoupat mlha a tapisérie vlála na stěně. Sir Gabriel se napřímil, až se zdálo, že se tyčí nad Bayardem i sirem Robertem, kteří před podivnou, měnící se postavou překvapeně ustupovali.

Promluvil tak hlasitě, že se roztrhly skleněné tabule v oknech a já se zavrtal do přikrývek.

Poslouchal jsem, jak se ve tmě něco zmítá, trhá se látka a třísť se další sklo. A nad tím vším se rozléhal dunivý hlas Škorpióna.

„Pravdou je, sire Roberte, že se mě opět snažíte připravit o dědictví! A to i když jsem hrál podle pravidel! I když jsem bojoval spravedlivě a tančil na turnaji s ostatními princátky a panáčky, zvedal hledí a zdravil dřevcem na každé zatroubení mosazné solamnijské trubky!

Ach, vy rytíři rádi blábolíte o cti a řídíte se starými pravidly, ale to všechno je jen přetvářka, kterou mě chcete připravit o to, co je právoplatně mé.

Velice jste mi ukřivdil, Roberte di Caelo!“ zakřičel a já slyšel, jak se rozbilo něco dalšího.

„Ale nic...“

Jeho hlas měl tichý, radostný a věcný tón, který však byl mnohem děsivější než předchozí jekot.

„Ale nic se nevyrovná tomu, jak já ublížím vám.“

Sir Robert vztekle vykřikl. Slyšel jsem, jak se převrací nábytek. Vykoukl jsem zpod přikrývek právě včas, abych uviděl, jak Škorpión odtančil z dosahu útočícího sira Roberta a rozběhl se ke dveřím, které zatarasil můj bratr

Brithelm. V půli cesty se však zastavil, znovu se obrátil a rychlým, podivným krokem, který připomínal dravého ptáka na zemi, se vrhl k rozbitému oknu a vyskočil ven, přičemž se mu plášť zachytil a roztrhl o rozeklaný střepech dole u okenní římsy.

Bayard přiběhl k oknu a vyhlédl ven. Potom se otočil k nám a pokrčil rameny.

„Zmizel,“ prohlásil ponuře.

Sir Robert tasil meč a rozsekl opěradlo jediné židle, která zůstala v pokoji stát.

* * *

Brithelm seděl na kraji postele a tlachal, zatímco já stál u krbu a ladil loutnu, kterou mi přinesl.

„Nebyl to nádherný zásah štěstěny, že tím, kdo se o tebe v nemoci dokázal nejlépe postarat, byl tvůj dávno ztracený bratr, s nímž jsi se znovu shledal sotva hodinu předtím, než jsi ho tak nutně potřeboval?“

„Ano, Brithelme,“ odvětil jsem taktně a zdvořile. „Musím říct, že jsme všichni měli opravdu velké štěstí. Je naladěná?“ zeptal jsem se a pozvedl loutnu.

„Určitě s něčím ladí, bráško. Ale pochybuji, že sama se sebou.“

Povzdychl jsem si, vrátil se k ladění a řídil se starým gnómským heslem: „Když pochybuješ, přitáhni.“

„Co tě tady vlastně drží, Brithelme?“ zeptal jsem se. „Myslel jsem, že už tě nikdy neuvidíme, protože jsi byl odhodlaný stát se nějakým bahenním svatým.“

Zavrtěl se na posteli, vstal a zamířil ke krbu, kde zůstal stát vedle mě a natáhl ruce k rudým uhlíkům, aby si je zahřál.

„Ano, toužil jsem žít v ústraní, ale musel jsem se vrátit zpět do světa, abych pomohl bratrovi v nouzi. Jsem tady, abych se zaručil za Alfrikův charakter, protože se hodlá ucházet o ruku lady Enid di Caela,“ oznámil Brithelm vážným hlasem. Struna, kterou jsem příliš napnul, zasténala, praskla a švihla mě přes ruku. Brithelm sebou trhl.

„Chceš se zaručit za jeho charakter? U Humy, Brithelme, náš bratr žádný charakter nemá, tak jak bys za něj mohl ručit? Jak se mu, u všech bohů, podařilo tě do toho uvrtat?“

Tvrdě jsem se na Brithelma zadíval.

„No, mohl bych sice říct, že jeho hrdinské historky jsou jenom historkami, ale otec ho sem koneckonců poslal. Alfrik mi řekl, že mu myšlenka na sňatek s lady Enid nedává spát. Přiměl otce, aby provedl nouzové pasování na rytíře, což mu samozřejmě umožnilo zúčastnit se turnaje...“

„Okamžiček, Brithelme. ‚Nouzové pasování na rytíře?‘“

„Víš o tom víc než já, Galene. Ty jsi studoval solamnijské zvyky, já se věnoval teologii.“

Ale není takovou ceremonii možné provést jen se svolením řádu v předvečer turnaje, kdy má být zvolen manžel dcery Prvních rodů? Podstupují ji mladíci, kteří ještě nejsou panoši, ale přejí si panošství zcela pominout a přejít rovnou k pasování. Otec ji provedl v naší nepřítomnosti v tvrzi, čímž udělal z Alfrika rytíře, aby se mohl oženit s Enid di Caela.“

„Tohle ti řekl Alfrik, Brithelme?“

Byla to ta nejhorší lež, jakou jsem kdy slyšel – ne nejkrutější ani nejpodlejší či nejodpornější, nýbrž nejhlupejší. Na hradě existovalo alespoň tucet míst – a stejný počet rytířů – kam mohl Brithelm zajít a zjistit, že žádná „nouzová pasovací ceremonie“ neexistuje. V oceánu Alfrikova mozku se něco blížilo ke břehu. Nápad plaval osaměle, byl napůl utopený, ale ocitl se na dohled břehu.

* * *

Nadělal jsem si tolik nepřátel, že možná nebylo rozumné toulat se v noci venku, ale já se toulal. Bez problémů jsem prošel hradem a zeptal se sluhy na nějaké soukromé místo, kde bych mohl v klidu přemýšlet.

Když Škorpión vyskočil z okna a zmizel, nikoho z nás samozřejmě ani nenapadlo, že by tím vše skončilo, obzvláště ne poté, co jsme s Bayardem popsali naše předchozí střetnutí s ním – jak pokaždé tajemně zmizel, jen aby se vrátil v nové, stejně smrtící podobě.

Poté co jsem siru Robertovi pověděl, jak Škorpión hrozil lady Enid, starý muž zaplavil nádvoří hradu Di Caela ozbrojenými strážemi.

Nemohli jste projít, stát ani sedět v měsíčním světle, aniž by se na vás příliš ustaraní ochránci neobořili „Kdo tam?“ a nezasypali vás otázkami na to, co na hradě děláte a proč se touláte noci, a dotazy na vaši rodinu, které

zacházely až do pátého kolena, a existovala přitom reálná možnost, že díky nějakému nedostatečně solamnijskému předkovi strávíte noc ve strážnici.

A proto mi sad připadal jako příjemná změna. Utábořil jsem se mezi broskvoněmi a hrušněmi pod oknem lady Enid.

Strážci obcházelí kolem sadu a já občas z dálky zaslechl, jak na sebe volají. Ale sad byl očividně soukromým útočištěm lady Enid a poté co ho strážce zvečera důkladně prohledaly, už do něj nevstoupily. Asi hodinu po západu slunce ho zaplnili slavíci a sovy a pustili se v korunách stromů do zpěvu.

Byli tady nejen skuteční ptáci, ale také ti zelení. Sad zdobily okrasné keře sestříhané do podob různých zvířat a ptáků. Byli tady slavíci a sovy, veverka a králíci a vydra s krátkýma ušima, všichni vytvarovaní z jalovce, eterníku a další zeleně.

Chvilí jsem tam stál, hleděl na tlumeně osvětlené okno lady Enid a vdechoval silnou, čerstvou vůni ovoce a keřů. Krajina kolem vypadala jako romantický sen, který kazilo jen občasné volání stráží.

Ucouvl jsem k jalovcové sově a zastavil se, abych si užil vůni, zpěv ptáků a měkké světlo.

Najednou mě však za krk popadly ruce a hrubý, povědomý hlas mi zasyčel do ucha.

„Dlužím ti pořádný výprask, bráško. A začneme s ním hned.“

Alfrik mě očividně sledoval ven a kolem hradu a ukrýval se přitom pod větvemi a ve stínech hradeb. Tvář mi napůl zabořil do okrasné sovy.

„Prosím, nech mě být,“ zamumlal jsem s ústy vtlačenými do jehličí a tvrdého dřeva.

„Jako jsi mě ty nechal v močálu? Ach... tolik tě toužím uškrtit, Lasičko, a vmáčknout ti obličej do křoví. Jak ti chutná jehličí, bráško? Kde je tvá moudrost teď?“

Přesto však stisk povolil a já mohl promluvit.

Alfrik mě vždy nechal mluvit, což byla jeho největší chyba.

„Říkám, abys mě radši pustil, Alfriku. Pokud mi rozbiješ nebo jinak poničíš obličej, sir Bayard si tě nevezme za panoše. A neudělá to ani žádný jiný ze shromážděných džentlmenů, až uvidí, co jsi mi provedl s nosem.“

„To mi nepřipadá tak strašné, Galene, protože se chci uchodit o ruku lady Enid,“ oznámil Alfrik a vtlačil mě ještě tvrději do křoví.

„Říká se ‚ucházet‘ a obávám se, že máš smůlu. Turnaj už skončil, pamatuješ?“

Alfrik mi ještě jednou strčil hlavu do křoví, pak mě pustil.

„Já mám možná smůlu, ale tvoje lasičkovo štěstí tě vždycky zachrání.“

„Co tím chceš říct?“

„Chci říct, že se o ni budeš ucházet za mě *ty*. Takže se snaž,“ zavrčel Alfrik. Zacpal mi ústa, aby umlčel můj křik o pomoc. Pak mě popadl za paži a zkroutil mi ji za zády, až se loket dotkl páteře a palec zátylku. Pokusil jsem se něco odseknout, ale nic mě nenapadlo, protože mě bolest v rameni připravila o schopnost přemýšlet. Měl jsem problém se vůbec nadechnout.

„A proč bych to měl dělat, drahý bratře?“ zalapal jsem po dechu a připravil se omdlít.

„Močál,“ řekl Alfrik. „Vzpomínáš si na močál?“

„Ach.“

„Slyšel jsem, že ses přiznal, Lasičko, ale náhodou – určitě jsi zapomněl – ses nezmněl o tom, že jsi nechal staršího bratra trčet po pás v bahně v močálu, aby tam zemřel. Je to dost pohodlné opomenutí, když vezmeš v úvahu, že násilný čin proti příbuznému je nejhorším porušením solamnijských zákonů. Nemyslím, že by sir Bayard a sir Robert mohli pominout něco tak, řekněme, ošklivého. Co myslíš, drahý bratře?“

Mučivá odmlka. „Jsem... ti... k službám,“ vykoktal jsem a lapal přitom po dechu.

Alfrik uvolnil sevření. Znovu se mi vrátil dech i zdravý rozum a bratr se nade mě naklonil a zašeptal.

„Dobře. Přinesl jsem loutnu. Takže co uděláme, Galene? V takovýchhle věcech jsi dobrý.“

Obrátil mě, přitáhl si moji tvář blíž a tasil dýku a já si vzpomněl, že bratr vždy páchne po víně, zatuchlém jídle a šílenství, které bublalo pod povrchem.

Alfrik mi přitiskl hrot dýky k bradě a já ucítil slabou, ale výhrůžnou bolest. Pak mě pustil, schoval se za keř ve tvaru sovy a hrubě mě strhl s sebou. „Všechno je skoro dokonalé,“ jásal Alfrik. „Protože jsem přijel na turnaj pozdě, nemusel jsem se s nikým bít, takže mám nezraněný obličej. Když se ukázalo, že rytíř, který vyhrál... a já se chtěl stát jeho panošem... je vlastně podvodník a vůbec nevyhrál, měl jsem na tebe ještě větší vztek,

protože jsi mě znova připravil o panošství. Ale pak mě napadlo, že je to tak ještě lepší, protože turnaj teď neplatí a lady Enid a její dědictví jsou zas k dispozici.“

„K dispozici? Jak... romantické, Alfriku.“

„To nechám na tobě,“ zasyčel bratr. „Ty jsi v kecání lepší než já. Řekni mi, co mám říkat pod oknem lady Enid. Budeš hrát a zpívat, jako bych to byl já. A pokud ne,“ řekl Alfrik prostě, „tak tě zabiju.“

Vyrůstali jsme v tunelech a komnatách tvrze a byl jsem si jistý, že každý z nás snil o tom, že toho druhého jednou zabije. Přiznávám, že jsem sněním o Alfrikově předčasné smrti trávil celé dny. Přemýšlel jsem o ní, když jsem ležel v noci v posteli nebo když jsem se přes den schovával na tajném místě za krbem v hodovní síni.

Jeho smrt obvykle způsobila velká hladová zvířata s tesáky. Ale na podobné hrozby, na křik „já tě zabiju, já tě zabiju“, který se rozléhal celým našim bojovným dětstvím, jsme už byli příliš staří. Tentokrát to Alfrik myslel vážně.

„Raději by ses měl předvést, Lasičko,“ zašeptal Alfrik. Pustil mě a strčil mě celého do břicha sovy. Oprášil se, olízl si prsty a prohrábl si jimi vlasy, jako by to byl nějaký podivný hřeben. Pak vstoupil na mýtinu, kterou tlumeně ozařovaly hvězdy, světlo Enidina okna a také několika dalších na této straně hradu.

Měl jsem se ucházet o ruku, ale jenom v pozadí. „Haló, lady Enid,“ zavolal Alfrik. Ohlédl se po mně, abych ho pochválil nebo mu poradil.

„Úžasné!“ zašeptal jsem z břicha sovy. Alfrik se hloupě zakřenil a vrátil se zpět k námluvám. Z okna dolehl dolů tichý zvuk – byl tlumený a mně připadal jako zasmání, ale Alfrik byl natolik přesvědčen o své výmluvnosti, že ho bezpochyby považoval za obdivný povzdech.

Ale netušil, co říct dál. Ustoupil od okna a vyděšeně na mě pohlédl. Vyplazil jsem se zpod křídla sovy a doufal, že se ukryji ve stínech, kterými bych mohl uprchnout a vrátit se do svých komnat. Já bych měl klid a Alfrik – no, Alfrik by se mohl věnovat svým životním námluvám a prokázat, jak je nadaný. Kdyby se bratr musel spolehnout jen na vlastní šarm a schopnosti, možná by se mu podařilo Enid přesvědčit, že čtyři sta let stará kletba zase není tak špatná věc.

Šedá mračna zakryla měsíce a zastínila krajinu kolem. Alfrik mě sledoval a jen na okamžik mě ztratil za modrým jehličím obrovské eterníkové sojky. Brzy mě však znovu našel, protože jsem začal prchat, a on mě zahnal do kouta u hnízda vrabců z lariku, kde mě popadl za ramena a začal mnou třást, až z větví padaly bobule.

„Nevíš, jak těžké je být nejstarší, Lasičko, mít tolik povinností, které ti spadnou do klína jen proto, že jsi se narodil jako první. Musíš se vypořádat s mladšími bratry – s jejich mystikou, krádežemi, pomluvami – a pořád se usmívat, protože je to tvoje povinnost jako nejstaršího syna.“

„Přestaň se mnou třást, Alfriku.“

„Drž hubu. Dlouho a často jsem tě poslouchal. Ale copak se někdy někdo staral o Alfrika? Zeptal se někdo, co by potěšilo Alfrika?“

„No, já...“

„Drž hubu.“ Mluvil trochu moc nahlas. Odmlčel se a rozhlédl. „Už mě unavuje pořád se starat o potřeby ostatních, být starostlivým starším bratrem. Já bych teď rád sám upoutal pozornost, pro jednu udělal něco jenom pro sebe.“

Přes tvář mu přelétl výraz bolesti a strachu. Bylo by to patetické, kdybych nevěděl, že Alfrik už od narození dělal všechno jen a jen pro sebe.

„A ty mi pomůžeš, bráško. Ty a tvoje slova a prohnanost a ubohé krádeže,“ jásal Alfrik, ulomil z lariku větve a mával mi s ní dráždivě před nosem. Ostrá, mátová vůně červeného jehličí mě skoro přinutila kýchnout.

„Pochop,“ pokračoval Alfrik, „vrátím se na mýtinu, kde na mě lady Enid dobře uvidí. A odtamtud se jí budu dvořit. Vymysli mi báseň, kterou bych jí mohl přednést, Lasičko.“

Odtáhl mě za límec zpátky pod Enidino okno, kde mě držel ve vzduchu na vzdálenost paže mezi jalovcovým slavíkem a podivným chmýřovitým, přerostlým keřem, který se krčil pod vyššími jabloněmi.

Rozhlédl jsem se. Alfrik stál na mýtině, částečně na dohled z okna, a kolem tančilo měsíční světlo a stíny. Stál tam – a já se houpal – tiše asi minutu, než jsem pochopil, že čeká, až Enid přistoupí k oknu. „Neukáže se, Alfriku, pokud jí nedáš vědět, že jsi tady.“ Zalkl jsem se a rozkašlal, když stisk na mém límci zesílil. Dál mě držel mezi jehličnany.

„Vraťte se k oknu, má paní,“ zašeptal jsem.

„Co?“

„Vraťte se k oknu, má paní.“ První věta.“ Popadl jsem větev keře a opřel se o ni, abych ulevil krku.

„Nerozumím,“ zamumlal Alfrik. Jednou rukou mě držel ještě pevněji mezi jehličím a větvemi a druhou se škrábal na hlavě.

„Chtěl jsi báseň, Alfriku. Tak jsem ti vyhověl a řekl ti první větu.“

„Zapomněl jsem, jak zněla.“

„Vraťte se k oknu, má paní,‘ zatraceně!“

„Vraťte se k oknu, má paní, zatraceně!“ zakřičel pod Enidiným oknem. Rozhostilo se ticho. V komnatách se zachvělo světlo a ozářilo nejvyšší větev stromu. Alfrik na mě pohlédl a čekal. Houpal jsem se a rychle přemýšlel.

„Neboť v zahradách tančí světlo.“

„Co?“

„Druhá věta,“ vysvětlil jsem. „„Neboť v zahradách tančí světlo.““

„Určitě chce slyšet o zahradě?“ zašeptal Alfrik. „Nechtěl jsem slyšet něco o sobě?“

„Za okamžik, bratře,“ odvětil jsem, vyklouzl ze sevření a vyšplhal do větvi slavníka. „Teď ti jde o náladu. Básníci říkají, že ‚navozují atmosféru‘.“

Alfrik se obrátil ke křovinatému ptákovi a dlouze a nedůvěřivě se na mě zadíval. Nakonec to vzdal, obrátil se zpátky k oknu a promluvil nahlas.

„Neboť v zahradách tančí světlo.“

Z okna komnaty k nám dolehl přidušený zvuk.

Smích? Kdo ví?

Chvilí jsem potichu veršoval, pak jsem bratrovi pošeptal.

„A měsíc pluje po večerním nebi, zrozen z náruče noci.“

„Cože?“

„U Humy, Alfriku, vyčisti si uši a poslouvej se! Sice nejsi Quivalen Sath, ale zahradní romanci snad zvládneš!“

Obrátil se čelem k oknu a řekl.

„A měsíc pluje po večerním nebi a něco se děje v noci.“

Myslel jsem, že můj verš není zas tak špatný, ale v Alfrikově výkladu vyzněl hrozně.

„Výborně, Alfriku,“ vyštěkl jsem. „To je úžasné. S takovou výřečností by sis nezískal ani kuchařčinu dceru Lexine!“

Náhle se z Enidiny komnaty nad námi ozval výkřik, hlasitý, vyděšený a plný zoufalství. Když utichl, pevnost a sad se náhle zdály strašidelně tiché.

Alfrik tak užasl, že mě vytáhl ze slavíka. Zahleděli jsme se na sebe – oba jsme se zatvářili přihloupě jako dvě děti, které něco rozbily a teď stojí nad střepy a odhadují se navzájem: „Můžu mu věřit natolik, abych se s ním v tichosti spolčil?“ nebo „Je natolik hloupý, abych to na něj mohl svést?“

Zírali jsme na sebe a na zahradu a stíny kolem padlo ticho. Ptáci, kteří neztichli při Alfrikově poezii, zmlkli při křiku, který doléhal shora.

Nad sebou jsme uslyšeli pohyb a jekot.

Vyrazil jsem ke zdi hradu a nějak po ní chtěl vyšplhat do Enidiny komnaty...

Ale Alfrik mě zadržel. Bratr se vrhl do křovinatého slavíka a strhl mě s sebou.

Pták nás spolkl – bratra a mě – zrovna ve chvíli, kdy se Enidino okno zaplnilo stíny. Ukryti pod přerostlými křídly křoví jsme jakoby ochromeně sledovali, jak z okna pevnosti vyplula černá skvrna a začala klouzat dolů po zdi.

Rychle přelétla přes měsíce ozářené nádvoří. Ale ani rudé, ani bílé světlo nedokázalo proniknout neprostupnou černí. Její povrch byl samý důlek a prohlubeň, jako by někdo na roztopený vosk nalil studenou vodu.

Zdálo se mi, že z nitra slyším křik.

Bojoval jsem s voňavými, zelenými větvemi. Opět jsem se pokusil bratrovi vytrhnout, ztést hrad a zachránit dámu v nesnázích jako správný rytíř ve starých příbězích. Ale Alfrik mě sevřel ještě pevněji, tasil nůž a přitiskl mi ho nepříjemně k žebrům. Bylo osvěžující nebýt tím nejzbabělejším Cestybranem.

V pableskujícím světle měsíce jsem viděl, jak temnota rychle odplula k bráně a jak jí dva křičící strážci skoro stejně rychle a zoufale skočili do cesty.

Stín zrychlil, jako by ho něco uvnitř ovládalo a hnalo vpřed sílící vůlí a naléhavostí. Když zasáhl strážce, ozval se ostrý, mokry zvuk a muži padli k zemi.

Jejich křik byl nepopsatelný.

V tu chvíli k nám z okna opět dolehl jekot. Už nebyl přidušený, jen tlumený, jako by osoba, která ječela, byla příliš daleko a zvuk k nám doputoval příliš pozdě.

Stín se pomalu zmenšoval, prolétl branou ve vnějších hradbách a vyrazil na pláň, ačkoli jsem netušil, kterým směrem.

„Alfriku!“ zvolal jsem. Za sebou jsem slyšel jen praskání větví a vzlykot, jak se něco obrovského a nemotorného dralo pryč tmou.

„Zatraceně!“ zabručel jsem a otočil se, abych se rozběhl za bratrem. Zastavil mě však křik nad hlavou.

Když na to teď vzpomínám, byla to ta nejpošetilejší věc, jakou jsem kdy udělal. Aspoň do té chvíle. To, že jsem pomohl Škorpiónovi ukrást zbroj, se ve srovnání s tímhle zdálo být činem génia.

Chytil jsem se šlahouny obrostlého mřížoví u zdi věže a vyšplhal k oknu lady Enid, vyhoupl se na římsu a svalil se do komnaty.

Na posteli ležela spoutaná Danela di Caela, ječela a v tváři měla prázdný výraz naprosté hrůzy. Pochopil jsem, že lady Enid odnáší stín z hradu Di Caela kdovíkam a z kdovíjakého důvodu.

Ale já věděl, že Škorpión v nejbližší budoucnosti promění své nejstrašlivější hrozby v činy.

Z posledních sil jsem se dovlékl k patě jihovýchodní věže a byl přesvědčený, že po schodišti, které věž zvenčí obtáčelo, už nevyšplhám. Přesto se mi to ale podařilo, i když jsem se musel dvakrát třikrát zastavit a popadnout dech, a přemýšlel jsem, jak se Mariel di Caela podařilo dostat všechny kočky do takové výšky. A pohlcovala mě také zoufalá obava, že i když na nekonečnou věž vyšplhám, neuvidím to, co jsem z celého srdce doufal zahlédnout.

Už jsem dorazil skoro na vrchol jihovýchodní věže, když mi točité schodiště poskytlo výhled na planiny východně od hradu. Postavil jsem se na špičky, zamžoural a zadíval se do dálky, kde rudý Lunitár ozařoval temný stín, který rychle mířil k Trotylské trhlině. A jen bohové ví, kam pak.

Díl III.

Do Škorpiónova hnízda

Dvě a devět, Znamení sovy,
starý strážce na všechny strany hledí.
Námořník v matoucí noci,
kde země hoří a mizí, nikdy dřív,
před sebe hledí, za sebe hledí,
kde v záři pramenů se všechno možné zračí.

Kalantina, II:IX

16

Co se vlastně stalo, jsme se dozvěděli až poté, co strážce di Caelů vtrhly do komnat lady Enid a našly v nich krásnou, ale velice bezvědomou Danelu di Caela, která nám po probuzení o tajemném únosu pověděla.

Seděly s Enid u starožitného toaletního stolku a zesměšňovaly neúspěšné námluvy Gabriela Androcta, o kterém Enid tvrdila, že je „stejně okouzlující jako žebrák“. V tu chvíli se v krbu objevil mrak – nějaká tma – a pohltit světlo ohně.

„Napřed jsme myslely, že s krbem není něco v pořádku,“ vysvětlovala Danela chabě a opírala se přitom o komorné a polštáře. „Nadhodila jsem, že se možná ucpal sopouch, protože sopouch je jediná část krbu, kterou umím pojmenovat. A sestřenice Enid ke krbu přistoupila, nadzvedla si sukňě a odmítala poslechnout má varování, ať zůstane stát, že jí kouř a popel zničí šaty, a co teprve pleť. Ale znáte sestřenici Enid.

Přiblížila se ke krbu a najednou celá zmizela. Slyšela jsem, jak s něčím ve tmě bojuje a křičí, a ihned jsem jí přispěchala na pomoc... ale ocitla jsem se tady, na posteli, spoutaná a s roubíkem v ústech. Neměla jsem zdání, kolik času uplynulo, ale pak jsem uslyšela, jak se někdo rve a křičí za oknem. Nemohlo uplynout mnoho času.

Snažila jsem se osvobodit, uvolnit si roubík, abych mohla křičet o pomoc. Ale ani za nic na světě jsem se nedokázala pohnout... a dál už o tom nechci mluvit.“

Stál jsem u starožitného toaletního stolku co nejdále od lůžka, na kterém ležela Danela, a poslouchal její rozrušené vyprávění. Kdy se Danela dostala k tomu, jak se vrhla sestřenici na pomoc, zastyděl jsem se, protože jsem si vzpomněl, jak jsem se schoval do křoví, když stín klouzal dolů po zdi.

Během Danelina vyprávění seděli Robert di Caela a Bayard pozorně – a zjevně ustaraně – na židlích s rovnými opěradly vedle postele. Brithelm stál spolu se sirem Ramirem ze Chřtánu a sirem Ledyardem u řečeného okna.

Alfrik se toulal kdoví kde.

Když Danela skončila, muži se dlouze a tvrdě zadívali jeden na druhého. Na tváři Roberta di Caely se střídaly emoce. Strach a vztek se míhaly po vznešeném obličejí jako škorpióni po bílém trůnu nebo jako temný mrak po měsícem ozářené zdi pevnosti. Ale během okamžiku se opět ovládl a promluvil jako první.

„Takže jen Huma ví, kam dceru unesli. Stojíme tedy před prostým problémem: Jak ji dostat zpět?“

Brithelm se odvrátil od okna. Bayard se opřel a založil si paže na hrudi. Oba se zdráhali promluvit, protože se v přítomnosti patriarchy di Caelů cítili poněkud nervózně. Já na tom nebyl o mnoho lépe, a tak jsem vše sledoval z bezpečné vzdálenosti.

„Kéž by k tomu nikdy nedošlo,“ začal sir Robert, „a obzvláště ne v tak nejisté době.“

Sotva před měsícem jsem obdržel zprávu, že se Bayard Ostromeč zúčastní turnaje. Přijal jsem ji s radostí, protože jsem si byl jistý, že ho věštba určila dceři za manžela, a byl jsem rád.

Ale proti nárokům mé dědičky teď vznesl námitku někdo, kdo má na panství jisté... právo. Vyhrál turnaj, jehož první cenou byla ruka mé dcery Enid a veškerý majetek di Caelů, ale zároveň se ukázalo, že jeho jméno má v osudu mého rodu také svoji váhu... mnohem temnější a strašlivější, než si odvažují představit.“

Bayard si povzdychl a čekal, až sir Robert skončí.

„Aspoň neublížili téhle chudince,“ přerušil jsem ho chabě a ukázal na Danelu.

Slabě se pousmála.

„Děkuji, Galene Cestybrane,“ vydechla lady Danela. „Jsi velmi... ušlechtilý. Nezapomenu,“ pokračovala odzbrojujícím způsobem, „že jsi byl první, kdo mi přispěchal na pomoc.“

Tím jsem překvapil sám sebe.

„Bylo mi potěšením,“ zamumlal jsem a sir Ramiro se u okna uculil. Střelil jsem po něm nenávisným pohledem. Bayard vycítil, jak je mi celá situace nepříjemná, proto promluvil.

„Ale přesto toho ještě mnoho nevíme, pánové. Možná bychom se mohli sejít na jiném místě, kde našimi spojenci budou čas a ticho a kde budeme moct jasně zvážit situaci, v níž jsme se ocitli. Blaho našich milovaných zatím přenecháme schopným rukám komorných a léčitelů. Zapřemýšlíme spolu, pánové, protože musíme vymyslet plán.“

* * *

A opravdu přemýšleli, a to v hodovní síni, kam jsme dorazili poté, co jsme prošli aspoň půltuctem chodeb, přes obrovský kamenný most, který se klenul nad vnitřní zahradou, kde sir Robert pěstoval exotické rostliny, které na můj vkus až příliš sladce voněly, známými částmi pevnosti se sochami di Caelů a s ukřižovanými mechanickými ptáky a nakonec sešli dolů po schodišti do přízemí, kde se nacházela samotná hodovní síň.

Tam jsme diskutovali o tom, kam mohl Škorpión Enid odvléct. Stáli jsme mezi stoly, které se sotva před několika nocemi třpytily světlem svící a naleštěnými zbrojemi, a mně připadalo, že jsme během následující hodiny zmínili každé místo na širém povrchu Krynnu. Žádný návrh nezněl zrovna nadějně a já se jen s obtížemi soustředil na to, o čem rytíři mluví.

Celou dobu mi totiž něco našeptávalo, že bych si měl vzpomenout na slova, která havran pronesl tu noc v mých komnatách...

Sir Ledyard navrhl, abychom Škorpióna a jeho zajatkyň hledali někde na Sirionském moři na jihozápadě. Nikdo mu nevěnoval pozornost, protože všichni věděli, že jeho návrh bude mít něco společného s mořem, a kromě toho bylo Sirionské moře příliš daleko.

Sir Robert byl pro, abychom pátrali v Estwildu, protože odtamtud pocházely opály, které jsem jim odpoledne ukázal. Po tomto prohlášení považoval celou záležitost za uzavřenou.

Sir Ramiro si však myslel, že je to příliš prosté, že někdo tak prohnáný jako Škorpión by neodhalil karty tak snadno. Navrhl, abychom napřed prohledali Granátové hory na jih od hradu, když už z žádného jiného důvodu tak proto, že jsou chladné, vysoké a je v nich řídký vzduch, čímž to bylo nejvíce nehostinné místo v okolí a tudíž, podle názoru sira Ramira, také nejvhodnější pro brloh Škorpióna. Starouši se do sebe pustili a nemám nejmenších pochyb o tom, že by došlo i na pěsti, kdyby Bayard nezasáhl.

Bayard navrhl Vingaardské hory. Měl pocit, že právě tam je Škorpión nejsilnější, a neříkalo se, že čím blíž ke zdroji, tím je magie mocnější?

Nikdo z rytířů se v magii nevyznal. Všichni se obrátili k Brithelmovi, který jim věnoval stupidní úsměv a pokrčil rameny.

„O Škorpiónově magii toho moc nevím, pánové,“ vysvětlil omluvně. „S mračny a mluvícími ptáky to koneckonců neumím.“

„Takže co uděláme?“ zeptal se sir Ramiro netrpělivě. „Rozdělíme se a pročešeme celou pevninu? To by trvalo celé roky.“

„A neřekl bych, že Škorpión, jak mu říkáte, zrovna oplývá trpělivostí,“ souhlasil sir Ledyard a jeho táhlý, východní přízvuk se rozlehl síní.

Kdyby vše pokračovalo stejným způsobem, asi bychom se nikdy nedopracovali k odpovědi. Rytíři by se vztekali a přemýšleli až do rána a já bych tam seděl a snažil si vzpomenout na to, na co jsem si měl vzpomenout – co mi Škorpión prozradil tu noc ve tmě, než do komnaty vstoupil Brithelm.

Ale ihned poté, co sir Ledyard domluvil, jsme nad sebou uslyšeli výkřik a trhání látky. Rytíři se obrátili a tasili meče a já, protože jsem si byl jistý, že se Škorpión vrací, jsem vklouzl pod židli jako ohař v otcově hodovní síni.

Z balkónu visel na závěsu Alfrik, hlasitě klel a kopal krátkýma nožkama, kterýma Cestybranové prosluli.

Zjevně jsem nebyl jediný, kdo odhalil tento úkryt a jeho přednosti. Ukázalo se, že Alfrik se tam nahoře schovával po celou dobu, kdy jsme navrhovali možné směry a kladli otázky, nakláněl se dopředu, aby slyšel, co říkáme a jestli nemluvíme o něm, a nakonec šlápl na něco, co považoval za úzký výstupek, římsu za ozdobným zábradlím, ale ve skutečnosti se ukázalo, že tam žádný výstupek ani římsa nejsou.

A tak visel na závěsu, kterého se stačil zachytit, když začal padat, a pod ním stálo několik statečných rytířů, kterým jeho utrpení nedělalo nijak velké starosti, a také bratr, který si pro sebe šeptal: „Ať si zláme vaz, Paladine, prosím!“ Nebyla to nijak záviděníhodná situace. Závěs pomalu povoloval, spouštěl Alfrika na podlahu hodovní síně a bratr se zoufale rozhlížel kolem a pátral po únikové cestě.

Sir Robert popadl Alfrika za paži a hrubě jím smýkl ke stolu dřív, než se bratrovy kopající nohy dotkly země nebo Bayard stačil zasáhnout.

„To jsem si tu ubytoval pěkné hosty! Jeden mi unese dceru a druhý mě špehuje z mého vlastního balkónu! To spíš uvěřím starému Benediktovi, než někomu znovu prokážu pohostinnost!“

Alfrik se zamotal do jemného plátěného ubrusu a krčil se mezi střepy talířů. Bayard se postavil mezi sira Roberta a mého bratra, který po mně střelil obviňujícím pohledem.

„Znovu se sešla rada statečných a pozvali všechny až na starého Alfrika. Řekl jim, aby mě vynechali, co, Lasičko? Abych nedostal šanci zachránit lady Enid a ucházet se o ni.“

„U Humy, mladíku,“ začal sir Robert, „zapomeň na chvíli na námluvy!“

Vzpomněl jsem si na jeho podivné, téměř psychotické podání toho, co se dělo ve tvrzi, když jsme vyrůstali, jak se považoval za staršího bratra, který neustále trpěl kvůli svárlivým mladším sourozencům.

Nechápal jsem, jak si někdo dokáže tak špatně vyložit dějiny.

Prapor v síni vlál v prúvanu. Někde nahoře poblíž odhaleného vstupu na balkón začala vřeštět kovová kukačka.

Vyložit dějiny.

Vzpomněl jsem si na tmou, na plácání křidel. Ucítil parfém a hnilobný zápach. Síň kolem mi na okamžik splynula. Pak zase bylo všechno jako dřív. Světla byla ještě jasnější, barvy výraznější.

Kousek skládačky zapadl na místo.

„Bayarde, rychle! Jak znělo proroctví?“

„Teď není čas na mystiku!“ zuřil sir Robert. „U rohů Kiri-Jolita, radši se oběsím, než abych ještě někdy pustil nějakého Cestybrana přes práh!“ Sir Ramiro starého přítele popadl a odtáhl ho pryč ode mne.

„Prosím, Bayarde! Je to důležité!“

Na okamžik se rozhostilo ticho a obrovská, pochodněmi ozářená komnata se náhle zdála ještě větší. Nakonec Bayard promluvil.

„Když jsem v mládí studoval v knihovně v Palantasu, našel jsem v ní proroctví, které znělo:

Po pokolení už stará kletba
plíží se síněmi hradu Di Caela.
Znovu tu strašné věci je dusí,

jen dcery totiž zdědit vše musí.

Jedině pak až v temné té chvíli
ostrý meč s nevěstou spojí své síly.
Kletbu tím zlomí a všechno změní
ze země povstala dávná pokolení.“

Když domluvil, odmlčel se, protože zvěstoval budoucnost, která ho dokonale mátl. Stáli jsme tváří v tvář u jednoho z dlouhých, elegantních stolů sira Roberta. Někde hluboko v hradu se ozvalo hlasité kovové zaskřípání a zapískání, po kterém následovalo ticho.

Na tvářích rytířů se usadil zmatený výraz.

Podívali se na mě, jako bych byl nezaujatý pozorovatel nebo dokázal odlišit skutečnou věštbu od falešné.

„Opravdu, pánové. Odpověď najdeme v proroctví. Vím to určitě.“

„Poslechni si ho znovu, Galene,“ naléhal Bayard. „Možná mi celou dobu něco uniká, něco, čeho by si všimlo i dítě.“

Nebyl to zrovna lichotivý důvod, proč žádat o můj názor, ale já přesto poslouchal, když znovu přednášel unavené staré verše plné hádanek a neobratných rýmů. Seděl jsem v obrovském obřadním křesle sira Roberta, houpal nohama a pohrával si s kostkami v kapse tuniky.

Rytíři na mě pozorně hleděli a čekali na můj názor a na odpověď. Zavrtěl jsem se a schoulil se v křesle.

„U Humy, chlapče,“ začal sir Robert podrážděně, „tvůj ochránce není na soutěži bardů! Chceme dostat zpátky moji dceru, ne poslouchat hloupé říkanky!“

„Pokud dovolíte, pane, právě jsem skoro zemřel na horečku,“ začal jsem, ale Bayard mě přerušil.

„Odpusťte, sire Roberte, ale nemyslím, že by si s námi chlapec zahrával.“

Otočil se ke mně a laskavě, ale přesto naléhavě pokračoval.

„Mluv, Galene.“

„Jde o to, co řekl Škorpión. Nebo spíše co neřekl. Nikdy netvrdil, že věštba je špatná, jen že si ji špatně vykládáte, Bayarde. Vlastně když teď o tom tak přemýšlím, věřím... nejsem si naprosto jistý, že řekl, že existuje víc než jeden

způsob, jak proroctví vyložit! Takže otázkou není, jak jste ho po celé roky chápal *vy*, ale jak ho chápal *Škorpión*.“

Vždycky jsem přemýšlel, jestli mi něco z toho, co mě Gileandos naučil, bude k něčemu dobré. Zhluboka jsem se nadechl, vstal z křesla a pustil se hrozivými stezkami dohadů, přičemž jsem přecházel sem a tam před shromážděnými rytíři.

„Podívejte, vycházím z toho, co mi řekl o svém ‚ostrém meči‘. Očividně si myslí, že pokud Bayard není ostrým mečem z proroctví, pak jde o skutečnou zbraň.“

Obrátil jsem se k siru Robertovi.

„Jak jsem řekl, pane, zmínil se o tom předtím, než začal vyhrožovat vaší dceři.“

„Takže?“

„Takže se sám snaží kletbu zlomit. Podívejte, určitě taky není zrovna nadšený z toho, že se musí každé pokolení vrátit a pustit se znovu do kácení vašeho rodokmenu. Myslím, že nemá zrovna na vybranou.“

„Nechápu,“ řekl sir Robert, zamířil ke křeslu a posadil se. „Nezvěme ho zpátky. Je přece *naší* kletbou.“

„A *vy* jste tou *jeho!*“ zvolal Brithelm a podle výrazu jeho tváře jsem poznal, že začíná chápat, kam mířím. „Koneckonců Gabrielové v dávné minulosti di Caelů se ke starému Benediktovi nezachovali zrovna spravedlivě. Jeden ho vydědil, druhý – bez ohledu na to, co di Caelové tvrdí o vítězství v bitvě – ho porazil u Trotylské trhliny a pak ho pronásledoval na východ k průsmyku v Chaktamiru, kde ho zabil.“

Sir Robert kývl.

„Dobrá. Cestybranové mají pravdu o... neštěstí, ke kterému před čtyřmi staletími došlo. Je zahanbující – řekl bych skoro nečestné – co Gabriel Starší a Gabriel Mladší provedli, ale nechápu, proč bychom měli vytahovat ze skříně rodového kostlivce.“

„Protože kostlivec vylezl sám a straší rodinu pokolení za pokolením, Roberte!“ odvětil sir Ramiro a tiše se zachechtal.

„Dobrá! Dobrá! A co to má zatraceně společného s věštbou?“ vybuchl sir Robert.

„Di Caelové jsou Benediktovou kletbou stejně, jako je on jejich,“ odvětil Brithelm. „A Benedikt je přesvědčený, že to, co dělá, ho osvobodí a zničí rod, který mu ublížil.“

Sir Robert se opřel a zmlkl. Někde v přízemí hradu zavrňela další mechanická kukačka. Venku zaduněl hrom a já cítil, jak se ve vzduchu sbírá déšť.

„Mohl by mít Škorpión pravdu?“ zeptal se sir Robert klidně, založil si ruce za hlavu a zadíval se vzhůru na balkón. „Jsme kletbou my, a ne Škorpión?“

„Budeme muset zajet do Chaktamiru a zjistit to, pane,“ odpověděl jsem.

„Do Chaktamiru?“

„Pamatujete, co říkalo proroctví?“ zeptal jsem se. „Jedině pak až v temné té chvíli?“

Sir Robert roztržitě kývl, protože ještě pořád přemýšlel o věštbě obrácené naruby, o prorokovaném konci di Caelů. Vyčerpaně ze sebe setřásl myšlenky, vstal, napřímil se do své patricijské výšky a začal pochodovat po síni.

„Nedokážu si představit ještě temnější chvíli,“ prohlásil.

„Ale možná nejde o okamžik, kdy už situace nebude moct být horší, sire Roberte. Možná tím ten, kdo proroctví zapsal, myslel průsmyk v horách.“

Sir Robert se zastavil a zamyslel se. V dálce opět zaburácel hrom.

„Snad. Ale odkud víš, že jde o Chaktamir, Galene? Proč ne Granátové hory nebo Trotylská trhlina?“

„To nevím, pane. Aspoň si tím nejsem jistý. Ale souhlasí to, že? Průsmyk u Chaktamiru je temný už proto, že ho lidé po Enrikově bitvě s muži z Neraky používají jen zřídka. Potemněl solamnijskou a nerakanskou krví. A taky Benediktovou, když to tak vezmete. Gabriel Mladší ho přece dohonil v průsmyku u Chaktamiru.“

A konečně je temný taky proto, že ho zatemnily vaše dějiny. Rozšířili jste historku, že Benedikt zemřel v Trotylské trhlině, protože lidé pak snadno uvěřili tomu, že zahynul v bitvě, a ne při nějakém pokoutném lovu, který na něj di Caelové uspořádali.

Řekl bych, že vše naznačuje, že nejtemnějším průsmykem je opravdu Chaktamir, pane. A věřím, že tam najdete i Škorpióna. A svoji dceru.“

Rozhlédl jsem se. Brithelm seděl na židli s vysokým, rovným opěradlem, nohy měl položené na stole a usmíval se. Sir Ledyard a sir Ramiro stáli siru

Robertovi di Caela po boku. Oba podivní rytíři kývali hlavami – souhlasili se mnou. Bayard na mě hleděl s nečitelným výrazem ve tváři.

Alfrik si pohrával s ubrusem, který ležel složený na nedaleké židli, a nemyslel vůbec na nic.

Sir Robert si založil paže na hrudi a zvědavě se na mě zadíval.

„A co ,ze země povstala dávná pokolení, Galene?“ zeptal se.

„Nemám zdání, pane. S chytrostí se u věšteb daleko nedostanete. A hlavně nevím, komu je věštba určena – jestli Bayardovi, vám, nebo Škorpiónovi – ale celá věc skončí v Chaktamiru, v dobrém, nebo ve zlém. Tím jsem si jistý. Skoro určitě.“

Bayard se pousmál a sepnul prsty. To gesto jsem si pamatoval – viděl jsem ho jednou ráno doma ve tvrzi a připadalo mi, jako by od té doby uběhla celá léta.

Pak se jeho úsměv rozšířil. Postavil se a položil ruku na jílec meče. „Takže do Chaktamiru.“

* * *

„Je to moje nejbáznivější rozhodnutí,“ prohlásil sir Robert di Caela z křesla, do kterého se zhroutil asi před hodinou. Svíce dohořívaly a hodovní síní se šířilo šero, až dlouhé, strašidelné stíny vrhala na podlahu i opěradla židlí.

„Nejbáznivější rozhodnutí,“ zopakoval.

„Máme vyrazit směrem, který navrhl sedmnáctiletý chlapec pochybné pověsti, jenž přiznává, že věští budoucnost rudými kostkami z Estwildu, jejichž významu tak docela nerozumí. Budeme sledovat stín, který chlapec zahlédl na východě a přitom ani netuší, jak dalekou cestu urazil nebo jestli nezměnil směr, když se ocitl z dohledu. A své rozhodnutí podložil proroctvím, o kterém už ani netušíme, jestli si ho vykládáme správně.“

Obrátil se ke mně a upřímně mě oslovil.

„Přesností jsi zrovna neproslul, chlapče.“

Bayard si povzdychl a zoufale se zahleděl do plápolající svíčky.

„Ale i přesto, sire Roberte,“ pronesl Bayard klidným, chraptivým hlasem, „vaše dcera zmizela a Galenův výklad je naším jediným vodítkem.“

Starý muž rozhodně kývl.

Nakonec se sir Robert otočil ke mně, i když mi něco říkalo, že by mě nejrady propustil a poslal mě zpátky do Břehova na voze nebo třeba i v pytli. Vytáhl jsem z kapsy kalantinské kostky a podržel je na dlani.

Devítka a...

Bylo příliš velké šero a sir Robert znovu promluvil. Vzhlédl jsem a kostky se překulily.

Byla to devítka a něco. Nějaké vysoké číslo.

Znamení lasičky? Znamení krysy?

Nebo něco úplně nečekaného?

„Pokud mám dceru najít, budu asi muset poslechnout tohoto... mladého věštce.“

Rozhlédl se po všech, kdo před ním stáli, pak potřásl užasle hlavou, začervenel se a unaveně vstal. Jeho stín zatemnil celý jižní konec síně, kde už svíčky dohořely a zhasly. Pozvedl meč ve starém solamnijském pozdravu a jeho hlas dolehl až ke krovům velké síně.

„Seberte rytíře, kteří ještě zůstali na hradě Di Caela. Seberte ty, kdo táboří na lukách kolem, a také ty, kdo jsou ještě na doslech polnice. Ještě dnes v noci vyrazíme do Chaktamiru. A jestli tam Škorpióna najdeme, za všechno nám zaplatí!“

* * *

Džentlmeni se přehrabovali brněním a já zatím dokončoval přípravy k odjezdu. Zdálo se, že útěk už není možný.

A já vlastně ani nijak zvlášť utéct netoužil.

Zůstal jsem ve své komnatě sám, abych před odjezdem „rozjímal“, a snažil si vzpomenout, co mi Kalantina ukázala, když jsem ji sotva před hodinou vytáhl z kapsy v šeru síně. Klečel jsem na podlaze jako nešťastný hazardní hráč, znovu a znovu házel kostkami a doufal, že se objeví stejné znamení, ale s kostkami je to stejné jako s dějinami: padnou jen jednou a jsou navždy ztraceny. Házel jsem nadarmo, protože se objevovaly Zmije, Kentaur, Jestřáb, Promyka, Ještěr – ale ani jednou devítka. S každým hodem mě kostky víc a víc mátlly.

Jak už to s proroctvími bývá.

A tak jsem si sbalil věci a oblékl si nejlepší tuniku a kožené rukavice, které jsem celou cestu z Břehova ukrýval.

Můj nový vzhled se mi líbil. Namočil jsem si rusé vlasy, uhladil je prsty a čekal, až se hladina v umyvadle uklidní, abych se mohl podívat, jak vypadám.

Dokonale. Nikdy jste nevěděli, kdo se bude dívat. Připravil jsem se, vyparádil se – v rukavicích jsem vypadal dokonce vznešeně – a vyrazil z komnat dolů na nádvoří hradu Di Caela, kde možná tucet panošů sedlal koně, shromáždřoval zásoby a připravoval vše na výpravu na východ.

Pustili jsme se do posledních příprav, osedlali Reka a Hvězdu, černou klisnu sira Roberta, a také obyčejnější koně pro ostatní rytíře a mé bratry. Z okolních farem přivedli tři muly a naložili jim na hřbet zásoby, oblečení a zbraně. Naložené a promoklé muly se tvářily nejtrucovitěji ze všech zvířat, na která jsem při své spleť, počasím sužované cestě narazil.

Soumar s námi šel taky, i když jen velmi neochotně. Zapřel se nohama, trhal za uzdu a oháněl se po velkém stájníkovi, až se muž, k mému velkému uspokojení, otočil a praštil kobyly pěstí do nosu, až se jí podlomila kolena, zklidnila se, nechala se osedlat a vpustila na hřbet jezdce.

Ano, tím jezdcem jsem byl opět já. Bayard věřil, že se na soumarovi udržím i navzdory nerovné krajině, počasí a vlastní neschopnosti.

Má maličkost, která se přidala k nákladu na soumarově hřbetu, kobyle ještě přitížila a já přemýšlel, jestli se cítí lehčí, když vyšla z hradní brány. Protože já se lehčí cítil, když jsem se v ranním šeru a v prudkém dešti ohlédl k pevnosti.

Mohl bych přísahat, že jsem proměnlivou šedí zahlédl v okně lady Enid světlo.

Mohl bych přísahat, že v okně stála Danela di Caela, elegantní, bledá a obklopená světlem. A zvedla elegantní a bledou ruku a zamávala mi na rozloučenou.

Zrudly mi uši. Ruka mi instinktivně vylétla k vlasům.

Měl jsem je promočené a přilepené k hlavě jako srst nějakého odporného, utopeného zvířete. Nasadil jsem si kapuci, předstíral, že jsem ji neviděl, a obrátil se k východu.

Těsně předtím, než se brána zavřela, jsem se ohlédl přes rameno a zatvářil se tak hrdinsky a romanticky, jak jsem jen v sedle soumara dokázal. Ale úhel, ranní stíny a sílící déšť nebyly zrovna příznivé, takže z okna zbyla jen rozmazaná šmouha a samotnou Danelu už jsem vůbec neviděl.

17

Cestu, která vedla od hradu na jih, už smyl déšť. Liják strhal z větví zbytky hnědého a rudého listí a krajina teď vypadala holá, šedá a ponurá. Konečně přišla zima, kterou nám nebe už tak dlouho slibovalo.

Bylo nás dvacet, ale jen šest rytířů. Sir Robert s sebou mohl vzít hradní stráž, ale byl natolik prakticky založený, že se mu přičila představa zanechat hrad nechráněný. Mohl s sebou vzít část své družiny, ale byl natolik Solamnijským rytířem, že se mu přičila představa „vypravit armádu, aby odvedla rytířovu práci“, jak řekl. Takže ji nechal na hradě.

Mně však připadalo, že nastal čas pro armádu, katapulty a válečné stroje – pro cokoli, co by od nás odvedlo Škorpiónovu pozornost – ale na cestu jsme vyrazili jen a jen ve dvaceti.

Bayard jel v čele na Rekovi. Sir Robert jako poslední na Hvězdě – myslím, že se držel na konci průvodu, aby pochytil všechny Cestybrany, kteří by se pokusili vzít do zajetí. Já jel uprostřed mezi bratry, promočený až na kůži bezútešnými ranními přeháňkami.

Alfrikova ponurá nálada byla nakažlivá. Seděl v sedle zabalený do objemného modrého pláště a kápi měl staženou tak nízko do čela, že vypadal jako obrovský, pohyblivý pytel mokrého prádla. Dokonce i jeho kůň, který hned od počátku nebyl z cesty nijak nadšený, kráčel s hlavou svěšenou proti studenému rannímu dešti.

Alfrik u brány hradu prohlásil, že se cítí ošizený.

„Proč si jsou všichni tak jistí, že se Enid provdá za Bayarda, pokud ji zachráníme?“ zeptal se. „Připadá mi, že rozhodli předčasně.“

Pak se ponořil do rozmrzelého ticha.

Ale pokud byla Alfrikova ponurá nálada nakažlivá, pak Brithelm byl vůči ní naprosto imunní. Myšlenky se mu toulaly někde daleko od cesty i této části země, s úsměvem seděl v sedle a ani v tom nejhorším dešti si nenasadil

kapuci. Ztratil se v myšlenkách a tím pádem i nám. Jediným průvodcem mu byl kůň, který bez námitek následoval mého soumara.

Jeli jsme bez přestávky až do půlky dopoledne. Nějaká solamnijská teorie asi říkala, že dojedete dál a rychleji, když se budete cítit tak mizerně, že vám i představa útoku nebo netvora na cestě bude připadat jako příjemné rozptýlení.

A co bylo ještě horší, žádný z bratrů nemluvil – se mnou, jeden s druhým, ani s nikým jiným, pokud jsem viděl dobře. Brithelm zůstával ztracený v myšlenkách, držel se za mnou a oči upíral do deště a k východnímu obzoru a Alfrik jel přede mnou, podezřívavý a trucovitý, a bezpochyby přemýšlel, co na něj vím a kolik jsem toho prozradil rytířům.

A tak jsem celé ráno podřimoval a ze spánku mě vytrhovalo jen náhlé stoupání nebo klesání, kdy soumar uklouzl nebo se zabořil do bahna. Občas mě probralo vzdálené zaburácení podzimního hromu nebo kapka deště, která mi pronikla pod plášť a překvapila mě, když mi postříkala tvář.

Jednou mě probudil Bayard, který zpomalil Reka, až ho většina průvodu minula. Přitáhl koni uzdu, jel vedle mě a podal mi velký, hrubý, bavlněný kapesník.

„Nevím, co jsi tam na hradě chytil, ale ještě se tě to nepustilo. Až vpředu slyším, jak popotahuješ.“

„Koho by to napadlo, sire Bayarde.“

„Prosím?“

„Celou dobu jste si dělal legraci z kostek, které s sebou nosím. A teď se všichni ozbrojení, nabalení a promočení deštěm ženeme za věštbou, která je stejně dvojznačná a mlhavá jako proroctví Kalantiny. Jaký je mezi nimi rozdíl?“

„Na skeptika jsi věštbu vyložil docela dobře.“

„Ale neodpověděl jste na otázku. Jaký je mezi nimi rozdíl?“

Bayard se usmál a švihl Reka do šíje mokrou koženou uzdou. Velký kůň si odfrkl, vyrazil vpřed do čela průvodu a Bayard na mě zavolal: „Možná žádný rozdíl není.“

* * *

Příštího dne jsme v půlce dopoledne dorazili k rozvodněnému východnímu soutoku Vingaardy.

Čas na přemýšlení a tajemné úvahy pominul. Zadíval jsem se do šedého proudu řeky a uviděl, že se Vingaarda vylila z břehů. Přebrodit ji by bylo nebezpečné, možná dokonce smrtící.

„Už skoro nastal čas záplav, chlapci,“ zakřičel sir Ramiro očividně přes hukot řeky a deště. „Záplavy tady vždycky přicházejí na podzim a my přišli ve špatný čas...“

Mrzutě se zahleděl na Bayarda. Po hustém obočí mu stékala voda.

„... a možná na špatné místo?“

Celá situace se stávala zlověstnější a pochmurnější, protože déšť neustával, řeka stoupala a zamračené nebe odmítalo propustit slunce. Stáli jsme na březích Vingaardy a zdálo se, že se všechno spiklo proti nám: vychytralý nepřítel, noční náskok, příšerné počasí. Zradila nás i samotná země.

Seděl jsem v sedle soumara. Mohlo by to být horší. Mohli bychom být tam uprostřed proudu.

„Takže se přebrojíme, mladíku?“ zařval mi do ucha elegantní hlas a já sebou trhl, když jsem si uvědomil, že se vedle mě objevil sir Robert di Caela. Blížili se další koně a brzy se k nám připojili sir Ledyard a Brithelm.

„No, Galene?“ naléhal sir Robert a zahalil se pečlivěji do pláště, aby se ochránil před sílícím deštěm.

„Galene?“ přidal se Bayard, sklonil se a pohladil po hřívě Reka, který se prodral mezi Ledyardovu velkou klisnu Balenu a menší, ladnější Hvězdu sira Roberta.

„Nevím,“ zamumlal jsem v kápi. Schoulil jsem se a snažil se vypadat jako jedno ze zavazadel na hřbetě soumara.

„Mluv nahlas, chlapče! Mám staré uši a déšť dělá příšerný rámus.“

„Já jen... jen chci říct, že si nemyslím, že kobyla dokáže řeku přeplavat. Neviděl jste ji v bažině a v horách, sire Roberte. Chovala se mnohem... úzkostněji a nemotorněji než na široké, rovné cestě.“

„Ani my ostatní z toho nejsme zrovna nadšení,“ prohlásil sir Ramiro, který se přiblížil na velkém, klidném percheronovi. Po šedém vlněném plášti mu stékala voda, jako když potoky vytékají z horského jezera.

„Uděláme, co budeme muset,“ řekl a potměšile se usmál. „Však já už tvého koně... přiměju spolupracovat.“

Bayard ukázal na břeh, který už skoro zalila stoupající voda. Sir Robert kývl a vydal se informovat ostatní.

Mohl jsem nad přebroděním dumat celé hodiny, hromadit jednu myšlenku za druhou, až bych sám sebe úplně a docela zmátl, k čemuž jsem měl podle Gileanda sklony. Ale na přemýšlení nebyl čas. Moji společníci se ihned pustili do svazování mul a soumara. Rytíři si nadzvedli pláště a přivázali je pevně k nohám, aby je nestrhl proud.

A sir Ramiro plácl moji kobylu obrovskou rukou ostře do zadku. Vylekala se a odskákala k vodě.

Chystali jsme se přebrodit Vingaardu.

Voda kolem mých kotníků byla ledově studená. Vytáhl jsem nohy ze třmenů, ale pak jsem si to rozmyslel, začal zápasit s vodou a snažil se přitom udržet v sedle.

Soumar zabručel a vstoupil do proudu. Vpravo od panošů se vodou prodíral Brithelmův kůň, napravo od něj pak sir Robert na Hvězdě. A za ním Alfrik, další dva rytíři a Ledyard s Ramirem a nakonec samozřejmě Bayard, čilý a sebejistý na hřbetě Reka.

Alfrik, který se při každé příležitosti snažil podkopat Bayardovu autoritu, byl víc než ochotný dovolit mému ochránci, aby vybral nejbezpečnější cestu.

Chlapec vpravo ode mě, blondatá zrůdička z Kargotu s mezerami mezi zuby, se na mě nenávistně zazubil.

„Máš koně pod kontrolou?“ posmíval se nosově. „Nebo se vodou bude muset prodírat jezdec?“

„Budeš vypadat dobře, až se ti do zubů zapletou řasy,“ odvětil jsem a plácl soumara znovu po zadku. Vklouzli jsme dál do proudu, ponořili se do vody, a když kobyle zmizelo zpod kopyt dno, začala plavat.

Stiskl jsem jí koleno boky. Držel jsem se hřívy tak pevně, až si kobyla odfrkla a pohodila hlavou. Uvolnil jsem stisk, ale ne zase moc, a myslel na to, že by řeka dokázala odnést utopené tělo až dolů k hradu Telgaard.

Uprostřed řeky byly vody nesmírně zrádné, protože tu vládl silný spodní proud, který tekł podél páteře řeky. Když jsme k němu dorazili, začal nás tok strhávat silněji a neodbytněji.

Jedna z mul zahýkala a já závoji deště zahlédl, jak jí ze hřbetu sklouzla část nákladu. Chlapec s mezerami mezi zuby se po něm marně natáhl. „Neudrším se!“ zaječel a spadl do vody.

„Brithelme!“ vykřikl jsem zběsile, když chlapce strhl proud za mého bratra.

Přes hukot řeky zněl můj hlas tence, pronikavě a zbaběle. Téměř jsem se zastyděl, že jsem se ozval, protože někdo toho pitomce přece vytáhne. Ale pak nás zalila vlna a srazila mě z koně.

Visel jsem ze sedla za pravý kotník, který uvízl ve třmenu, a točil se a kroutil na všechny strany. Ale kotník ani třmen nepovolily a já držel hlavu nad vodou, lapal po dechu a vykašlával vodu, která se hnala kolem mě a do mě.

Plácal jsem zběsile rukama, vzpomínal, jak jsem viděl lidi plavat, a doufal, že když budu dělat stejné pohyby, ovládnou proud, který mě strhával k jihu a k jisté smrti. Několikrát jsem se potopil, a protože mi mysl horečnatě pracovala, vzpomněl jsem si na legendy o třetím ponoření.

Kolikrát už jsem skončil pod hladinou? Šestkrát?

Převalila se přes mě další vlna.

Sedmkrát?

Přes třpyt říční vody jsem nad sebou uviděl ruku, která se ke mně natahovala odněkud ze vzduchu, k němuž jsem se toužil dostat. Hlava mi na okamžik vystřelila nad hladinu a já uslyšel Ledyarda, jak volá: „Tady, chlapče!“

Ale pak mě zahalila temná, zelení prorostlá voda a já cítil, jak mě strhává proud a odnáší mě pryč.

* * *

Opravdu nebylo tak špatné vznášet se. Na okamžik jsem měl pocit, jako bych se probouzel z hlubokého a velmi uspokojivého snu, nebo do něj naopak upadal. Nedokázal jsem přijít na to, jak to ve skutečnosti je, a brzy mě to stejně přestalo zajímat.

Tohle viděly ryby, když se podívaly nahoru?

Zelené světlo, zlaté v místech, kde paprsky pronikaly hladinou?

Tohle viděli lidé, kteří se utopili, předtím, než je omotaly řasy a do těla jim pronikl chlad?

Nezajímalo mě to. Uvolnil jsem se, užíval si světla a pohybu a připravoval se na všechny zapomenout: na Enid a Danelu, na bratry, na sira Roberta a...

Bayarda.

Který mě vytáhl za vlasy z vody na chladné, bolestivě jasné světlo, kde tak bolelo dýchat, že se mi roztočila hlava a zvedl žaludek.

Přehodil mě přes sedlo, bušil mě do zad a já pak dobře hodinu vykašlával vodu.

Nad hladinou, v suché zemi studeného vzduchu, povinností a příliš hlubokého přemýšlení, jsem na proud a nebezpečné sny řeky zapomněl. Bayard mě opatrně postavil na jižní břeh Vingaardy a já si vzpomněl na sira Roberta, na slečny di Caela, na bratry a na Bayarda, který mě vytáhl z vody a zachránil mě před jistým utopením.

Vzpomněl jsem si na zbytek výpravy.

Kterou řeka zmenšila na polovinu.

* * *

Ve středu nejnižnějšího soutoku Vingaardy se zvedá vlna tak velká, že svou silou překonává i stejnoměrný spodní proud a je záhubou pro lodníky, kteří se ji pošetile pokusí zdolat.

Lodníci jí říkají „Vingaardská vlna“, a kdykoli mohou, brání se jí tak, že natočí loď bokem jako prám, a když Vlna ukáže svoji nejstrašnější tvář, spustí kotvu.

Neexistuje žádný způsob, jak předpovědět nebo určit, kdy začne stoupat, nebo klesat. Popravdě o ní ví, kromě lidí, pro které je řeka obživou, jen málokdo.

Ve chvíli, kdy jsme se brodili přes řeku, se Vlna rozhodla stoupnout a mnoho z nás tak srazila ze sedel do nemilosrdného proudu. Když mě strhla k Bayardovi, zachytil mě, ale těsně za mnou sebou ve vodě plácala obrovská postava sira Ledyarda.

„Když jsem se po něm natáhl,“ vyprávěl Bayard zadýchaně a hlas se mu třásl námahou a něčím mnohem hlubším, zneklidňujícím a žalostným, „ucukl. Odtáhl se ode mě, Galene, a zakřičel, že se máme zachránit a on vyšplhá na břeh o kus dál po proudu.“

Někde z Bayardovy blízkosti ke mně doléhal vzlykot. Určitě to byl Brithelm, i když jsem přes vodu a vzpomínky na ni nic neviděl. „Sir Robert? Sir Ramiro?“ zeptal jsem se.

„Vyzazili dolů po proudu a pátrají po písčíně nebo spadlém stromu, kterého se mohli přátelé zachytit. Není žádná naděje, Galene. Teď už jsou daleko na pláních Solamnie. V zemi statečných a nevinných. Doufám, že sir Ledyard konečně našel své moře.“

„Ať je Huma přijme na svoji hrud“, ozval se známý hlas za Bayardem. Vedle mého ochránce stál Alfrik.

„Tahle přikrývka zůstala suchá, Lasičko“, zamumlal a přehodil přes mě hrubý vlněný přehoz.

Nestydím se přiznat, že jsem prolil slzu, když se sir Robert vrátil s těžkým srdcem z marného pátrání. Vlna nás strhla dobrý tucet – koně, zbroj, zbraně a všechno ostatní – do temného, zpěněného toku. Byla to jedna velká změt údů, přikrývek a křiku, řekl mi sir Ramiro, když se celý zabahněný a oblepený řasami vrátil. Řeka odvedla panoše i rytíře na jih, kde zmizeli z dohledu.

Bayard měl pravdu. Neexistovala žádná naděje, že bychom je ještě někdy spatřili.

Plakal jsem pro Ledyarda, kterého už nikdy nepoznám, pro tucet mužů, kteří se utopili spolu s ním, pro blondatého panoše s mezerami mezi zuby, kterému jsem příliš snadno přál, aby ho potkalo něco zlého, což se také naneštěstí stalo.

Začal jsem přemýšlet, jestli je to Škorpiónovo dílo, jestli má prsty v tom, že se Vlna zvedla v nejhorší možný okamžik.

Cestu před námi ukřývala mlha a to, co nás čekalo u Chaktamiru, halila temnota a tajemství.

Sir Robert se vyčerpaně posadil vedle mě a jeho kovová zbroj zařinčela jako umíráček.

„Je ještě příliš brzy, já vím,“ začal. „Všichni truchlíme, všichni jsme ještě stále... šokováni událostmi dnešního rána. Ale na naší rychlosti, odhodlanosti a znalosti cest závisí lidský život. Pamatuj, že Enid může být někde před námi. Musíme ji najít, než se jí ve východních zemích stane něco strašlivého.“

Takže se vzmuž. Kam zamíříme teď?“

Upíral oči k jihu, za zády nám hučela řeka a před námi se rozkládaly pláne východní Solamnie, které se zvedaly a přecházely v drsnou malou zemi jménem Trot – ve změť cest a stezek, pěšin a říček, kterými mohl Škorpión se vzácnou kořistí uniknout.

Vybrali jsme si jednu ze stezek a zamířili přímo k Chaktamiru. Bayard se postavil ve třmenech, zastínil si oči a zahleděl se na hájek řásníků na východním obzoru, který jako by tvořil orientační bod.

Ztěžka a vyčerpaně jsme vyrazili přímo k němu.

Bayard se otočil v sedle a zavola: „Odsud pojedeme na jihozápad, překročíme dvě cesty a pole pšenice. Pak se vydáme na jih, takže silnici do Trotylu budeme mít nalevo a hory napravo.“

„Takže brzy dorazíme do Chaktamiru?“ zavola sir Robert.

Zdálo se, že sir Robert toho o zemích na východ od svého panství moc neví. Bayard se k nám vrátil, mračil se a vrtěl hlavou.

Naklonil se přes Rekovu šíji a zdvořile, ale rázně vysvětlil: „Obávám se, že průsmyk je odsud ještě pořád pět dní ostré jízdy, sire Roberte. Pozitíří projedeme Trotylskou trhlinou v Estwildu, po dalších dvou dnech se cesta rozvětví a jižní silnice se odkloní k Bohúmovu a k Nerace, východní vede přímo k průsmyku.

Nakonec dojedeme ke Kalkistským horám a skoro celý den budeme stoupat vzhůru, až dorazíme k Chaktamiru vysoko v horách, které dříve patřily mužům z Neraky a nyní jsou zemí nikoho.

Tam na nás bude čekat Škorpión, sire Roberte. A spolu s ním i vaše dcera – a já se modlím, aby byla nezraněná.“

Muži se k sobě naklonili a prohodili několik slov v soukromí.

Alfrik se vyklonil ze sedla, jak nejdál mohl, aby zaslechl, o čem mluví. Očividně nic neslyšel, a tak se pokusil napřímit.

Ale uprostřed pohybu ho tíha zbroje převážila a on vypadl ze sedla a přistál obličejem na kamenité zemi. Brithelm pomohl zrudlému bratrovi na nohy a Alfrik zasypal Bayarda otázkami: „Jak to víte?“

„Už jsem v Chaktamiru byl. Před deseti lety...“

„Takže byl v Chaktamiru!“ vykřikl Alfrik vítězoslavně. „Slyšel jste to, sire Roberte? Ptám se vás: Proč by nás měl vést někdo, kdo se až podezřele vyzná v místech, která navštěvuje Škorpión?“

Ramiro zaklonil mohutné tělo na hřbetě trpícího koně a zasmál se.

„Mladý Cestybrane, já byl v Chaktamiru dvakrát. Možná jsme se spikli a tys to ještě neodhalil!“

„Co máš za problém, Alfriku?“ zeptal se Bayard klidně, líně hladil Reka po hřívě a odstraňoval z ní bahno a smetí.

„Od chvíle, kdy jsme vyjeli z hradu, je to pořád jenom ‚Bayarde, udělejte tohle‘ a ‚Bayarde, zaveďte nás támhle!‘“ fňukal Alfrik. „Až najdeme Enid, bude se samozřejmě chtít provdat za vás, protože jste jediný, komu sir Robert dovolí cokoli udělat!“

„A to ti vadí, Alfriku?“ zeptal se Bayard pomalu a nebezpečně a já se zachumlal hlouběji do vlněné přikrývky, protože jsem podle prázdného pohledu v Bayardových očích poznal, že Alfrik vstoupil do oka mocné bouře.

„To je to jediné, co tě zajímá, když jsme v řece ztratili čtrnáct mužů? Ještě toho budeš moct spoustu udělat, Alfriku,“ prohlásil Bayard chladně. „A vsadím se, že dřív, než by ti bylo milé. Protože nepřítel už nás sleduje.“

Bayard ukázal na holý, usychající řásník, který se skláněl nad šedou, deštěm nasáklou planinou.

V jeho nejvyšších větvích seděl havran.

* * *

O dva dny později jsme projeli Trotylskou trhlinou, která je stejně kamenitá a nehostinná jako východní Břehov – pláně se prudce vlní a zvedají od úrodných polí na břehu řeky k západu, kde je krajina vyprahlá a rozpraskaná jako povrch měsíce, který hvězdář sleduje dalekohledem, nebo země sežehnutá ohněm.

Bayard nás vedl pustou krajinou z temného, vulkanického kamene mnohem pomalejším krokem než dřív, a to nejen kvůli neschůdnému terénu, ale také proto, že řeka mnoho koní a mul potloukla a vyděsila. Zvířata se dlouhé hodiny vzpínala, kopala a ržála.

Nebyla však jediná, kdo byl unavený a nespokojený. Každý z nás utržil při přebrodění Vingaardy modřiny.

Jel jsem s Bayardem v čele. Bayard sledoval vyšlapanou stezku, která vedla mezi lesklými balvany, a občas něco zavolal na sira Roberta za námi. Ramiro s Alfrikem ho následovali. Alfrik se nepohodlně choulil v sedle, jako by očekával, že nás každým okamžikem zasype déšť šípů, a jak míle ubíhaly,

bratrova zbabělost a vztekání sira Ramira pomalu přestávaly bavit. Brithelm jel jako poslední a k velké netrpělivosti sira Roberta jsme museli několikrát zastavit a poslat sira Ramira zpátky, aby ho přivedl. Velký rytíř Brithelma jednou našel, jak pozoruje ptáky, pak zase zvedal kámen, aby zjistil, jací brouci žijí v Trotylské trhlíně.

Potřetí seděl omámeně uprostřed cesty, protože ho ze sedla srazilo nízko visící větve, které si v uchváceném rozjímání nevšiml.

Bayard mi občas pomohl vést soumara, ale většinou prohlížel balvany, nasedal a znovu sesedal, protože stezka se v tvrdé, vulkanické krajině ztrácela a znovu objevovala.

Jedinými ptáky před námi a nad námi byli dravci a mrchožrouti a jedinámi stromy borovice, jedle a občas nějaký řásník, který v kamenité zemi nedokázal zapustit hluboko kořeny, a rostl proto v pochmurné krajině zakrsle a sehnutě.

„Země jestřábů,“ zamumlal Bayard a obratně mě s Rekem objel, aby soumara vrátil zpátky na stezku. „Žijí tady jen ta nejhrouževnatější zvířata a zabíjejí se navzájem, protože nemají co jiného zabít.“

„To zní jako dětství v tvrzi Cestybranů,“ prohodil jsem a on se drsně zasmál a připojil se ke mně, protože se cesta rozšířila. Do tváří nás udeřil studený vítr z jihu.

„Nebo v ulicích Palantasu,“ opáčil s úsměvem. Pak zvažněl. „Něco se s tebou stalo, Galene, něco, s čím jsem ani nepočítal, když jsi přede mne poprvé předstoupil v tvrzi. Už nejsi...“

„Taková krysa?“

Bayard se začervenal.

„Chtěl jsem říct ‚tak neochotný‘,“ pokračoval a upíral přitom oči na cestu před námi. „Kdybys byl vyšší a...“

Podíval se na mě a usmál se, pak se odvrátil.

„... tvé vousy trochu víc spolupracovaly, považoval bych tě za nejstaršího Cestybrana. Pokouším se ti říct, že z tebe trhlinami vykukuje opravdový rytíř.“

Neměl jsem čas si pochvalu užít. Cesta byla stále kamenitější a prudší a před námi kroužili po obloze jestřábi.

* * *

V poledne už to nebyli jen jestřábi. Východní obzor se čas od času zatetelil jasným, kovovým oparem optického klamu, který vás nutí myslet si, že hledíte na krajinu před sebou skrz vodu.

Přelud byl obydlený. Rozmazanou krajinou kráčeli podivní tvorové, jejichž postavy jsme nedokázali jasně rozeznat – koneckonců jsme hleděli do přeludu. Byli tmavě rudí a hnědí a bez chlupe a pobíhali od jednoho tavicího se kamene k druhému.

Přelud někdy zmizel, jen aby se objevil o několik mil dál na východ. A pokaždé ho obývaly tmavé, pobíhající postavy.

Něco ve vzduchu zneklidnilo koně.

„C... co je to, Bayarde?“ zeptal jsem se nervózně.

„Nejsem si jistý. Už jsme v Estwildu, a pokud Škorpión ví, že přicházíme, mohli by to být jeho zvědové. Nebo první vlna iluzí.“

Sir Robert sáhl do hávu, něco z něj vytáhl a odhodil. Sir Ramiro ho napodobil a já uslyšel slabé zacinkání tříštícího se skla.

„Co se děje, Bayarde?“ zeptal jsem se, ale můj ochránce se nedíval. Jeho kůň předběhl mého a on upíral oči na cestu před námi.

„Prosím?“

„Sir Robert a sir Ramiro si sáhli do kapsy, něco z ní vytáhli a odhodili. Nemám zdání, co vyhodil Robert, ale Ramiro měl v ruce sklo, tím jsem si jistý.“

Bayard se tiše zasmál a zamumlal: „Stará škola.“

„Nechápu.“

„Je to starý solamnijský zvyk. Když jede rytíř do bitvy, vždy existuje možnost, že ho zabijí.“

„Samozřejmě.“

„Můžeš však mít u sebe něco – nějakou drobnost – kterou bys nechtěl, aby tví lidé našli, kdyby se ti něco stalo a tvé tělo se vrátilo domů.“

„Chápu. A to, co jsem viděl...“

„Naši dva staří rytíři se zbavili svých hříchů. Netuším, co odhodil sir Robert, ale sir Ramiro má u sebe vždycky trpasličí kořalku.“

„Samozřejmě.“

Bayard si rychle sáhl pod háv a vzduchem prolétlo něco malého a třpytivého a zapadlo to mezi balvany na kraji cesty. Slyšel jsem kovové cinkání, jak předmět skákal z kamene na kámen, až přistál na zemi.

Dodnes nevím, co to bylo.

* * *

Jeli jsme dál a z oparu na východním obzoru se začaly zvedat fialové Kalkistské hory. Někde v těchto horách ležel průsmyk Chaktamir, a když jsem je poprvé na obzoru zahlédl, znovu jsem si vzpomněl na starý zvyk a na možnost, že se vrátím domů na štítu.

Ano, představoval jsem si to už v minulosti, ale vždy jako nějakou úžasnou, dramatickou scénu z knih. Všichni by si rvali vlasy, sténali a omlouvali se mému neživému tělu za všechno, co mi provedli. Můj poslední návrat měl být velkým divadlem a náležitým trestem pro otce, který mi nevěnoval pozornost, dokud jsem ještě žil v tvrzi.

Teď jsem přemýšlel, čeho bych se měl zbavit – co by neměl nikdy spatřit. Rozhodoval jsem se mezi rukavicemi a kalantinskými kostkami. Rukavice jsem získal nečestným způsobem a kostky páchly východní pověřčivostí, zaklínáním, kadidlem a ptačími oběťmi.

Bylo to velké dilema. Na okamžik mě napadlo, že bych se mohl zbavit obojího, ale pak jsem si řekl, že to už by bylo moc. Obzvláště když jsem naprosto neměl v úmyslu se do Břehova vrátit, živý či mrtvý.

Přemýšlel jsem, co by odhodil Enrik Bouřepán.

Moje muška se od strašlivých dob ve Vingaardských horách zlepšila. Kostky odskákaly mezi balvany a zapadly do vysoké trávy, která lemovala stezku, po níž jsme jeli.

Kdo ví, jaká čísla padla jako poslední...

18

Blížili jsme se ke Kalkistským horám a náznaky Škorpiónovy přítomnosti se množily. Vyvýšenina před námi byla spálená – úmyslně, ne něčím přirozeným a nevědomým. Do dálky se táhly pruhy zčernalé půdy, za nimi pak relativně netknutá země, kde jedinou známkou zhanobení byly černé, nerozpoznatelné symboly tu a tam vypálené do balvanů podél cesty.

Zrovna když jsme vstoupili na západní svahy Kalkistských hor, začalo sněžit. Ale na jizvách po ohni na kopcích se sníh neusazoval, jako by ještě pořád žhnuly. Když jsme vystoupali do samotných hor, obklopila na nás mlha a sníh jsme nechali za sebou.

A tam jsme také zahlédli první oštěpy. Hyzdily východní obzor jako temné standarty nebo praporce, ale něco ve způsobu, jakým se nakláněly – jako tenké větve obtěžkané plody – nás přimělo zastavit koně uprostřed úzké stezky.

Bayard zamžoural na východ a zastínil si oči rukou v rukavici. Celý bledý se obrátil ke mně.

„Nevidím, co to je,“ řekl, „ale mám neblahé tušení.“

Než jsem se mohl na cokoli zeptat, vyrazil k tmavým, nakloněným jehlám před námi. Useknuté hlavy, nabodané na hrotech, už byly nějakou dobu mrtvé. Koně je ucítili jako první, frkali a vzpínali se. Muly se posadily na stezku a odmítly se hnout. Jen silná paže sira Ramira a výprask bičíkem je přiměly znovu vykročit.

Nemohu říct, že jsem se jim divil. Z lebek visela suchá, větrem ošlehaná kůže. Podle ledňáčků a růží, které zdobily přilby, jsem poznal, že kdysi seděly na solamnijských ramenou.

„Stará nerakanská strategie,“ vysvětlil sir Ramiro, když vedl neklidné zvíře kolem prvních oštěpů. „Varování nepříteli, aby už dál nechodil.“

„Jsou tady už dlouho?“ zeptal se Alfrík nervózně.

Ramiro mlčel a my jeli dál stezkou, která se kroutila mezi těmito pochmurnými varováními. Ale když položil ruku na jílec meče, jako by odpověděl.

Mlha byla možná hustší, než jsme mysleli. Možná nás rozptýlila skutečnost, že jsme vstoupili do starého Chaktamirského průsmyku, kde se odehrály krvavé dějiny, vznešené, ale raději zapomenuté. Ale nic z toho nemohlo dostatečně vysvětlit náhlé zjevení hradu.

Vypadalo to, jako by se mlha náhle zhmotnila a proměnila se v kámen.

Alfrik zastavil koně tak zprudka, až zvíře sklouzlo po námraze a šterku. Můj soumar a Brithelmova mula do něj zezadu vrazili a Bayard musel strhnout Reka rychle stranou, aby se vyhnul chumlu koní, mul a Cestybranů, kteří hleděli nahoru na hrad.

„Připadá mi povědomý,“ prohlásil Alfrik.

„Možná proto, že jeho předlohou byl hrad Di Caela, chlapče,“ obořil se na něj sir Robert.

Měl pravdu.

Před námi stál obrovský šedý hrad s velkým, čtvercovým nádvořím, v jehož rozích se tyčily vysoké věže. Poslední paprsky rudého slunce se dotkly praporu na jihozápadní věži a pozornost všech přitáhla rudočerná standarta.

Černý škorpión v rudém poli.

Tmavý škorpión na červené vlajce. Prosté, krvavé a skličující.

„Škorpiónovo hnízdo,“ vydechl sir Robert. „Už je skoro po všem.“

Sir Ramiro a sir Robert zastavili koně vedle nás.

„Je to on. Jako že žiju a dýchám, je to on. Hrad Di Caela, kámen na kameni!“ vykřikl Robert.

„Z iluzí povstal hrad,“ vydechl Bayard a citoval tak něco, co bych si měl pamatovat, ale nepamatoval. „Vůbec mě nepřekvapuje, že si starý Benedikt, pokud je to on, postavil hrad, který je do posledního výklenku a omítky stejný jako ten, který za posledních čtyři sta let tak dobře poznal.“

„Je to urážka,“ prohlásil sir Robert.

„Ale není skutečný, Roberte, takže nemáš důvod se rozčilovat,“ uklidňoval ho starý Ramiro.

„A dobře se v něm vyznáme,“ ozval se Brithelm. Všichni se otočili a pohlédli na něj.

Stál klidně mezi balvany a hleděl na hrad jako generál, který se připravuje oblehnout pevnost. Odrhl oči od hradu a upřel je na sira Roberta.

„Benedikt touží po hradě Di Caela už celá staletí. Zná ho skrz naskrz. Není pro něj problém plížit se neodhalen jeho chodbami, ale my známe hrad Di Caela taky, a pokud se mu Škorpiónova pevnost podobá nejen zvenčí, ale taky uvnitř, pak by to pro nás mohla být výhoda. Tedy až se dostaneme dovnitř.“

Vzpomněl jsem si na močál a jeho iluze, a tak jsem sebral kámen, mrštil jím a slyšel, jak zarachotil o stěnu.

Tentokrát nešlo o iluzi.

„Tím chcete říct, že půjdeme dovnitř?“ zařňukal Alfrik a ohlédl se po stezce za námi

„Ticho, Alfriku,“ okřikl ho Ramiro. „Jsme přece u brány, zatraceně.“

Z hradeb nalevo k nám dolehlo plácání křídel a vrkání holubů. Někde tam, poblíž hlavní brány hradu, se na cimbuří objevili obrovští fialoví ptáci, kteří se leskli jako špinavý kov.

Zahlédli jsme pohyb, pak se někde uvnitř hradu ozval výkřik.

Bayard tasil meč a ostatní dva rytíři ho napodobili. Alfrik se schoval za koně a vytáhl hrozivý dlouhý nůž.

Bayard se obrátil ke mně.

„Ty taky,“ pokáral tiše. „Brzy to začne.“

Tasil jsem.

* * *

Ano, začalo to, ale novým, neočekávaným způsobem.

Připravil jsem se na satyry nebo jiné napůl lidské, napůl zvířecí netvory, které Škorpión rád stavěl proti nepřátelům – možná na minotaury, nebo dokonce na ještěří muže, o kterých se v poslední době začaly šířit legendy.

Ale nebyl jsem připravený na kentaury.

Stezka stoupala tak prudce, že jsme museli sesednout a koně k bráně vést. Když se vrata otevřela, vyrazili z nich dva kentauři a jakoby opile k nám vrávorali přes kamení a dolů po svahu. Přemýšlel jsem, jestli je staré přísloví o kentaurech a víně pravdivé.

Ale pak jsem ucítil něco, co mě přimělo přestat přemýšlet. Nebyla to vůně vína nebo alkoholu, nýbrž zápach plísně, suchých rostlin a hniloby. Zápach močálu – ale pach hlubšího rozkladu, který ukrývaly mech, bahno, řásníky a

cedry – a masa, které zůstalo vystaveno vzduchu, vlhkosti a nepřírozně teplým podzimním dnům, takže začalo hnit.

„Chodící mrtvoly!“ vykřikl sir Robert. „Chemošovo plivnutí do slunce!“ Obezřetně k nim zamířil a Bayard a pak i Ramiro ho následovali.

Mával jsem nožem, jak nejhrozivěji jsem uměl, i když jsem netušil, co zmůžu proti tak obrovským tvorům kusem příboru.

Z hrdel se jim dral hvízdavý zvuk, jako by se posmívali dýchání nebo dýchat zapomněli.

Teď už byli tak blízko, že jsem viděl jejich rány.

Jenž je spatřil padnouti, Kalita a Elemona. Vzpomněl jsem si na Agionův příběh.

Byli rozpíchaní šípy, jako by se procházeli shromážděním lučištníků.

Jenž je spatřil padnouti.

Z boku toho většího – Kalita? Elemona? Nedokázal jsem si vzpomenout na podrobnosti příběhu – ještě stále trčely šípy, z nichž některé se zabodly až po vodítko nebo po opeření. Mladší kentaur vypadal, jako by mu šípy – peří a násady – z hrudi a z ramen vyrůstaly.

Moji společníci zvedli meče a kentauři se slepě vpotáčeli do jejich středu a začali mávat obrovskými pažemi a kyji.

Větší kentaur zasadil siru Robertovi těžký úder předloktím. Srazil starého muže k zemi a ten se v klejícím chumlu odvalil ke kraji stezky. V tu chvíli Enid di Caela málem přišla k dědictví, protože velký tvor se vzepjal a chystal se sira Roberta rozdupat předními kopyty.

Rozběhl jsem se k němu s taseným nožem.

Ale Bayard vklouzl za kentaura dřív, než si ho stačil všimnout – vlastně dřív, než jsem si ho všiml i já – mocně se rozmáchl mečem a bleskurychle sekl. Velký tvor zavrával, přistál na boku na zemi, ale znovu se snažil vyškrábat na nohy. Uběhla sotva vteřina, Bayardův meč se znovu zableskl a velká hlava kentaura se odkutálela několik yardů dolů po svažující se stezce.

Ramiro se oháněl se zvláštní ladností tlustých lidí – s rychlostí a hbitostí, které byste u někoho jeho velikosti nikdy nečekali. Vrhel se k menšímu kentaurovi a začal kolem něj kroužit jako obrovský a smrtící šermíř. Hned prvním výpadem vrávorajícího, nemotorného kentaura zasáhl.

Ten však nepadl.

Jen zasyčel, vytřeštil mdlé, černé oči a sklouzl po čepeli k Ramirovi. Klouzal dolů, až mu hrot čepele pronikl zády, a sevřel Ramira ve smrdutém, drtivém objetí.

Ale jeho paže nebyly dostatečně dlouhé, aby velkého rytíře objaly, natož rozdrtily. Ramiro ze sebe útočnicka setřásl a vyškubl z něj meč, jako by vytrhl nůž z přezrálého melounu. Pak se rychle otočil a opřel se do zbraně svojí nemalou vahou.

Úder byl tak čistý, že useknutá hlava přistála kentaurovi na ramenou, chvíli se na nich kymácela a teprve pak spadla na zem.

Rozhostilo se páchnoucí ticho.

Sir Robert sténal a skřípal a Brithelm mu pomáhal na nohy. Ramiro s Bayardem zasunuli meče do pochev a zůstali stát nad padlými nepřáteli. A na cestě za námi zařňukala schoulená tmavá postava. „Alfriku?“ zavolal Bayard. „Alfriku?“

Neodpověděl. Bratr ležel schoulený do třesoucího se klubíčka pod příkrývkou na hromadě šterku.

„Alfriku?“ zavolal jsem, ale také jsem nedostal žádnou odpověď.

„Seber se!“ rozkázal sir Robert, setřásl ze sebe Brithelmovu ruku a vyrazil k mému schovanému bratrovi. Robert di Caela nebyl nikdy shovívavý.

„Možná,“ prohlásil Alfrik mdle s očima stále pevně zavřenýma, „se nám tahle záchrana vymkla z rukou.“

„To je absurdní, Alfriku,“ odvětil Bayard klidně.

„Absurdní a zavání to zradou,“ zabručel Ramiro, obrátil se a odkymácel se k Alfrikovi.

„No tak, Alfriku,“ připojil jsem se. „Jak myslíš, že Enid na takový hysterický záchvat zareaguje?“ Ale on se zavrtal hlouběji do příkrývky a roztrásl se ještě silněji, jako by ho zachvátila nějaká smrtící horečka. Brithelm položil Alfrikovi ruku na rameno.

Ramiro se přiblížil a ostře nakopl hromadu příkrývek, která mého bratra ukryvala. Alfrik zasténal, zakňučel a schouil se do ještě menšího klubíčka. Na řadu přišel sir Robert a toho jsme se všichni hrozili. „Alfriku. Synu.“

Žádná odpověď. Sir Robert si povzdychl.

„Alfriku, pokud okamžitě nevylezeš, nezbude mi než použít tohle.“ Pokud něco dokázalo překonat Alfrikův strach, byla to jeho zvědavost. Vykoukl zpod příkrývek a uviděl, že sir Robert drží v ruce meč.

Během okamžiku vyskočil Alfrik zpod příkrývky a všichni jsme vyrazili k bráně. Sir Robert přitom pošeptal Brithelmovi, co se chystal udělat, a protože se v tu chvíli zvedl vítr, slyšeli jeho slova všichni, kdo kráčeli za nimi.

„Tvůj bratr má štěstí, že vylezl. Ještě pár minut a byl bych nucen ho zabít.“

Sir Robert střelil po Alfrikovi, který se opět začal chvět, výhrůžným pohledem, pak se otočil zpět k hradu a ramena se mu roztřásla.

Ale mně se zdálo, že se otřásají smíchem, který s sebou po dlouhém, truchlivém odpoledni přinesl uvolnění.

* * *

V tu chvíli se vypoťoval z brány Agion. S Bayardem jsme napřed radostně vykřikli, protože jsme si mysleli, že jsme se ve Vingaardských horách spletli, že se mu trojzubec nezabodl do velkého srdce, že jsme mu neuspořádali skromný malý pohřeb, že se to všechno odehrálo jen v noční můře, na kterou jsme si už jen matně vzpomínali. Přítel k nám vyrazil vrávoravým krokem.

Radovali jsme se, dokud jsme se mu nepodívali do očí.

Byly mdlé a prázdné. Byly to oči mrtvého, kterého už nic nezajímá a na nic si nevzpomíná.

Agion se potácel k Bayardovi a v nateklé, zažloutlé ruce držel zvednutý kyj. Bayard odmítl ustoupit, tasil meč a rozmáchl se.

Ale když se k němu kentaur přiblížil, Bayard zbraň sklonil.

„Bayarde! Už to není Agion!“ zakřičel jsem.

Ale můj ochránce tam jen tak stál a zbraň nechal svěšenou u boku. Kentaur se před ním zastavil a pomalu, mechanicky zvedl těžký kyj.

Netuším, jak jsem se k Bayardovi dostal. Brithelm mi později řekl, že mě ještě nikdy neviděl pohnout se tak rychle, a nezapomeňte, že mě doma v tvrzi nejednou viděl prchat. Ať už to bylo jakkoli, najednou jsem se ocitl mezi Bayardem a Agionem a postavil se mrtvému kentaurovi.

„Ne! Agione! To je Bayard! To jsem já, Galen!“ zakřičel jsem a zamával pažemi.

Prázdné, mdlé oči na okamžik zněžněly. Ale jen na okamžik, protože se do nich ihned vrátila ocelová tvrdost smrti, a Agion se rozmáchl kyjem, připravený odvést nás s sebou do temného světa smrti.

Ale chvilkové zdržení stačilo. Sir Robert byl sice celý zhmožděný a rozbolavělý, ale ne zcela ochromený – jak jsme zjistili, když skočil mezi mě a kentaura a odrazil ránu kyjem plochou stranou prastarého meče di Caelů. Pak rychle obrátil meč nad hlavou stylem starodávných solamnijských šermířů a čistě rozsekl Agionův odulý krk.

Vše kolem zmizelo. Propadl jsem se do černé nicoty bezvědomí, a ačkoli jsem tam, v Chaktamirském průsmyku, možná snil, nepamatuji si to.

Pamatuji si jen, jak se mnou Bayard zatřásl a já se probudil do světla, zimy, bolesti a smutku, který jsem na okamžik nepoznával – netušil jsem, proč ho cítím, dokud jsem nespatriil mrtvá těla kentaurů a nevzpomněl si.

„Jak jsi říkal,“ konejšil mě Bayard, když mi pomáhal na nohy, „už to nebyl Agion.“

„A přece... na okamžik jsem si myslel, že je to on, že i přesto, že je mrtvý, i přesto, co mu Škorpión provedl, náš starý přítel ránu zadržel,“ zamumlal jsem.

„Možná to tak bylo, chlapče,“ odvětil sir Robert tiše. „A to by nás mělo povzbudit, protože to dokazuje, že Škorpiónova moc není nekonečná.“

„Že některé věci,“ dodal Brithelm stejně tiše, „jsou silnější než smrt.“

Na okamžik jsme zůstali mlčky stát.

Sir Robert ukázal na otevřenou bránu.

Po dvou jsme prošli pod strašlivým obloukem.

* * *

Vystoupily ze závojů vloček a cárů mlhy – skrčené, kolébaté stíny mužů se skoro opičími pohyby. Temné postavy nás obklíčily zepředu i ze stran a já poznal, že jsou ozbrojené; ve stínových rukách držely zahnuté, štíhlé stíny nerakanských mečů. Studený vzduch kolem se chvěl steny a nelidskými výkřiky.

Znělo to, jako by někdo škrtil celou armádu.

Bayard tasil meč a vyrazil do jejich středu, ale Brithelm ho popadl za paži.

„Sire Bayarde, vás čeká úkol uvnitř hradu – úkol, který dokážete splnit jen vy. Protože lady Enid možná čelí hrůzám, vedle nichž jsou ty naše nicotné.“

„A... ale...“ namítl Bayard.

„Do hradu, pane, a ať vás provázejí bohové.“ Brithelm se klidně, sebevědomě usmál. Z mlhy vylétl šíp a zarachotil o dláždění u jeho nohou.

„U Paladina, přece nebudeš s celou armádou bojovat sám, chlapče!“ zařval sir Ramiro. „Radši se postavím nepříteli se zbraní v ruce než podivnému kejklářství, které určitě najdeme tam vevnitř. Jen ať přijdou, mrtví nebo živí! Budu ti hlídat záda, Brithelme!“

Ramiro tasil meč, postrčil mě k Bayardovi a zaujal místo vedle mého klidného, pobožného bratra. Bayard mě popadl za paži, a i když jsem se vzpíral, odtáhl mě na padací most a Alfrik se sirem Robertem nás v těsné blízkosti následovali.

Když jsme přecházeli přes most k bráně, která se tyčila temně před námi, Bayard se ke mně sklonil a pošeptal: „Nedělej si starosti, synu.“

Ohlédli jsme se po bratrovi, mírumilovném muži, který stál mezi mlhou zahalenými kameny. Statný, veselý Ramiro se postavil vedle něj a držel jim nad hlavami obrovský štít, kterým je chránil před deštěm šípů.

„Věřím, že se s oběma ještě setkáme, Galene. Pokud se nestane neštěstí.“

Z Brithelmovy ruky náhle vystřelil rudý záblesk a zabořil se do stínových postav před ním. Mlhu protnulo hlasité zavřeštění a armáda se zastavila kus od naší malé zadní hlídky.

„Zatraceně!“ zabručel Ramiro, než jsem ho ztratil v mlze a v křiku stínových vojáků. „Všude, kam se podíváš, samé čáry! Copak nenajdu nějakou normální společnost?“ Srdečně se zasmál a potřásl štítem před blábolícími vojáky.

* * *

Ale pak už nám do smíchu nebylo. Prošli jsme pod velkým obloukem hradní brány. Připadalo mi, jako bychom se ocitli ve snu. Někdo tady podle původních plánů znovu vystavěl nádvoří, které jsme si pamatovali z hradu Di Caela. Budovy měly stejný tvar i velikost a stály na naprosto stejných místech.

Alespoň to tak vypadalo. Protože vzdálené konce nádvoří, věže, krámký a stáje – samotné hradby – se ztrácely nebo rozplývaly v mlze. V jednu chvíli se zdálo, že vidíte stěnu, a pak tam zase nebyla, jako by její existence závisela jen na síle větru nebo hustotě sněžení.

Přepadl mě zlověstný pocit, že se stavitel řídil jen nákresem. Hrad, věže i ostatní budovy vypadaly prázdné, jako by byly postavené jen na oko.

Ať už za to mohla mlha nebo nějaký temnější záměr, zdálo se, jako by nám cestou nádvořím rostla země přímo pod nohama. Nechali jsme koně na uzavřeném nádvoří, aby šli, kam se jim zlíbí. Nepochybovali jsme o tom, že budou v bezpečí, a možná už je ani nebudeme potřebovat.

Zpoza hradeb za námi k nám z mlhy doléhal křik. Bayard se na okamžik zastavil a otočil se, připravený vydat se zpátky. Pak zamumlal „Enid“, popadl mě za paži a doslova mě zvedl nad mlhu, zatímco koně někam odběhli. Společně jsme několikrát opatrně našlápli, pak jsme rychle vyrazili za sirem Robertem a Alfrikem, kteří běželi před námi. Dohonili jsme je u dveří do hradu.

Na rozdíl od brány byly zamčené. Sir Robert se je pokusil jednou, dvakrát otevřít, pak začal pochodovat sem a tam, dupal a vztekal se, zatímco Alfrik se pitomě pokusil vypáčit dveře otcovým mečem.

„Z cesty!“ zakřičel Bayard a Alfrik, který byl zvyklý klidit se z cesty všem, překvapivě rychle a ladně poslechl. Bayard ustoupil o čtyři kroky, pak se rozběhl a vši silou kopl.

Dveře se zachvěly, ale nepovolily. Bayard se odrazil od silného dubového dřeva a se zařinčením přistál na dláždění, kde zůstal omámeně a s vyraženým dechem ležet. Zdálo se, jako by nádvoří kolem nás ožilo. Někde v mlze jsem slyšel těžký pohyb, vrzání kůže, chrastění kovu a bručení a dech něčeho obrovského. Vydalo se to naším směrem.

Bayard se vyškrábal s pomocí sira Roberta na nohy a připravil se znovu vrhnout proti dveřím. Alfrik se rychle postavil vedle mě a zatahal mě za rukáv.

„Něco tam venku je, bratře, a myslím, že to jde po nás.“

Souhlasil jsem a řekl: „Raději bychom měli sira Bayarda zastavit, než se zraní, a najít nějaké okno, kterým bychom mohli vlézt dovnitř. Ať už nás uvnitř čeká cokoli, dveřmi se k tomu očividně nedostaneme.“

Bayard vrazil do zmíněných dveří, pak zůstal chvíli ležet bez hnutí na zemi, než se znovu začal bolestivě škrábat na nohy. Zvuky – funění a skřípání zbroje – se blížily a na okraji mlhy se objevili obrovští, rohatí, temní tvorové.

„Démoni!“ vykřikl Alfrik.

„Muži z Neraky,“ opravil ho sir Robert a popadl mého nejstaršího bratra za paži, „jsou oblečení do obřadních minotaurských přileb a vzývají Kiri-Jolita, aby rozprášil jejich nepřátele. A podle toho, jak smrdí, už jsou nějakou dobu mrtví. Tas meč. Blíží se. Rychle kolem hradu. Pokud se nepletu, najdeme tam okna.“

Pochopili jsme a rozběhli se směrem, kde jsme, jak jsme z celého srdce doufali, měli najít okna. Sir Robert rachotil v čele a Alfrik za ním nedělal o nic menší rámus. Já běžel za nimi, proklouzával mlhou jako jedna z koček Mariel di Caela a Bayard s taseným mečem kulhal jako poslední.

Když jsme dorazili do sadu a k oknu do Enidiny komnaty, poznali jsme, že nás nerakanští vojáci – nebo kdo to vlastně byl – dohání. Zabočili jsme za roh hradu a uviděli v zahradě u okna rohaté postavy. Tasili jsme zbraně, protože jsme si mysleli, že už nás dostihli. Ale ukázalo se, že jsou to jen okrasné keře ve tvaru sov, proto jsme se na okamžik uvolnili, z mlhy za zahradou k nám však dolehlo funění a kroky.

„Jděte dál podél stěny!“ pobízel Alfrik. „Tady nás určitě chytí! Musí tu být i jiná okna! Vy byste to měl vědět, sire Roberte!“

„Ano, jsou tady jiná okna,“ odvětil sir Robert klidně, „ale na téhle straně hradu na žádné nedosáhneme. Poslouchejte, o kus dál před námi se u zdi ozývají zvuky, před kterými prcháme od chvíle, kdy jsme je poprvé zaslechli. Ať už to jsou ozbrojení muži, nebo netvoři, živí, nebo mrtví, měli bychom se jim postavit hned teď a tady. Poslední věc, kterou očekávají, je boj, proto budeme bojovat.“

A tak jsme tam stáli, Cestybranové, Ostromeč a di Caela.

V zahradě náhle začalo praštět, jak se k nám dralo něco obrovitého, dech a funění přešly v hluboké vrčení a občasný řev, jak se hnijící hrdla marně snažila vyrazit válečný pokřik nerakanských válečníků.

Nepřítel se blížil zahradou, dral se keři, až se větve lámaly a listí padalo k zemi, a bručel, jak vrážel do stromů. Podobal se zdem hradu v mlze: zhmotnil se, rozplynul a zase zhmotnil. Ale neustále se blížil.

„Galene!“ vyštěkl Bayard. „Když mi vylezeš na ramena, dosáhneš na okno?“

Jestli dosáhnu na okno? To mám opustit své společníky?

Opustit své společníky? Musel jsem se nakazit nějakou solamnijskou chorobou, když jsem byl připravený raději zemřít než uprchnout do bezpečí. Kdybych věnoval pozornost odpovědi, možná bych ve svém hlase dokonce zaslechl zachvění solamnijské upjatosti.

„Pokusím se, pane, pokud k tomu ovšem máte dobrý důvod.“

„Tak mi rychle vylez na ramena,“ zasyčel Bayard naléhavě. „Až se dostaneš dovnitř, najdi cestu k hlavním dveřím a otevři je. To by nemělo být těžké. Chodby a komnaty uvnitř by měly být přesnou kopií hradu Di Caela jako hradby tady venku.“

„To vím, pane. Ale u Humových šermířských schopností, co když...“

„Můžeš stejně dobře zemřít tam vevnitř jako tady venku.“

To mě zrovna nepovzbudilo. Tam, nebo tady. Ale Bayard se choval docela klidně.

„Vzchop se a vyšplhej mi na ramena.“

Poslechl jsem a překvapilo mě, že mám římsu okna lady Enid skoro na dosah. Muselo tu být mnohem níž než na hradě Di Caela. Skočil jsem, zachytil se parapetu a přehoupl se přes něj. Ocítl jsem se v temné místnosti.

Slyšel jsem, jak Alfrik dole žadoní a Bayard odpovídá, že ne, Alfrik je na takové akrobatické kousky příliš těžký, a kromě toho potřebují, aby jim pomohl v boji.

„Přestaň kňučet a otoč se čelem k sadu,“ přidal se sir Robert. „O taktice něco vím, takže říkám, že se na nás vrhnou z téhle strany.“

Položil jsem dýku na parapet, postavil se, pak se otočil a pohlédl naposledy dolů na Bayarda, který tam stál s taseným mečem a díval se nahoru.

„Pokusíme se probojovat ke dveřím,“ zamumlal.

„Hodně štěstí, pane,“ zavolal jsem.

„Pospěš si,“ připomněl, pak se usmál a mrkl na mě – nebylo to zrovna solamnijské gesto. „Lasičkovo štěstí, chlapče. Slyšel jsem, že tě ještě nikdy nezklamalo.“

Nezdržoval jsem se přemýšlením – asi jsem měl – a vrhl se do neosvětlené komnaty.

Udělal jsem sotva dva kroky, když jsem se až po kolena propadl do tmavé podlahy. Zakřičel jsem Bayardovo jméno, ale rychle jsem výkřik potlačil, protože jsem slyšel, jak se rozléhá chodbami hradu, a ze zahrady pod okny ke

mně dolehl křik a řinčení zbraní – zdálo se mi, že zvuky přicházejí z nesmírné dálky.

Propadal jsem se stále hlouběji a vzpomněl jsem si na bažinu v břehovském močálu. Napadlo mě, že se propadnu přímo do srdce Škorpióna. Máchal jsem rukama po podlaze komnaty, až jsem nahmatal pevnou zem, která se však nacházela skoro mimo dosah. Brodil jsem se nicotou a plaval tmavou, hutnou tekutinou, která byla hustější než voda, ale tekutější než zem kolem, až jsem nahmátl podlahu, vyšplhal na ni a ven z bahna a ke svému překvapení jsem zjistil, že jsem úplně suchý.

„Co je to?“ zašeptal jsem a prohmatal podlahu před sebou, abych se ujistil, že se v komnatě nenacházejí už žádné další tůně. Našel jsem lampu, která sice nebyla rozbitá, ale ležela převrácená na boku.

Zvedl jsem ji a zapátral v kapsách po křesadlu, našel jsem však jenom rukavice. Zaklel jsem jako stájník a vyrazil znovu ke dveřím – nebo aspoň k místu, kde se nacházely dveře Enidiny komnaty ve skutečném hradu Di Caela. Plazil jsem se po podlaze jako obrovský krab, prohmatával podlahu a pátral po místech, která nebyla tak docela pevná.

Dveře jsem našel podle světla, které pod nimi pronikalo. Chodba byla strašidelně osvětlená pochodněmi, ale jinak vypadala úplně stejně jako chodby v hradu Di Caela. Ale když jsem se podíval pozorněji, nebyla to tak docela pravda, protože tu chyběla jistá drobnost.

Po pěti krocích mi došlo, co postrádám. Mechanické kukačky. Ptáky, které Enid natahovala a nenáviděla během jinak klidného dětství.

Chodby Škorpiónova hnízda byly dokonale tiché.

Posadil jsem se a prohlédl si chodbu před sebou i za sebou a všiml si, že stěny na některých místech víří a točí se jako malé rybníčky o velikosti mužské pěsti, zapuštěné do zdí jako podivné ornamenty. Rybníčky se hypnoticky točily po směru hodinových ručiček, byly šedé jako kámen, který je obklopoval, a tekuté, třpytily se jako voda a odrážely světlo pochodní.

Stěny vás dokázaly spolknout stejně jako podlaha.

Ucouvl jsem od nich a usadil se ve středu chodby, v bezpečné vzdálenosti od točících se skvrn.

Těžce jsem vydechl a mé povzdychnutí se rozlehlo chodbou a splynulo s dalším vzdáleným zvukem, který mi připadal zvláště a dráždivě povědomý.

S drnčením a cvrlikáním.
Takže tu byla aspoň jedna.

* * *

Jen vlezlost a zvědavost, mě přiměly sledovat zvuk mechanického ptáka. To a vědomí, že zvuk přichází ze směru velkého odpočívadla, pod kterým se nacházel hlavní vchod do hradu – a dveře, které mi Bayard přikázal otevřít.

Spolehnul jsem se na vzpomínky, takže pro mě nebylo těžké uhádnout, kde se v hradě nacházím. Vyrazil jsem rovně chodbou a oči upíral na podlahu, abych náhodou nešlápl do další tůně tekutého kamene. Na jejím konci jsem narazil na další, větší chodbu. Vedla přímo k odpočívadlu a já zlehka položil ruku na zábradlí, abych se přesvědčil, že mě udrží.

Vykročil jsem, pak jsem zabočil doprava do chodby se sochami. Stáli zde mramorová di Caelové, ale místo sira Roberta zelo prázdnotou.

Místo toho jsem spatřil nejtemnější okamžiky dějin di Caelů.

Viděl jsem Mariel di Caela, jak leží na mramorové pohovce a mramorové kočky jí drásají hrdlo, oči a hrud'. Všechno bylo hladké a bílé, takže celá scéna vypadala ještě strašidelněji.

A Denis di Caela s mramorovou krysou v mramorové kleci. A samozřejmě Simon di Caela, který se tu navždy slunil jako obrovský bílý leguán.

Bylo to skoro oplzlé.

A nad vším bděla další socha, kterou jsem nikdy dřív nespatriil – byl to muž v kápi na trůnu z kostí, po jehož opěrkách i po samotné postavě lezli vyřezávaní škorpióni.

Starý Benedikt di Caela seděl na trůně v temnotě nezájmu svých bratrů.

Prošel jsem kolem dveří, které, jak jsem si láskyplně a zoufale vzpomněl, v bezpečnějším světě patřily Danele. Šel jsem dál, zabočil doprava, vyhnul se tůni, pak doleva a zase doprava, až jsem se ocitl v chodbě, kde vpravo navždy, tiše a nehybně zuřilo na nástěnné malbě obléhání Ergotu.

Na konci chodby cvakal a zpíval, cvakal a zpíval mechanický pták.

Když se pták odmlčel, uslyšel jsem hlasy. Byly dva, vztekaly se a doléhaly ke mně ze dveří naproti nástěnné malbě.

Ze dveří, které na hradě Di Caela vedly na balkón nad hodovní síní.

Pootevřel jsem je, uviděl tmu a ucítil drahé látky a jemný závan rozkladu. A za tím vším se nacházela další tma a hlasy, které jsem teď slyšel mnohem jasněji.

Jeden byl vysoký, melodický a sladký, druhý hluboký, melodický a smrtící.

Enid a Škorpión.

Očividně spolu nevycházel.

* * *

Stál jsem ani ne šest stop od závěsu, který se do nejmenších podrobností, sametu a výšivky podobal tomu na hradě Di Caela – tedy pokud jsem to dokázal v šeru balkónu, na kterém jsem stál, správně odhadnout. Hlasy za závěsem stoupaly a klesaly v prastarém duetu hádek.

Zavřel jsem za sebou dveře.

„Nezapomeň, že jsi moje zajatkyň, drahá.“ Škorpión zvedl chladně a výhružně hlas.

Enid, bůh požehnej její duši, to však ani v nejmenším nezastrašilo.

„Nemůžeš mít obojí, bratranče Benedikte. Buď jsem rukojmí a měl bys mě držet pod zámkem, jak se to s rukojmími dělává, nebo jsem jedinečným, i když neochotným objektem tvého zájmu, ale v tom případě pro mě neznamenaš o nic víc než ta odporná cvakající havěť za dveřmi.“

„Co kdybych tě odvázel, lady Enid?“ Škorpiónův hlas zněl opět jako dřív – úlisně, medově a příšerně lákavě. „Když to udělám, budeš na mne pohlížet s... větším zájmem?“

Přilákán slabým světlem jsem se pomalu připlazil k otvoru v závěsech. Prohmatával jsem podlahu rukama, protože jsem si vzpomněl na své dobrodružství v komnatě a na odpočívadle a také na Alfrikův pád z balkonu na hradě, kde kámen byl kamenem a závěs závěsem.

Enid promluvila zrovna ve chvíli, kdy jsem se dotkl látky a začal těžký samet opatrně roztahovat. Odpověděla ještě hlasitěji, káravě a zároveň pobaveně.

„Ach, Benedikte, Benedikte. Mohl bys mě odvázet a darovat mi celý hrad, a stejně bys mě nezajímala. Ale byla bych ti za tu laskavost vděčná a možná bych i požádala sira Roberta, aby byl shovívavější, až mě přijde zachránit.“

Blufovala, blufovala dobře a ze všech sil. Vyhlédl jsem zpoza závěsu a uviděl je.

Enid seděla na dřevěné židli s vysokým, rovným opěradlem, blondatá, hnědooká a krásná. A také nebojácná a rozzlobená.

Naproti ní seděl starý Benedikt – Škorpión z mých představ a nočních můr – a zahalený se choulil na trůnu z kostí, který vypadal nějak podivně menší, křehký a málo děsivý.

„Sir Robert! Sir Robert!“ zvolal Škorpión posměšně. „Má drahá, tvůj otec je vzteklý, nezodpovědný blázen.“

„A proto jsi unesl jeho dceru, místo aby ses mu postavil tváří v tvář,“ odvětila Enid vesele a ironicky.

„Myslíš, že tě přijde zachránit. Ach, ano, lady Enid, vpochoduje přímo do náruče mých vojáků a stane se terčem šípů a dýk dávno mrtvých mužů z Neraky – pokolení, která povstala ze země, jak říká proroctví. Pocítí Škorpiónovo bodnutí, má sladká.“

Škorpión se opřel a zplna hrdla a jedovatě se rozesmál. Ze záhybů hávu vytáhl něco zářícího a třpytivého, mluvil a kýval kyvadlem sem a tam jako pouťový hypnotizér.

Nevšiml jsem si vířícího šedého kamene u zábradlí balkónu, a když jsem se do něj propadl, sotva jsem se stačil chytit závěsu. Potlačil jsem vyplašený výkřik, ale ne dost rychle. Enid a Škorpión ke mně vzhledli z přízemí hodovní síně.

Poprvé jsem jasně uviděl, že Enid je přivázaná k židli. A oči Škorpióna září rudě, modře a bíle.

„Vítej, Lasičko,“ zapředel a sevřel opěrku trůnu tak pevně, až mu zbělely klouby. „Právě jsme se chystali mluvit... o tobě.“

19

„Klidně si o mně můžeme promluvit později,“ nadhodil jsem, ale Škorpión to odmítl. Naklonil se vpřed a v očích mu vířily všechny barvy plamenů, až nabyly bílé barvy jejich středu.

„Myslím, že už tě nepotřebuju,“ zavrčel a jeho hlas ztratil melodičnost a proměnil se v něco drsného a jen vzdáleně lidského. Ocitli jsme se v jeho zemi, kde už se nemusel přetvařovat.

Ukázal na podlahu pode mnou a zlatý přívěsek se mu houpal na dlouhém, bledém prstu.

Místo, na které ukázal, se začalo točit a třpytit jako stěny a podlahy na chodbách, kterými jsem prošel. Ale tento vír byl černý, a ne břidlicově šedý jako zdi a podlahy.

Zamžoural jsem a podíval se pozorněji.

Podlahu pode mnou pokrýval černý koberec škorpiónů. Kmitali a kroutili se ve světle pochodní a jedovaté ocasy měli zvednuté. Pohled na ně člověka přiměl modlit se, aby ho pád zabil.

Pomalou a opatrně jsem šplhal nahoru po závěsu k zábradlí balkónu a modlil se ke Gileanovi a Mišakal a ke všem bohům a bohyním, kteří byli ochotní poslouchat, aby látka byla dobře utkaná a zábradlí dobře sbité a abych na místě, kam jsem mířil, nenarazil na žádnou iluzi. Na chodbě za dveřmi znovu zakřičel mechanický pták.

Povzdychl jsem si a zašeptal: „Prostě vyšplhej nahoru a vyhrabej se odsud, Lasičko.“

Pak jsem uviděl obrovského škorpióna s černými, třpytivými šupinami a ostrým, zvednutým ocasem. Přešel přes zábradlí, začal pomalu šplhat dolů po závěsu k mým rukám a přidržoval se přitom okraje a výšivky.

Takové věci vám způsobují ty nejhorší noční můry. Hmátl jsem po zábradlí, ale ruka mi jím prošla, jako by bylo z kouře.

Topil jsem se a neměl na dosah žádné pevné stéblo. Spustil jsem se po závěsu, jak nejnižše to šlo, a ručkoval jako po provaze. Ale pak jsem si vzpomněl na hemžící se černotu pod sebou, zastavil jsem se a už se nepohnul, protože jsem se bál, aby mi nedošel závěs.

A obrovský škorpión se blížil, černý ocas zvednutý, a jemné nohy mu tančily po látce.

„Táhni!“ zasyčel jsem. Tvor se zarazil, zatočil ocasem ve vzduchu, jako když černý list chytá vláhu nebo slunce, pak výhrůžně poskočil mým směrem a zastavil se na zlatém střapci ani ne yard od mých rukou.

„Takový hrdina!“ prohlásil Škorpión táhle a ironicky. „Je desetkrát menší, a ty se ho bojíš, jako by byl... jedovatý?“ Jeho smích přešel v pronikavé vytí. Škorpióni pode mnou začali pobíhat ještě zběsileji a Enid si zacpala uši.

„Ty jsi taky zrovna neproslul férovostí, Benedikte!“ zakřičela Enid vztekle. Řekla ještě něco, ale její slova bojovala s jeho smíchem a prohrála.

Když smích konečně utichl, Benedikt se na mě zadíval. Usmál se s podivnou, pomatenou něžností, ale já viděl, jak mu žhnoucí oči zapadají čím dál hlouběji do důlků a lebka mu vystupuje z bledé, zažloutlé kůže.

„Kdysi jsi mi prokázal službu, že ano, Galene Cestybrane?“

Havěť nade mnou se při zvuku mistrova hlasu zastavila. „Odměním tě za tvé služby, malý Lasičko, a nechám tě žít déle než tvé přátele.“

Enid po mně střelila rozzlobeným pohledem, protože si bezpochyby vzpomněla na příběh o mé zradě.

Zatvářil jsem se kající a pokrčil rameny, jak jen to šlo, když jsem visel na závěsu.

Její vztek polevil. Bezmocně jsme jeden na druhého hleděli. Já se bezmocně kymácel. Švitořící havěť nade mnou a pode mnou očekávala rozkazy a mně nezbylo než čekat.

Chodbami se rozléhalo tlumené bušení na dveře – na dveře, ke kterým jsem se snažil dostat, které jsem měl otevřít. Škorpión si přiložil ironicky ruku k uchu.

„Máme návštěvu, drahá! Nevstávej. Otevři!“ zvolal a znovu vybuchl smíchy. „Pokud se nepletu, je to můj tchán.“

Obrátil se ke mně a oči mu zažhnuly.

„A já se nikdy nepletu. Sice jsem nestrávil dlouhé noci nad poezií a dějinami a solamnijskými lidovými tradicemi, ale nakonec jsem to byl já, kdo prorocí rozluštil, ne Bayard, který nad ním dumal celý život, ne sir Robert, jenž si ho vykládal stejně jako jeho otec a jeho otec před ním. Rád si myslím, že hluboko v duši jsem... bard,“ prohlásil a rozjásaně se opřel.

„Pokud tomu tak opravdu je, bratranče Benedikte, pak vedeš osamělý život,“ odsekla Enid.

„Ticho, dítě,“ rozkázal Benedikt tiše a skoro laskavě. „Brzy se staneš... nevěstou.“

Ze záhybů hávu vytáhl dýku a opatrně ji položil na opěrku trůnu. Ostří se ve žlutém světle zatřpytilo. V tu samou chvíli se dveře do hodovní síně otřásly a vylétly z pantů.

Ve dveřích stáli s tasenými meči Bayard a sir Robert, který měl ruku zabořenou v Alfrikových vlasech, za něž ho přitáhl dovnitř. Alfrik funěl a kňučel.

„Vítejte,“ pronesl Škorpión hrozivě. „Čekal jsem vás, Bayarde Ostromeči. A také vás... sire Roberte. Máme čas – i když ho není mnoho – abychom se znovu vrátili k našemu čtyři sta let starému sporu. Ale napřed bychom měli zahojit čerstvou ránu, která se otevřela ani ne před třiceti lety.“

Napřáhl ruce, podržel je dlaněmi vzhůru a zvedl je pomalu nad hlavu. Kolem prstů levé ruky měl omotaný řetízek, na kterém viselo a třpytilo se kyvadlo.

„Ať se mí přátelé znovu pustí do boje tam... kde podle vznešeného řádu všechny boje skončily,“ prohlásil klidně. „Kletbu tím zlomí a všechno změní ze země povstala dávná pokolení.“

Škorpióni pode mnou se rozutekli a podlaha se začala otřásat a prskat. Když mistr obrátil pozornost jinam, nepřítel nade mnou se opět začal škrábat dolů.

„Okamžitě se zastav!“ rozkázal jsem co nejhrozivěji, ale pak jsem rychle zmlkl, protože mě napadlo, že tvor možná sleduje zvuk mého hlasu. Natáhl jsem ruku k opasku a k noži... Který tam *nebyl*.

Vzpomněl jsem si na okenní římsu, přes kterou jsem vlezl do hradu, a na záblesk železa ve světle rudého měsíce. Dýka ležela zapomenutá o tři chodby dál na okenní římsě daleko mimo můj dosah.

Marně jsem v kapsách pátral po něčem ostrém a těžkém. Nakonec se má zoufalá ruka dotkla něčeho hrubého, silného a koženého.

„Rukavice!“ zasyčel jsem. Škorpión už sešplhal na vzdálenost jedné stopy od mé ruky.

Natáhl jsem si rukavici a použil jednu ruku a ústa v pohybu, který bych za jiných okolností považoval za příliš akrobatický, ne-li nemožný. Mrštnost byla vždy mojí silnou stránkou a já si na konci Škorpiónova závěsu sáhl až na dno sil.

Obchodník, který mi rukavice prodal, chválil jejich pevnost, a dokonce tvrdil, že „vydrží i bodnutí nože, mladý pane“.

Škorpión prohmatával látku ani ne šest palců od mé ruky a kloubovítýma nohama hrabal do hrubé výšivky. Natáhl jsem se, popadl ho rukou v rukavici a sevřel tak silně, jak jsem jen dokázal.

Slyšel jsem, jak mu praskl krunýř, a cítil, jak se mi něco ostrého zapichuje do vycpané dlaně. Smrtící ocas vystřelil mezi mými prsty, napřáhl se a neškodně bodal a bodal do hrubé, odolné kůže.

Pro jednou obchodník nelhal.

Odhodil jsem zbytky tvora daleko od sebe a díval se, jak padají na podlahu síně.

Která nyní vybuchovala kolem mých přátel.

Z mlhy, kamení a z podlahy vystupoval oddíl vojáků a prorážel dláždění. Někteří měli minotaurské přilby, které tehdy i nyní nosili muži z Neraky. Všichni byli ozbrojeni obávanými scimitary a půlměsíčními štíty Západních jednotek, té části armády, která padla při útoku Enrika Bouřepána – a mého otce – před třiceti lety v bitvě u Chaktamiru.

Škorpión na trůně vše klidně sledoval. Jeho vojáci vylézali ze země, stavěli se na nohy a plahočili se k Bayardovi, Robertovi a Alfrikovi. Z vlasů jim kapal mech, hlína a výkaly a ze zažloutlé, skvrnitě kůže jim trčely slonovinově bílé kosti. Páchli jako dávno opuštěná jatka.

Alfrik se vyškubl siru Robertovi, nechal mu v ruce hrst rusých vlasů a vyběhl ven ze dveří, jen aby se o vteřinu později zahanbeně vrátil, protože z chodby dolehl do síně tlumený, skoro bečivý válečný pokřik dalších nemrtvých vojáků.

Znovu jsem začal šplhat vzhůru a po dlouhé minutě šmátrání nohou jsem našel pevný výstupek, za který jsem se mohl zachytit. Ale z výšky jsem nedokázal přátelům pomoci a řady protivníků se rozrůstaly s každým okamžikem, až byli v naprosté přesile.

Bayard a sir Robert se k sobě otočili zády, takže měli přehled o všem, co se děje v síni a také venku na chodbě. Alfrik se marně pokoušel vmáčknot mezi ně, ale sir Robert ho odstrčil loktem se slovy: „Bojuj sám za sebe, chlapče! V tuhle chvíli potřebujeme i ten nejubožejší meč!“

Alfrik zafňukal a tasil. Nerakanští vojáci mé přátele pomalu obklíčili.

Škorpión vstal z trůnu, přistoupil k Enidině křeslu a velice klidně jí rozvázal zápěstí. Ačkoli ji stvůry, které Škorpión vyvolal z hlubin, zjevně znervóznil, rozhodně se nechystala omdlít nebo ječet. Místo toho uhodila vězňatele do hrudi tak silně, až se zapotácel, a jen bleskurychlé chňapnutí jí zabránilo v útěku.

„Pojď se mnou,“ řekl Škorpión a odtáhl vzpírající se Enid k podstavci s trůnem, na jehož opěrce ležela dýka. Kolem se seběhlo hučící moře černých škorpiónů, kteří se před nimi rozestoupili, aby jim umožnili projít od jednoho křesla k druhému.

„Nahoru na piedestal, drahá,“ pobídl ji.

V tu chvíli – obával jsem se, že pozdě, ale přece – si Bayard Ostromeč začal prosekávat cestu muži z Neraky. Nouze někdy nasadí šermíři okovy, ale Bayarda probrala k životu a dodala mu bleskovou rychlost. V jediném okamžiku padlo pět Nerakanů a sir Robert měl co dělat, aby mladšímu rytíři vůbec stačil. Alfrik následoval sira Roberta, tvář měl bílou a meč se mu třásl v napřažené paži.

Všechny křik, sténání a řev zmlkly. Tichou síní se rozléhalo jen šoupání dávno mrtvých nohou, pobíhání škorpiónů a mlaskavé sekání Bayardova meče.

Vypadalo to, jako by se Nerakané řadili na popravu. Ale uprostřed cesty nemrtvými vojáky se Bayardův postup zpomalil, protože těla ležela na tělech a opírala se o jiná těla, jak se Nerakané tlačili vpřed, ustupovali, zakopávali, strkali a nechávali se unášet zadními řadami, které se tlačily vpřed k boji. Ucukávali před ním, jako by se trýznivého, zářícího rytíře děsili i po smrti.

Legie pohyblivého, hniječícího masa vytvořila zeď mezi Bayardem a Škorpiónem, který vzal do ruky nůž.

„Počkejte!“ zakřičel jsem a můj hlas se rozlehl velkou síní trapně tence a pronikavě. Bayard se zastavil a sir Robert stál ztuhle za ním, ruku nataženou ke Škorpiónovi v tiché úzkosti. Nerakanští vojáci sklonili zbraně a tupě a bez života hleděli na vůdce na piedestalu.

Škorpión na okamžik zaváhal. Pohlédl mým směrem a v očích mu rudě zablesklo.

Znovu jsem začal pátrat po slovech, kterými bych získal čas, a z celého srdce jsem doufal, že Bayard vymyslí něco krutého a hrdinského, než mi dojde dech a námitky.

„Opravdu jste přesvědčený, že jste prorocství pochopil? Že žádný verš nezůstal nevysvětlen a nepochopen?“

Podíval jsem se na Bayarda, který na mě hleděl s mečem zdvihnutým nad hlavou.

Pohni se, Bayarde. Rychle se pohni a zaútoč jako had. Předved' tomuhle hnízdu škorpiónů, co Solamnijský rytíř dokáže.

Takové myšlenky se mi honily hlavou a já stále doufal, ale Bayard se nepohnul. A Škorpión dál ohrožoval Enid, zatímco jsem hovořil.

„Co když se mýlíte, Benedikte? Koneckonců jste dokázal, že Bayard prorocství vůbec nepochopil. Stejně jako sir Robert. A co když jste ho špatně pochopil i vy? Co když vám všem – Bayardovi, Robertovi i Benediktovi – unikla nějaká drobnost, další možné vysvětlení rýmu a věštby?“

I když zabiješ nevěstu, linie nevymře. Sir Robert může zplodit další děti, další di Caely, kteří s tebou budou bojovat pokaždé, když se vrátíš, abys jim vytrhl dědictví.“

„Proto jsem je přivedl sem, ty tupče!“ prohlásil Škorpión. „Teď mám všechny di Caely pod jednou střechou a rodová linie jimi skončí!“

„Možná. Možná ne,“ odvětil jsem vítězoslavně. Napadl mě další možný výklad, a podle toho, co jsem věděl, mohl být stejně tak pravdivý jako kterýkoli jiný příběh, báseň nebo prorocství, které jsem do této chvíle slyšel. Mysl mi horečnatě pracovala, až si vzpomněla na světlo v okně a na bledou paži, která mi mávala na rozloučenou.

„Slyšel jste o Danele di Caela, pane?“

Ruka s nožem se zachvěla. Bayard vyrazil k plošině, ale Škorpión se zprudka otočil, přitáhl si Enid blíž a přitiskl jí dýku k hrdlu. Tvorové u jeho nohou začali znovu vířit a švitořit.

„Ustup, Solamnijče! Ještě krok a zapomenu na věštbu a pošlu děvče k Hidukelovi!“

„Ať tak či tak, všechno zdědí dcera, Benedikte,“ naléhal jsem. „Protože když zabiješ Enid, stane se dědicem sira Roberta Danela, ne?“

„Ne,“ řekl Škorpión tiše. Sevřel Enid tak pevně, až vykřikla a vylekala ho. Na okamžik dívku pustil a ona mu vyklouzla zpod paže.

Enid di Caela byla dcera svého otce – žádná ubohá chudinka, která by čekala na záchranu. Nakopla Škorpióna vši silou do holeně, až se odpotácel do středu plošiny, kde se musel zachytit opěrky trůnu, aby znovu nabyl rovnováhu.

Kratičké zavravorání jí stačilo. Enid se protáhla mezi kolébajícími se Nerakany, vklouzla otci do náruče a Bayard se rychle postavil mezi ni a Škorpiónovu strašlivou armádu.

„Zabijte ji!“ zaječel Škorpión a ukázal kostnatým prstem na prchající Enid, ale příliš pozdě. Dívka se vrátila pod ochranu Bayarda Ostromeče, který se zbavil čtyř Nerakanů pohyby tak rychlými, že jeho meč už nebyl jen rozmazanou šmouhou, nýbrž docela zmizel, a jen zástupy těl mezi ním a Škorpiónem umožnily zloduchovi prchnout v doprovodu cvakajících černých sluhů ke dveřím na opačném konci hodovní síně.

Zavýskl jsem a začal znovu šplhat dolů po závěsu, ale jen pomalu a zkoušel jsem, jestli mě látka udrží a v záhybech se neschovává nějaká havěť.

Na okamžik to vypadalo, že Škorpión uprchne. Bayard smýkl jedním Nerakanem na podlahu, proklouzl pod scimitarem dalšího a třetímu uťal bleskurychlým seknutím hlavu. Sir Robert odrazil pomalé bodnutí nerakanského scimitaru, pak usekl ruku, která zbraň držela. Nemrtvý voják padl na kolena a Alfrik, který se během bitvy schovával za Enid, vklouzl za klečícího Nerakana a bodl ho do zad.

Ale i když si rytíři rychle klestili cestu nemrtvými ochránci, Škorpión prchal ke dveřím a ke svobodě. Byl zahalený do pláště, pohyboval se s tichou ladností obrovského nočního ptáka a dveře už měl skoro na dosah.

Najednou se v nich však objevil Ramiro s Brithelmem, jako by je přičaroval tajemný krystal.

Oba vypadali oškubaně a neupraveně – bitka v průsmyku si na nich vybrala svoji daň – ale ani jeden nemínil ustoupit před netvorem, kterého jsme přišli zničit. Ramiro vykročil s mečem v ruce ze dveří a začal se ke starému Benediktovi blížit z jedné strany, zatímco Bayard si prosekával cestu z druhé.

Škorpión zvedl kyvadlo a stovky malých tvorů se zvednutými ocasy s jedovatým ostnem se rozběhly k siru Ramirovi.

Z Brithelmových rukou vystřelilo rudé světlo a podlahu komnaty zahalil nadpozemský oheň a pohltil tvory, kteří ihned vzpláli. Na zemi mezi mým bratrem a mužem v černém plášti se kroutili, svíjeli a praskali škorpióni. Pak začali bodat jeden druhého.

Rudý oheň pomalu dohořel a odhalil zuhelnatělé, drobné pozůstatky škorpiónů. A já uslyšel, jak bratr tichým hlasem plným žalu říká: „Je mi to líto. I takových jako vy je mi líto.“

Škorpión ucouvl. Ale přesto se nevzdával. Opatrně ustoupil do rohu síně a rudýma očima se rozhlédl. Zvedl ruce a země se opět začala otřásat a vlnit.

„Ještě není po všem, hloupí, pitomí Solamnijci,“ zavýskal. „Sešli jsme se tady – pod střechou z kamene, mraků a legend – abychom ukončili proroctví a dohady. Žádná Danela di Caela! Osud rodu se rozhodne tady! Nezapomeňte, že věštba říká: ‚Kletbu tím zlomí a všechno změní ze země povstala dávná pokolení.‘ Vy jste zatím viděli jen jedno pokolení. Teď se vypořádejte s druhým!“

Z vířící země vylezli pomalu a s rachotem další ozbrojení muži a z těl jim padala hlína, mech a zažloutlé cáry šatů. První paže, která prorazila podlahu, držela štít rodu Bouřepánů.

Já zůstal tam, kde jsem byl, a dál jsem visel na závěsu. „Ano, Bayarde Ostromeči!“ zavřeštěl Benedikt ostře, když se dávno mrtví Solamnijští rytíři vyškřábali na nohy a sáhli do vířícího mračna a země pod sebou, aby vytáhli zbraně. „Muži z Neraky se spojí s dávnými rytíři vašeho vlastního řádu! Smrt maže rozdíly v původu a spojuje všechny v nenávisti k živým!“

Mrtví Solamnjci se napřímili. Bylo jich víc než sto. Nemotorně a netečně pozvedli meče v pradávnmém pozdravu řádu. Šedé ruce jim však tak zahnívaly, že se pozdrav skoro nedal rozpoznat a vypadal téměř jako posměšek.

Bayard šokované sklonil meč. Všichni ostatní, dokonce i sir Ramiro a sir Robert, se přikrčili a ustoupili před hlinou pokrytými rytíři, jejich obvazy a zápachem.

* * *

Smrt možná maže všechny rozdíly, ale co to Brithelm říkal? *Některé věci jsou silnější než smrt?*

Solamnjští mrtví jednohlasně vykřikli, suše a křehce, ale přesto tak silně, až otřáslí základy Škorpiónovy síně, rozmáchli se meči a zaútočili.

Přímo na muže z Neraky.

Po desetiletích smrti a zapomnění se probrali, aby odrazili nerakanský útok. Některé věci jsou skutečně silnější než smrt a jednou z nich je prastará přísaha *Est Sularus oth Mithas* – má čest je můj život – v bezdechém zašeptání každého z rytířů.

Zdálo se, jako by sám čas zadržoval po pokolení dech a jako by náhle strašlivě vydechl.

„Ne!“ vykřikl Škorpión, když i přes promyšlené plány a rozkazy zkrížily dávné armády znovu zbraně. „Rozkazuji vám...“

Ale neměl čas domluvit, protože Bayard Ostromeč se k němu rozběhl skrz tucty rozmíšek, které se v síni rozpoutaly. Škorpión tasil ze záhybů černého hávu meč s čepelí z tmavě modré oceli, která se ve žlutém světle pochodní třpytila jako onyx. Sotva ho zvedl, Bayard zaútočil, čepele zařinčely a Benedikt pod silou úderu padl na kolena.

Na okamžik zkrížili meče, Bayard tlačil celou vahou a vši silou na meč pod sebou a Škorpión se ho snažil silou tuctu mužů odstrčit. Sevřel jílec meče i levou rukou, ve které se mu divoce kývalo kyvadlo, a zoufale se pokoušel zastavit Bayardův neodbytný tlak. Udržovali tuto děsivou rovnováhu a Bayardův stříbřitý, sto let starý meč na okamžik zatlačil temnou čepel zpátky a palec po palci ji přibližoval k tváři nepřítele.

Náhle však Škorpión vykřikl a mocným pohybem Bayarda odstrčil. Bayard zavrával ke Škorpiónovu trůnu a zloduch v černém hávu ho následoval. Oči

mu modrobíle žhnuly, kyvadlo zářilo v jeho skloněné levé ruce a zbraň s černým ostřím měl v pravé ruce vítězoslavně zvednutou.

Z temných zákoutí síně se ozvalo škrábání, jak se k němu rozběhly další malé zrůdy.

Cítil jsem se jako dětská hračka na provázku, ale vyšplhal jsem znovu o kousek výš po závěsu a zavolal na Bayarda: „Kyvadlo!“

Nezdálo se, že mě slyší, protože měl dost práce vyškrábat se v těžké zbroji zpátky na nohy. Ale zjevně mě zaslechl.

Sklonil se před seknutím Škorpiónova meče, pak zvedl zbraň, bleskurychle švihl a usekl Škorpiónovi levou ruku v zápěstí.

Ruka dopadla na podlahu, kroutila se a poskakovala jako škorpión nebo pavouk a kyvadlo měla pevně namotané mezi prsty. Škorpión zaječel, zvedl pahýl levé ruky, pak zavrával a spadl mezi stovky odporných tvorů, které přivolał z temnoty.

Protože ztratil kyvadlo, slepě a hladově se na něj vrhli. Benedikt vykřikl, otřásl se a zmizel v cvakajícím, chrastícím hejnu škorpiónů, kteří bodali a bodali stovkami jedovatých ostnů.

Stěnami komnaty začalo dovnitř pronikat světlo, protože šedá, vířící oblaka, která je tvořila, se vypařovala a propouštěla sluneční zář a ostrý horský vzduch. Průsmyk se začal otřásat a hroutit.

Škorpiónovo hnízdo leželo v troskách. Zbytky kamenných zdí – kostra základů, jedna nebo dvě stěny a schodiště, které nikam nevedlo – se rozkymácely a začaly padat.

Stará zeď se zhroutila na Enid a sira Roberta a určitě by je rozdrtila, kdyby sir Robert nezvedl velký solamnijský štít. Kámen a omítka řinčely o štít...

A kov vydržel.

Všude kolem nás a pod námi se otvírala zem, vlnila se a zvedala, jako bychom se ocitli uprostřed zemětřesení tak strašného a dalekosáhlého, že mohlo být novou Pohromou, jež by znovu změnila tvář Krynnu. Bayard přistoupil k plošině, na které dřív stával Škorpiónův trůn. Kdysi býval tak bílý, vysoký a hrozivý, nyní z něj však zbyly jen trosky.

Bayard hvízdal a Rek se ukázal být hoden svého jména, protože vyběhl z trhliny mezi balvany a ostatní koně ho následovali. Velký hřebec se choval klidně a poslušně, ale zvířata za ním byla zpěněná a na pokraji paniky, frkala

a koulela očima. Když se země začala otřásat a kamení padat, uposlechla instinkt a následovala vůdce stáda – hřebce, který naštěstí zůstal až obdivuhodně klidný. Jen jeden kůň a muly, které se chovaly trucovitě až do konce, se stali oběťmi zemětřesení.

A mrtví muži se vrávoravým krokem vraceli zpět do zmítající se země, do ticha a míru, které si každý z nich, Nerakan i Solamnijec, zasloužil poté, co v minulém pokolení přinesl tu nejvyšší oběť. Země se nad nimi zavřela, ale dál se vlnila a bublala a mí společníci dělali vše, co bylo v jejich silách, aby uklidnili koně, vyhoupli se do sedel a vyrazili pryč.

* * *

„Bayarde!“ zakřičel jsem, když vysadil Enid na Reka. Až když měl dámu v bezpečí vedle sebe, začal se starat o ostatní. Takže na Rekovi pro mě místo nezůstalo.

Bratři seděli za sebou na Brithelmově koni, protože Alfrikova mula se někam ztratila. Bayard švihl koně do zadku rukavicí a poslal dva starší Cestybrany cvalem přes řítící se šterk a balvany do bezpečí. V patách jim jel sir Ramiro, který byl pro mého malého soumara dostatečným břemenem.

„Skoč, chlapče!“ zavolal na mě sir Robert a postavil se ve třmenech plaché Hvězdy. Balkón, ze kterého jsem visel jako krystal kyvadla, se začal nebezpečně kolébat, praskat a naklánět.

„Ne tak blízko, sire Roberte!“ zakřičel Bayard. „Každou chvíli se zřítí! Zhoupni se, Galene! Zhoupni se k siru Robertovi!“ Statný starý rytíř rozevřel náruč a naléhavě kývl. Začal jsem se houpat na závěsu a stoupal jsem výš a výš, jak se balkón nade mnou kymácel.

Tam a zpátky, tam a zpátky, až jsem uslyšel, jak za mnou něco padá. Pustil jsem se, prosvístěl vzduchem jako létající lasička a věřil, že mě sir Robert di Caela zachytí a odnese do nížiny, pryč od všeho zmatku.

Ale nepočítal jsem s Hvězdou, kterou vyděsilo další zachvění pod kopyty, takže v nejhorším možném okamžiku poskočila nervózně vpřed. Sir Robert se zoufale natáhl dozadu, ale klisna ustoupila příliš daleko.

Kamenitá zem se zběsilou rychlostí přiblížila a spolu s ní i tma.

Epilog

Bayard mi po svém zážitku ve Vingaardských horách taky mohl říct, že úrazy hlavy jsou divná věc. Na to, co se stalo po pádu Škorpiónova hnízda, si moc dobře nevzpomínám. V době, kdy jsem se úplně zotavil, už jsme byli zpátky na hradě Di Caela a přípravy na svatební hostinu byly v plném proudu.

Ale podle toho, co říkal Bayard, podle Alfrikova neochotného vyprávění, podle toho, co Brithelm tak úplně nepopletl, a také podle mých vlastních roztroušených vzpomínek, se stalo asi toto.

Když Škorpión padl na podlahu síně a zmizel pod vlnou bezmyšlenkovitě bodajících tvorů, když se hrad kolem nás začal hroutit, pospíšili jsme si, abychom dovedli plán do zdárného konce, což znamená, abychom přežili Škorpiónův pád a zachránili dívku, na které záviselo celé proroctví.

Balvany Chaktamiru zavalily trhlinu a zasypaly Škorpióna, škorpióny i hnízdo a všichni mrtví – Nerakani i Solamnijci – opět odpočívali v pokoji. Když jsme se zastavili, vložil sir Robert mé bezvědomé tělo, které nesl pod paží jako srolovaný koberec, do čekajících rukou Brithelma a Enid.

Enid. Kdybych byl při vědomí, zahanbeně bych se začervenal. Ale Enid mě najednou upustila a zděšeně vykřikla, což byla první věc, kterou jsem slyšel, když mě pád probudil. Ocitli jsme se na mírumilovných svazích Estwildu a sir Ramiro mlátil Alfrika hlava nehlava. Ačkoli se oba shodli na tom, že největším hrdinou boje o Škorpiónovo hnízdo je Bayard, spor o to, kdo si zaslouží druhou příčku, zjevně přešel od prosté hádky k něčemu mnohem agresivnějšímu.

Oba funěli vyčerpáním a vzteky a zrudli hanbou, když je od sebe odtrhla sama Enid.

Následovalo dlouhé ožívování a usmiřování. A Alfrik se sirem Ramirem byli brzy opět na nohou. Nebo tak mi to aspoň řekli. Já se ještě stále potácel, padal, plácal hlouposti o kentaurech a tonutí a dožadoval se kostek.

Teprve když jsme opustili hory, vzpomněl jsem si, že jsem malé červené věštce nechal někde v drsné zemi za sebou. Nepochybuji o tom, že jsou dodnes pohřbené pod sutí a balvany v kopcích Estwildu.

Požádal jsem Bayarda, aby zastavil a pomohl mi kalantinské kostky najít, ale on odmítl a řekl, že s „takovou pošetilostí“ nechce mít nic společného, že už jsem na hračky a falešná proroctví moc starý.

Byl jsem ochotný souhlasit. O budoucnost se nijak zvlášť nezajímám, ale svědčí mě ruce, protože toužím kostky znovu uchopit a odříkat neumělé verše, které sice nijak neobjasňují, co se stalo, ale aspoň poskytují vysvětlení, do kterého vše lépe zapadá, a já se hned vždy cítím líp.

Ale prozatím jsem odsunul věštění – a také intriky – stranou.

* * *

Všichni jsme čekali, kdy to mezi Bayardem a Enid konečně zajiskří, a na dlouhé cestě zpátky na hrad Di Caela k tomu konečně došlo. A jiskry létaly i mezi sirem Ramirem a Alfrikem. Starému rytíři došla po několika mílích s bratrovým tlacháním a vychloubáním trpělivost. Sir Robert musel dokonce diplomaticky zasáhnout, když sir Ramiro shodil Alfrika z koně do hradního příkopu jenom proto, že měl „ksicht, který si zaslouží strčit do hradního příkopu“.

A dále trval na tom, že by Alfrikův obličej vypadal líp nabodnutý na kopí na hradbách.

Alfrik přežil vytažení z vody jen tak-tak, a jakmile mu uschla zbroj, vyrazil zpátky do Břehova a určitě se mu zdálo o výhledu, který by měl z hrotu kopí. Fňukal při pomyšlení, že se vrátí domů k otci v potlučené zbroji a se zbraněmi, které ukradl z tvrze, čímž tak starocha určitě přinutil pročesat krajinu a močál a pátrat po nejstarším synovi v obavě, že ho únos, utopení nebo obyčejná hloupost připravila o dědice.

Rozhodně ho nečeká vřelé přijetí.

Má úleva nad Alfrikovým odchodem se mísila se smutkem, protože s ním odešel i Brithelm, a já tak přišel o společnost oblíbeného bratra. Brithelm se chystal doprovodit Alfrika až k břehovskému močálu, kde se rozhodl zůstat a postavit si poustevnu, po které toužil po celý nebezpečný hon na Škorpióna.

Ale když bratři překročili hory a sestoupili na domovské planiny, zjistili – přestože to nikoho nijak zvlášť nepřekvapilo – že močál zmizel.

Vyprávění kentaurů i vesničanů se shodovalo. Močál se postupně, strom po stromu a šlahoun po šlahounu, smrskával, až z něj nezbylo nic než podivný domek na kůlech, na míle vzdálený od čehokoli a páchnoucí po kozách, hnilobě a po něčem, co podle kentaurů smrdělo ještě hůř. A tak Brithelm doprovodil staršího bratra až do tvrze, kde strávil několik dní chlácholením otce, který, přesně jak jsem předpokládal, nebyl z Alfrika zrovna nadšený.

Poté co Brithelm splnil tento úkol, vyrazil opět na východ a usadil se v obrovské kamenné stavbě ve Vingaardských horách, kde jsme s Bayardem a Agionem strávili noc a já poprvé slyšel o věštbě v *Knize Vinase Solamna*.

I když jsem nikdy nedokázal najít cestu k místu, kde se Brithelm usadil, a Bayard přísahal, že nikdy nikomu neprozradí, kde leží, jsem si jistý, že bratr je v bezpečí a v dobrých rukou – možná trochu zmatený a pošetilý, ale v bezpečí a mohu se spolehnout na to, že nám pomůže, kdyby opět nastaly těžké časy.

Slyšel jsem, že těžké časy nastaly i v tvrzi. Otec Alfrika na krátký, mizerný čas uvěznil, ale nakonec ho propustil a od té doby se do něj každý den pouští a nutí ho plnit povinnosti panoše. Alfrik prý nemá vůbec čas mučit sluhy nebo pašovat víno do svých komnat a Gilenados od jeho návratu vzplál jenom jednou, a to když si podpálil rukáv od podomácku vyrobeného destilačního přístroje. Alfrika z nehody nikdo nevinil.

A já měl pro jednu dokonalé alibi. Byl jsem míle daleko v Solamnii.

Kdo ví, možná se Alfrik změní a stane se s něj docela dobrý panoš. Za pár let, až se stanu rytířem a budu potřebovat někoho, kdo by se mi staral o koně a leštil meč a zbroj, se možná vrátím do Břehova, promluvím si s otcem a jeho nejstaršího syna a dědice si najmu. Já proti panošovi, kterému bude skoro třicet, nic nemám – dokážu mu odpustit spoustu věcí, dokonce i trochu pomalejší chápání.

A co víc, nevím o ničem, co by drahého bratra víc pokořilo než to, kdyby se stal mým panošem.

Možná vás překvapí, že jsem se po všech těch příšerných věcech, které jsem o řádu řekl nebo si je myslel, přece jen rozhodl stát rytířem. No, já vlastně nemám na vybranou, pokud chci zdědit velký majetek, který dostanu odměnou.

Hrad Di Caela a celé panství.

Po večerní hostině a obřadu se totiž stanu Galenem Cestybranem Ostromečem, adoptivním synem a dědicem sira Bayarda Ostromeče.

A na konci měsíce, po další hostině a dalších obřadech, ještě delších a nudnějších, než byl ten první, ze mě bude Galen Cestybran di Caela Ostromeč, protože otčím a macecha se konečně vezmou.

* * *

Námluvy byly zpočátku stydlivé, až směšné, protože Bayard s Enid byli zvyklí, že jejich osud řídí proroctví nebo rodina, a netušili, jak se vlastně jeden o druhého ucházet.

Bayard se mě dokonce pokusil přesvědčit, abych mu pomohl sepsat pro Enid báseň. Ale to jen do chvíle, než jsem mu pověděl, jak účinná byla má poezie tu noc, kdy romantické štěstí pokoušel Alfrik. Bayard prohlásil, že nosím smůlu, a už se se mnou o záležitostech srdce nebavil.

Ale i přes trapnost celé situace se do sebe zamilovali. Strávili jsme na hradě Di Caela sotva týden a „ruka už byla v rukávě“, jak se říká, a sir Robert s Bayardem začali plánovat svatbu. Všiml jsem si, že po mně Danela pošetile pokukuje, a tak jsem se odstěhoval do Kočičí věže lady Mariel, jak jí říkají, a co nejdále od svatební palebné linie.

Ale myslel jsem, že neuškodí, když Danelu doprovodím na svatební hostinu, aby si ubohá dívka mohla prohlédnout svého miláčka v elegantním solamnijském obleku. Obzvláště poté, co jsem ji málem obětoval, když jsem její jméno předhodil Škorpiónovi, abych ho zmátl a odvedl od připravených plánů.

Za pár týdnů budeme koneckonců příbuzní, Danela a já, a nehodilo by se, aby se příbuzní před sebou schovávali, jak jsme to posledních několik týdnů na hradě dělali.

A kromě toho je to slonovinově bílé stvoření s jasnými očima. Pokud mě nebude nutit ke svatbě, tak ji asi dokážu snést.

* * *

Ještě dvě hodiny zbývají do chvíle, kdy si obléknu rudý a žlutý háv, barvy své nové rodiny, a vpochoduji do hodovní síně hradu Di Caela, jako to udělali rytíři tu noc kdysi dávno.

Dole už se na to připravují. Otevřenými dveřmi komnaty můžete slyšet řinčení nádobí a rachocení talířů na dubových stolech v hodovní síni. Čeká nás noc plná obřadů a oslav. Noc hodování.

Z celého srdce se na ni těším.

Ale pokud někdo ještě předtím přijde do mých komnat a nabídne mi úplatek, a bude slibovat, hrozit nebo cokoli navrhopat, řeknu mu: „Ne, děkuji, snažím se s tím přestat.“

Své štěstí jsem totiž pokoušel až příliš často a můj příběh už je stejně u konce.

Michael Williams

Lasičkovo štěstí

1. vydání

Anglický originál Weasel's Luck
vydaný Wizards of the Coast, Inc.

Překlad Kateřina Niklová

Obálka Duane O. Meyers

Grafická úprava obálky René Balický

Jazykový redaktor Jiří Popiolek

Odpovědný redaktor Libor Marchlík

Odborná spolupráce Dalibor „Dalcor“ Zeman

Vydalo nakladatelství **FANTOM Print**

jako svou 96. publikaci

Ostrava 2007

Tisk Printo, s.r.o., Ostrava

Doporučená cena vč. DPH 239 Kč

www.fantomprint.cz